

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eder'in
KADERİ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan

Eğer gerekirse senin için seylanla yüzleşirim

Eden ile Calder, hayatlarını mahveden tarikattan kurtulmayı başaramışlardı ancak her ikisi de diğerinin korkunç felakette can verdiğine inanıyordu. O zamana kadar tüm tehlikelerle el ele yüzleştikleri için, bu yeni dünyada kim olacaklarını bulmak artık her zamankinden daha zordu.

Calder olanlar için kendini suçluyor ve daima ölümün kıyısında geziniyordu. Yaşama tutunmanın tek yolunu Eden'in resimlerini yaparak onun hayaline sığınmakta bulmuştu.

Eden ise ona evini açan varlıklı işadamının torununa piyano dersleri veriyor ancak tuttuğu yas onu içten içe yiyip bitiriyordu. Tam da yeni bir kayıpla sarsıldığı sırada, geçmişine dair en korktuğu sorunun cevabı kapısına dayanmıştı.

Tüm mesafelere, aradan geçen yıllara ve kaderin hain oyunlarına rağmen daima aşklarına tutunan Eden ile Calder'ın önünde son bir sınav vardı.

Eden'in
KADERİ

Mia Sheridan

Ederi'n **KADERİ**

Eden'in Kaderi
Özgün Adı | *Finding Eden*
Mia Sheridan

Yabancı Yayınları | 393

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-64-2

Türkçe Çeviri © Asuman Yaşar, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Mia Sheridan, 2014

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com – info@yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

Mia Sheridan

Eden'in
KADERİ

Çeviren
Asuman Yaşar

*Bu kitap, bana affetmeyi ve merhameti öğreten
Joanna'ya ithaf edilmiştir.*

Aquarius Efsanesi

Yunan efsaneleri Ganymedes'in sıradışı güzelliği olan Troyalı bir oğlan olduğunu anlatırlar. Bir gün Zeus onu görmüş ve onu sakisi yapmaya karar vermiş. Zeus, bir kartal kılığına girmiş ve genç oğlanı dünyadan kaparak ona köle olarak hizmet etmesi için tanrıların evine götürmüştü.

En nihayetinde Ganymedes'in canına tak etmiş ve günün birinde isyan çıkarıp tanrılar yemek yerken bütün şarabı ve suyu dökerek Zeus'un sakisi olmayı reddetmiş. Onun döktüğü sular dünyaya düşmüş, böylece günlerce durmayan yağmurlar sellere neden olmuş ve bütün yeryüzünü kaplamış.

Zamanla Ganymedes Yağmur Tanrısı Aquarius olarak onurlandırılmış ve yıldızların arasındaki yerini almış.

GİRİŞ

*"Söz veriyorum, her şeyi senin istediğin gibi yapacağım.
Ama yakınıma gel. Bırak, kısacık da olsa kendimizi
kedere teslim edelim birbirimizin kollarında."*

—Homeros, İlyada

Eden

Ağır battaniyelerin altında uykudan uyandım, içinde bulunduğum odayı kavramaya çalışırken gözlerimi kocaman açmıştım. Kimildamıyordum, sadece dinliyordum, nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Tam o esnada bana doğru yaklaşan ayak seslerini duydum ve yaşlı adam, kuyumcu, görüş alanıma girip tepemde dikildi. O anda her şeyi hatırladım... Vazonun kırılışı, bedelini madalyonla ödeyişim, kimsesizler barınağı, baygınlık geçirişim. Gözümü kırparak ona baktım, odayı bakışlarımla hızla tararken savaş ya da kaç içgüdüm devreye girmişti.

"Sorun yok, sadece bayıldın. Şoförüm seni arabama taşıma-
ma yardım etti. Benim şehirdeki evimdesin."

Örtüleri göğsüme çekerek doğrulup oturdum. Bütün kıyafet-
lerim hâlâ üzerimdeydi ama biri ayakkabılarımı çıkarmıştı.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ancak ne söylemek iste-
diğimden tam olarak emin değildim. Tam o esnada kapı açıldı ve
elinde tepsi taşıyan bir kadın içeri girdi.

Yemek. Karnım guruldadı ve bana getirdiği şey her neydiyse,
uçup gelen kokusundan ağzım ânında sulanmaya başladı.

Kadın tepsiyi kucağıma yerleştirdi ve ben de bütün oburluğumla ne var ne yok diye şöyle bir göz gezdirdim – bir çeşit çorba ve üstünden erimiş tereyağı damlayan birkaç parça çörek. Vücudum kontrolü ele geçirdi. Bir şeyler yedikten hemen sonra buradan gidebilirdim. Ama önce yemek yemeliydim. O an açlığım bana hükmediyordu ve karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Nerede olduğum, neden orada olduğum ya da kiminle olduğum umurumda değildi. Önemli olan tek şey yemekti. Titreyen ellerimle kaşığı aldım ve yemeye başladım. Göz ucuyla kuyumcuya ve üzerindeki hizmetçi üniformasıyla hemen onun yanı başında duran kadına bakıyordum. İkisi de beni üzgün ve meraklı gözlerle izliyorlardı.

Kadın bana doğru bir adım attı. “Yavaş ol, küçük. Uzun süredir hiçbir şey yemedin. Çok hızlı yersen kendini hasta edersin. Biraz yavaşlamaya çalış.” Ardından elini sırtıma koydu ve ben çorbayla ağzım arasında gidip gelen kaşığın hızını yavaşlatırken o da eliyle sırtımda küçük daireler çizmeye başladı. Birkaç dakika boyunca odada yankılanan tek ses, benim hanımefendilere yakışmayan ağız şapırtıları ve yine benim her bir çöreğı üç lokmada yutarken çıkardığım çiğneme sesleriydi. Kadının sırtına hiç durmadan çizdiği nazik daireler beni yatıştırıyor, bana mümkün olduğunca yavaş yememi hatırlatıyordu. Birkaç kez, yediklerim geri gelecekmis gibi hissettim ama gelmedi. Nihayet yemeyi bitirdim. Ellerimi ve ağzımı silip peçeteyi bıraktığımdaysa, onlara bakamayacak kadar utanmıştım. Açlığımı tatmin edince haysiyetim geri gelmişti.

“İşte böyle daha iyi,” dedi kadın ve onun anlayış dolu yüzüne göz gezdirdim. Çok uzun zamandır kimse bana böylesine nazik davranmamış gibi hissediyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ancak yanaklarımdan aşağı dökülmeden evvel başımı çevirmeyi başardım. Kadın elini sırtımdan çekti, kucağımdaki tepsiyi aldı, adama doğru yaklaşıp alçak sesle bir şeyler söyledikten sonra odadan dışarı çıktı.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı salladım ama adam

elini omzuma koyarak, "Lütfen, bu gece burada kalabilirsin. Hem en şurada bir banyo var," dedi. Başıyla sol tarafı gösterdi ve ben de işaret ettiği kapıya göz ucuyla şöyle bir baktım. "Ve bu oda kimse tarafından kullanılmıyor. Lütfen kal. Bu en azından bunu yapabilirim... Yani *bugün* olanların ardından."

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, kavrulmuş dudaklarımı yalayıp etrafıma bakındım. Gerçek bir yatakta uyuyabileceğim bu sıcak yerde kalmayı deli gibi istiyordum ama bu adamın beni evine almasına bir anlam veremiyordum.

"Bugün sizin malınıza zarar verdim," diyebilirdim sonunda.

Dudaklarını büzdü. "Evet. Bedelini de ödedin. Üstelik bu meseleyle daha farklı şekilde çözüm üretilebilirdi. Konuya ârunda müdahil olmadığım için üzgünüm."

Bu konuda ne demem gerektiğini bilmediğim için sessizliğimi koruyarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Lütfen. Bu gecelik yardım etmeme izin ver. Yarın için... başka bir *ayarlama* yapabiliriz. Olur mu?"

Başımı eğdim, kucağımdaki ellerim yerinde durmuyordu. Ya tamam diyecektim ya da buz gibi sokaklara geri gidecektim. Ama bahsettiği "*ayarlama*" neydi tam olarak bilmiyordum ve bu da beni huzursuz ediyordu. Başımı hafifçe sallayarak onayladım ve ona baktığımda bu kararımın memnun olduğunu gördüm.

"Güzel. Bir duş al. Biraz uyu. Yarın sabah görüşürüz." Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızlıca odaya çıkıp gitti.

O çıkar çıkmaz, arkasından koşup kapının kilidini çevirdim. Sırtımı kapıya yasladığımdaysa odayı ilk kez gerçekten inceleyebildim. Çok güzeldi. Duvarlar bir tür çiçekli kumaşla kaplanmıştı. Birine yaklaşıp elimi yumuşak ama hafif pütürlü yüzeyinde gezdirdim. Bulduğum bu hoş mekâna karşı biraz da olsa minnet duymaya çalışıyordum ama içimde sadece hissiz bir gözlemcilik vardı. Dönüp yatağa tekrar baktım. Şaşalı ipek ve kadife yatak takımı krem ve lilanın çeşitli tonlarında oldukça zengin duruyordu. Davetkârdı. Tekrar yatağa doğru yürüdüm,

artık karnım tok olduğu için uykunun dayanılmaz çağrısı reddedilemeyecek kadar güçlüydü. Duşu sabah alırdım.

Üzerimdeki kıyafetlerle, kırışmış yatak çarşaflarının arasına yeniden tırmandım. Uyku beni karanlık kanatlarına alarak tatlı bir belirsizliğin içine doğru sürükledi.

Rüyamda gündüzsefaları gördüm, *rüyamda onu gördüm, aşkı mı*. Silik görüntüler döndü dolandı ve kocaman bir dalgaya dönüşüp beni de o dalganın altına çektiler. Ona seslenmek ya da en sonunda onun bilmesini arzu ettiğim sözleri fısıldamak için ciğerlerimde hiç nefes kalmamıştı – onu sevdiğimi, onu daima seveceğimi, benim hem gücüm hem zaafım olduğunu ve benim bitmeyen neşem ve en büyük kederim.

Sessizce ağlayarak, nefessiz kalmış bir şekilde uyandım.

Banyoya gidip bütün kasvetimle soyundum ve bir an için ay-
nının önünde durdum, elimi dümdüz olan karnımın üzerinde
gezdirirken hıçkırarak iç çektim. Ilık suyun altına adımı attıktan
sonra başımı kaldırıp saçımı ıslattım. Sonra başım önüme düştü
ve geçen haftadan beri içimde sıkı sıkıya tuttuğum ne varsa ser-
best bıraktım. Duşun altında yere çöktüm, kendimi geri çekip
duvara yaslandım ve nihayet hızla akan suyun sesi feryatlarımı
bastırırken hıçkırarak ağlamak için kendime izin verdim.

Duşumu alıp giyindim ve şimdilik omuzlarımdaki ağır yükün
çok küçük de olsa bir parçasından kurtulmuş olarak geniş bir
koridora adımımı attım.

Çatal kaşık sesleri beni, kuyumcunun önünde bir tabak ye-
mek ve hemen yanı başında açık duran bir dergiyle oturduğu
mutfığa çekti.

“Günaydın,” diyerek ayağa kalktı. “Dinlenmiş görünüyor-
sun. İyi uyudun mu?”

Başımı salladım. “Evet, teşekkür ederim.” Masada duran pas-
tırmalı yumurta ve meyvelere şöyle bir göz gezdirdim.

Kuyumcu bakışlarımı takip etti ve bana yaklaşmam için elini salladı.

“Lütfen, otur. Yemek ye. Böylece seninle dün gece sözü geçen şu *ayarlamaları da* konuşabiliriz.”

Dudağımı ısırarak başımı salladım ve o benim için bir tabağa yemek koyarken ben de masadaki yerimi aldım.

Başımı kaldırmadan önce birkaç lokma yiyip düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Burada kalmayı ben istemiştim. Adam iyi biriydi ya da en azından iyi birine benziyordu. Ama *ayarlama* dediği şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyor ve bu şeyin benim için imkânsız olduğunu düşünüyordum – böyle bir şey benim için kabul edilemezdi. Hele ki yaşadıklarımın sonra. Sokağa dönmeyi tercih ederdim – sokaklarda ölebilirdim de– ama ölüm artık beni korkutmuyordu.

Bir kaynağın kenarında seni bekliyor olacağım. Gel ve beni bul, ben oradayım.

Boğazımı temizledim. “Teklif ettiğiniz *ayarlamayı* kabul edemem,” derken bakışlarımı önüme çevirdim.

Kaşlarını çatarken, ağzına doğru götürdüğü kahve fincanı yarı yolda durdu ve başını yana eğdi. “Henüz bir şey teklif etmedim.”

Boyunumdan bir sıcaklık yükseldiğini hissederek başımı önüme eğdim. “Ne istediğinizi biliyorum,” dedim alçak bir sesle.

Kuyumcu bir dakika kadar bakışlarıyla beni süzdü ve sonra elindeki kahve fincanını masaya bırakırken tabağa çarpmasına neden oldu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda beni izlediğini gördüm... Kızmış gibi mi duruyordu? Üzgün müydü? Emin olamadım. “İstediğim şey o değil.”

Kafa karışıklığı içinde ona bakarken konuşmaya devam ettim. “Konuşacağımız bir *ayarlama* olduğunu söylediniz.”

Derin bir nefes aldı ve birkaç dakika boyunca sessizliğini korudu. “Öncelikle, doğru düzgün tanıştığınızı sanmıyorum. Beni adım Felix Grant. Lütfen bana Felix de. Tamam mı?”

Başımınla onaylayıp devam etmesi için bekledim.

“Peki, güzel. Senin adın ne?”

“Eden,” dedim usulca.

“Peki soyadın?”

Başımı önüme eğip boğazımı temizledim. “Bilmiyorum.”

“Soyadını bilmiyor musun?” diye sordu, buna inanamayarak.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, eskiden bir soyadım olduğumu biliyorum ama ailemi kaybettikten sonra başka biriyle yaşamaya gittim ve... şimdi hatırlayamıyorum.”

Kuyumcu bir müddet sessizliğini korudu. “Bu nasıl mümkün olabilir? Soyadın olmadan okula nasıl gittin peki?”

“Okula hiç gitmedim,” dedim yüzüm daha da kızarıırken.

“Kaç yaşındasın?”

“On sekiz,” Felix, buna pek de inanmıyormuş gibi bana bakıyordu.

Bir müddet süren sessizliğin ardından, “Eden, polisi aramalı mıyım? Sana ne oldu?” diye sordu.

Polis kelimesini duymamla birlikte bakışlarım ânında onun-kilerle buluştu. “Hayır! Lütfen, hayır. Ben... Hayır, hiç kimse beni aramıyor. Evden falan da kaçmadım. Sadece... artık hiç kimsem yok. Hayatımdaki herkes... öldü. Lütfen polisi aramayın.” Sesim son kelimemle birlikte çatladı. Bir yandan da polise telefon etmeye kalkarsa diye kaçmaya hazırlanarak, yalvaran gözlerle ona bakmaya devam ediyordum.

Felix birkaç saniye boyunca düşünceli bir hâlde bana bakıp en nihayetinde, “Neler yapabilirsin, Eden? Yemek yapabilir misin ya da temizlik?” diye sordu.

Başımı yeniden iki yana salladım. “Bunların hiçbirini yapma iznim yoktu. Piyano çalabiliyorum,” dedim umutla. Bu, yapabildiğim yegâne şeydi.

Kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Şu işe bak ki, benim de piyano dersleri almak isteyen bir torunum var. Ona piyano çalmayı öğretebilecek kadar iyi misin?”

Başımla yavaşça onayladım. “Evet. Evet, piyano çalmayı öğretebilirim.”

“Tamam, o zaman. Sana teklif ettiğim *ayarlama* bu. İşe alındın. Oda ve yemek maaşına dahil. Ve işine de torunum Sophia’ya piyano dersi vermekten başka hiçbir şey dahil değil. Yeterince açık mı, Eden?”

Umut ışıltısına benzer bir şeyin içimde yeşerdiğini hissederek başımla onayladım. Güvende olacaktım, karnı tok ve sıcacık. En azından bu kadarına sahip olabiliyordum.

“Güzel. Anlaştık o zaman. Dün akşam beklediğin kuyruğu düşünürsek yanındakilerden başka eşyan olmadığını farz ediyoruz?”

Üzerimdeki kıyafetlere bakarak başımı iki yana salladım. “Üzgünüm. Bir süre çalıştıktan sonra farklı kıyafetler alabilirim... Daha düzgün kıyafetler...” dedim utanarak sesim kesilirken ama Felix umursamadığını belirterek elini havada salladı.

“Yeni kıyafetler alman için sana bir miktar avans veririm. Marissa bugün dışarı çıkacak ve senin için bir şeyler alır. Dün gece Marissa’yla tanıştın.”

Başımla onayladıktan sonra bir müddet Felix’i inceledim. Yaşça olgun biriydi. Altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum, parlak mavi gözleri ve kıvrık saçları olan hoş bir adamdı. “Felix, anlamıyorum. Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordum sonunda.

Bakışları önce bana, ardından da masanın üzerinde duran ve daha önce fark etmediğim birkaç ilaç şişesine kaydı. Sorumu yanıtlamadan önce ilaç şişelerinden birini alarak kapağını açıp içinden bir hap çıkardı ve yuttu. Ellerindeki titremeyse gözüm-den kaçmamıştı. Hasta olup olmadığını merak ettim. “Çünkü dün dükkânımda olanlardan sonra yanlış bir karar verdim.” İhtenlikle konuşuyor gibi duruyordu. “Sokakta seni kimsesizler barınağındaki kuyruktan ayrılırken tekrar gördüğümde, doğru şeyi yapmak için bana ikinci bir şans verildiğini düşündüm. Daha önce de yanlış bir karar almıştım, Eden ve bunu düzeltmek için asla ikinci bir şansa sahip olamadım. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Galiba evet,” dedim usulca.

Başını salladı. “Peki, güzel, o zaman anlaştık. Senin başını sokacak bir çatın oldu ve benim de yeni bir piyano öğretmenim. Hazır bahsi geçmişken, piyanoyu akort ettirmem gerekecek. Senelerdir kullanılmadı.” Bir anlığına gözlerinde bir hüznün belirdi ancak ayağa kalktığı anda o duygu silinip gitmişti. “Bugün dinlen. Yarın Sophia’yla tanışırsın. Bir şeye ihtiyacın olursa Marissa bütün gün burada olacak.”

Yanımdan geçerken başımla onayladım ve yumuşak bir tonda, “Teşekkür ederim,” dedim. Minnet ve rahatlama göğsümü doldurarak derin bir nefes almamı sağladı. Sandalyemin yanından geçerken adımları yavaşladı ancak hiçbir şey söylemeden geçip gitti. Ve birkaç dakika sonra da koridorda bir kapının kapandığını duydum.

Bütün sabahı yeni odamda, yatağın başucundaki komodinin üzerinde bulduğum ve bana bir kaçış yolu olan kitapları okuyarak geçirdim. Gözyaşlarımı tutamadığım anlarda da yatağın içinde kıvrılıp ağlıyordum.

Öğle yemeği vakti civarı Felix’in eve geldiğini duydum. Bir süre sonra kapı çalındı ve sonraki bir saat boyunca akort edilen piyanonun sesini dinledim.

Birisi odamın kapısını çaldı. Kapıyı açtığımda Marissa yüzünde bir gülümsemeyle karşımda duruyordu.

“Öğle yemeği neredeyse hazır, canım ve eğer denemek istersen piyano da akort edildi.”

“Teşekkür ederim, Marissa. Ama benim için yemek hazırlamak zorunda değildin. Ben mutfağa gelebilirdim.”

Marissa uzaklaşırken elini havada salladı. “Benim için sorun değil.”

Başımı salladım ama sonra ona seslenmeden edemedim. “Marissa?”

Geri döndü. “Evet, canım?”

Boğazımı temizledim. “Felix... O acaba... Dışarı çıkmama izin veriyor mu?”

Marissa başını yana yatırıp kaşlarını çatı. “Dışarı mı? Demek istediğin evden dışarı mı?”

Yanaklarımın kızarmaya başladığım hissedebiliyordum. “Evet. Yani demek istediğim, sen istediğinde. Dışarı çıkmana izin veriyor mu?”

“Evet, tabii ki. Ben istediğimi yapmakta özgürüm, tıpkı senin de özgür olduğun gibi.” Yüzünde birden endişeli bir ifade belirdi.

“Tamam,” dedim nazikçe.

Marissa, bir süre bana bakmaya devam etti ancak daha sonra başını sallayarak arkasını dönüp uzaklaştı.

Koridoru geçip erken saatlerde büyük kuyruklu piyanonun durduğunu gördüğüm salona gittim ve oturağa oturdum. Ellerimi tuşların üzerine yerleştirmeden önce derin bir nefes aldım. Çalmaya başlar başlamaz, sanki yeniden orada, ana binadaymışım gibi, sanki konsey için çalışıyormuşum, yeniden onlar tarafından teftiş ediliyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Gözpınarlarımdan yaşlar süzülüp yavaşça yanaklarıma doğru dökülürken gözlerimi kapadım.

Kulağıma diğer odadan gelen konuşma sesleri çalınca gözlerimi birdenbire araladım. Ne söylediklerini dinlemeye çalıştım. Piyanonun sesine rağmen, onları net bir şekilde duyabiliyordum. Odaun akustiği konuşmalarını doğrudan bana taşıyordu.

“İyi çalışıyor,” dediğini duydum Felix’in alçak bir sesle.

“İyiden de öte, Felix. Nereden gelmiş ki?” diye sordu piyanoyu akort eden adam olduğunu varsaydığım başka biri.

“Bilmiyorum. Bana söylemedi. Ama oldukça hüzünlü görünüyor.”

Diğer adam konuşmadan önce ufak bir duraksama oldu. “Çaldığı müziğe ayrı niteliği kazandıran başka bir piyanist daha tanıyordum.”

“Hüzünü mü?” diye sordu Felix.

“Ondan daha fazlasını. Kalp kırıklığını,” dedi diğer adam nazikçe.

Parmak uçlarımdan, kalbimden, ruhumdaki hasretten, içimdeki bütün kırılmış parçalardan müzik fışkırırken başka bir şey konuşmadılar. Ve her nota aynı ismin yankısına dönüşüyordu... Calder, Calder, Calder.

Calder

On kat aşağıdaki zemin bile yerin sert tokadının vaadiyle sallanıyor ve beni o güzelim bilinmezliğin içine doğru tatlı tatlı davet ediyordu. Direnmek istemiyordum. Sadece kendimi kaybetmenin hemen öncesinde birkaç saniyeliğine de olsa o derin acıyı hissedebilmeyi umuyordum. Bunu hak etmiştim. İstirap çekmediğim bir ölüm şeklini istemiyordum. *O acı çekmiş miydi? Karanlık sular onu içine doğru çekerken adımları haykırmış, ciğerleri suyla dolarak yanarken dehşete kapılmış mıydı?* Bir hıçkırık, işkence dolu bir ses boğazımdan kaçtı ve artık yarısı boşalmış olan elimdeki şişeden bir yudum daha aldım. Amber sıvı ateş gibi yavaşça boğazımdan aşağı kayıyordu. *Ateş.*

Xander'ın, "Calder," dediğini duydum, arkamdan gelen sesi alçak ve korku doluydu. "Bana elini ver, kardeşim."

Başımı çabucak ileri geri salladım ve oturduğum çıkıntıda sarsıldım. Sadece birazcık öne doğru eğilsem, hatta birazcık eğilme girişiminde bulunsam ölümüne doğru dalışa geçebilirdim. *Ona doğru.*

"Hayır, Xander," dedim, kelimeleri uzatarak. Sarhoştum ama net düşünemeyecek kadar sarhoş da sayılmazdım. Ya da ben öyle olduğumu sanıyordum.

"Ne yapıyorsun, Calder?" diye sordu Xander benim oturduğum çıkıntının az aşağısında bir yere iliştikten sonra. Ona doğru baktım ve bunu yaparken bir daha sallandım. Sesi normal geliyordu ancak bakışları panik içindeydi.

“Sana bunu yapmaktan nefret ediyorum, kardeşim. Ama canım o kadar çok yanıyor ki... Benim hatamdı. Yaşamayı hak etmiyorum.”

“O zaman neden hâlâ hayattasın?” diye sordu Xander, sesi bir ninni gibi kibar ve yumuşacıktı. Küçük bir çocukken uyuyamadığım zamanlarda annem bana ninniler söylerdi. Tabii babam beni diri diri yakmaya çalışırken bir kenarda durup kılını dahi kıpırdatmayan da annemdi. Ama bunu düşünmek bile istemiyordum. Omuzlarım çökmüştü, hafif bir rüzgâr eserken yüzümdeki ıslaklığı hissediyordum.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hâlâ hayattasın çünkü hayatta olman *gerekli*. Bazı sebeplerden dolayı hayatta olman *gerekli*. Arkadya’dan o gün sağ olarak kurtulan tek insansın. *Tek* insan. Ve ben bir an olsun bunun bir sebebinin olmadığına inanmıyorum. Senin o suyla kaplı Tanrı’nın cezası korkunç enkazın içinden elini bana doğru boşuna uzattığına ve benim de seni boşu boşuna çekip oradan çıkardığıma inanmıyorum. Sana bunun sebebinin ne olduğunu keşfetmende yardım etmek istiyorum, Calder. Elimi yeniden tut. Elimi tut ve sana yardım etmeme izin ver.”

Ona bakarken keder beni bir anda ele geçirdi. Alkolden yakıcı bir yudum daha aldım.

“Bir keresinde beni sırtında yirmi beş kilometre taşımıştın,” dedi sesi çatlayarak. “Yirmi beş kilometre. Eğer taşımasaydın o korkunç günde Arkadya’da da olmazdım. *Sen*, o gün beni bırakmış mıydın?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır,” dedim. “Asla.”

“O zaman elimi tut. Seni taşımama izin ver. Şimdi benim sıram. Beni bundan mahrum etme. Neyim varsa...”

“Biliyorum,” dedim boğularak. Başımı öne doğru eğip acıya teslim oldum, omuzlarım beni mahveden sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Biraz geçince, sefil bir hâlde fısıldadım. “*Siktir.*” Kolumla yüzümü silerken, elimdeki şişeyi bir kenara fırlatıp attım. Daha çok sarhoş olmalıydım ama canım o pis şeyi yeterince

çekmiyordu. “Bu kahrolasica hayat çok uzunmuş gibi hissediyorum,” dedim bir dakika kadar sonra.

“Acı çektiğin için sana öyle geliyor ve hiçbir zaman daha iyi olmayacakmış gibi.”

“Daha iyi *olmayacak*. Asla daha iyi olmaz.”

“Tabii ki olacak. Denemelisin. Calder, denemelisin.”

“Zaten denedim. Dört aydır deniyorum.”

“Dört aydan daha uzun zamanını alacak. Bu işler böyledir.”

Derin bir nefes verdikten sonra bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdim. Gökyüzü öfke dolu ve karanlıktı, fırtına bulutları yaklaştıkça yaklaşıyordu. Çok yakında bir fırtına kopacaktı. Gökyüzü de tıpkı benim gibi paramparça olacak ve yağmur yağmaya başlayacaktı.

Düşüncelerim bulutların üzerinde yüzerken birkaç dakikalığına sessizce oturduk. “Bulunan diğer cesetlerin kimliklerinin tespit edilip edilmediğiyle ilgili haberlerde bir şeyler çıktı mı?”

“Hayır,” dedi Xander. “Bir şey duyarsam seni haberdar edeceğimi biliyorsun.” Xander, Arkadya’da olanlarla ilgili haberleri takip ediyordu. Ama ben o haberleri seyretmeye dayanamıyordum.

Başımı salladım.

“Henüz sağ kurtulan birilerinden bahsetmediler mi?” dedim son kelimedede sesim çatlayarak.

Xander kafasını iki yana salladı. İfadesiye anlayış doluydu.

“Çamurda gördüğün ayak izleri...”

“Hayır, kardeşim. Ayrıca da o ayak izleri... başka bir şey olabilirdi, bilmiyorum. Lütfen, Calder. Elim tut.”

Tekrar gökyüzüne bakmak için kafamı kaldırdım.

Xander birkaç dakika boyunca beni seyrettikten sonra bakışlarını az önce kırdığım viski şişesine kaydırdı. “İlerlemek istiyorsan kendini uyuşturarmaktan vazgeçmelisin.”

Omurgamı yavaşça dikleştirdim. “Ben kendimi uyuşturmak için içmiyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak. Biliyorum ki gözlerim yarı kapalı ve şişti. “Alkol her şeyi çok daha derinden

hissetmeme yardım etiği için içiyorum. Acı çekmek için içiyorum.”

Xander bana boş boş baktı. “Tanrı aşkına,” diye mırıldandı başını sallayarak. “O zaman durman için daha da çok sebebin var. Sen böyle bir şeyi hak etmiyorsun.”

“Evet,” dedim boğulmuş gibi bir sesle. “Hak ediyorum.”

“Olanlar senin hatan değildi, Calder. Hiçbiri senin hatan değildi.”

Kalbimden geçen sözcükleri dile getirmekte zorlanarak başımı ileri geri salladım. *Benim hatamdı.* O şimdi yaşamıyordu çünkü ben onu kurtaramamıştım. Onu yüzüstü bırakmıştım. Ve bazı günler ona olan özlemim o kadar dayanılmaz bir hâl geliyordu ki kımıldayamıyordum bile. Acı beni yiyip bitiriyordu ve düşünebildiğim tek çıkış yolu ölümdü. Ama ya eğer...

“Ya kendi canıma kıymak beni onun olmadığı bu dünyadan başka bir yere götürürse?” diye sordum, sesim rüzgârın sesini zar zor bastırarak.

Xander bir süre sessizliğini korudu. “İşlerin o şekilde yürüdüğünü pek sanmıyorum. Sana öyle yürüdüğünü söylemek isterdim, yani sen bu uçurumdan atlasaydın... Ama sana asla yalan söyleyemem, değil mi? Gerçek şu ki, bunun cevabını bilmiyorum.” Başı önüne düştü ama gözleri hâlâ üzerimdeydi. Bakışlarımı ondan kaçırıp yeniden gökyüzüne çevirdim.

“Calder, sana ne hissettiğini anlıyorum demeyeceğim ama benim de özlediğim insanlar var. Ve Eden’a gelince, o benim de arkadaşımdı.”

Derin bir nefes verip onu onayladım. Xander ebeveynlerini kaybetmişti, kız kardeşini ve kız kardeşinin kocasını kaybetmişti, arkadaşlarını kaybetmişti... “Biliyorum.”

“Sana yardım etmeme izin ver. Lütfen beni yapayalnız bırakma. Bunu senin üzerine daha fazla suçluluk duygusu yıkmak için söylemiyorum. Bunu söylüyorum çünkü dürüstçe hissettiğim şey bu. Sen de gidersen seni deli gibi özlerim ve yalnız kalırım. Lütfen bana bunu yapma.”

Ona bakıyordum. Bu yüz kendimi bildim bileli benim hayatımda vardı. Upuzun bir nefes ciğerlerimi terk ettikten sonra elimi ona uzattım. Yavaşça hareket edip elimi öyle bir kavradı ki, eğer o saniye kendimi aşağı bırakacak olsam o da benimle birlikte gelirdi. Gitmeme izin vermeyecekti. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı ve başım öne eğik şekilde bir dakika daha oturmaya devam ettim. Ve nihayet, Xander'ın elini bırakıp arkama döndüm ve bacaklarımı diğer tarafa atmayı başardım. Ayak tabanlarım önümde duran sağlam zemine basıyordu artık. Yumuşak yağmur damlaları sanki okşarmışçasına yüzüne dökülüyordu.

Kollarımla bacaklarımı kavradım ve alnım dizlerime düştü. Ve ağladım. Xander yanıma gelerek elini omzuma atmıştı ama tek bir kelime bile etmiyordu. Yağmur tişörtümün sırtını ıslatarak yağmaya devam ediyordu ve boynumdan akarak gözyaşlarım ile karışıyordu. Bir süre sonra gözyaşlarım dindi ve yağmur hafif bir çiselemeye dönüşürken ben de ayağa kalktım. Virane apartman dairemize giden kapıya bir süre görmeyen gözlerle baktım. Sonra da titrek bir nefes verdim. Çok yorulmuştum. Ve içimdeki acı ile birleşen alkol uykumu getiriyordu. Belki bu gece, yakamı bırakmayan o korkunç kâbuslardan da kurtulurdum.

"Yarın ne yapacağım, biliyor musun?" diye sordu Xander yanı başımda.

Başımı iki yana salladım. "Söz konusu sensen, bilmeme imkân yok," dedim, ıslanan yüzümü kolumla silerken.

Xander güldü. "İşte benim dostum," derken sesindeki sevgiyi duyabiliyordum.

"Her gün önünden geçtiğim şu sanat ürünleri dükkânına bir uğrayıp sana birkaç malzeme alacağım. Belki resim yapmak iyi gelebilir. Ne dersin?"

Elimi ıslak saçlarımın arasında gezdirdim. "Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Bu canımı acıtabilir." Sonra duraksadım. "Tabii bu durumda her şey canımı acıtıyor."

"Ben malzemeleri alayım, kullanıp kullanmama kararını sen verirsin, tamam mı?" dedi yeniden omuzumu kavrayarak.

“Resim malzemesi alacak kadar paramız yok,” dedim.

“Elbette var. Biraz indirim yaptırmayı düşünüyordum zaten.”

Gerçek bir kahkahanın ancak ucuz bir kopyası olabilecek bir şey ağızından kaçarken başımı salladım.

“İçeri buyur,” dedi Xander. “Şu senin dün akşam tadına bayıldığın fasulye konservelerinden iki kutu daha var.”

“Of, Tanrım” diye karşılık verdim, yüzümü buruşturarak. Ama o ayağa kalkınca ben de kalkıp peşinden gittim. Oturduğum çıkıntıdan uzaklaştım, Eden’dan uzaklaştım. Ama içimde taşıdığım ruhumu kemiren ve daima kemirecek olan o acıdan uzaklaşmayı başaramıyordum.

İKİNCİ KİTAP

Cincinnati, Ohio

"Hiçbir erkek ya da kadın... kaderinden kaçamaz."

—Homeros, İlyada

BİRİNCİ BÖLÜM

Üç Yıl Sonra – Eden

“Eden? Aa, Bayan... üzgünüm soyadınız burada yazmıyor.” Bay Sutherland, yani avukat önündeki kâğıtları karıştırıyordu.

“Evet, senin soyadın ne?” dedi, Felix’in kızı Claire sertçe. Marissa’nın üzerinden eğilerek oturduğum yere baktı. “Daha önce duyduğumu hiç sanmıyorum.”

Gözlerimi kırptırdım ve içinde bulunduğumuz âna geri döndüm. Bir an için dalıp gitmiştim. Tıpkı yıllardır Claire ve erkek kardeşi Charles’la her havadan sudan sohbetimizde olduğu gibi, bu hiç bitmeyecekmiş gibi görünen günde, baş etmeye çalıştığım bu büyük acıya rağmen kafamın içinde kaybolup gidiyordum. Şimdiye dek bana sadece küçümsemeyle bakmışlardı. Artık Felix de yoktu. Biz de bu avukatlık bürosuna, onun hasta yatağında üzerinde çalıştığı son şeyleri almak için hep beraber çağrılmıştık. Soyadımın sorulmasıyla birlikte gözlerim hızla Marissa’yı buldu. Marissa’ysa kolundaki saate şöyle bir göz atmakla yetindi. “Bay Sutherland, sizi aceleye getirmek istemem ama Eden’in dersi var, benim de bu öğleden sonra başka bir randevum.”

Bay Sutherland boğazını temizledi. “Evet, tabii ki. Zaten buradaki işimiz de bitti. Bayan Forester, sadece şu belgeleri imzalamanız gerekiyor. Sekreterim daha sonra birer kopyasını size gönderecek.”

Marissa öne eğilip avukatın önüne koyduğu belgeleri imzaldıktan sonra kalemini çantasına geri attı.

Oturduğum sandalyenin ucuna kayıp üzerinde adım yazan ve avukatın bana verdiği büyükçe zarfı aldım. Zarftaki el yazısı bana kaybımı hatırlatıp kalbimin acımasına neden oluyordu. *Ah, Felix, gittiğine inanamıyorum.*

“Bir dakika durun bakalım,” diye atladı Charles kız kardeşinin hemen yanı başından. “Bu kıza o zarfta tam olarak ne kalıyor? Bizim de içini görmemiz...”

“Özel bir mektuptan başka bir şey değil,” diye cevap verdi Bay Sutherland sabırla. “Sizi temin ederim, Charles. Her bir zarfın içinde olan şeyle aynı.” Başıyla Claire ve Charles’ın kucaklarında tuttukları zarfları işaret ediyordu.

“Hepsi aynı, öyle mi yani? Eğer incelersek...” diye başladı Charles yeniden.

Bay Sutherlend bu durumdan çok sıkılmış gibi duruyordu. “Bayan...” Önce bana, ardından da Charles’a baktı, “*Eden’in* büyük bir nezaket örneği göstererek bu zarfın içindekileri sizinle paylaşması bu toplantıyı sonlandıracaksa eğer...”

Derin bir nefes alıp avukata baktım. Kalp atışlarım giderek hızlandı. Bu mektup bana Felix’ten kalan tek şeydi – onu benden almalarına izin veremezdim. İçini açıp bakmalarını bile istemiyordum. Bu zarf *benimdi*. Marissa sakince elini dizime koydu.

Sanki bir fısıltı gibi ara ara duyduğum o ses yine kulağıma geldi. *Güçlü ol, Gündüzsefası.*

Hemen ayağa fırladım ve sanki hayatım buna bağlıymışçasına zarfı göğsüme yapıştırdım. “Hayır, inceleyemezsiniz,” dedim hafif titrek bir sesle. “Babanızın özel işleriyle bu kadar ilgileniyordunuz madem ona *hâlâ hayattayken* ne olduğunu sorsaydınız. Sizi her pazar davet ettiği şu akşam yemeklerinden birine kırk yılda bir bile olsa teşrif etseydiniz ya da Sophia’yı almaya geldiğinizde onunla üç dakikadan fazla zaman geçirseydiniz,” diye çıkıştım Claire’e doğru dönerek. “Sizi tanımaya çalıştım. Sizinle arkadaş olmak için çaba gösterdim.” İçimdeki acının ağırlığına

dayanamayıp duraksamıştım. “Ama siz ilgilenmediniz. Ve burada da hiçbir sorun yok. Ama şimdi sizin bu zarfı *incelemeye* hakkınız yok. Çünkü siz inanmıyorsunuz ama ben Felix’i seviyordum.” Yeniden duraksayıp, boğazımda biriken acımı yutmaya çalışırken şok olmuş surat ifadelerine baktım. Onlarla bu şekilde hiç konuşmamıştım. Derin bir nefes alıp ses tonumu yumuşatmaya çalıştım ama güçlü ve kendimden emin olduğumu göstermeye çalışıyordum. “Felix benim için bir baba gibiydi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz çünkü kim olduğumu hiçbir zaman umursamadınız. Ama babanız, bana en çok ihtiyaç duyduğum anda yardım elini uzatmıştı. Bunun benim için ne anlam geldiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Hem de hiç.” İkisinin de kısılmış olan gözlerinin içine tek tek baktım. “Cevabım hayır, bu mektubu inceleyemezsiniz,” dedim tekrardan.

Avukat içinde özel bir mektup olduğunu söylemişti. Başka biri için bu bir anlam ifade etmeyebilirdi ama bu, benim Felix’ten isteyebileceğim tek şey olurdu. Bu dünyada pek bir şeyim yoktu ama bu benimdi. Ve benden hoşlanmayan, bana bir gram nezaket göstermeyen bu iki kişi onu benden alamazdı. Mektubu göğsüme daha da sıkı bastırdım.

“Orada bir dakika dur bakalım,” dedi Claire ayağa kalkıp parmağını bana doğrultarak. “Senin de bizim hakkımızda bir şey bildiğin yok. Karşımıza geçip bizi öylece yargılayamazsın, seni küçük para avcısı.”

“Claire, Charles...” dedi Marissa araya girerek.

“Para avcısı mı?” dedim Marissa’nın sözünü keserek. Duyduklarıma inanamıyordum. “Ben bugüne kadar babanızdan hak etmediğim tek bir kuruş dahi almadım. Tek bir kuruş.”

Bay Sutherland çalışma masasının diğer tarafında ayağa kalkmıştı. “Lütfen herkes sakın olsun. İşlerin böyle alevlenmesini anlayabiliyorum. Ama lütfen bunun Felix’in son arzusu olduğunu unutmayın. Bütün malvarlığını sizinle,” dedi başıyla Claire’i işaret ederek, “Charles arasında bölüştürdü.”

Claire ve Charles önce ona baktılar, ardından da şüpheli ba-

kışlarını benim üzerime çevirdiler. “Peki,” dedi Claire. “Zarfın senin olsun. Alabileceğin tek şey ondan ibaret. Ayrıca iki hafta içinde babamın evinden taşınmanı istiyoruz. Sophia’ya piyano dersleri vermeye devam etmeyi düşünüyorsan eğer, bunu başka bir yerde yapabilirsin.”

Acı bütün ruhumu ele geçirmişti. Ancak onu yenmek için elimden geleni yapıyordum. Geçtiğimiz üç yılda çok uzun bir yol katetmiştim. Artık Felix’in kapısına gelen kalbi kırılmış, karını aç o ezik kız değildim. Hayal edebileceğimden, düşünebileceğimden çok daha büyük bir gücü içimde barındırdığımı öğrenmiş, kendime Felix ve Marissa gibi iki dost edinmiştim. Ama nasıl olduysa işte yine yalnızdım. Yeniden.

İçinde bulunduğumuz durumu olduğundan daha fazla bulandırmamak için dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Sophia’ya çok seviyordum ve onu benden uzaklaştırmalarını istemiyordum. Bu onu sadece haftada iki kez görebileceğim anlamına gelse de. Benden ne kadar hoşlanmıyor olurlarsa olsunlar, iyi bir piyano öğretmeni olduğum gerçeğiyle avunmaya çalışıyordum. Sophia’nın geldiği nokta da bunun apaçık ispatıydı.

Öte yandan oradan gelecek olan gelire de muhtaçtım.

“Peki o zaman,” diye araya girdi Bay Sutherland masasının etrafından dolanarak. Görünüşe göre bizi ofisinden atmak için beklediği o mükemmel an yaklaşıyordu.

Bunun için kim onu suçlayabilirdi ki? “Geldiğiniz için hepimize teşekkür ederim. Felix yalnızca iyi bir müvekkil değil aynı zamanda iyi bir arkadaşı da. Hepimiz onu özleyeceğiz.”

Marissa ayağa kalktı ve bakışlarını yere çevirdi. “Evet, özleyeceğiz,” diye ekledi, elimi tutup sıkarken ben de ona hafifçe gülmüsedim. Claire ve Charles’ı çıkışa doğru takip ettik.

Bay Sutherland kapıya kadar bize eşlik etti, biz de diğerleriyle birbirimizi görmezden gelerek ona bir kez daha teşekkür ettik. O kapıyı kapatmadan hemen önce ona doğru dönünce o da duraksadı. “Raynes,” dedim alçak sesle. “Benim soyadım Raynes.”

Bay Sutherland bana gözlerinde soru işaretleriyle baktı, ardından da başını sallayıp gülümsedi. “İyi günler, Bayan Raynes.”

Başımla onu selamlayıp Marissa’ya döndüm ve onun elini tuttum. Claire ve Charles’a gelince, onlar önümüzde uzanan koridoru çoktan yarılamışlardı bile.

Felix’in evine geri döndükten sonra, üç yıl önce aç ve büyük acılar içinde uyandığım odamdaki yatağa oturup ellerim titreyerek zarfı açtım.

Zarfın içinden bir klasörün üzerine ataçla tutturulmuş bir mektup çıkmıştı. Üzerinde bir ay öncesinin tarihi yazıyordu. Bu Felix’in hastalığı ağırlaşmadan hemen öncesiydi. İlerleyen dönemin yalnızca yarısında bilinçli yerinde sayılırdı.

Eden,

Eğer bu mektubu okuyorsan ben hayatta değilim demektir. Kuvvetle umut ediyorum ki benim bu mektubu yazmam yalnızca bir güvenlik önlemi olarak kalır. Zira tüm bu bilgileri sana bizzat kendim verebilmek isterim. Ancak sağlığım sebebiyle bazı önlemler almak zorunda kaldım. Elinde hiçbir şey olmadan öylece ortada kalmama gönülüm razı değil. Seni tanıştığımız gün olduğu gibi kafandaki bütün o sorularınla beraber bu dünyada bir başına bırakamazdım. Ben duygularını kolayca ifade etmeyi başarabilen bir adam değilim. Ama bilmeni isterim ki geçtiğimiz üç yılda sana karşı içimde çok büyük bir sevgi büyüttüm. Ve senin de beni sevdiğin bir baba figürü gibi gördüğünü düşünmek hoşuma gider. Bu mektup, artık yanında olamasam da benim seni koruyup kollamak için bir girişimimdir.

Ebeveynlerinin isminin Carolyn ve Bennett Everson olduğuna inanıyorum.

Nefesim kesilmiş ve elimde tuttuğum dosya yatağa düşmüştü. Sekize onluk iki fotoğrafın parlak köşesi dosyanın içinden kaymıştı ve ben uzanıp onları dosyadan çıkarmadan önce birkaç saniye boyunca bakakaldım. Kalp atışlarım bir saniye kadar durdu ve ardından da kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Üstte duran fotoğrafı alıp göz gezdirdim. Fotoğraftaki annemdi. O olduğunu biliyordum. Bulanık hatıralar zihnimde dans etmeye başladı – soluk bir kahkaha, çiçeklerin kokusu. O yüz. Yüzü tıpkı bana benziyordu ama daha yaşlı versiyonum gibiydi. *Hâlâ hayatta mı? Annem yaşıyor mu? Ama bu nasıl mümkün olur?* İkinci fotoğrafa bakmadan önce, Felix'in mektubunu titreyen ellerimle kaptım ve kalanını okumaya koyuldum.

Kaçınıldığına inanıyorum, Eden. Kafamda bunu neden hatırlamadığına dair, yanıtını sadece senin verebileceğin sorularım var. Umarım sana bunları bizzat sormam mümkün olur. Bütün bilgileri elimden geldiğince bir araya getirmeye çalıştım. Ama bu mektubu yazana kadar toplayabildiklerimin hepsi bu. Eğer ölürsem, umarım bunlar senin için yeterli olur.

Araştırmaya birkaç ay önce, kaçırılan çocuklar veri tabanında Eden Everson adlı çocuğun fotoğrafını bulduğumda başladım. Görür görmez de onun sen olabileceğinden şüphelendim.

Ailen on dört yıl önce seni kayıp olarak polise bildirmiş. Kaçırılma olayın dört ay boyunca bütün haber kanallarında çıkmış. Olayın medyada bu kadar yankı uyandırmasının bir diğer sebebi de babanın zanlılardan biri olmasıymış. Birkaç ay önce iş konusunda kanıştığı bir skandalın senin kaybolmanla bağlantılı olduğunu düşünmüşler. Baban son nefesine kadar bunu şiddetle reddetmiş ve kendi canına kıymış. Ardında bıraktığı intihar mektubunda masumiyetini ve acısını anlatmış. Annene gelince, babanın intiharının ardından annen kayıplara karışmış. Kamuoyu önünde böylesine bir saldırıya maruz

Kalmanın onun için ne büyük bir zorluk olduğunu tahmin edebiliyorum.

Tuttuğum dedektif onu buldu ve yakın zamanda yeniden evlendiğini, şu anda adının Carolyn Collins olduğunu öğrendi. İkinci kocası geçen sene hayatını kaybetmiş. Başka çocuğu olmamış. Adresi zarfın içinde mevcut.

Cincinnati Tasarruf ve Kredi Fonu'ndan yakın bir arkadaşımın yardımı sayesinde Eden Everson adına bir banka hesabı açtırdım. Benim için çalıştığın süre boyunca kazandığın tüm parayı biriktirdiğini ve gerçek bir kimlik çıkarana kadar iyi olacağını biliyorum. Daha sonra benim sana bıraktığım paraya erişim hakkın olacak. Bu, Claire ve Charles'ın haberi olmadan yapabileceğim tek şeydi.

Araştırmaya daha erken başlamadığım için pişmanım. Ama sen, müziğin, Sophia'nın yüzünde oluşturduğun gülümseme, benim yüzümden oluşturduğun gülümseme... Varlığınla evime o kadar fazla ışık getirmiştin ki konu sen olunca bencil davrandım. Senin rahat etmeni ve iyileşmeni istemiştin – en azından birazcık da olsa bunu başardığımı umut ediyorum. Sana bu fırtınada geçici de olsa güvenli bir liman olabilmişimdir umarım. Ve artık, sevgili Eden, senin kendi macerana devam etme vaktin geldi. O cesur adımı at ve kendi aileni bul. Kendi hayatını, kendi kaderini. Kalpten inanıyorum ki harika bir hayatın olacak.

Sevgilerimle, Felix.

Büyük bir şok, acı ve umut dalgası aynı anda içime doldu. Yanaklarımdan süzülen yaşları sildim ve boğazımdaki yumruyu yutmak için çabaladım. Felix. Sen beni kurtardın – üstelik sayamayacağım kadar çok şekilde, diye düşündüm. Üç yıl önce Cincinnati'ye gelen bir otobüsten inen bu korkmuş, duyguları incinmiş, kayıp kızı düşündüm. Bazı yönleriyle hâlâ o kızdım ama aynı zaman-

da Calder'ın bende gördüğü gücü uyandırmayı da başarmıştım. Bir şekilde bunu bildiğini ve benimle gurur duyduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Belki gökyüzünden bir yerlerden bana bakıyor ve beni cesur gündüzsefası olarak görüyordu.

Felix beni kurtarmış, bana bir yuva vermişti; bir amaç ve yasımı tutabileceğim bir yer vermişti. Ona ya da Marissa'ya nereden geldiğim konusunda tek kelime etmemiştim. Hatta gazetelerde Arkadya'yla ilgili haberleri gördüğümde ve hiç kimsenin sağ kurtulamadığını öğrendiğimde bile kendimi ele vermemiştim. Ama duygusal olarak yaralı olduğumu biliyorlardı ve bana yaralarımı iyileştirmem için zaman tanımışlardı. Geçtiğimiz üç senenin büyük çoğunluğu her ne kadar beni serseme çeviren bir acı ve özlem içinde geçmiş olsa da, Felix ve Marissa'nın varlığı bunu bir parça olsun hafifletmişti.

Felix bana müziğimi geri vermiş ve minik öğrencimin piyanoyu benim sevdiğim kadar çok sevmesinin gururunu bana yaşatmıştı. Sophia'ysa bana bu hayatta minicik de olsa hâlâ bir mutluluk kısıntısı bulabileceğimi göstermişti. Çok bir şey değildi belki ve çabucak gelip geçiyordu ama hayata tutunmama yardım ediyorlardı.

Nihayet gözyaşlarıma hâkim olmayı başararak dosyanın içindeki ikinci fotoğrafı çıkardım ve sarışın, yakışıklı adama baktım. Hafızamı zorlayıp yüzünü hatırlamak için çabalıyordum ancak annemin fotoğrafının bende uyandırdığı duygusal tepkilerin hiçbirini yaşamadım.

Fotoğrafı geri bırakıp dosyanın içindeki evraka yeniden göz gezdirmeye başladım. İçindekiler Felix'in mektubunda yazılanları doğrular nitelikteydi. Yalnızca babamın karıştığını söylediği skandala dair tek bir kelime bile bulamamıştım.

En altta kayıp çocukların kayıtlı olduğu veri tabanından alınmış bir fotoğraf duruyordu. Uzun süre inceledikten sonra kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Bu bendim. Hiç şüphem yoktu. Eden Everson. Adım Eden Everson'dı. Yani hâlâ öyleydim. Ben Eden Everson'dım. "Benim adım Eden Everson," diye tekrar et-

tim fısıldayarak. İsmim dudaklarımdan bir yabancıya aitmiş gibi dökülüyordu.

Kayıp bir çocuktum. Birileri beni kaçırmıştı. Şok ve acı göğsümü sıkıştırıyordu. *Hector bana yalan söylemişti. Hector beni kaçırmıştı. Seneler boyunca... Hepsi bir yalandı. Orada öylece oturup bu gerçeği kabullenmeye çabaladım.*

Sonunda yatağımın üzerindeki dosyaya tekrar baktım. Son sayfada Cincinnati'nin Hyde Park bölgesine ait bir adres vardı. O sayfayı katlayıp çantama koydum.

İçinden çıkan bütün belgeleri toplamaya başladığımdaysa zarfın dibinde sert bir şey olduğunu fark ettim. Düşmesi için zarfın ağzını açıp ters çevirdim. İçinden üç yıl önce Felix'in dükkânına bıraktığım madalyon düştü. Minik bir nefes verip madalyonu göğsüme götürdüm ve sıkıca bastırdım. *Ah, Felix. Seni sonsuza dek özleyeceğim.*

Birinin kapıyı vurmasıyla yerimden sıçradım. "İçeri girin." Kapı aralandı ve Marissa başını içeri uzattı.

"Sana eve gideceğimi haber vermek istedim, canım."

"Teşekkür ederim, Marissa," dedim kurumuş dudaklarımı ıslatarak. "Marissa, sana bir soru sorabilir miyim?"

İçeri girip yatağımın ayakucuna oturdu. "Ağlıyor muydun?" diye sordu nazikçe.

Başımı salladım. "Birazcık, evet. Ama iyiyim. Felix bana bir mektup yazmış ve o... Onun, benim geçmişimi araştırdığını biliyor muydun? Nereden geldiğimi?"

Bu, Marissa için büyük bir sürprizmiş gibi duruyordu. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Bunu ondan sen mi istemiştin?"

"Hayır... Ben... Aksine, ebeveynlerimi bulduğu için kendimi kötü hissediyorum."

Marissa'nın yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yerleşti. "Ebeveynlerini mi? İyi ama onların öldüğünü söylemiştin."

Kaşlarım hafifçe çatılarak onu onayladım. "Öldüklerini sanıyordum. Ama ölmemişler. Ya da en azından annem ölmemiş," dedim bakışlarım yeniden dosyaya kayarken.

“Peki, şimdi ne yapacaksın?”

“Galiba yanına gideceğim.” *Galiba.*

Marissa birkaç saniye beni inceledi ama başka bir şey sormadı. Bu onun yöntemiymi. Bir konu üzerinde daha fazla konuşmaya hazır olduğumu belli etmediğim müddetçe beni asla zorla konuşturmaya çalışmazdı. “Biliyorsun sana burada kalmanı teklif edebilmeyi çok isterdim...” İfadesi pişmanlıkla doluydu.

“Biliyorum,” dedim sözünü keserek. “Kendime bir yer kiralayabilecek kadar param var artık.” Gözlerim onun nazik bakışlarıyla buluştu. “Eğer burası senin olsaydı kalmama izin vereceğini biliyorum,” diye karşılık verdim elini sıkarak.

Gözlerinin içi daha da çok hüznle doldu. Benim onu özleyeceğim kadar onun da beni özleyeceğini biliyordum. “Ev bulabildin mi?”

“Birkaç yere baktım. İçlerinden birini seçmem gerek sadece.” Hepsi küçük ve döküntü dairelerdi. Param şimdilik ancak bu kadarına yetiyordu. Ama en azından benim olacaktı.

Marissa kafasını salladı. “Sen hazır olduğunda bana haber verirsin.”

“Vereceğim.” Hâlâ bir kimliğim olmadığından benim için daireyi Marissa kiralayacaktı. *Şimdilik olmadığından.* Olasılıklarla dolu bir hayat ihtimali gözlerimin önünden akıp geçmişti ve ben hepsini kafamda zorla bir sıraya koyabiliyordum. *Artık bir adım vardı.*

Marissa merak içinde beni seyrediyordu. “Eden...” dedi duraklarını birbirine bastırıp gözlerine dolan gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak. “Üç yıl önce buraya ilk geldiğinde bana Felix’in istediğin takdirde dışarı çıkmaya izin verip vermeyeceğini sormuştun.”

Derin bir nefes alıp tırnaklarımı inceliyormuş gibi yaptım. Kafamı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştuğumda, “Evet,” dedim. “Hatırlıyorum.”

“Felix, senin yapmak istediğin hiçbir şeyin önünde durmazdı. Ama bana öyle geliyor ki... sanki sen kendini bilerek buraya

hapsettin. Nadiren evden dışarı çıktın ve zamanının çoğunda kendini bu odaya kapattın.” Nazik gözleri bana anlayışla bakıyordu. “Umarım üzüntüne yenilmez ve bu değişimi hayatı gerçekten yaşamaya başlamak için bir fırsat olarak görürsün. Sana inancım tam. Felix’in de sana olan inancı tamdı.”

Kalbim sıkışıyordu. Buna hazır mıydım bilmiyordum. Böyle bir duruma hiç hazır olabilecek miydim onu da bilmiyordum. Marissa’ya başımı sallayıp gülümsedim. “Deneyeceğim,” dedim.

O da bana minik, hüznünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bana ondan bahsedecek misin?” diye sordum başımı yana eğip. Felix’in hiç kimsenin fark etmediğini düşündüğü anlarda bakışlarında beliren geçmişe ait hüznün sebebini bilmek istiyordum. Çocuklarıyla arasında ne geçtiğini her zaman merak etmişim.

Marissa birkaç dakika boyunca beni süzdü. “Pek çok yönden bana onu hatırlatıyorsun. Sadece sende onun asla sahip olmadığı bir güç var.”

“O?” diye sordum gözlerine bakarak.

Marissa camdan dışarıyı izliyordu, gözleri yaşlarla buğulanmıştı. “Lillian, Felix’in karısı.”

Kafamı kaldırdım. Fotoğraflarını evde daha önce görmüştüm ama kimse onun hakkında konuşmazdı.

Sessizliğini çok uzun bir süre bozmayınca bana artık cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamışım. Ama sonra, “Felix’in ebeveynleri göçmendi. Ona çok sağlam bir iş ahlakı aşılamışlardı. İş her şeyden önce gelirdi. Ailene bakmak her şeyden önce gelirdi,” dedi. Eski anıları yeniden hatırlayarak birkaç saniye boyunca duraksadı. “Lillian’la evlendiği zaman, onun ne derece hassas bir kız olduğunu ânında fark etmişim. Tatlı ama her zaman kendini güvende hissetmek isteyen. Felix’in ilgisi onun ışıldamasına sebep oluyordu. Ve Felix etrafta olmadığında ışığı sönüyordu. Ve çoğu zaman... Felix etrafta olmuyordu,” diye devam etti dudaklarını birbirine bastırarak.

“Lillian kendini değersiz hissettiğini Felix’e birkaç kez anlatmayı denedi sanırım. Birkaç defa kavgaya ettiklerine ve Lillian’ın

ağladığına şahit oldum. Ama o zamanlar Felix için iş her şeyden önce geliyordu. İşinde çok başarılı olmuştu ve kurduğu şirket hızla büyüyordu. Bu da Felix'i hayata bağlarken Lillian'ı hayat-
tan koparıyordu. Pek çok kez Felix akşam yemeklerinde evde olacağını söylediğinde ama asla gelmediğinde Lillian ile birlikte pencerenin önünde onu bekledik... Doğum günlerinde, yıl dönümlerinde. Çocukları büyüdü, onlar da kendi hayatlarını yaşamaya başladılar. O zaman Lillian'ın yalnızlığı daha da arttı. Sonra teşhis kondu. Kanseri olmuştu. Doktorlar hastalığı keşfet-tiklerinde artık her şey için çok geçti. Fazla zamanı kalmamıştı. Bana öyle geliyor ki bir an buradaydı ve sonra gitmişti," diye bitirdi gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Olamaz," dedim fısıldayarak. "Bunu bilmiyordum."

"Felix, bu konuyu asla açmazdı," diye devam etti bana döne-
rek. "Gerçek şu ki, olanlardan sonra o değişti. İş odak noktası olmaktan çıktı. Kendini ailesine adadı." Omuzlarını silkti. "Tabii bazı şeyler için artık çok geçti. Çocukları yaşananları unutmadı ve onu asla affetmediler. Felix... O da kendini asla affedemedi." Ellerimi kavrayarak ellerinin arasında sımsıkı tuttu. "Sen geldi-
ğinde, bu onun yaralı kalbini iyileştirmek için ikinci fırsatı oldu." Başını salladı. "Tabii, onun bunu hiç söylemediğini biliyorum. Ama ben... bakışlarından anlayabiliyordum. Sen de onu kurtar-
dın, Eden."

Yanağımdan aşağı doğru süzülen gözyaşlarımı sildim. "O iyi bir adamdı," dedim usulca.

Marissa beni onayladı. "Evet." Bir süre gözleri boşluğa dalıp gitti ve sonra yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Hepimi-
zin bu çılgın dünyada oradan oraya savrulması tuhaf, değil mi? Kendi hikâyelerimiz, kendi acılarımız, hep birlikte oradan oraya sürüklenip duruyoruz; iyi veya kötü bazen sonuçları değiştir-iyoruz. Bana sorarsan," dedi nazikçe dizime vurarak, "seninle Felix'in bu hikâyede bir sebepten ötürü bir araya geldiğinizi ve sonucunda her ikinizin de bir parçacık da olsa iyileştiğinizi dü-
şünmek isterim."

Başımı salladım. “Evet,” dedim hıçkıklara boğulmamak için kendimi tutmaya çalışırken, “o olmasaydı nerede olurdum bilemiyorum. Sen olmasaydın nerede olurdum bilemiyorum.” Marissa’ya gülümseyerek gözümünden akan son yaşları da sildim.

Gülümsememe içten bir şekilde karşılık verdi sonra beni ayağa kaldırıp sıkıca kucakladı. O, odamın kapısını kapatıp beni yalnız bıraktığında sırustü yatağıma uzanıp –her günün, her saati– bunu isteyelim ya da istemeyelim, tıpkı onun söylediği gibi değişik yaşamların bizim hayat hikayemizi nasıl etkilediğini düşünmeye başladım. Gözlerimi kapatıp arkalarında beyaz bir ışık bırakarak yürüyüp giden insanları hayal ediyordum, o ışıklardan bazıları birbiriyle karışıyordu, birbirlerine dolanıyorlardı, renkleri değişiyordu ve insanlar yollarına o şekilde devam ediyorlardı. Ve sadece zihnimde canlandırdığımı bilsem de hepsi birbirinden gözülcü güzellikte görünüyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Eden

Süslü siyah kapının önünde durmuş, nefes alıp verişlerimi kontrol altında tutmak için çabalıyordum. Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, vücudumsa hafifçe titriyordu. *Ya Felix yanıltıyorsa? Ya yanıltmıyorsa ama annem beni reddederse?* Marissa'ya bugünkü planlarım hakkında tek kelime etmemiştim. Felix'in benim için zarfa bıraktığı adrese ulaşmak için önce otobüse bindim, ardından da yolun geri kalan kısmını yürüyerek geldim. Bunu tek başıma yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Böylece eğer fikrim değişecek olursa da bundan yalnızca benim haberim olacaktı.

Orada öylece durup aslan başı şeklindeki pirinç kapı tokmağına gözlerimi dikmişim ve onu kullanmak için kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Zaten bir yaprak gibi titredığimi ve korkunun damarlarımda dolaştığını bir kenara bırakırsam, kapı tokmağının bile tek başına yeteri kadar korkutucu olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim. Derin bir nefes aldım ve sonunda tokmağı kullanmayı başardım. Kapının açılmasını beklerken arkamda uzanan ve doğrudan caddeye giden uzun merdivenlere bakıyordum. Cincinnati'nin bu bölgesi eski ve zarif evlerle doluydu. Bahçeleri yemyeşil, ağaçları oldukça yaşlı ve kocamandı. Her birinin kendine has bir hikâyesi vardı. İçeriden ayak seslerinin duyulmasıyla birlikte derin bir nefes aldım ve omuzlarımdaki gerginlikten kurtulmaya çabaladım.

Kapı birden ardına kadar açıldı ve annem karşımda belirdi. Onu ânında tanımıştım. Sadece yüzündeki her ifadeyi zaten kendiminkinden tanıdığım için değil, onu gördüğümde içimi dolduran his son on dört yıldır anlamlandırmaya çalıştığım ancak bir türlü anlamlandıramadığım duyguları uyandırdığı için de.

Daha şiddetli titremeye başladım. *Bir zamanlar birilerine aittim. Bir zamanlar ona aittim.*

Gözlerimi kırıştıtırıp karşımda duran kadına ait detayları incelemeye başladım. Benden biraz daha uzundu, 1.65 civarıydı ve sarı saçları küt kesilmişti. Üzerinde beyaz bir kazak ve koyu renk kot pantolon vardı. O gerçektir ve hâlâ *hayattaydı* – tam karşımda duruyordu. Bütün bu duygu sağanağı beni birdenbire yakaladı. Sorulması gereken o kadar çok şey vardı ki.

Çenesini kaldırdı ve yüzünden küçük bir hoşnutsuzluk ifadesi geçti. Beni incelerken önce bir şey söyleyecekmiş gibi açılan ağzı daha sonra kapandı. “Affedersin... nasıl?..” Birden durup gözlerini kırıştırmaya başladı. “Seni tanıyor muyum?”

“Ben Eden,” derken kelimeler ağzımdan öyle kısık çıkıyordu ki bir an için gerçekten konuşup konuşmadığımdan emin bile olamadım. “Sanırım senin kızınım,” diye de ekleyiverdim.

Kadının gözleri, *annemin gözleri*, kocaman açılmıştı ve bir adım geri giderken elini göğsüne bastırdı. “Molly,” diye bağırdı, sesi çatlayarak. Kafasını yana doğru çevirip içerideki birine seslendi “Molly...” Genç sarışın bir kadın arkasında belirirken annem yalpaladı ve geri doğru düşerken kadın onu yakaladı.

“Aman Tanrım,” diye çığlık attı Molly adlı kız telaşla. “Carolyn!”

Alelacele içeri dalıp Carolyn’i antrenin hemen sonundaki oturma odasına taşıması için Molly’ye yardım ettim.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım Carolyn’in ayaklarını kanepenin üzerine koyarken. “Bu kadar hassas olduğunu düşünmemiştim.” Tanrım! Çok aptalsın, Eden. “Ben sadece... düşünemedim.” Ben kendimi elimden geldiğince bu an için hazırlamıştım. Oysa onun bu habere hazırlanmak için hiç zamanı olmamıştı.

Doğrulup ayağa kalktım ve kanepede uzanan Carolyn'e endişeli bir bakış attım. Gözleri açıldı ve yüzündeki şok ifadesiyle bana baktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı yanımda duran güzel kız. Dönüp ona baktığımda onun da gözlerini dikmiş bana baktığını fark ettim. "Sen o olamazsın," dedi başını sanki bir kâbustan uyanmak istermişçesine iki yana sallayarak. "Burada neler oluyor?"

Derin bir nefes aldım. "Ona ıslak bir havlu gibi bir şey getirmemiz gerekmez mi?" dedim başımla Carolyn'i işaret ederek.

Molly, kanepenin üzerinde uzanan Carolyn'i yeni hatırlıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu. "Ah, doğru, şey, tabii ki. Ben hemen geliyorum."

Molly odadan çıkınca kanepeye Carolyn'in hemen yanı başına oturdum ve uzanıp onun elini ellerimin arasına aldım. Hâlâ gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Büyük mavi gözlerini kocaman açmıştı ve dudakları geçirdiği şokun etkisiyle aralık duruyordu. Derin bir nefes alıp, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Elleriyle benimkileri sıkıca kavradı ve yanağından aşağı bir damla gözyaşı usulca süzüldü. Göğsü hızlı nefes alıp verişleriyle yükselip alçalıyordu. Sanki söylemek istediği bir şeyler varmış gibi ağzını açıp kapatıyor ancak dudaklarından tek bir kelime dökülüyordu. "Biliyorum," dedim nazikçe. "Sorun değil, biliyorum."

"Nasıl? Nerede?" diye sordu tiz bir sesle. Daha ben onun sorusuna cevap veremeden Molly elinde beyaz bir bezle içeri girdi ve kanepenin önünde yere diz çöküp ıslak bezi Carolyn'in alnına koydu.

Molly bakışlarını bana çevirdi. "Sen gerçekten o musun?" dedi. "Ama bu nasıl olur? Tanrım! Birilerini aramamız gerekiyor mu? Burada izlememiz gereken protokol ne?"

"Üzgünüm," dedim ona gülümsemeye çalışarak. "Sormak aklıma bile gelmedi. Sen benim üvey kardeşim mısın?" Felix'in mektubunda annemin bir daha çocuk sahibi olmadığını yazdı-

ğını hatırlıyordum. Ama belki ikinci kocasının çocukları vardı. Beynim uğulduyordu.

Molly kafasını sallıyordu. "Hayır, ben senin kuzenimim." Arkasından da gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım! Kuzenim yaşıyor." Elini göğsüne koyup derin bir nefes alırken kendini rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Diğer taraftan da sanki kim olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi kafasını ileri geri sallıyordu. "Şey, benim annem Casey, yani Carolyn'ın kız kardeşi beş yıl önce öldüğünden beri ben onunla birlikte burada yaşıyorum."

"Ah, çok üzgünüm," dedim kaşlarımı çatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum." *Bu çok gerçekdişi geliyor.* Molly de sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi bakıyordu.

Yeniden dikkatimi Carolyn'e çevirdim. Yerinden kalkmasına yardım etmem için elime asılıyordu. Ardından yavaşça doğrulup oturdu ve sırtını kanepeye yaslayarak derin bir nefes aldı. O sırada alnından düşen bezi Molly'ye geri uzattı. Her ikimiz de dikkatle onu izliyorduk. Sanki elini bırakıp gitmemden korkuyormuş gibi diğer eliyle kotumu sımsıkı kavramıştı. Gözleri önce yüzümü ardından da vücudumu taradı. Gözlerimiz tekrar buluştuğundaysa, "Eden," dedi nefes nefese. "Kızım."

Başımı salladım. "Evet."

"Çok güzelsin," dedi tiz bir sesle, elini yanağıma uzattı. Ardından da hızla geri çekti.

Gözleri boynuma taktığım madalyona kayınca nefesi kesildi. "Madalyon!" dedi gözleri yeniden çabucak benimkilerle buluşarak. "Babanla birlikte bu madalyonu sana altıncı yaş gününde vermiştik." Gözyaşları yanaklarından aşağı akarken, titreyen eliyle uzanıp mücevherin küçük yuvarlak gövdesine dokundu.

Başımı sallayarak gözyaşlarına eşlik ettim. Bu madalyonun benim olduğunu gördüğüm ilk andan itibaren biliyordum.

Molly, ayağa kalktı ve elinde odanın diğer ucundaki bardan doldurduğu amber sıvı bulunan küçük bir bardakla geri geldi. Bardağı yanaklarındaki gözyaşlarını silen Carolyn'e uzattı. O da bardağı hemencecik alıp tek yudumda içti. Ardından derin bir

nefes verip kendini koltuğa bıraktı ve bakışlarını benim üzerime çevirdi.

Kendisi de başka bir bardağı kafasına diken Molly'ye baktım. Gözleri kocaman açıldı ve başıyla şişeyi işaret edip bana isteyip istemediğimi sordu. Başımı hayır anlamında salladım ve dikkatimi yeniden Carolyn'e çevirdim – *yani anneme*.

"Nasıl? Nerede?" diye sordu Carolyn yeniden. Ama bu defa sesi daha güçlü ve sakindi. "Eden," dedi yüzünü buruşturarak. "Birileri seni incitti mi?" Beni sert bir şekilde yakaladı, bu yüzden ben de ellerini tutmak zorunda kaldım. "Lütfen bana hiç kimsenin seni incitmediğini söyle. Güvende miydin?" Sesi acı dolu ve çaresizdi.

Birileri bana zarar vermiş miydi? *Evet*. Güvende miydim? *Hayır, hiç değildim*. Ama bunu ona söyleyemezdim. Çünkü bütün bunları açıklamak hem karmaşık hem de şu an onlara vermek istediğim bilgiden çok daha fazlasıydı. Onun yerine kısaca, "Hector," dedim. "Hector'la birliktaydım."

Carolyn gözlerini sımsıkı kapatıp birkaç saniye öyle kaldıktan sonra açtı. "Sen Arkadya'dan kaçtın," dedi.

"Haberlerde mi gördün? Hector'ı gördün mü?"

Kafasını sallıyordu. "Hector Bias'a ait bir fotoğraf asla bulunamadı. Eminim sen bunu biliyorsundur ve ben onu Hector adıyla tanıımıyordum. Ama Arkadya *açıklamasını* duyunca onu hemen tanıdım. Senin davana bakan polisi bilgilendirdim ama bana dediler ki..." Başını yeniden iki yana salladı. "Çok fazla cese varmış... Çoğunu teşhis edememişler bile." Gözleri ânında benimkileri buldu. "Sen nasıl kaçabildin yani öncesinde..."

"Kaçmadım," dedim. "Ben de oradaydım."

Carolyn'in gözleri geçirdiği şokun etkisiyle kocaman açıldı. "Oradaydın... Ama nasıl? Nasıl sağ kalabildin? Beni nasıl bulabildin?"

"Sana bunların hepsini anlatacağım. Ya da **en azından** hatırlatabildiklerimin hepsini." Elini tuttum ve **anneme dokunabiliyor** olmanın keyfini çıkardım. Arkasından **devam ettim**, "Senin ne

bildiğini de öğrenmek istiyorum. Benim de pek çok sorum var.” Umarım Molly kimseye haber verme gereği duymazdı. Özellikle de polise. Henüz bu tarz bir aksiyona hazır değildim. Kendimi hazırlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Carolyn elimi tutup başıyla onayladı. “Evet, Eden. Sen her ne bilmek istiyorsan. Eden... kızım...” Yeniden ağlamaya başladı ve bana baktıkça hıçkırıklara boğuldu. Molly, Carolyn’i kucaklamak için koltuğa ilaştı. Bir anlığına onlara baktım. Sonra ikisi birlikte tişörtünden tutup beni kendilerine doğru çektiler. Dünya bir şekilde dönmeye devam ederken biz orada öylece oturup ağlamaya ve kucaklaşmaya devam ettik.

Biz dışarıdaki havuzun kenarındaki verandada otururken alacakaranlık Cincinnati’nin üzerine çökmeye başlamıştı. Saksılara ekilmiş çiçeklerin kokusu etrafımızı sarıyordu, suya vuran ışıklar oynayıyordu. Yakında gökyüzü tamamen karanlığa teslim olacaktı. Anneme ve Molly’ye doğru döndüm. “Geçtiğimiz üç senedir orada yaşıyordum. Felix ve Marissa ile birlikte. Piyano dersleri veriyordum. Şimdi birkaç öğrencim daha var. Biraz para kazanıyorum...” derken sesim onların şok geçiren surat ifadeleri ile solup gitmişti.

Arkadya’dan kurtulduğum günden beri bu olay hakkında ilk kez birileriyle konuşuyordum... Duygularımı gizleyebilmiş olmam ya da sesimde en ufak bir duygu kırıntısı olmaması benim adıma büyük bir zaferdi. Derin bir nefes aldım.

“Aman Tanrım!” dedi Molly. “Bütün bunlar...” Gözleri Carolyn’e kaydı. “Yani bunca yıldır bize on dakikalık mesafede mi yaşıyordun?”

Molly’nin tespitiyle sarsıldım ve aynı şekilde Carolyn’in de bundan etkilendiğini görebiliyordum. Tam olarak ne hissetmem gerektiğinden emin değildim. Bir açıdan baktığımda, onca senedir bu kadar yakın yaşamak ve birbirimizden ayrı olmak oldukça acı vericiydi. Ama diğer taraftan eğer annemi hemen bulacak

olsaydım Felix'i asla tanıyamazdım. Ve onu tanımadığım bir hayatı asla düşünmek istemiyordum.

Carolyn elimi yeniden tutup nazikçe sıktı. "Ah, benim tatlı kızım, cehennemden kurtulmuşsun, Eden. Hem de gerçek bir cehennemden." Yüzünden acı bir ifade geçti. Ancak duraksayıp derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "Dediğim gibi Arkadya hadisesini duyunca polise gittim, tabii ki cesedini bulamadılar... Ama biliyordum, seni kaçıran kişinin Hector Bias denen o adam olduğunu biliyordum. Her ne kadar haberlerde gösterebilecekleri bir fotoğrafını bulamamış olsalar da. En çok korktuğum şeyin gerçek olduğunu sandım – sonunda seni öldürdüğünü sandım." Gözlerini sımsıkı kapattı ve birkaç kalp atımı boyunca o şekilde kaldı. "Arkadya hakkındaki her şey çok tanıdıktı. Cehennem, gerçek bir cehennemdi." Gözleri ben hikâyemi anlatmaya başladığım andan itibaren milyon kez olduğu gibi yine yaşlarla dolmuştu.

Bakışlarımı yere çevirdim. "Tam olarak hepsi cehennem sayılmazdı," dedim. "Bazen korkuyordum ve bazen de çok çok yalnızdım... Bir süre. Ama..." Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Bazı anlarını bu dünya üzerindeki hiçbir şeye değişmem."

Carolyn yüzünü buruşturup kafasını şiddetle sallamaya başladı. "Hayır, bunların hiçbiri yaşanmamalıydı. Hem de hiçbiri. Hector'ın seni kaçırması benim suçum. Hepsi benim suçumdu."

"Carolyn," dedi Molly. "Senin suçun olmadığını sana daha önce de söylemiştik."

Carolyn şiddetle itiraz etti. "Hayır, bu doğru. Benim suçum."

"Carolyn..." dedim.

"Anne," diye sözümü kesti, "Lütfen bana anne de. Bana her zaman anne derdin."

Kelimenin içimde yankılandığını hissediyordum, ılık bir yaz esintisi gelip beni sakinleştirdi. "Peki, anne." Dudaklarımdan çıkar çıkmaz duygularım altüst oldu. *Hâlâ seviliyordum. Hâlâ birine aittim. Kim bilir belki de yaşanan onca şeye rağmen yalnız kalmayacaktım.* Derin bir nefes alıp gülümsemeye ve duygularımı kontrol

altına almaya çabaladım. "Anne, bana olanları anlatır mısın?" diye sordum. "Hector beni nasıl?.."

"Evet. Sana bütün olanları anlatacağım. Ama Molly, şarap dolabından bir şişe beyaz şarap getirebilir misin? Buna ihtiyacımız olacağını düşünüyorum. Eden, içecek bir şeyler alır mıydın? Su? Kola? Elma suyu? Elma suyunu çok severdin." İfadesi neredeyse yalvaran bir hâl almıştı.

İçimdeki kafa karışıklığını yüzüme yansıtmamaya özen göstererek başımı salladım. Yetişkinler elma suyu içiyor muydu? "Aa, tabii. Kulağa... harika geliyor."

"Ah, ne kadar da kabayım. Sana akşam yemeği bile ikram etmedim..."

"Hayır, teşekkür ederim. Meyve suyu yeterli. Buraya gelmeden önce yemek yemiştım."

Molly yerinden kalkıp, verandaya açılan Fransız kapılarından içeri girdi.

"Peki, eğer fikrini değiştirecek olursan burası senin de evin, biliyorsun," dedi Carolyn uzanıp elimi tutarak. "Hemen bu akşam buraya taşınacaksın tabii."

"Ah... ben, şey. Tabii bunu konuşuruz."

Şiddetle başını sallamaya başladı. "Hayır, Eden, lütfen. Bunu kaldıramam. Senin bu çatının altında olmadığın başka bir gece daha geçirmek istemiyorum." Yeniden sessizce ağlamaya başlamıştı. "Şimdi seni yeniden bulduğuma göre eğer burada kalmazsan ölürüm."

"Carolyn... Anne," dedim, "hiçbir yere gittiğim yok." Ona gülümsedim. "Artık geri döndüm ve bir daha asla gitmeyeceğim."

"Söz mü?" derken sesi çatladı.

"Söz." Bana bir bardak elma suyu uzatıp, Carolyn'ın önüne bir kadeh beyaz şarap koyan Molly'ye gülümsedim.

Carolyn şarabından büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı. Ardından bakışlarını havuzun diğer tarafına, benden uzağa doğru çevirdi. "Baban bir yatırım şirketinin temellerini atmıştı. Çok başarılı oldu ve birdenbire asla hayal bile edemeyeceğimiz

bir hayat tarzı yaşamaya başladık... Arabalar, evler, tatiller..." Elini havada şöyle bir gezdirdi. "Ama günün sonunda mal mülk sahibi olmanın hiçbir anlamının olmadığını öğrenmiş olduk. Tabii o zamanlar hayallerimizin gerçekleştiğini sanıyorduk." Düşüncelerinde kaybolmuş gibi bir müddet sessiz kaldı. "Her neyse," dedi yeniden bana dönerek. "Babanın iş arkadaşlarından biri yatırım yapması gereken parayı çalarken yakalandı. Son yıllarda bu tür nitelikli dolandırıcılık haberlerine televizyonlarda sıkça rastlansa da o yıllarda neler olup bittiğini tam olarak anlamamıştım."

"Yani parayı çalan kişi babam değil miydi?" diye sordum.

"Hayır ama yapılan hırsızlığı görmezden gelmeyi tercih etmişti. Neler olup bittiğini biliyordu ve onun bu duruma müdahale etmemesi hırsızlığın devam etmesine neden oldu. Bu konuyu rapor etmemesi, yüzlerce kişinin hayatları boyunca dışından tırnağından artırarak biriktirdiği parayı kaybetmesine neden oldu. En nihayetinde, şirket, hepsi gözden düştüler." Elini yeniden havada gezdirdi. "Detayların pek bir önemi yok, Eden, güven bana. Ben her şeyi bilmeme rağmen bir anlam ifade etmemişti. Günün sonunda işin dayandığı yer açgözlülüğün başka bir şey değildi ve açgözlülüğün çeşitli seviyeleri vardır. Ama sonuçta hepsi açgözlülüktü işte." Yüz hatları sanki yeniden olayları yaşıyormuş gibi acı ile doluyordu.

Başımı öne eğdim.

"Baban bu durumu hazmedemedi. Sadece işini kaybetmesi de değildi mesele, bütün olanlardı. Ama asıl gözden düşmek. Bu utanç onu bir kanser gibi kemirdi. İşte Hector tam o zaman ortaya çıktı."

Bakışlarım âdeta uçarak onunkileri buldu.

"Bize ilk olarak sahip olduğu her şeyi kaybetmiş ve içinde bulunduğumuz durumu anlayan bir adam olarak geldi. Doğal olarak başlarda kötümserdik ama... o daha fazla anlattıkça... Ben'e, babana, olanlarda onun hiçbir suçu olmadığını, içinde yaşadığımız çevrenin onu açgözlülüğe sürüklediğini anlattıkça... Bütün

bunlar şimdi kulağa komik geliyor. Ama o vakitler ne kadar dibe battığımızı da düşünürsek, sanırım bir yolunu arıyorduk, *herhangi* bir çıkış...”

“Seni anlıyorum, anne. Gerçekten anlıyorum.”

Bana üzüntüyle baktı. “Tabii ki anlıyorsun. Ve bunun için üzgünüm.”

Başımı salladım. “Lütfen anlatmaya devam et.”

İçini çekti. “Baban, Hector konusuyla neredeyse kafayı bozmuştu. Tabii o vakitler biz onu Damon Abas adıyla tanıyorduk. Baban, Damon’ın kurduğu topluluk tarafından kandırılmıştı... *Hector*, sözde hiçbir günahın ve ağırlıklılığın, hiçbir acının ya da hırsın olmadığı bir topluluk kurmuştu. Temelleri birkaç yıl önce atılmıştı ve Hector o süre zarfında yeni binalar inşa edip orada yaşayacak ve çalışacak insanlar buluyordu. Baban ve Hector işlerin nasıl yürüyeceğiyle ilgili durmadan fikir alışverişinde bulunuyor, insanların neye ihtiyaçları olacağı ve ilerleyen zamanda neyin işleyip neyin işlemeyeceği hakkında konuşuyorlardı.” Başını yeniden salladı. “Tanrılar hakkında bile konuştukları olurdu ve bazı kehanetlerle inanmanın güç olduğu diğer bazı şeyler hakkında... Zamanında tüm bunlar babanın toparlamasına yardım etti. Ona tutunacak bir amaç, bir kaçış sundu. Ben de bunun için minnettardım. Bu yüzden Hector’la ilgili şüphelerimi göz ardı ettim... Baban ne yaptıysa ben de onu yapıyordum. Çıkar sağladığımız için olan biten her şeyi görmezden gelmiştim.” Gözleri yaşlarla doldu. “Sanırım bir yılana güvenmeyi seçersen sonunda onu zehrini de hak ediyorsun.”

“Carolyn...” diyerek araya girdi Molly ama Carolyn kafasını sallayarak gözündeki yaşları sildi.

“Her neyse, Hector babana özellikle gelmişti çünkü kafasında, konsey kurmakla ilgili çılgın bir fikir vardı. Televizyondan dinlediğim Arkadya haberlerine bakılırsa bu fikrini nerelere taşıdığını az çok görmüş olduk. Ama bu fikri ortaya ilk attığında, ‘yüksek topluluk’ dediği yerde ayağa düşmenin ne demek olduğunu bilen bir grup adama gitmişti. Yani toplumumuzdaki

şeytanlar hakkında kişisel deneyimleri olan bir grup adama. İşte bütün bu harikalar diyarının kurulmasına o adamlar rehberlik edip şekil verdiler.”

Haberlerde çıkanlardan Arkadya'daki konseyle ilgili duyduklarımı hatırlamaya çalıştım – bütün bunlar orada yaşarken anlamadığım şeylerdi. Hector ülkenin dört bir yanını dolaşıp, yaşadıkları toplumda şu veya bu şekilde onurlarını kaybetmiş bir grup adamı bir araya getirmeye çalışıyordu. Hepsi bir zamanlar sahip oldukları gücün birazını da olsa geri almak için çabalayan, çaresizce yeni bir başlangıç yapabilecekleri ve saygı görecekları bir yer arayışındaki adamlardı. Ve tabii finansal çıkarları da söz konusuydu. Hector onlara yıllık ödeme yapıyordu – bu daha önce çalıştıkları işlerden kazandıkları paranın çok çok üzerinde bir rakamdı. Polis paranın izini sürmüştü ancak görünen o ki Hector kanıtları nasıl saklaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Satın aldığı mülkün parası nakit ödenmişti ve sahte bir isim kullanmıştı. Hector'ın gerçekte kim olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulamamışlardı.

Ve tabii konsey Hector'a sayısız şekillerde yarar sağlayacak insanlardan seçilmişti. Bir yargıç... bir *polis*... Her neyse bütün bunları bir kenara bırakmıştım.

Arkadya hakkında konuştukça hatta bu konuda düşündükçe içimdeki sancı büyüyordu. Orası benim yuvam olmuştu. Orası benim aşkı ilk kez tattığım yerdı. Ve oradan bahsettikçe içimde oraya özlem duyan bir parçamın olduğunun farkına varmam beni şok ediyordu. Çünkü orası aynı zamanda hayatın bittiği yerdı. Tabii özlem duyduğum şey mekân değil, bir insandı. Ve benim için bu kişi her zaman orasıyla özdeşleşmişti. Zorla yutkundum.

“Babamın Hector'ın gerçek yüzünü görmesini sağlayan şey neydi?”

“Sendin,” dedi annem usulca. Sanki bir şeyler hatırlamak için kendini zorluyormuş gibi dalıp gitti. “Seni tarıyordu ama bir gün Hector, baban ve ben konuşurken sen odaya daldın. Üze-

rinde askılı bir elbise vardı. Hector omzundaki doğum lekesini görünce bakışları değişti." Ürperdi. "Gözlerindeki bakış... o bakış... açtı." Bir dakikalığına sustu. "O günden sonra işler değişmeye başladı. Baban Hector'ın sana nasıl baktığını görmüştü, Hector'ın seni nasıl bir takıntı hâline getirdiğini. Onun başlattığı bu macerada, insanlarını bir sonraki yaşama taşımak ve tanrılar tarafından planlanan o kusursuz ütöpik toplumu yaratmak için senin anahtar olduğunu düşünüyordu." Kafasını sallıyordu. "Ondan sonra baban Hector'dan uzaklaşmaya başladı... Hector evimize gelmek istediğinde bahaneler uyduruyordu. Babanın yeniden eski hâline geri döneceğini umut etmeye başlamıştım. Ama bir gün babanın eski çalıştığı şirketin davasından eve geldiğimizde... sen yoktun. Seni emanet ettiğimiz bebek bakıcısı odanda oynadığını sanıyordu." Gözleri yaşlarla doldu. "Yani sen öylece gitmiştin. Ve daha sonra," dedi zorla nefes alarak, "babanı kaybettik."

Onu kucaklamak için oturduğum sandalyede öne doğru kaydım. Kollarımda ağlıyordu. Daha sonra gözünden akan yaşları silerek ona yeniden sarıldım. Birkaç dakika sonra sandalyeme geri döndüm ve "Üzgünüm," dedim. "Yaşadığın her şey için... çok üzgünüm." Biliyordum ki çok büyük acılar söz konusu olduğunda, birilerinin sizin için yapabileceği en iyi şey acınızı görmek ve anlayış göstermektir.

Annem burnunu çekip başını salladı. "Senin baban, Eden, kusursuz bir adam değildi. Korkunç bir hata yaptı ama seni bu dünya üzerindeki her şeyden daha çok severdi. Senin kaybın onu mahvetti ve bir daha da kendini toparlayamadı."

Felix'in bana verdiği fotoğraftaki adamı düşünerek kafa salladım. Hemen hemen hiç hatırlayamadığım o adamı. Bir müddet ikimiz de sessizce oturduk. Molly ve annem şaraplarını yudumlarken ben de geçtiğimiz bir saatte bana anlatılanları düşünüyordum. Yapbozun bütün parçalarını bir araya getirmek zaman alıyordu. "Demek Hector size adının Damon olduğunu söyledi?"

"Evet. Damon Abas. Bir başka sahte isim."

Başımı salladım. Polisin Hector'ın gerçek kimliğini hiç keşfedip etmediğini merak ediyordum. Şimdi onun hakkında daha çok şey öğrenince sanki uzun zaman önce ailemin evinde ilk kez karşılaştığımız gün gözümün önünde canlanmaya başlıyordu.

"Ben kaçırıldıktan sonra polis Damon Abas'ın kurmayı düşündüğü topluluğun olabileceği yerleri aradı mı?"

"Evet. Damon... yani *Hector*, Arkadya'nın orta batıda, buraya oldukça yakın bir yerde olduğunu çıtlatmıştı." Kafasını sallıyordu. "Ama lokasyonunu asla ifşa etmemişti ve bizim de bu konuda herhangi bir acelemiz yoktu. Taşınmaya karar verdiğimizde nasıl olsa yerini öğreniriz diye düşünüyorduk. Polis kovuşturmasında, Hector'ın bize verdiği tarife uyan yakın çevredeki bütün toplulukları didik didik etti. Ama hiçbir kanıt bulamadılar. Çevremizde bu tür toplulukların olduğundan bile habersizdim. Zaten çoğu kayıt dışıydı. Samanlıktaki iğne aramaya benziyordu." Gözleri yeniden arkamdaki boşluğa dalıp gitti. "Şimdi Arkadya'yı bildiğim için her şeyi apaçık görebiliyorum ancak polis de görebildi mi bilmiyorum. Neler, nasıllar o kadar çok anlamamız gereken şey vardı ki! Bir yanım neler olup bittiğini tam olarak anlamak istiyor ama diğer yanım Tanrı'ya şükür sen sağ salim ait olduğun yere döndüğün için bütün olanları tamamen unutmanın derdinde."

Başımı sallayıp gülümsedim ve "ait olduğun yer" kelimelerini duymanın keyfini çıkardım. *Sonunda* hayatım boyunca aradığım şeye kavuşmuştum.

Saatlerce konuştuk. Annem daha çok Arkadya'da bana nasıl davranıldığıyla ilgileniyordu. Ona yalnızlığımdan ve kafa karışıklığımdan bahsettim. Hailey Anne'den bahsederken göğsüm sıkışmıştı. Calder ve Xander hakkında özellikle tek kelime etmedim. Bu konuda konuşmaya hazır değildim – henüz. Ama ona orada arkadaşlarım olduğundan ve benim için mutlu zamanların söz konusu olduğundan bahsetmeyi de ihmal etmemiştim. En sonunda yaşadığım korkunç sondan tereddüt ederek bahsettim. Annem biraz daha ağladı ve bu sefer Molly de ona katıldı.

Birbirimiz ve hayatlarımız hakkındaki **hemen her** detayı

konusmuştuk. Benim farklı bir toplulukta yaşamam, ardından Felix'le tanışmam ve annemin benim yokluğumda hatıralarımı canlı tutmak için elinden geleni yapması...

Sonunda gece karanlığı iyice çökerken esnememi bastırmak için elimle ağzımı kapatıyordum. Duygusal olarak bitik hâldeydim. "Üzgünüm," dedim başımı sallayarak. "Benim için uzun bir gündü. Artık gitsem iyi olur. Beni eve kadar bırakabilir misiniz?"

"Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi annem elindeki şarap kadehini masanın üzerine bırakarak. "Lütfen, Eden. Söylediklerimde samimiydim. Lütfen burada kal."

"Cidden, Eden. Üst katta boş bir oda var. Ve sen de kendine kalacak bir yer aradığını söylemiştin..."

"Peki, tamam. Aslında bu harika olur. Marissa'yı arayıp ona haber vereyim. Mutluluktan havalara uçacak. Onunla tanışmanız için sabırsızlanıyorum."

"Tanışmak mı? Bunca zamandır bebeğime bu kadar iyi baktığı için ona öyle sıkı sarılacağım ki!"

"Teşekkür ederim, anne." Dönüp Molly'ye baktım. "Teşekkürler, Molly. Bugünü hayal edebileceğimden daha güzel hâle getirdiniz."

Hep beraber ayağa kalkıp kucaklaştık. Annem birkaç damla gözyaşı daha döktü. Arkasından Molly bana odamı gösterdi ve ertesi gün gidip kendi eşyalarımı alana kadar kullanabilmem için bana birkaç parça kıyafet ödünç verdi.

Nihayet yatağa girdiğimde annem gelip kenarına ilişti ve merak içinde bana bakarak elini saçlarımda gezdirdi. "Benim küçük kızım," dedi yumuşakça. Sonra benim için birkaç dakika boyunca bir şarkı mırıldanmaya başladı. Yüz hatlarına huşu dolu bir mutluluk hâkimdi.

"Benim güzel Eden'ım," dedi fısıldayarak. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

"Seni seviyorum, anneciğim," derken ağlamamak için gözlerimi hızla kırıştırdım. "Seni asla unutmadım."

Gözünden kaçan bir damla yaş usulca yanağından aşağı doğru kayarken yanağına okşadı. "Ah, benim tatlı kızım, ben de seni seviyorum. Sana bunu bir daha söyleme şansı bulamayacağımı sanıyordum. Telafi etmemiz gereken o kadar çok zaman kaybettik ki..." Yanağındaki gözyaşını silip yeniden mırıldanmaya başladı.

O, kapıyı kapattıktan sonra ay ışığının vurup aydınlattığı loş odada gözlerini gezdirdim ve hayatımın göz açıp kapayana kadar böylesine büyük bir hızla nasıl değişebildiğini düşündüm.

Bütün hayatım annemin hayali ve bir vakitler sevdiğim ümidiyle geçmişti. Ve şimdi o yeniden yanımdaydı. İçimden Tanrı'ya şükrediyordum ve annemin şefkat dolu kucağına dönmek için kalbimin kırık parçalarını bir nebze de olsa iyileştirmesini umut ediyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eden

Arkadya'dan kurtulduğum ve hayatımın aşkını kaybettiğim gün, bir daha asla mutlu olamayacağımı samuştım. Hayatımın geri kalanında hiçbir şeyin umurumda olmayacağını, her şeyin önemsizleştiğini ve bundan sonra hissedebileceğim tek şeyin acı olduğunu... Ve kalan hayatımda sadece nefes almanın yeterli olacağını düşünmüştüm.

Bazıları acı ve kederle baş etmenin en iyi yolunun, yasını tutup olanları arkamızda bırakmak olduğunu söylerler, biliyorum. Bazen bunu başarıyordum da ama diğer zamanlarda gördüğüm, hatırladığım ya da *kokusunu* duyduğum bir şey acımı bana yeniden hatırlatıyordu.

Neredeyse bir aydır annemin evinde yaşıyordum ve buradaki güvenli huzur ortamı kalbimi tamir etmeme yardımcı olur diye umut ediyordum. Felix'in yanında huzur bulamadığımdan değildi ama buradaki durum bambaşkaydı. Ben ona *ait* değildim. Onunla yaşadığım ilk yıl yapabildiğim tek şey yas tutmaktı. İki yıl boyunca zihnim bu yastan *başka* hiçbir şeye tam olarak yoğunlaşamamıştı. Para kazanıp biriktirmeye çalışıyordum. Kendime güvende olabileceğim bir hayat inşa etmeye çalışıyordum. Hiçbir zaman gelip geçici mutluluk anlarından daha fazlasını hayal etmiyordum. Ama *sağlam* ve güvenilir bir hayat kurmak istiyor ve bunun için *çalışıyordum*. Felix'in hasta olduğunu

onun evine adımımı attığım ilk günden itibaren biliyordum. Ve ona olan sevgim haricinde onu kaybetme düşüncesi benim için kaçınılmaz bir endişe kaynağı hâline gelmişti.

Annemin evinde geçirdiğim haftalar boyunca, pembe fırfırlı yatak örtüsünün olduğu ikiz yatakta uyudum. Çocukluğumdan kalan yorganı saklamıştı. Her gün yeni başka bir maceraya uyuyor gibi hissediyordum ve her macerada da girmem gereken yeni rolü öğrenmek için çabalıyordum.

Kendime nasıl bakacağımı, tek başıma nasıl hayatta kalacağımı düşünmek zorunda kalmazsam daha hızlı iyileşeceğimi sanmıştım. Ama tüm bunları düşünmek zorunda kalmamak bana şimdiye dek başarıyla görmezden geldiğim alanları araştırma ve artık geçmeye yüz tutmuş bir yaranın etrafında dolanıp acısını daha çok hatırlamama neden olmuştu. Canım yanıyordu. Annemin evinde kaldığım o ilk bir ay boyunca hiç olmadığı kadar *canım acıdı*. Annem ve Molly'ye *hâlâ* Calder'dan bahsedememiştim çünkü başka biriyle onun hakkmda konuşacak gücüm var mıydı bilmiyordum. Bu, kendimi hazır hissettiğimde atmam gereken bir adımdı ve vakti geldiğinde bunu bileceğimi ümit ediyordum. Ama annem Arkadya hakkında daha fazla bir şey duymak istemiyor gibiydi. İlk gün her şeyi açık açık konuşmuştuk ama şimdi ne zaman bahsi açılrsa bir şekilde konuyu değiştiriyordu. Bu konunun getireceği acıdan beni mi yoksa kendini mi korumaya çalışıyordu bilmiyordum. İkincisinden şüpheleniyordum.

Annemin oturma odasında bir piyanosu vardı. O yüzden bir iki öğrencime ders vermeye devam ettim. Ve ders olmadığı zamanlarda da piyano çalmaya devam ediyordum. Bazı günlerde müzik bana diğer günlerde olduğundan daha çok yardımcı oluyordu.

Piyano çalmadığım zamanlardaysa yürüyüşler yapıyordum, annemin yaşadığı mahalledeki eski evlere hayranlıkla bakıyor ve hiçbir şey almayı planlamadığım dükkanlara girip raflardaki ürünleri inceliyor, etrafımdaki dünyayı tanımaya çalışıyordum. Nihayet Marissa'yı ziyaret edip ona nereden geldiğimi de anlat-

tım. Anlam veremediğim bazı konularıysa internetten hâlâ araştırıyordum. Özetle, *hayattaydım*. Peki, yaşamam gereken hayat bu muydu? *Kaderim...* Zamanımı içimde sürekli bir boşluk, sürekli bir isteksizlik hissederek mi geçirecektim? Bu soru aklıma takıldığı vakitlerde eğer hareket ediyorsam durup bir anlığına içimdeki sese kulak veriyordum. Ve içimdeki ses bana öyle olmadığını söylüyordu. *Peki, o zaman neydi?*

Her ne kadar annem benimle yetişkinlere özgü konuları tartışmak istemese de, iç dünyasında sürekli benim olduğum yerlere çekiliyor gibiydi. Sürekli dokunmak için bana uzanıyordu, sanki her an ortadan kayboluverecekmişim gibi korku dolu bakışlarla beni seyrediyordu. Bir taraftan onu anlıyor ve anneliğine minnettar kalıyordum. Sonuçta yıllardır bir annem olmadan yaşamıştım. Sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre boyunca anne sevgisine hasret kalmıştım. Ama diğer taraftan nihayet bir parça özgürlüğe kavuşmuştum artık ve kim olduğumu tek başıma keşfetmek istiyordum. Bugün yirmi bir yaşında olduğum kadın gibi muamele görmek istiyordum. Annemin beni genellikle görmek istediği çocuk gibi değil. Aramızdaki bu enerji yüzünden ikimiz de mücadele ediyorduk. Bu duruma tam anlamıyla alışmamızın biraz zaman alacağını tahmin ediyordum.

Pek çok sebepten kendimi hâlâ bir esir gibi hissediyordum. Pek çok farklı şekillerde de olsa şanki hep öyleydim: Önce Hector'la, sonra Clive Richter denen adamın yarattığı korkuyla, sonra kendi yaptıklarımla ve şimdi de annem tarafından yapılanlarla. Sanki gerçek özgürlüğü yakalamam ve gerçekten kendim gibi olmam asla mümkün değilmiş gibi. Böyle bir şeyi yalnız Calder'ın yanındayken hissetmiştim ve yalnız onunla birlikteyken hissedebilirdim. Bu düşünceyle birlikte umutsuzluk beni ele geçiriyordu.

Güzel bir sonbahar sabahında şafak sökerken uyandım ve kahvemi alıp verandaya çıktım. Hava soğuk olduğu için, koltuğun kenarında duran örtülerden birini dışarı çıkarken yanıma almıştım. Onu omuzlarıma örtüp sert ve koyu kahvemi yudumlar-ken krizantem ve sarmaşıklarla dolu çiçeklikleri seyrediyordum.

Bahçeye bakmanın annem için bir tür terapi olduğu bir gerçektir. Bu bahçeyi sanki kendi kalbiymişçesine besleyip büyütüyordu – bazen sanki sevmek için elle tutulur somut bir şeye ihtiyaç duyuyor gibi geliyordu bana. Belki hepimizin böyle bir şeye ihtiyacı vardı kim bilir. Benim için o şey müzikti. Kendimi müzikle deşarj ediyordum ve yeniden canlanmış gibi hissediyordum.

Kahvemini neredeyse yarısını bitirdiğimde Molly üzerinde taytı ve uzun kollu tişörtüyle sendeleyerek geldi.

“Selam,” diye mırıldandı Molly.

“Günaydın. Erkencisin.”

“Sen de öyle. Spor salonundaki zumba dersine giderim diye düşünmüştüm. Saat yedide başlıyor. Gelir misin?”

“Zumba?” dedim tek kaşım havada.

“Evet, şu Latin kökenli dans egzersizi. Gerçekten eğlenceli. Bence gelmelisin.”

“Sabahın yedisinde eğlenceye açık değilim.”

Molly sırttı. “Belki de haklısın.” Kendi kahve fincanının üzerinden bana bakıyordu.

“Söyle bakalım, Carolyn’in düzenlediği bahçe partisinden memnun musun?”

Annem, en güvenilir birkaç dostunu davet ettiği ve kendisinin çok küçük diye tabir ettiği bir bahçe partisi düzenlemeye karar vermişti. Bana polisi henüz aramayacağına dair söz vermişti ama sevdiği dostlarına benim geri döndüğümü haber vermek için sabırsızlanıyordu. Onu bundan mahrum bırakamazdım. Bir süre dudağımı ısırdım. “Bu beni biraz endişelendiriyor. Ama Carolyn’e güveniyorum.”

Molly, kahvesinden bir yudum almadan önce kafasını salladı.

“Bence her şey yolunda gidecek,” dedi duraksayarak. “En azından parti kısmı. Ama bilmeni isterim ki Carolyn’in seni biriyle tanıştırmak gibi bir fikri var,” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Biriyle tanıştırmak mı?”

Molly onayladı. “Komşusunun oğlu Bentley’ye âşık olman için inanılmaz bir planı var.”

“Bentley?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Kahve bardağını eline alırken kaşlarını çatarak beni başıyla onayladı. “Evet, Bentley Von Dorn. İnsanın ağzını dolduran bir isim, öyle değil mi?” Kıs kıs güldü. “Aslına bakarsan çok yakışıklı ama gerçekten berbat biri.” Kafasını diğer tarafa çevirmişti ama çevirmeden hemen önce gözlerinde sahiplenici bir ifade yalamamayı başarmıştım.

“Demek annem beni berbat biriyle tanıştırmak istiyor, aman ne hoş,” dedim tek kaşımı kaldırarak.

Tekrar bana dönerek elini yüzünün önünde salladı. “Eh, yani, *berbat* kelimesi biraz abartılı olabilir. Zevksiz demek daha doğru olabilir. Ve eminim Carolyn’ın bundan haberi yoktur.” Bakışlarını tırnaklarına çevirip onları inceliyormuş gibi yaptı. “Her neyse, uyarmadı deme. Ben bu mevzudan uzak duracağım.” Gözlerimi bir dakika kadar ondan ayırmadım ama bir şey de söylemedim. Bentley konusunda Molly’nin söylediğinden çok daha fazlası olduğunu seziyordum ve belki de Molly onun hiç de berbat biri olduğunu düşünmüyordu, kim bilir?

Biz üstü kapalı olan verandada oturmaya devam ederken yumuşak yağmur damlaları usulca düşmeye başladı. Yağmuru seyrederken hüznün uzak bir dostmuş gibi yavaşça bana doğru sokulmuştu. Birileriyle tanıştırılma, randevulaşma fikri ya da genel olarak aşk konusunun açılması beni hüznlendirmişti. *Bu duyguyu bir daha asla tadamayacaktım.* Asla. Tatmak da istemiyordum. Calder benim tek gerçek aşkım olmuştu, kalbimin diğer yarısıydı. O artık yoktu ve benim de hayatımın öyle bir yönü kalmamıştı.

Bir kaynağın kenarında seni bekliyor olacağım.

Havuzun suyu üzerinde küçük dalgacıklar oluşturan yağmur damlalarının seyrederken Molly’nin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Keşke olan biten her şeyi bizimle paylaşabilseydin, Eden. Belki bir yardımı dokunurdu. **Buraya** geleli artık bir ay oldu. Umarım seni ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsundur.”

Ruh hâlimi bu kadar iyi okuyabilmiş olmasına şaşırarak ona baktım. “Biliyorum,” dedim alçak sesle, “Ben de sizi çok seviyorum. Burada olmak, *sizinle olmak*, bana o kadar iyi geldi ki şana anlatamam.” Gözlerinin içine bakarak ona gülümsedim. Sonra kahvemden bir yudum alarak fincanımı masanın üzerine bıraktım.

“Biliyorum, tatlım ama kastettiğim şey bu değildi. Demek istediğim şey keşke hüznünle başa çıkmana yardım etmeme izin verseydin. Belki...”

“Bu konuda bana kimse yardım edemez,” dedim usulca. “Keşke edebilseydin.”

Bakışlarımı tekrar dışarıda devam eden yağmura çevirdim. “Felix’in önce beni, sonra da benim için annemi bulduğunu biliyorum. Ama bana asıl rehberlik edenin o olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor,” dedim duraksayarak. “Eğer böyle şeyler mümkünse tabii.”

“O mu? Kim?” diye sordu Molly, uzanıp elimi yakalamıştı.

Sorusuna bir cevap vermeden yüzüne baktım. Sonra kelimelerin dudaklarımdan akıp gitmelerine izin verdim. “Bazen yağmurun o olduğunu hayal ediyorum,” dedim yumuşak bir kahkahayla. “Eğer yalnızsam, kafamı yukarı kaldırıp yüzümü yağmura çeviriyorum.” Yüzümü gökyüzüne çevirdim. “Ve sanki onu *hissedebiliyorum*.” Gözlerimi kapadım. “Ziyaretine gidebileceğim bir mezarı hiç olmadı, o yüzden her yağmur yağdığında sanki onunla birlikteyim.” Tekrar Molly’ye baktım. “Ama bu defa da yine o yerdeymişim gibi hissediyorum. Bana ne getireceği bilinmeyen o yerde.”

Kafasını eğip önce kenetlenmiş ellerimize baktı, ardından da gözlerime. “Arkadya,” dedi fısıldayarak.

Başımı havuza doğru çevirerek onayladım. “Pek çok kez haberlerde oranın bir tarikat olduğunu duymuştum. Ve sanırım öyleydi de.” Dudağımı ısırıp düşünürken son günlerde orada yaşanan bütün o korkunç şeyleri hatırladım. “Benim için orası bir yuvaydı. Oradaki insanları seviyordum. Ve bu en zor olan şeydi.”

"Biri vardı," diye karşılık verdi Molly, bu bir soru değildi.

"Evet."

"Ve o..."

"Evet," dedim.

Başını aşağı eğen Molly de şimdi dudağını ısıırıyordu.

"Bütün o yeri sel götürdü. Suyun altında kaldı. Bilmiyorum, belki olanları haberlerde seyrettin ama orada olmak..." Tüyle-
rim ürpererek kollarımı bedenime doladım. "Bütün o sular ve
çöküntü. Hayır."

"Aman Tanrım." Molly ayağa kalktı ve beni sıkıca kucakla-
yıp göğsüne bastırdı. Kendi sandalyesine geri dönerken onun da
gözleri yaşlıydı.

Annem verandanın kapısından dışarı çıkmadan hemen önce
gözyaşlarımızı silmeyi başarmıştık. "Günaydın kızlar," dedi şa-
kıyarak. Giyinmiş, saçları yapılmış ve saatlerdir ayaktaymış gibi
bir hâli vardı. Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurduktan
sonra yüzünde bir gülümsemeyle yaklaşık on saniye boyunca
bana baktı. Pudralı çiçeksi kokusu etrafımı sarıyordu. Ben de
ona gülümsemekten kendimi alamadım. Moralim bir parça da
olsa yerine gelmişti. "Ne oldu?" diye sordum.

"Sen!" dedi yanağımdan bir makas alarak. "Sen benim günü-
me neşe katıyorsun. Ve saçların yataktan yeni kalkmış gibiyken
bile çok güzelsin," dedi sırtarak.

"Ay, aman Tanrım, ben neyim peki burada? Saksı mı?" dedi
Molly homurdanarak.

"Ah," diye karşılık verdi annem, ellerini birbirine kenetleye-
rek. "Sen de muhteşemsin. Sadece senin muhteşemliğine alış-
kınım." Yanına gidip ondan da makas aldı ve yanağını öptü.
Hemen ardından kendini benim yanımdaki sandalyeye bıraktı.
"Partiden önce yapmam gereken çok iş var."

Dişlerimi dudağıma geçirdim. "Arkadaşlarının gerçekten
sağduyulu davranacaklarından emin misin? Demek istediğim,
bütün herkes biz hazır olana kadar polise gitmemeyi kabul ede-
cektir, değil mi?"

Annem gözlerini kocaman açtı. "Ah, tabii ki. Şimdilik hep-sine gizlilik yemini ettireceğim. Bu konuda benim ne kadar acı çektiğimi biliyorlar. Artık senin de ne büyük acılar çektiğinden haberleri var. O yüzden asla böyle bir şey yapmazlar." Bir anlığına durdu, endişeli görünüyordu. "Ama Eden, bir noktadan sonra polise geri döndüğünü bildirmemiz gerekecek, canım kızım. Bu durumda polis yapılması gerekeni yapıp dosyayı kapatmak isteyecektir."

Endişeyle alnım kırıştı, başımı salladım. "Onlara durumu hemen bildirmediğin için başın belaya girmez, değil mi?"

Molly sözümü keserek araya girdi. "Şu an çiğnediğin bir kahun yoktur diye düşünüyorum, olsaydı bile bu konuda bir şey yapacaklarından şüpheliyim." Kafasını sallayan Carolyn'e şöyle bir baktı. "Ne olursa olsun bu şekilde sonsuza dek yaşayamazsın. Yaşayacağın bütün o çılgınlığı ne kadar çabuk atlatırsan hayatına o kadar çabuk devam edersin."

"Çılgınlık," dedim fısıldayarak. Kaşlarım çatıldı ve başımı salladım.

"Ah, evet, bu durum yüzünden medya burayı sirke çevirecek. Buna hazırlıklı olmalısın," dedi Carolyn düşünceli bir şekilde. Yüz hatlarını incelerken içim sempatiyle doluyordu. Medyanın yarattığı o tantanaya alışkın biri varsa, o kişinin annem olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Başımı sallarken, polise gitmeyi ertelemek konusunda şimdi daha da kararlıydım. *Polis* kelimesi bile korkuyu iliklerime kadar hissetmeme yetiyordu. *Korkunun esiri*.

"Her neyse," dedi Carolyn şakıyarak, "bunları partiden sonra konuşuruz. Hep birlikte bir karar alınız."

Gülümsemem de içimde hâlâ biraz kuşku vardı. "Tamam. Hazır parti meselesi açılmışken, çok yakın birkaç arkadaşının geleceğini söylediğini sanmıştım?"

"Ah, öyle zaten, sadece yirmi kişi. Ama benim bahçe partilerim meşhurdur, o yüzden de korumam gereken bir itibarım var." Bana göz kırptı. "Ayrıca, hava biraz soğuk olacağı için yapacak

işimiz çok. Isıtıcılar, ışıklandırma... Çok güzel olacak. Senin adına veremediğim bütün doğum günlerinin bir telafisi gibi.”

Nazikçe gülümsedim. “Tamam.” Ben ayağa kalkmak için hareketlenince, annem ve Molly de yerlerinden kalktılar. “Ben gidip bir duş alacağım,” dedim.

Tam çıkarken annem, “Pekâlâ. Kıyafetini yatağının üzerine bıraktım,” deyince geri döndüm.

“Kıyafet?”

“Parti için.”

Molly’nin homurdandığını duydum ve bakışlarım hemen ona kaydı. Gözlerini sanki Carolyn’e aklını kaçırdığını söylemek istermiş gibi açtığını fark ettim. Ama gerçekten bunun ne zararı olabilir ki diye geçiyordu içimden. Anneme bakıp gülümsedim. “Teşekkür ederim, çok düşüncelisin.”

İfadesi ânında aydınlandı ve ellerini birbirine kenetleyerek gülümsedi.

“Eden,” dedi Molly. “Seninle konuşmak güzeldi.” Gülümsemesi sıcak ama hüzünlüydü.

Gülümsemesine karşılık verdim. “Seninle de, Molly,” dedim.

Üst kattaki odama çıktığımda, yatağımın üzerinde duran ve yakasında çiçekleri olan, parlak pembe kolsuz elbiseyi görünce küçük bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Askısından tutup kaldırdığım elbisenin boynunu süsleyen çiçekler sanki gözlerimin önünde daha da büyüüp kocaman oldular. Peki madem diye düşündüm.

Elbiseyi yatağın üzerine geri bırakırken, isyankârlığın damarlarımda dolandığını hissedebiliyordum. *Bu aynı şey değil*, diye hatırlatıyordum kendime, gözümün önünde dantelden beyaz bir elbise canlanırken. *Bu aynı şey değil*. Elbiseyi alıp dolaba astım ve dolabın kapısını sıkıca kapattım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eden

Önümde açık olan internet sayfasını aşağı doğru kaydırmaya devam ettim. Önemli görünen birkaç noktayı not etmiştim. Ama çoğunlukla içeriği okuyor ve sindirmem gereken bir noktaya denk geldiğimde duruyordum. Zihnimi dolduran bilgiler şu an için kafamdaki diğer her şeyi engelliyor ve bana bir parça da olsa huzur getiriyorlardı.

Kapı çalınması beni korkuttu ve hafifçe yerimden sıçradım. Önümdeki bilgisayarın kapağını hızlıca kapattım. Bunu kimse anlamazdı – hele ki annem hiç. Molly kafasını içeri uzatıp bana gülümsedi, arkasından da içeri girip kapıyı kapattı.

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?” diye sordu bana.

Kucağımdaki bilgisayarı bir kenara bırakarak gülümsedim. “O kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Hayır, gerçekten. Dışarıda bir akşam geçirmeye ihtiyacın var.”

Oturduğum yatakta arkamda duran yastıklara sırtımı yaslayarak başımı salladım. “Ah, hayır, hayır. Ben barlara gitmem. Ayrıca bir kimliğim bile yok.”

“Ben bara gitmiyorum. Okuldan birkaç arkadaşım ile buluşup son zamanlarda çok popüler olmuş yerel bir sanatçının sergisine gideceğiz.”

Bilgisayarımı alıp ayağa kalktım ve pencerenin önünde duran çalışma masasının üzerine bıraktım. "Bir ressam mı?" Molly, Resim Sanatları Fakültesinde üçüncü sınıf öğrencisiydi ve Moda Pazarlama okuyordu. Bu yüzden de sık sık arkadaşlarıyla birlikte bu tür planlar yapıyordu.

Kendini yatağına üzerine bırakırken başıyla onayladı. "Evet. Bu açılış gecesi ama arkadaşım Ava öğrenciler için bir ön gösterim ayarlamış, biletlerden iki tanesini bana verdi. Adamın acayip yakışıklı olduğunu da söyledi." Yüzü bir anda ciddileşti. "Gözün kimseyi gördüğünden değil ama işte bilirsin."

Sessizce gülümsedim. "Sorun değil, Molly."

Aynaya gidip nasıl görüldüğüme bakınca bir iç çektim. Saçım karmakarışık, yüzümde bir gram bile makyaj yoktu. Bir saç fırçası alıp kâküllerimi hizaya sokmaya çalıştım. Molly arkamdan yaklaşarak saçımı toplayıp topuz yapmaya başladı. Onun yardımına minnettar kalarak elimdeki fırçayı bir kenara bıraktım.

"Düşündüm ki bu tarz güvenilir şeyler yapman senin adına iyi olabilir. Bir tür sosyalleşme pratiği." Aynaya yansıyan görüntüme bakarken biraz endişeli görünüyordu.

Hiçbir şey söylemeden ben de aynadan ona bakmaya devam ettim. Yaşıttım bir arkadaşım olduğu için minnettardım. Hayatı benden çok daha iyi tanıyordu. "Pratiğe ihtiyacım olduğu kesin," dedim görüntüme bakarak.

Molly bir toka alıp onunla saçımı tutturdu. Ardından da bana nazikçe gülümsedi. "Bu çok doğal, Eden. Ve bütün yaşadıklarının ardından... Bu bir süreç meselesi, bunu biliyorsun değil mi? Ve her şeyi ağırdan alman gerektiği konusunu çok iyi anlıyorum. Seni dışarı çıkarmak için bir fırsat kolluyordum ve bence bu harika bir fırsat." Saçıma bir toka daha taktı.

Molly'nin ince fikirliliğine minnettar olmadan edemedim. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ve sanıyorum bu alanda daha çok pratik yapmam gerekiyordu. Molly'nin bu işi bu kadar kolaylaştırıyor oluşu iyi gelmişti. Yüzümün etrafına düşmeleri

için birkaç tutam saç düzeltti. “İşte, mükemmel oldu. Üzerine kendini güzel hissettiren bir şeyler giy ve yarım saat sonra benimle alt katta buluş.”

“Bilemiyorum. Bu geceyi bilgisayarımınla birlikte geçirmeyi planlamıştım. Ayrıca yarın Carolyn’ın düzenlediği şu bahçe partisi var. Bence orada yaşayacaklarım benim için yeterli sosyalleşme pratiği olacaktır.”

“İyi ama onlar senin yaşlıların değiller. Onlar annenin arkadaşları. İkisi aynı şey değil.” Ellerini kalçasına koydu. “Ayrıca da bilgisayarınla vakit geçirmek mi?” Kaşlarını çatıyordu. “Bu çok üzücü. Zaten bütün gün bunu yapıyorsun.” Aynadaki yansıma da gözlerimiz yeniden buluştu. “Bilgisayarda ne yapıyorsun ki?” Tek kaşı beni sorgular vaziyette havaya kalkmıştı.

“Ah, sadece, bilirsin işte neler olup bittiğini yakalamaya çalışıyorum. Dışarıdaki hayatta her şey çok farklı.”

Molly birkaç saniye boyunca beni inceledikten sonra yüzündeki ifade yumuşadı. “Neler yaşadığını sadece hayal edebilirim. Ama bu yolculuğu yalnız başına yapmak zorunda değilsin, Eden. Sana yardım edebilirim.”

Yüreğim sıcacık olmuştu ve ona gülümsedim. “Teşekkür ederim, Molly.” Masama gittim ve bugün çıktısını aldığım kâğıtları düzenlemeye başladım.

“Tamam, o zaman,” diye devam etti. “Bu akşam için hayırlı cevap olarak kabul etmiyorum. Çöl kaynağı dedikleri şu adamı görmelisin. Tabloları o kadar ışık dolu ki! Ve bu sadece broşürden gördüklerim.”

Kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla gülümseyerek ona doğru döndüm. “Çöl kaynağı mı?” Tabii ki Calder’le kaynağa geçirdiğimiz zamanlar hakkında ona ya da başka birine daha önce tek kelime etmemiştim. Başımı eğdim. Calder hakkında yakın zamanda konuştuğumuzun ardından bu tanımı duymak kafamın karışmasına neden olmuştu. “Ne?” diye sordum.

Molly onayladı. “Evet. Tabloları yüksek kayalıkların çevrelediği kusursuz bir akarsu kaynağını anlatıyor. Bir tür cennet gibi,

Cennet Bahçesi. Bir de şu kız var – sadece arkadan görüntüsünü çizmiş. Tekrar tekrar ama.” Hayalinde canlandırıyormuş gibi baktı. “O kadar gerçek ki... Ve çok romantik. Adam gerçekten çok yetenekli, sana söylüyorum.”

Bir ressam... bir ressam?

Damarlarımda akan kan donmuştu ve içimdeki her şey dalgalanıyormuş gibi hissediyordum. Kendi sesimi duyduğumda bir yabancı konuşuyormuş gibiydi. “Bir kız mı?” dedim zorla yutkunarak. “Başka?” diye sordum hemen ardından.

Molly’nin yüzüne yerleşen gülümseme solmaya başladı ve başını yana eğip beni inceledi.

“Adamın adı ne?” dedim neredeyse bağırarak. Dudaklarım titriyordu. *O olamaz. Bunun imkânı yok. Bu o olamaz. Bunu düşünmeyi bırakmalısın, Eden. Tek başına bu düşünce bile seni yok edebilir. Bu dünyada pek çok ressam var... Bir kaynağı resmeden birden çok ressam olduğu da kesin. Ama çöldeki bir kaynak? Ve bir kız?..*

“Eden, neyin var?” Molly’nin ifadesi endişeyle doldu.

“Kollarından tutup onu hafifçe sarsmaya başladım. “Adı ne?” diye sordum tekrar.

Molly’nin alnı daha da kıvrılmıştı. “Fırtına. Adam kendine Fırtına diyor. Sadece bu kadar. Uydurduğu bir isim olduğundan eminim, bana sorarsan daha çok bir striptizci adına benziyor,” dedi gergince gülerек. “Ama elbiselerini çıkarmaya kalkarsa çok da rahatsız olmam...”

“Broşür nerede?” diye sordum. “Broşürü görmem gerek.”

“Eden...” dedi Molly kaşlarını çatarak.

Nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Lütfen, Molly. Sadece bana broşürü göster.”

“Üzgünüm. Broşür yanımda değil. Okulda Ava’nın getirdiği broşüre baktım ama onu yanıma almadım.”

Hemen geri çekilip onu bıraktım ve bütün gün üzerimde olan sabahlığı çıkarmaya başladım. Yatağımın ayakucunda duran kot pantolonumu alıp üzerime geçirdim. Bütün vücudum titriyordu ve bir noktada nöbet benzeri bir şey geçireceğimi sandım.

Elbise dolabını açıp gözüme ilk kestirdiğim tişörtü aldım. Siyaha yakın koyu mavi bir tişörttü. En azından rengi koyuydu. Tişörtü kafamdan geçirmek için birkaç kez denemem gerekti. Bütün bu bunaltıcı duygular, giyinmeye çalışmanın getirdiği stresle birleşince ağlamaya başladım. Arka planda Molly bir şeyler söylüyordu ve nihayet tişörtü kafamdan geçirmeyi başarınca onun ne dediğini algılayabildim.

“Beni korkutuyorsun. Neler oluyor? Bu, o adam mı? Fırtına? Ben...”

Tişörtü kafamdan geçirmeye çalışırken Molly’nin az önce yaptığı topuzu da bozdum ve saçlarım yeniden sırtıma döküldü. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip bir parça da olsa düzeltmeye çalıştım. Birkaç derin nefes aldım ama titremem bir türlü geçmiyordu. “Beni şu galeriye götürmen gerek,” dedim titrek bir sesle. “Hemen şu an beni arabanla oraya götürmelisin.”

Molly’nin yüz ifadesi kafa karışıklığını ve endişesini yansıtıyordu. “Tamam, nasıl istersen. Gidelim hadi.”

Düzensiz hareketlerle onayladım ve ayağıma parmak arası terliklerimi geçirdim. Etrafta parmak arası terliklerle gezinmek için dışarıya çok soğuktum ama bu umurumda bile olmadı. *Sadece düşünmeyi bırakmalıyım. Oraya varana kadar düşünmeyi bırakacağım. Aklımı kaçırmış olabilirim. Aklımı kaçırdıysam da sorun yok. Sorun yok. İyi olacağım.*

Alt kata giden merdivenleri koşarak geçip dış kapıyı savurarak açmıştım. Hızla kapıdan çıkarken arkamızdan seslenen anemi duyabiliyordum.

“Biz şu sergi açılışına gidiyoruz!” diye bağırdı Molly ona cevap vermek için.

“Ah, peki tamam. İşiniz biter bitmez onu hemen eve geri getir...” Carolyn’in konuşması Molly’nin kapıyı kapatmasıyla yarıda kesildi.

Bahçeye inen birkaç basamak merdiveni de koşarak atladıktan sonra Molly kilidini açana kadar, park hâlindeki otomobilin hemen yanı başında beklemeye başladım.

Molly arabayla geri geri çıkıp yola koyulduğunda bana dönüp, "Anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, Molly. Özür dilerim. Oraya vardığımızda anlatacağım. Ama şimdi her an kusacakmışım gibi hissediyorum. Lütfen, sadece burada öylece oturmaya ihtiyacım var." Kalbim göğsümde taklalar atıyormuş gibi hissediyordum.

Molly başıyla onaylayıp gözlerini yola çevirdi.

On beş dakika sonra şehir merkezine varmıştık. Açılışın olduğu galerinin önünden geçip gittiğimizde dönüp arkaya baktım. Önünde upuzun bir kuyruk vardı. Pencereleden görünen yeşil ağırlıklı tablolara dikkatle bakarak bir anlam çıkarmaya çalıştım. Ama çok uzaktaydık ve sırada duran insanlar görüşümü engelliyordu.

"Köşeyi dönünce bir otopark olması lazım," dedi Molly.

"Lütfen beni burada indir. Hemen oraya gitmeliyim," diyerek elimi kapıya attım.

"Dur bakalım! Araba hareket hâlindeyken atlamak yok! Ayrıca ben de yanında olmak istiyorum, Eden. Senin için endişeleniyorum."

Nefesimi düzenlemeye çalışarak başımla onayladım. Tenimin her bir santimetrekaresi ısınıp karıncalanıyordu ve uzuvlarımı hissetmiyordum. "Sana söz veriyorum ki ben iyiyim. Sadece bir an evvel oraya gitmem gerek. Lütfen. Bir sonraki ışıklarda beni indir," dedim.

Molly dudaklarını birbirine bastırdı. "İyi, peki, öyle olsun. Sadece beş dakika sonra yanındayım, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam, teşekkür ederim." Derin bir nefes alırken, titremelerini engelleyebilmek için ellerimi kucağımda kenetledim. Boğazımda yükselen safrayı yutkunarak, Arkadya'dan ayrıldıktan hemen sonra duygularımı kontrol altına almak için öğrendiğim nefes tekniklerini denemeye çalıştım.

Molly'nin arabası galeriden birkaç sokak uzaklıktaki bir kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdu. Uzanıp onun omzunu sıktım.

Hemen arkasından arabadan inip karşıdan karşıya geçtim ve kaldırıma çıktım.

Her ne kadar sonrasını hatırlayamasam da koşmuş olmalıydım. Çünkü kendimi birdenbire galerinin önündeki kuyruğun sonunda diğerleriyle birlikte sırada beklerken bulmuştum. Çok sıcaqlanmış hâldeydim ve zar zor nefes alıyordum.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Bunların hepsi sadece garip bir tesadüften ibaret. Öyle olmalı.

Sırada bekleyen insanların arasına daldım. Bazıları bana kötü kötü bakıyordu, birkaçıysa sıranın sonuna geçmemi söyledi. Onları görmezden geldim. Galerinin vitrinine ulaşmalıydim.

Görmeliydim. Aman Tanrım, görmeliydim.

Birkaç kişi galerinin camına yaslanmış duruyordu. Parmak uçlarımda yükselip arkalarında ne var diye görmeye çalışıyordum ama boyum yeterince uzun olmadığı için başarısız oldum. "Özür dilerim, affedersiniz, içeriyi göremem gerek," dedim titrek sesimle. Dört kişi merakla bana baktı ve yavaş yavaş bir perde gibi camın önünden çekilmeye başladılar.

Nefesimi tutup yumruklarımı sıktım.

Ve işte orada duruyordu. *Bu bizim kaynağımızdı. Canlıydı. Parlaktı. Renkliydi.*

Yüksek sesli hıçkırıklarla sarsılmaya başladım. Ellerimle ağızımı kapatırken gözlerimden yaşlar dökülüyordu. Dünya aydınlanırken adrenalin damarlarımda dolanmaya başladı.

Evet, bu bizim kaynağımızdı. Her kayayı, her çalılığı, her çi-men parçasını hatırlıyordum.

Kendimi tanımuştım.

Önümdeki kayalık alanda görünen kocaman yılanın karşısında mağrur ve dik duruyordum, *güçlü* ve kendimden emindim. Başım dik, omuzlarım geride, saçlarım bir çağlayan gibi sırtıma dökülerek çıplaklığımı örtüyordu. Sadece omuz başlarım ve bacaklarım görünüyordu. Yüzüm net değildi ancak bu bendim.

Gözlerim tablonun alt köşesindeki minik imzaya kaydı. Onun

hemen altında da tablonun ismi yazıyordu. "Yılan Çobanı." Boğuluyormuş gibi kahkaha ile karışık bir hıçkırık ağzımdan kaçtı ve sonra iki elimi birden ağzıma bastırdım. Birkaç dakika orada öylece durup gözyaşı döktüm. Ta ki camın önünden ayrılacak gücü kendimde bulana kadar. Ardından sıranın önüne doğru yürümeye başladım.

Bu defa hiç kimse beni durdurmaya kalkmadı, hiç kimse sıraya girmemi söylemedi. İnsanlar bana kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla bakarken sadece kenara çekilip bana yol verdiler. Şimdi açık açık ağlıyordum ve gözyaşlarımı saklama zahmetine bile girmiyordum.

Zaten deneseydim de bu pek mümkün olmazdı.

O burada. Varlığını hissedebiliyorum.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

Sıranın en önüne geldiğim vakit, siyah takım elbiseli bir adam gözlerini kocaman açarak bana baktı. Bakışları kotla kaplı vücudumda dolaştı. "İçeri girmem gerek," diyerek tişörtümün koluyla gözyaşlarımı çabucak sildim. Sanki bu konuşan ben değil de başkasıymış gibi hissediyordum. Ama sesim güçlüydü ve titrek çıkmıyordu.

"Üzgünüm ama bir bilete ihtiyacınız var. Bütün bu insanların bileti var." Kafasıyla arkamızda uzanan sırayı işaret ediyordu.

"Buyurun bakalım," dedi Molly birdenbire yanımda belirerek. Karşımızdaki adama doğru bir şeyler uzattı. "İki adet ön gösterim bileti." Adam biletleri alırken bakışları ikimizin üzerinde de gidip geldi. Ardından çabucak elindeki biletleri kontrol edip başıyla içeri girmemizi işaret etti.

Aceleyle cam kapıya doğru ilerledim ve kapıdan geçer geçmez etrafta göz gezdirdim. Duvarlarda asılı duran tabloların her birine tekrar tekrar baktım. Akarsu kaynağımız, gündüzsefaları ve ben... Her yerdeydiler. Benim arkadan görüntüm, bazen de hafifçe profilden duruşum... Ama hepsi bendim işte. Heyecan, korku, adrenalin ve müthiş bir anksiyete içimde kaynamaya başlamıştı. Ama çoğunlukla huşu içindeydim. Kalbim göğsümün

dışında atıyormuş gibi hissederken etrafa delirmiş gibi bakıyordum.

Peki ya o nerede? O nerede?

Molly beni kolumdan sımsıkı tutmuştu. Desteğine minnettar kalarak ona doğru yaslandım. "Gel hadi," dedi Molly alçak bir sesle, "buralarda bir yerlerde olmalı."

"Evet," diye ciyakladım, kan basıncım tırmanırken.

Yakınlarda bir yerlerde olmalı. Bir kaynak var. Seni bekleyeceğim. Orada olacağım.

Tablolarla dolu bir duvarın etrafından dolandım ve diğer uca geldiğimde, oracıkta duruyordu. Bütün dünya gözümünden silindi ve geriye yalnızca o kaldı. *Calder. Benim Calder'im.*

Hayattaydı. Yaşıyordu.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı doğru yeniden süzülme-ye başladığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika boyunca yapabildiğim tek şey öylece durup onu seyretmek olmuştu. Görüntüsünü içime çekerken gözümün önündeki gerçekliği sindirmeye çalışıyordum.

Ayakta durmuş bir grup insanla konuşuyordu. Ve sonra kafasını bana doğru çevirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, bir anda kırıştırdığı gözleri büyürken yüzü bembeyaz kesildi. Etrafını saran insanlar şaşkınlıkla ona bakarken elinde tuttuğu kadeh yere çarpıp paramparça oldu. Yüz ifadesinde kafa karışıklığı, şok ve gördüklerine inanamamanın bir karışımı vardı. Birdenbire yüzü aşkla doldu, kafasını yana eğdi ve bakışları yüzüme sabitlendi. Bana doğru yürümeye başladığında, çarptığı insanlar tökezleyerek yolundan çekildiler. Az önce yere düşürüp kırdığı kadehin parçaları ayaklarının altında eziliyordu. Bense kımıldayamıyordum. Olduğum yere saplanıp kalmıştım.

Hemen yanı başımda duran Molly'nin, "Aman Tanrım!" dediğini duydum ancak dönüp ona bakmadım. Gözlerim Calder'inkilere kilitlenmiş durumdaydı.

Yanıma geldiğindeyse sanki gerçekten ben olduğumdan emin olmak istermiş gibi elini uzatıp yanağıma dokundu. Başparma-

ğıyla akan bir damla gözyaşımı sildi. Ardından elini geri çekip kafası karışmış gibi önce eline sonra benim yüzüme baktı. Ağzını açıp açıp kapatıyordu. Bu defa yüzümü ellerinin arasına alırken ifadesi netleşti. Dudaklarından acı dolu bir inleme dökülürken bakışları vahşileşti. “Nasıl?” diye sordu boğulurmuşçasına. “Nasıl, nasıl, nasıl?” Başını iki yana sallıyor, elleriyle yüzümü öyle bir sıkıyordu ki istemsizce küçük bir çığlık attım.

Yüzümü kavrayan ellerini tuttum ve ikimiz birden yavaşça yere diz çöktük. Calder’ın gözleri çılgınlar gibi yüzümde dola-
nıyor ve nefesi kesik, kısa patlamalar hâlinde çıkıyordu. “Sen gerçeğin,” dedi tekrar tekrar. Her ikimiz de galerinin zeminin-
de dizlerimizin üzerinde duruyorduk. Calder’ın elleri omuzla-
rımdan kollarıma doğru indi ve beni usulca sarsmaya başladı. Ben de ellerimi onun geniş omuzlarına kenetledim. Sanki onun gerçek olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Gerçekten yaşıyordu.

“Eden, Eden, anlamıyorum,” dedi hıçkırarak. “Nasıl, nasıl?”

Birdenbire insanlar bizi bir yere doğru çekiştirmeye başla-
dılar. Tökezleyerek ayağa kalkarken Calder da düşecekmiş gibi oldu. Diğerleri bizi yönlendirirken gözlerimiz birbirinden asla ayrılmamıştı ve sonra bir kapı kapandı. Kahve kokusu ve tat-
lı bir şeyler burnuma geliyor ve bizimle odaya gelen insanların seslerini duyuyordum. Ama bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

“Kurtuldun,” dedi Calder. “Tanrım, kurtuldun. Ama bu nasıl oldu, Eden? Nasıl?”

“Sel beni alıp götürdü,” dedim basitçe, gözyaşlarım yanakla-
rımdan akarken. “Tıpkı düşündüğün gibi, sel beni alıp götürdü.”

Gözlerinden yaşlar akıyordu. “Ama hiç hava yoktu. Kimse sağ kurtulamadı. Hiç hava yoktu ki.”

Gözlerimi sımsıkı kapatarak başımı salladım. Kelimeleri bul-
makta zorlanıyordum çünkü kafam ondan başka bir şeyi düşü-
necek kadar net değildi... O burada, tam karşımda duruyordu.

Onun yerine Calder’ın ellerini yeniden yakalayıp ellerimin arasına aldım. Vücudumuzdaki adrenalin azalmaya başladığı

için her ikimiz de birer yaprak gibi titriyorduk. Hemen arkamdaki fısıldaşmalar çalındı kulağıma. "Biliyorum, konuşacak çok şey var, çok fazla şey ve sanatın." Yeniden ağlamaya başlamıştım. "Yaptığın resimler, aman Tanrım, Calder. Çok güzeller," dedim hıçkırarak. "Sen bir ressamısın."

"Nerede yaşıyorsun, Eden? Eden." Sanki ağzından çıkan ismin gerçekliğine inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Annem ve kuzenim Molly'yle," diye karşılık verdim.

Gözleri kocaman oldu. "Annenle mi? Eden..."

"Hey, burada neler oluyor böyle? İnsanlar dışarıda..." Xander'ın sesinin geldiği yöne doğru dönerken duvara doğru sendeledim. "Aman Tanrım," dedi nefesi kesilerek, sonra tekrar etti, "Aman Tanrım!" Alelacele yanımıza gelip beni hafifçe sarsmaya başladı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım." Kollarını Calder'la ikimizin omuzlarına doladı ve ta ki Xander geri çekilip gözyaşlarını gömleğinin koluna silene kadar hep beraber orada öylece durup birbirimize sarılarak ağladık. "Nasıl oldu, Eden?" demeyi başardı sonunda, bakışları merak içinde yüz hatlarımda geziniyordu.

Konuşmak için ağızımı açtığım sırada arkamızdan gelen bir kadın sesi beni durdurdu. "Belki gösteri bittiğinde hep beraber kahve içmeye gider ve bu konunun detayları hakkında konuşuruz," diye araya girdi oldukça sakın bir tonla. Hepimiz ona doğru döndük, gözlerimi silip nefes alıp verişlerimi kontrol altına almaya çalışırken ona bakıyordum. Koyu kahverengi, yumuşak ve parlak saçları omuzlarına dökülen ve kocaman yeşil gözleri olan çok güzel bir kadındı.

"Madison, akşamki sergiyi iptal ediyorum," dedi Calder tekrar bana bakarak. Gözleriyle yeniden yüzümü tararken sanki benim gerçek olduğuma hâlâ inanamıyormuş gibi duruyordu.

Madison ellerini kalçasına koydu. "Calder, bu etkinlik kariyerin için her şey demek olabilir. Bunu yapma. Sadece üç saat sürecektir. Bir daha asla geriye alamayacağın üç saat."

"Eden," dedi Molly arkamdan nazikçe. "Seni eve götüreyim,

tatlım ve sen de şeyi, ah, Fırtına'yı, sergiden sonra ararsın. Gösterisi biter bitmez, tamam mı?"

"Calder," dedim gözlerimi yüzünden ayırmadan. "Onun ismi Calder." Onu hatırladığımdan bile daha yakışıklı görünüyordu. Koyu renk, ipeksi saçları daha uzun, elmacikkemikleri daha belirgindi. Çenesinde hafif bir kirli sakal vardı ve neşe kaynağı derin, koyu renk gözleriyle beni izliyordu.

Madison adlı kadın yüksek sesle iç geçirdi. "Doğrusu bu kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor. Bu yaşadıklarınız büyük bir şok olmalı. Calder, dışarıdaki kalabalıktan tebrikleri kabul edip adını duyurduktan sonra birlikte küçük bir buluşma düzenler, yeniden bir araya geliriz, böylece sizin de kendinizi toparlama fırsatınız olur."

Biz mi? Madison'a dönüp elimi uzattım. "Ben Eden," dedim nazikçe.

Madison hâlâ titremekte olan elime şöyle bir baktıktan sonra elimi tuttu. Bana çok uzun gelen birkaç saniye boyunca dik dik bakmaya devam etti. Az önce bu bir şok olmalı dediğini hatırladım – *benim kim olduğumu biliyor olmalı. Calder'ın tablolarında resmettiği kızın ben olduğumu da biliyor mu?* "Ben Madison, Calder'ın kız arkadaşı ve bu galerinin sahibiyim," dedi.

Söylediklerini duyunca kanım dondu. Güçlkle yutkunabildim. Gözlerim hemen Calder'ı buldu. Gözleri hafifçe kapalıydı, sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı, yüzündeki bütün renk yeniden uçup giderken, ıstırap içindeki gözleri pişmanlıkla doldu. Ağzından yalnızca, "Eden..." sözcüğü döküldü.

Derin bir nefes aldım, yüzünde aynı inanmaz ve acı dolu ifade bulunan Xander'a döndüm. Xander, Calder'a bakıyordu. "Neye ihtiyacın varsa," dedi sadece.

"İptal etmek istiyorum," dedi Calder, bana bakarak. "Madison, Eden'la konuşmam gerek. Şimdi."

İtiraz ederek başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Hayır. Sadece üç saat sürecektir. Bittiğinde konuşuruz, tamam mı?" Titrek bir nefes daha alarak devam ettim. "Biz, yani sen ve ben, üç saat

daha bekleyebiliriz ama bu sergi beklemez," dedim ona gülümseyerek. Şu an birbirimize sarılmak dışında başka bir şey yapmak düşüncesi düpedüz gülünç geliyordu. Ama geçirdiğim şoka ve kafa karışıklığına rağmen artık onun benden ayrı bir hayatı olduğunu algılayabiliyordum. Artık bir kız arkadaşı olduğu gerçeğiyle içimi tuhaf bir kederle doldurmuştu. Ama derin bir nefes aldım ve önümde duran adama odaklanmaya çalıştım. *O yaşıyordu.*

"Burada kalıp beni bekleyecek misin?" diye sordu.

Dudaklarını birbirine bastırmuş, endişeli bir ifadeyle yanımda duran Madison'a bir bakış attım. Calder'ın kız arkadaşıyla değil aynı odada, aynı binada bile üç saat durmam mümkün değildi. Bu beni öldürürdü. "Hayır. Molly beni eve götürür, kendime çekidüzen verip üç saat sonra geri gelirim, anlaştık mı?" Uzanıp elimi yanağına koydum, Calder yüzünü avucuma yasladı.

"Hayır, Eden, hayır... Ben sadece... Ben istiyorum ki... Buradan böylece çıkıp gitmene izin veremem. Hayır."

"Calder," diyerek araya girdi Madison. "Burada en azından iki saat kalman için sana ısrar etmek zorundayım. Biz bütün bu insanları işe aldık. Hepsi sana güveniyorlar. Ayrıca galeriyle kontrat imzaladın. Altı üstü iki saat, hepsi bu," diye bitirdi. Ses tonu bir parça stresli geliyordu.

"Onu ben alırım," dedi Xander bize bakarak. "O bana emanet. Ben onu güvende tutarım, kardeşim. Tamam mı, Calder, anlaştık mı?" Endişeyle Calder'a bakmaya devam ediyordu.

Yarı nutku tutulmuş yarı çaresiz görünen Calder derin bir nefes alıp başıyla onayladı.

Xander başını salladı. "Tamam o vakit. O benimle. Bana güveniyor musun? Sana onun telefon numarasını mesaj atarım ve adresini. Seninkini de ona gönderirim. O bana emanet."

Calder elini saçlarının arasına daldırıp buklelerini çekiştirdi. Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı.

Derin ve beni yatıştıran bir nefes aldım. **Hâlâ** hafifçe titriyordum ve sanki beynim beyaz bir ışıkla dolmuş gibiydi. "Sadece birkaç saat," diye fısıldadım.

Calder öylece duruyordu –yüzü ıstırap içindeydi– son kez bana dokunmak için uzanırken eli hâlâ titriyordu ve sonra o el yanına doğru düştü.

“Tamam. Şükürler olsun ki galeriden sadece birkaç kişi az önceki sahneye tanık oldu. Fazla bir hasar almış sayılmayız. Lori, kapıları tekrar açıp insanlara bu olan bitenin...” Kapı arkamızdan kapanarak Madison’ın sesini yarıda kesti. Titreyen bacaklarımın üzerinde galeriden dışarı çıktım. İnsanlar kapılardan içeri giriyorlardı ve içlerinden sadece birkaç tanesi bana meraklı gözlerle bakıyordu. Xander bir taraftan beni tutarken Molly de diğer taraftan bana destek oluyordu.

Biz galerideyken dışarıda yağmur yağmaya başlamıştı ve sıradaki insanlar galerinin pencere ve duvar diplerine saklanarak biraz da olsa kendilerini yağmurdan korumaya çalışıyorlardı.

“Eh, bunun nereden çıktığını anlamadım,” dedi Molly adımını kapı eşiğine geri atarken.

Kimin arabasıyla gideceğimle ilgili kısa bir tartışma oldu. Ancak Xander beni kolumdan yakalayıp yanında götürene kadar olanların hiçbirini anlayamadım. Onun beni peşi sıra sürüklemesine izin verdim ve sonra ikimiz birlikte yağmurun altında koşmaya başladık.

Sıradan, eski bir kamyonete binmem için bana yardım etti, o diğer tarafa dolanıp sürücü koltuğuna geçerken arkama yaslandım. Ellerimi nemlenmiş olan saçlarımın arasından geçirdim ve ıslanan avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Vücudum ve zihnim, hızla ve öfkeyle bana çarpan duygu seli sebebiyle zayıf düşmüştü. *Calder hâlâ hayatta. Calder burada, Cincinnati’de. Calder yaptığı tabloları satıyor. Ve Calder’ın bir kız arkadaşı var. Gözlerimi yumdum.*

“Arkadaşına ehliyetim olmadığını söylemeyi unutmuşum,” dedi Xander, elini ıslak saçlarının arasından geçirip gömleğine silerken. “Benimle gelmene izin verir miydi bilemedim. Kimlik meselesi her şeye engel oluyor.” Giderek sesi alçalırken bana doğru bir bakış attı ve yüzünde olanlara hâlâ inanamamanın ge-

tirdiği ifade vardı. Arabanın sileceklerini çalıştırdı. Kalp atışlarım bir süre sonra, camdan suyu silen sileceklerin ritmine ayak uydurmuştu.

Ona hafifçe gülümseyerek baktım. "Biliyorum. Hem Molly benim kuzenim."

Trafığe çıkarken yüzünde soru işaretleriyle bana bakıyordu.

"Annemi buldum," dedim cevap olarak.

Bana doğru bir bakış atarken Xander'ın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ne? Nasıl? Ben..." Sesi alçalıp kaybolurken merakla kafasını sallıyordu. "Tanrım, Eden ve nasıl? Sen nasıl hayatta kaldın?"

"Sana her şeyi anlatacağım, Xander, eve varınca. Galiba benim bir içkiye ihtiyacım var."

Xander birkaç saniye boyunca daha beni seyretmeye devam etti ve ardından bakışlarını yola çevirdi. Ağzından küçük bir kırkırtı kaçırırken başını salladı. "Evet, ikimizin de içkiye ihtiyacı var."

"Şu an ondan uzağa giden bir arabanın içinde olduğuma inanmıyorum," dedim daha çok kendi kendime.

Xander, bana hâlimden anlıyormuş gibi bir bakış attı. "Bu durumun her anlamda yanlış hissettirmiş olabileceğini anlıyorum ama bu sergi, Eden, bu onun kariyerinde büyük bir sıçrama olabilir. Sadece üç saat sürecek ve bu da size kendinizi toparlamanız için zaman verecektir."

Ona bakıp başımla onaylarken uzanıp elimi omzuna koydum. "Sizi aradım..." dedim usulca. "Arkadya'dan sonra... Cincinnati'ye varınca. Kristi'ye baktım ve sana. Hâlâ Kristi'yi arıyorum," dedim başımı sallayıp nefes alarak.

Xander şok olmuş gibi bana bakıyordu. "Üniversiteye gitmek için buradan ayrılmıştı. Hatırlıyor musun, o gidiyordu..."

Başımı salladım. "Biliyorum. Onu aramak için cesaretimi topladığımda, yerel polis istasyonundan soyadını bile aldım. Düşündüm ki polisin... Ne düşündüm bilmiyorum, her neyse, çoktan oradan ayrılmıştı ama bana onun soyadını verdiler. Tek

verdikleri şey bu oldu. Smiths. Onun soyadı Smiths." Başımı iki yana salladım. Xander kıkırdıyordu.

"Evet, çok yaygın bir isim."

"Hayır. Ülkedeki üniversitelerin kaç tanesinde Kristi Smiths isminde öğrenci var biliyor musun? Bazılarının adı listelenmemiş bile." İç çektim. "Bütün bunları biliyordum ama Xander, Kristi'nin senin o sele yalnız başına kapılıp gitmene hayatta izin vermeyeceğini de biliyordum. Ben bile sizi aramaktan asla vazgeçmedim."

Xander başını çevirip bana baktı, gözleri sıcacıktı. Ardından tekrar yola döndü ve kaşları çatıldı. "Aslına bakarsan onunla olan irtibatım koptu. Çok uzun süre telefonsuzduk ve sürekli ev değiştiriyorduk, onun numarasını bulamadım. Her yerde aradım." Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Onu bulsaydın bile bizi bulmak için şansın yaver gitmeyecekti. Bana ulaşmanın bir yolunu bilmiyordu çünkü."

"En azından Calder'ın hâlâ hayatta olduğunu biliyor olacaktım," diye karşılık verdim. "Ve sizin Cincinnati'de olduğunuzu." Bu durumun ağırlığından silkinip kurtulmak için kendime birkaç saniye izin verdim ve sonra göz ucuyla Xander'a baktım.

Xander uzanıp elimi tuttu. "Beni aradığın için teşekkür ederim."

"Senin için çok endişelenmiştim," dedim üzgün bir şekilde. "Arkadya hakkındaki şeyleri duyduğunu ve neler hissetmiş olabileceğini... ve dışarıda tek başına olduğunu."

Xander üzgün bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu. "Ama yalnız değildim."

Boğazımdan yarı gülümseme yarı hıçkırık karışımı bir ses çıktı. "Hayır, değildin. Aman Tanrım." Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlayınca hemen onları sildim.

"Senin doğum gününde otobüs istasyonunda buluşmak için onunla sözleşmiştik," diye anlatmaya başladı sakın bir sesle. "On sekizinci yaş gününde Cincinnati'ye giden bir otobüse atlayıp kaçmayı planlamıştık. Üçümüzün arasındaki tek ortak

bağlantı bu şehirdi ve biz de orayı terk etmememiz gerektiğini biliyorduk. Muhtemelen sana bu planımızdan bahsetmeye vakit bile bulamadı.”

Kafamı sallarken onun yakışıklı profiline bakıyordum. Çok tanıdık ama bir o kadar da farklı görünüyordu – daha olgun ve erkeksiydi. Xander önünde akan yola bakmaya devam etti. Kamyoneti tam önümüzden giden Molly’nin aracını takip ediyordu. Yağmur ön cama vurmaya devam ediyor ve duracağa pek benzemiyordu.

“Gelmediniz.” Xander’ın çenesi gerildi ve yüz hatları acıyla doldu. “Doğum gününden sonraki gün yeniden istasyona gittim ve orada öylece oturup sizin gelmenizi bekledim. Belki bir engelle karşılaşmışsınızdır veya gecikmişsinizdir diye düşündüm ve sizi kaçırmak istemiyordum. Ama oradan çıkamadığınızı anladığımda, ters giden bir şeyler olduğunu hissettim. Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu...” Kendi hatıralarından kurtulmak istermişçesine başını yavaşça salladı. Bana doğru baktığında yüzü ıstırapla doluydu. “Kristi’yi bekledim ve hemen ertesi sabah beni arabasıyla oraya götürdü. Bilmiyordum, hiçbir fikrim yoktu. Çok üzgünüm.” Sesi son kelimelerinde tıkanı ve yüzü o kadar çok acı ve pişmanlıkla doluydu ki...

“Xander,” dedim ona elimi uzatarak. Uzattığım eli tutup sıkı. “Hector’ın ne kadar çıldırdığını hiçbirimiz bilmiyorduk. Sen de bilemezdin. Ve dürüst olmak gerekirse daha erken saatlerde gelmiş olsaydın, oradaki pek çok insanın arasında sen de olablirdin. Sen Calder’ı kurtarmak için geldin. Önemli olan da bu.”

Yeniden bana baktı. Yüzünde öyle acı bir ifade vardı ki daha önce pek çok kereler kafasında senaryolar kurup bu ağırlığı sırtında taşıdığından emindim. Ve hiçbir insan sırtı bu kadar büyük bir yükü taşıyacak kadar güçlü değildi. Xander’ınki sadece birazcık eğilmişti. Ama Arkadya hepimizi az ya da çok hırpalamıştı.

Onu orada terk etmiştim. Zihnimin yaşadıklarımızı bu şekilde düşünmesine izin bile veremezdim. En azından şimdilik böyleydi.

“Nasıl?” diye sordum derin bir nefes alarak. “Nasıl hayatta kalmış?” Son kelime dudaklarımdan öyle detone çıktı ki Xander’ın endişeli bir şekilde dönüp bana bakmasına neden oldu.

“Bir hücredeydi. Biliyorum sen içeriyi hiç görmedin, ben de görmedim ama Calder bana oranın betondan küçük bir kutu olduğunu söylemişti, sağlam küçük bir kutu. Bir miktar sel suyu içeri girmiş ancak tabanında suyun akıp gidebileceği bir yer olduğu için bu su seviyesinin düşük kalmasına neden olmuş –şükürler olsun ki– çünkü olayın büyük kısmında baygınmış. Olan biten pek çok şeyi hatırlamıyor bile. Ve tabii bu yüzden kendinden nefret ediyor. Calder’ın kendinde nefret etmediği çok az şey var.”

Xander bir dakika kadar sessiz kaldı ve o esnada başka bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü.

“Her şey çöktü, Eden, bunu biliyor muydun? Yerle bir oldu. Oraya vardığımda sular çekilmişti ama molozların arasından görünen insan uzuvları vardı ve sadece...” Yüzünü buruşturdu. “Cehennemin en derin yerine benziyordu,” dedi usulca. Mahzende yüzen şişmiş cansız bedenler gözümün önüne geldi. O görüntüler üç yıl boyunca rüyalarımın girmeye devam etmişti. Hayatım boyunca bir daha onlardan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

“Öyleydi,” dedim. “Tam olarak öyleydi.”

Elimi yeniden sıktı ancak bakışlarını yoldan hiç ayırmadı. “Umutsuz görünüyordu. İşte tam o sırada uzaktan gelen bir ses duydum ve sesi takip ettim. Birkaç enkazı kaldırılabildiğim kadar kaldırdım ve oradaydı. Yarı ölü, hırpalanmış, kan revan içinde, yüzü gözü şişmiş, havasız kalmış, şok geçiriyordu ama hâlâ hayattaydı. Giderin olduğu köşede oturmuş, vücudunun zar zor sığıdığı bir alanda duruyordu. Kahrolası bir mucize gibiydi! Küçük bir beton parçasını tekrar tekrar duvara vuruyordu. Kendinde değildi. Sürekli akarsu kaynağı, Cennet Bahçeleri, sen ve Willa Anne hakkında bir şeyler geveliyordu.”

Bizim sokağa doğru dönerken bir anlığına sessizleşti.

“Onu oradan çıkardık ve Kristi’nin arkadaşının evine götürdük. Kristi, bize yardım etmek ve iyi olduğumuzdan emin olmak için taşınacağı zamanı ileri bir tarihe erteledi.” Arkamdaki boşluğa gözleri dalarken duraksadı. “Polisten çok korkuyordum. Clive olayının ardından... Ama şimdi, eğer mecbur kalırsam... Eğer Calder’ı televizyonda görmüş olsaydın bu iş çok farklı olurdu.” Başını salladı. “Kristi beni ikna etmeye çalıştı ama ben onu dinlemedim ve Calder kendine geldikten sonra bize polisi aramamız için yalvarıp durdu. O zamanlar anlam veremediğimiz ve bizi dehşete düşüren o kadar çok şey vardı ki...”

“Polisi ben de aramadım, Xander. Annemin bütün... Neyse bu başka bir hikâye ama hâlâ polisi aramış değilim. Yani seni çok iyi anlıyorum, merak etme.”

Başını salladı, Molly’nin hemen arkasından annemin evinin önündeki garaj yoluna arabayı park etti.

“O hâlâ dışarıda bir yerlerde,”

Dudağımı ısırdım. “Biliyorum.” Tam devam etmek için ağzımı açtığım sırada, annem savurarak arabanın kapısını açtı ve bana elini uzattı. Başımın üzerinde bir şemsiye tutuyordu ve beni kamyonetin içinden zorla çekip çıkardı. Eve dönmemizi bekliyormuş gibi duruyordu. Molly ona telefon etmiş olmalıydı.

Yağmurun altından koşarak eve girdik ve bir havluyla kurulandıktan sonra Xander’la birlikte oturma odasına oturduk. Arabadayken bahsettiğimiz içkiler yerine birer fincan sıcak çay içiyorduk. Birdenbire iliklerime kadar üşüdüm. Ama yaşadığımız bütün bu şokun ve üzüntünün ötesinde artık her ikimizin de bambaşka hayatları olduğunu fark ediyordum. Yine de damarlarım da dolaşan çılğın neşeye engel olamıyordum.

O yaşıyordu.

Annem kendini Xander’a tanıtmaya kalkmıştı. Ama Tanrı’ya şükürler olsun Xander ve ben rahatça konuşabilelim diye Molly onu yanımızdan uzaklaştırdı.

O uğursuz günde Clive’ın polis arabasına bindiğimiz andan itibaren başıma gelen her şeyi Xander’a anlattım. Xander ayağa

kalkıp beni birkaç kez kucakladı. Annemse birkaç kez uçarcasına odaya girip endişeli bir şekilde tekrar dışarı çıktı. Molly onu çekiştirerek dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Ama ona her şeyin yolunda olduğunu anlatmak için başımı salladım. Benim için yararlı olduğunu hissetmenin onun adına ne kadar önemli olduğunu biliyordum. En ufak şeylerde bile bunu duymaya ihtiyacı vardı belki.

Xander bana Calder'la ikisinin inşaat işlerinde çalıştıklarından bahsetti. Çoğunlukla kayıt dışı ödeme alabildikleri yerlerde çalışıyorlardı. Her ikisi de bu işte oldukça başarılı olmuştu ve başka iş aramak zorunda kalmamışlardı. Kazançları faturaları ödemeye yetmişti. Ve itiraf etmeliyim ki nasıl hayatta kaldıklarını dinledikçe güçlü bir gurur dalgası göğsümü kabartıyordu.

"İlk senemizde ben çalışıp para kazandım," diye devam etti Xander bana doğru bir bakış atıp hemen gözlerini kaçırarak. "Calder, o... suratında boş bir ifadeyle yatmaktan başka pek bir şey yapamıyordu." Elini saçlarında gezdirdi. Saçları şimdi eskisinden biraz daha uzundu ve bu da ona daha çok yakışıyordu. Yakın geçmişin içinde kaybolmuş gibi bir süre sessizliğini korudu. "Şok geçirdiğini sanmıştım, bilirsin işte, yasını gönülden tutuyordu. Ben de aynı durumdaydım," diye devam etti usulca ve arkasından sertçe nefes verdi. "Yaraları iyileştikten sonra onun için elimden geleni yaptım ki bu onu doyurmak ve sıcak tutmaktan ibaretti." Yeniden sustuğunda öyle uzun süre durdu ki onun konuşmaya devam etmeyeceğini sandım. Acı yüreğimi sızlatıyordu ve boğazıma bir yumru oturmuştu. Ama gözyaşlarımı tuttum. Zaten şimdiden kendimi çok fazla gözyaşı dökmüş gibi hissediyordum.

"Bir gün işten eve geldiğimde, o evde değildi." Hafifçe başını sallıyordu. "Her yere baktım ve bulabildiğim tek şey içki dükkânına kadar gidip aldığı bir şişe viskinin faturasıydı. Herhalde kendi kendini iyileştirmeye çalışıyor diye düşündüm. Ama sonunda onu çatıda buldum, en uçta, dengesizce sallanıyor ve ağlıyordu." Keder Xander'ın yüzünü gölgeliyordu. "Konuşarak

onu aşığı inmeye ikna ettim, tekrar sürükleyerek içeri soktum, yerine yerleştirdim. Ama birkaç dakika daha geç kalsaydım, Eden..." Sesi alçalarak kaybolmuştu. Uzanıp elimi dizine koyarak sıkıca kavradım. "Atlamasaydı bile, oradan aşığı dūřecekti."

"Bu acıyı biliyorum," dedim. "Biliyorum. Tanrı'ya çok şükür ki oradaydın."

Xander bir an için beni inceledikten sonra başıyla onayladı. "şu an burada olması gereken o," dedi.

İtiraz ettim. "Hayır. Onu bırakmak istemezdim ama bütün olanlardan sonra, eğer böyle bir fırsatı tekrar yakalayamazsa kendimi asla affetmezdim. Sanatı. *Onun kaderi*," dedim fısılda-yarak.

Xander dudaklarını birbirine bastırıyordu. "Bir keresinde bu onu kurtarmıştı, biliyor musun?" Bakışları tekrar omzumun üzerinden arkamdaki boşluğa dalıp gitmişti. "O gün çatıda olanlardan sonra, başka ne yapabilirim bilmiyordum. Resim malzemeleri satan bir dükkâna gittim ve paramızı gerçekten almam gereken şeyler dışında her şeye harcadım. Aldıklarımı eve getirdiğimde pek ilgisini çekmiş görünmüyordu. Ama ertesi gün eve geldiğimde bir de baktım ki resim yapmış. O tabloyu ikinizin tanıştığı akarsu kaynağını anlatan resimlerin bir parçası olarak hep hatırladım."

Bu kez gözlerimin yaşlarla dolmasına engel olamadım.

Xander bir i çekti. "Eve geldiğim her gün biraz daha çiziyordu. Bir süre sonra yaptığı tek şey bu olmaya başladı. Sen. Tekrar, tekrar ve tekrar. Bunu yapmak sanki bir şekilde seni ona geri getiriyordu."

Ama asla yüzümü izmedi, diye dūřündüm sebebini merak ederek. Yüzümü izemiyor mu?

Xander derin bir nefes aldı. "Devlet üniversitesindeki resim derslerine katılması için onu teşvik eden bendim. Oradaki hocası ondaki yeteneğı gördü ve bu akşamki serginin yapıldığı galerinin sahibi olan arkadaşı Madison'ı aradı." Xander bana suçlu bir bakış atmıştı. "Madison en başından beri ona olan ilgisini açıkça

belli etmişti. Yani resimleriyle ilgileniyor olmanın ötesinde. Onu ben cesaretlendirdim, Eden. O kızla biraz olsun mutlu olması için de onu ben cesaretlendirdim. Madison'a bir şans vermesi için onu cesaretlendiren bendim. Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda oldukça ısrarcı oldum." Yüzünü buruşturdu, aşağı bakıyordu.

"Bilemezdin," dedim. Kalbim acıyordu ancak ona nazik davranmaya çalışıyordum. "Sen onun dostusun. Onu seviyorsun. Sadece ona ilerlemesi için yardım etmeye çalışmışsın." Bu akşam Madison'ın galerisindeki açılış gecesi idi. Matematikini doğru yapabiliyorduksam eğer o zaman bu yalnızca birkaç aydır birlikte oldukları anlamına mı geliyordu? Altı ay? Xander'a soramıyordum. Hem zaten bunu bilmek istediğimi de sanmıyordum.

Xander eliyle yüzünü ovuşturdu. "Evet. Ve şimdi? Tanrım, bütün bunlar inanılmaz derecede gerçekdi."

Yumuşak bir kahkaha attım ve çay fincanımı havaya kaldırdım. Bütün bu olanların gülünç ve trajikomik tarafından dolayı alnım kırıxmıştı. Eğer gülmezsem ağlayacaktım ve akıtacak daha fazla gözyaşımın kaldığını hiç sanmıyordum.

"Calder, o... Aynı ama aslında tamamen farklı. Son zamanlarda tavırları iyice yıkıcı bir hâle dönüştü. Kendine hurda bir motosiklet satın aldı ve kask bile takmadan aşırı hız yapıyor. Çalıştığımız inşaatlarda çatı işlerini gönüllü olarak üstleniyor. Ama hoşlandığından değil, işin en tehlikeli kısmı o olduğundan." Gözleri benimkilerle buluştu. "Canına kıymaya çalıştığı falan yok ama sanki artık ölümden hiç korkmuyormuş gibi. Bu çılginca riskleri alarak sanki sürekli kadere karşı geliyor." Derin bir soluk verirken, bu yaşadıklarının onu ne kadar etkilediğini görebiliyordum. Onu suçlayamazdım. Calder onun bu hayatta sahip olduğu tek insandı.

"Xander," dedim üzüntüyle iç çekerek ve başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Gelen bir mesajla birlikte aniden telefonu çaldı. Xander sanki hatıralardan çıkıp içinde bulunduğumuz âna geri dönmeye çalışı-

şırmış gibi başını salladıktan sonra telefonunun ekranına baktı. "Eve dönmüş."

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordum annemin masasının üzerinde duran saate bakarak. Biz galeriden ayrılalı sadece iki saat olmuştu.

"Bu kadar uzun süre dayanabildiğine şaşırdım," dedi Xander ayağa kalkarak. "Gel hadi, ben seni götürürüm." Bana sarıldı ve nazikçe, "Geri döndüğün için çok mutluyum, Eden," dedi sesi duygularının yoğunluğuyla boğuk çıkıyordu. Onu sımsıkı tutup geri kucakladım.

Annemin bütün o uzun uzun tokalaşmalarına rağmen yine Xander'ın kamyonetine tekrar bindim ve beni Calder'm yaşadığı binanın önüne bıraktığında onu yeniden kucakladım. Benim binanın kapısından içeri sağ salım girdiğimden emin olana kadar dışarıda bekledi. Kafamdaki düşünceler dönüp dururken asansörün gelmesini bekledim. Artık Madison'la birlikte olduğuna göre Calder'la arama mesafe mi koymalıydım bilemiyordum. Ama çaresizce onun kollarında olmak istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ama Xander'ın onu cesaretlendirdiği şeyi yapmış olabilir miydi? Hayatına devam etmiş olabilir miydi? Beklediğim asansör bir türlü gelmeyince on beş kat merdiveni koşarak çıkmaya başladım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Calder

Dairenin içi karanlıktı. Evimdeki tek sandalyede, bir önceki kiracı tarafından dolapta bırakılan ahşap oturakta oturuyordum. Damarlarımda dolaşan kanda tuhaf bir uğultu hissediyordum. Uyluklarımın üzerinde duran ellerimi yumruk yapıp açıyordum. Galerideki iki saatlik sergi esnasında duygularımı kontrol altında tutmayı başarabilmiştim. Orada geçirdiğim her saniyeyse aklın duygulara üstünlüğüyle ilgili bir sınavdaymışım gibi hissettirmişti. Vücudum gergindi, şehrin diğer ucundaki Eden'a koşarak gitmek istiyordu. *O hayatta. Benim güzel gündüzsefam yaşıyor.* Düşünceler beynimin içinde uçuşuyordu. Son birkaç saat tir olduğu gibi şaşkınlık ve coşku karışımı duygular göğsümde çarparken yüksek sesle nefes alıp veriyordum. Tenim yapış yapış gibi geliyordu bana ve nefesimi tam anlamıyla kontrol altına almakta zorlanıyordum. Bir tür şok geçiriyor gibiydim.

Biri kapıya yumuşakça vurdu ve ben, koşup açmak için oturduğum sandalyeden fırladım. Eden'ı tutup kollarıma doğru çekerken dudaklarımdan çaresiz bir ses çıkmıştı. Kapının eşiğinde öylece durup birbirimize sarılırken sadece nefes seslerimiz duyuluyordu. Eden'ınkiler kesik kesik ve hızlıydı. Sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibiydi. Orada öylece ne kadar zaman durduğumuzu bilemiyordum ancak bir süre sonra Eden geri çe-

kildi ve bana hafif, hüznü bir tebessümle baktı. Nefesi yeniden normal akışına dönüyordu.

“Sergin nasıldı? İyi miydin?”

Başım la onaylayıp onu içeriye davet ettim. O, çantasını kapının hemen yanında yere bırakırken kapıyı arkamızdan kapattım. “Aslında hayır, iyi değildim,” dedim ense mi kaşıyarak. “Benden öylece uzaklaşıp gitmene seyirci kalmak... gülünçtü, Eden. Sergiyi iptal etmeliydim. Gerçekten,” dedim acı bir kahkaha atarak. “Gülünçtü.”

Nefesini vererek başını salladı. “Zamanlama sadece...” Yeniden kafa salladı.

“Evet, biliyorum,” dedim alelacele.

Geniş pencerelerden içeri vuran şehrin loş ışıklarının altında oturup birbirimizi seyretmeye başladık. Eden, gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu.

“Elektriğin var mı?” diye sordu, bir süre sonra başını kaldırıp zar zor aydınlanan odanın içinde etrafına bakınarak.

“Hayır, henüz yok,” dedim. “Burayı birlikte çalıştığım bir arkadaşım dan içindeki bir iki kırık şeyi tamir etme koşuluyla düşük bir fiyata ve yasal bir işlem yapmadan kiraladım... Şu kimliğimizin olmaması meselesi yüzünden.” Ense mi ovuşturdum. “Henüz daireye elektrik kablolarını döşemedim.”

Gözleri, açık tasarlanmış mekânın içinde gezinirken başını salladı.

“Xander’a nerede yaşadığını sormamışım.”

“Buradan yaklaşık on dakika uzaktaki kendi dairesinde yaşıyor. Ona birlikte burada yaşamayı teklif ettim ama birbirimize biraz alan tanıma vaktinin geldiğini söyledi.”

Kafasını tekrar salladı ve her ikimiz de bir dakika boyunca sessizliğe gömüldük.

“Eden...”

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dilini dudaklarında gezdirdi ama daha sonra ağzını kapatıp kaşlarını çatı. Ardından da yüzünü buruştururken kocaman titrek bir nefes aldı. “Bu...” dedi

hıçkırarak, “tuhaf ve canımı acıtıyor. Sanki biz... Senin bir... Senin bir...” Sessiz hıçkırıklarıyla omuzları sarsılıyordu.

Onun gözyaşlarını görmemle birlikte karnıma acı bir yumruk yemiş gibi oldum. Hissettiğim acı öyle şiddetliydi ki sanki fiziksel olarak gerçekmiş gibi sarsılıyordum. İleri doğru bir adım atıp onu kendime çektim. “Çok üzgünüm. Çok üzgünüm,” diye tekrar ediyordum.

Göğsüme yasladığı kafasını salladığını hissettim. “Hayır, hayır, öldüğümü sanıyordun, biliyorum. Hayatına devam etmeye çalıştın, biliyorum.”

“Hayır,” dedim yüksek sesle. “Hayır.” Gözlerim yarı kapalı tekrar ediyordum. “Devam etmedim, Eden. Hayatıma asla devam etmedim. Sadece... ne yaptığımı bilmiyordum bile. Hayatıma devam etmeye değil, hayatta kalmaya çalışıyordum. Kahretsin, çok üzgünüm.”

Birbirimize sarılarak karanlıkta öylece durduk. Ellerimiz birbirimizin sırtında aşağı yukarı dolaşırken sanki her ikimiz de bir diğerinin yalnızca bir hayal, bir serap ya da ıstırap içindeki zihinlerimizin birer ürünü değil de gerçek olduğuna dair kendimizi ikna etmek için çabalıyorduk.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak onun usulca atan kalbini dinledim. “Hâlâ elma çiçekleri gibi kokuyorsun,” dedim fısıldayarak, onun –en azından bu hayatta– bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm sarhoş edici kokusunu içime çektim.

Küçük bir nefes verdim ve tişörtümün üzerinden dudaklarındaki gülümsemeyi hissettim. Eliyle, yanağını yapıştırdığı kumaşı tutuyordu.

“Sen farklı kokuyorsun,” dedi mırıldanarak. “Çamaşır deterjanı gibi.”

Kafamı sallayıp gülümsedim. Bu. İnanılmazdı. Gündüzsefamı kollarımda tutmak bana kendimi bir rüyanın içindeymişim gibi hissettiriyordu. Birkaç dakika boyunca her ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Ama ikimiz de geri çekilmedik. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

"Biliyorum." Ama yine de hiçbir soru sormadan olduğumuz yerde durmaya devam ediyorduk. Onun kendinden emin ve düzenli kalp atışlarını duyuyordum ve benimkiler hızlanıyordu. Yumuşak bedeni bana yaslanmıştı; o gerçekte, sapasağlam ve hayattaydı.

Bir değişiklik oldu ve etrafımızdaki atmosferde moleküller sanki daha hızlı dönmeye başladı. Eden başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Ve daha ne zaman karar verdiğimi bile anlamadan dudaklarım onunkileri bulmuştu. Çaresizliğin ve rahatlamamanın getirdiği hisle her ikimiz de usulca inledik. Dilim onun sıcak ve ıslak ağzına girerken vücudunu benimkine yasladı. Sanki birbirimizi sil baştan tanıyormuş gibi test ediyorduk.

Aniden titrek ve muhtaç bir şekilde, hiçbir incelik göstermeksiz birbirimizin giysilerini çekip çıkarmaya başladık. Arkasındaki duvara yaslanana kadar onu geri ittim ve bu vızıldayan bir sesin boğazından kaçmasına neden oldu. Kendimi ona doğru sertçe bastırarak çıkan sesi bir solukta içtim. O da kendini bana doğru bastırmış, eliyle saçımı kavrayarak çekiyordu.

Geri çekilip tişörtümü hızlı bir hamleyle başımın üzerinden çıkardıktan sonra Eden'inkini de tutup başından çekip çıkardım. Nefesi kesildi.

Pantolonumun düğmelerini çözerek yere düşmesine izin verdim. Eden'sa kendi pantolonunu çıkarmak için eğilirken ayakları birbirine dolandı. Tam düşecekken onu yakaladım ama bu sefer ikimiz birlikte yanlamasına ahşap zemine çarptık. Yere çarptığımızda her ikimiz de acıyla homurdandık. Başka şartlar altında bu durum komik olabilirdi ama şu an benim için sadece korku ve boğazıma yapışmış, dindirilmez bir arzu söz konusuydu. Sanki her ikimiz de bir diğerrinin derisini açıp içine girmeye çalışıyorduk. Birbirimizin içine bir daha ayrılmanın mümkün olmadığı bir biçimde öylesine gömülmek istiyorduk.

Nihayet tamamen soyunup çıplak bedenlerimiz birbirine değdiğindeyse ikimiz birlikte yeniden inledik. Bu sefer öpücük-

lerimiz yavaşlayıp derinleşmişti. Az önce hissettiğimiz ihtiyacın birazını şimdilik bastırmayı başarmıştık. En azından şimdilik.

Yüzünü nazıkçe ellerimin arasında tuttum, yere dayadığım dirseğim beni havada tutarken ona doğru eğildim. Eli aşağı doğru kayarak ereksiyonumu avucuna alınca inleyerek kendimi onun eline doğru bastırdım. Bu şekilde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu – ama onunla olmak hâlâ aynı hisleri uyandırıyor. Eden hâlâ içimde o dayanılmaz ihtiyacın uyanmasına neden oluyordu. Sanki alevler derimin altını kavuruyormuş gibi hissediyordum.

Beni biraz daha üzerine doğru çektikten sonra bacaklarını kalçalarıma doladı. Her ikimiz de titriyorduk. Çıkardığımız sesler, küçük iç çekişlerimiz aldığımız keyfin bir beyanı gibiydi, sanki yaşadığımız sıkıntı ve arzunun bir yansımasıydı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum bile. Belki bütün bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Birlikte baş ettiğimiz her şey beynimin içinde dolanıp duruyordu. Hepsi kanımı, korkumu ve arzumu çoğaltıyordu. Ardından da onsuz geçirdiğim son üç yılın dayanılmaz acıları düşüncelerimi işgal etti. Öpüşürken gözyaşlarımız birbirine karışıyor, onun tadını tuzlu bir hâle getiriyordu.

Bir an önce kendimi onun içine itme isteği beni ele geçirdi ama nefes alarak kendimi dizginlemeye çalıştım.

Bu sefer onu koruyacağım.

Dudaklarından ayrıldım ve çıkardığım kot pantolonumun cebinde duran cüzdanıma uzandım. Titreyen parmaklarımla içinden bir prezervatif çıkardım. Tekrar ona bakarak prezervatif paketini dişlerimle yırtıp açtım. Beni izleyen gözleri ne yaptığımı algılayınca acıyla doldu. Yüzü buruşuyor ve omuzları artan gözyaşlarıyla birlikte sarsılıyordu. “Üzgünüm,” dedim fısılda-
yarak. Sesim çatladı. “Üzgünüm.” Prezervatifi görmek geçmişte dikkatli olmadığımız için maruz kaldığı acının carlanmasına mı sebep olmuştu yoksa cüzdanımda bir prezervatif taşıyor olmam

mu onu bu kadar üzmüştü tam olarak emin değildim. Ama her ikisi birden olduğunu tahmin ediyordum.

Başıyla onayladı. “Biliyorum, biliyorum,” diye fısıldadı. Sanki içimde gerçekleştirdiğim diyalogu Eden duymuş da endişelerime cevap veriyor gibiydi. Sanki kalbimi hâlâ çok iyi biliyordu ve onu hayal kırıklığına uğrattığım her şey için beni affediyordu. Benim gündüzsefam. Prezervatifi taktıktan sonra beni tekrar üzerine doğru çekti ve dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu. Onun derinliklerine daldığımda dudakları ağızımdan ayrıldı, güçlükle soluyarak çenesini geri yukarı kaldırdı ve başı arkaya düştü. Nefis görünüyordu. Görüş alanım bulanıklaşırken yıldızlar gözümün önünde dans etmeye başladı. Homurdanarak hareket ediyordum. Zevk çok yoğundu, vücudumdaki bütün tüyler diken diken olmuştu.

“Eden, Eden, sensiz ben bir cesettim. Ah, Tanrım, etrafta bir hayalet gibi dolaşıyordum – yarım bu dünyada, diğer yarım öbür dünyadaydı. Eden...” diye inledim. Kelimelerim birbirine karışıyordu, beynimde yanıp sönerlerken bile onları yüksek sesle dile getirebileceğimden emin olamıyordum.

Eden beni iyice kendine çekti, belime doladığı bacaklarını daha sıkı sararken yüksek sesle inliyordu. “Evet, evet.” Bana bir cevap mı veriyor yoksa zevkten mi inliyor anlayamıyordum. Boynunu yaladım. Teninin tatlı-tuzlu tadı dilime geliyordu. Ona tapmak istiyordum. Homurdanarak içinde daha hızlı ve daha sert gidip gelmeye başladım. Tenlerimiz birbirine vuruyor, sırtı altındaki sert zemine yüksek bir sesle çarpıyordu. Elleriyle kavradığı saçlarımı inleyerek sertçe çekiştirdi.

Ve oracıkta birbirine dolanmış, hızla nefes alıp veren ve inleyen ateşten ağızlara ve zevkten bedenlere dönüşmüştük. Yaşadığımız şey tamamen gerçekdışı geliyordu. Kafamın içinde bir yerlerde bu olanların nereye gideceğine dair garip bir gerçeklik vardı ama bu düşüncenin üzerinde durmak istemiyordum. Duramazdım. Sevdığım kız yeniden kollarımdaydı. Ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Zevkin beni alıp sürüklemesine izin verdim.

Onunla beraber olmak bana öyle büyük bir haz veriyordu ki hayvansı bir içgüdüyle, uzun süredir aradığım huzuru kovalıyordum.

Altımdaki Eden'ın gerildiğini hissediyordum. Sırtı yay gibi kıvrılarak yükseldi ve orgazma ulaşırken zevkle haykırdı. Elle-riyle sırtıma tutunuyordu ve tırnaklarını tenime öyle sert geçir-mişti ki kanattığından emindim. Bilmediğim bir nedenden bu içimdeki ateşi daha çok harladı ve içinde şişip bir volkan gibi patlamama neden oldu. Onun nefes nefese azalmaya başlayan zevk dalgasına ben de katıldım. Haz karnımın altında birikti ve ben kasılana kadar aşağı doğru indi. Ardından da boğazının tatlı kıvrımlarına doğru inleyerek boşaldım.

İkimiz de yerimizden kımıldamadan birkaç dakika boyunca orada öylece uzanmaya devam ettik. Nefeslerimiz yavaşlarken kalp atışlarımız da düzene girdi. Kafamı kaldırıp ona baktım. İfadesi yumuşak ama hâlâ üzgündü. Yüzüne düşen birkaç tutam saç geri çekip tekrar eğildim ve onu dudaklarından öptüm. İçin-den çıkıp hemen yanına uzanarak onu kollarımla sardım.

Derin bir nefes aldım. Orada birkaç dakika boyunca uzanma-ya devam ettik. Elim onun kolunu okşarken o da bana sıkıca tu-tunuyordu. O zaman prezervatifi hâlâ çıkarmadığımı fark ettim. “Şundan çabucak kurtulmama izin ver,” dedim yumuşak bir tonda. Başımla kastettiğim şeyi işaret ettiğimde kalkıp oturdu.

Gidip banyoda temizlendikten sonra belime bir havlu dola-dım. Duvara yaslanarak, deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Sanki içerilerde bir yerlerde kırılan bir şeyler var-mış gibi göğsümü ovdum. Ya da belki kırılan parçalar yeniden bir araya geliyordu.

Banyodan döndüğümde giyinmiş, zeminden tavana kadar uzanan büyük camların önünde durmuş, geceyi seyrediyordu. Orada sessizce durup birkaç dakika onu izledim. Ay ve şehir ışıklarının yıkadığı silüetini seyrederken kalbim sıkıştı.

“Bu senin en çok sevdiğim hâlin,” dedim.

Bana doğru dönerek, soru sorarmış gibi başını yana eğdi.

“Ay ışığının altında,” dedim ona doğru yürüyerek.

Usluca gülümsedi.

“Seni seyrederken, bir anlığına kafamın içinde yarattığım bir hayal olduğunu zannettim. Bu şekilde düşünmeyi hiç bırakacak mıyım acaba?”

Bana doğru dönüp başını salladı. “Bilmiyorum. Bu nasıl oluyor, bilmiyorum. Ben hiç böyle hayal...”

“Hayatta olabileceğimi bir an bile olsa düşünmemiş miydin? Sadece bir anlığına?”

“Enkazı gördüm, Calder. Her şeyin nasıl yerle bir olduğunu. Cesetleri, suyun onları götürüşünü. Ben...” Titrek bir nefes verip devam etti. “O an içimdeki her şeyin öldüğü anladım.” O an hissettiklerini yeniden hissediyor ve gördüğü şeylere yeniden şahit oluyormuş gibi gözlerini kocaman açıyordu. İçgüdüsel olarak uzanıp ellerini yakaladım. “Hiçbir yolu yoktu...” dedi hıçkırarak. “Seni orada bıraktım,” diye fısıldadı, çektiği acı güzel yüzünü ele geçirmişti. “Ah, Tanrım, Calder.” Eli ağzını kapattıktan sonra yana düştü. “Seni orada bıraktım.” Olup biten her şeyi inkâr etmek istermiş gibi başını sallıyordu. “Yaşadığım müddetçe, ben asla...”

Onu kendime doğru çekip göğsüme bastırdım. “Şşş,” dedim saçlarını okşayarak. “Bunu bilemezdin. Enkazı haberlerde gördüm. Senin yerinde olsam benim de hiç umudum olmazdı. Yemin ederim, kimsenin kurtulamadığını düşündüğün için seni suçlamıyorum.” Söylediklerimi başıyla onaylıyordu ancak yine de geri çekildiğinde hâli perişandı. “Oturalım,” dedim onu pencerenin kenarındaki duvara doğru çekerek. “Hiç eşyam olmadığı için üzgünüm.”

Oturup sırtını duvara yasladı. Üzerimdeki havludan kurtulup az önce çıkardığım kot pantolonumu **tekrar** üzerime geçirdim. Ardından gidip onun yanına **oturdum** ve sonra onu tutup kendime doğru çektim. Sırtımı duvara **yasladığımdaysa** tırnaklarıyla yaptığı yaraların acısını **hissettim**. İçimden onun varlığını kanıtlayan bu yaralar için oh **çekmek** geliyordu. O an

bu acının duygusal acılarla aynı olduğunu farkına vardım. Seneler boyunca içimdeki bir şey bırakmak istemeyerek bu hisse tutunmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse büyük bir parçam bu ıstırabın içine dalarak orada boğulmak istemişti. Bana işkence edip beni diri diri gömmesini istemiştim. Ve bir parçam bu acıyı seviyordu çünkü bu ondan bana kalan son şeydi.

Kollarını belime dolayıp bana yaslandı. Ve ruhumun yeniden eski neşesine kavuşması yalnızca bir dakikamı aldı. Gözlerimi kapatıp saçlarının kokusunu içime çektim.

"Xander bana nasıl kurtulduğunu anlattı," dedi fısıldayarak.

Başımı sallarken geçmişî hatırlayarak ona daha sıkı sarıldım. "O hücreye atıldığında bilincim yerinde değildi. Ben... Şey, ne durumda olduğumu görmüştün. Vurulmuştum da. Ayağa kalkmaya çalışana kadar bunu bile fark etmemiştim." Üzüntüyle bana bakıyordu ama bir şey söylemedi. Bir saniye sonra kafasını yeniden omzuma koydu. "Çok kan kaybetmişim ancak şimdi gösterebileceğim küçük bir yara izinden başka bir şey kalmadı geriye." Derin bir nefes alıp bir süre sessiz kaldım. Eden'sa sessizce bekliyordu.

"Öleceğimi sanmışım. Bunun kaçınılmaz olduğunu neredeyse kesin bir... kabullenmeyle hissettim. Ara sıra kendime geldiğimde çılgınlıkları duyuyordum. Senin dışarıda bir yerlerde, onların arasında olduğunu sanıyordum ve bu da beni mahvediyordu, Eden. Bütün bunları sana anlatmak için bile olsa hatırlamak istemiyorum."

Belimi sıkı. Sonra usulca, "Sorun yok, anlatman gerekmiyor. Biliyorum," dedi.

İçimi hüznün kaplarken başımı salladım. "Üzgünüm. Bütün yaşadıkların için ve ben orada olamadığım için."

Başını kaldırıp tekrar bana baktıktan sonra işaretparmağını dudaklarımın üzerine koydu. "Gerçekten yapabileceğin tek bir şey bile yoktu. Bütün gücünle savaştın, elinden geleni yaptın. Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Ama bu yeterli değildi!" dedim boğuluyormuşçasına.

Belimi bırakıp bana doğru döndü ve ardından alnını benimki-
ne yasladı. Bir dakika boyunca birbirimizi soluduk. “Yaptıkların
yeterliydi. Şu an ikimiz de buradayız. Bunu görebiliyor musun?
Yaptıkların yeterliydi. Her ne yaptıysak, sonuçta yetti. Birbirimi-
zi çoktan affettik. Belki şimdi kendimizi de affedebiliriz.”

Gözyaşları yeniden Eden’in yanaklarından aşağı doğru sü-
zölmeye başlamıştı ve onları elinin tersiyle sildi. “Hector, ikimi-
zi o cehennemde hayatta kalınabilecek kadar hava bulunan tek
deliğe kapatmıştı. Tanrıları ondan bu bilgiyi esirgemiş olmalı.”
Küçük bir kahkaha attı. Ben de ona uydum ve hemen ardından
gülümsedim.

Bir dakika kadar sessizleştik. “O delikteyken,” diye devam
etti sonunda, “bilincin yerinde miydi?”

“Hayır. Çığlıklardan sonra Xander’ın sesini duyana kadar ge-
çen zaman aralığına dair herhangi bir şey hatırlamıyorum. Xan-
der, bir şeylere vurduğumu söyledi, enkazda beni öyle bulmuş.
Ama ben bunları hatırlamıyorum. Daha sonra hatırladığım tek
şey Kristi’nin bir arkadaşına gittiğimiz.” Dişlerimi gıcırdattım.
“Yaşamak bile istemiyordum. Hâlâ hayatta olduğum için çok öf-
keliydim. Sanırım aynı konu hakkında iki saat öncesine kadar da
öfkem devam ediyordu.”

Eden, iç geçirdi ve kafasını sallayarak elini birkaç saniyeliğine
yüzüme koydu. “Bunun da nasıl bir his olduğunu biliyorum,”
dedi fısıldayarak.

Bir müddet her ikimiz de sessizce birbirimizin gözlerine bak-
tık. “Bana sonra neler olduğunu anlat,” dedi nihayet.

“Kristi’nin eski oda arkadaşı tıp fakültesi öğrencisiydi. Kristi
ona benim bir çete üyesi olduğuma dair bir hikâye uydurmuş.
Her neyse,” dedim iç çekerek, elimi saçımda gezdirdim. “Beni
elinden geldiğince tedavi etti ve bir hafta sonra Xander’la bir oto-
büse atlayıp buraya geldik.”

Eden’in yüzünden kederli bir ifade geçti ve yavaşça başını
salladı. “Üç yıl ve en başından beri aynı şehirdeydik.”

Ben de onunla aynı kederi hissediyordum ve pişmanlık göğsüme çöküyordu. “Evet,” Ağzımdan çıkarabildiğim tek kelime oldu.

Bir dakikalığına ikimiz de sessiz kaldık. “Eden...” dedim gözlerine bakarak, “Sele sebep olan şeyin benim kurduğum su tesisatı olduğunu biliyorsun, değil mi?” Şimdiye kadar bunu hesap ettiğini düşünüyordum. O gün orada ne olmuş olabileceğine dair polisin yaptığı yeniden canlandırmalar tekrar tekrar haberlerde çıkmıştı. Tabii onlar orada değillerdi. Orada olan bizlerdik. Ve canlandırmada sadece birkaç şeyi yanlış tahmin ettiklerini de sadece ben biliyordum.

Eden’in ifadesi yumuşadı. “Sele sebep olan kişi *Hector*’dı. Senin kurduğun sistem değildi... O tesisatı nehir suyunu mahzene aktarmak için kullandı. O yüzden, yağmur yağmaya başladığında...” Sesi söyleyeceklerini bitirmeden önce azalarak kaybolup gitmişti.

Başımı öne eğip elimle enseme masaj yapmaya başladım. “O sistemi *ben inşa ettim.*” Tekrar gözlerinin içine baktım. “Ve Eden, onu bozan kişi *Hector* değildi. Onu tekmeleyen kişi bendim. *Hector* değil, ben. Bir kızgınlık ânında tekmeleyip onu bozmuşum.”

“Ah, *Calder.*” Eden bana bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Görüyorsun ya, onların hepsi benim suçumdu. Böyle bir şey yapmamış olsaydım eğer o insanlar da...”

“Dur,” dedi, sesini yükselterek. “Bunu isteyerek yapmadın, doğurabileceği sonuçlardan haberdar değildin. Bu yükü sen taşıyamazsın.” Doğrudan gözlerinin içine bakabilmem için parmak uçlarıyla çenemi tutup yeniden yukarı doğru kaldırdı. “O tesisat senin daha fazlasına olan özlemindi, *Calder.* Bütün olanlara rağmen o tesisat çok güzeldi. Başka bir şeye inanmam.”

Suçluluk ve aşk aynı anda duygularımı ele geçirmişti. O gün olanlardaki payım yüzünden duyduğum suçluluk ve olduğu kişi için ona duyduğum aşk... Bir de şu an gözlerinden ısıldayan şey için... “*Hâlâ benim gündüzsefamsın,*” dedim mırıldanarak.

Sevecenlik dolu bakışları yüzümde dolandı. Kısa bir duraksamanın ardından konuşmaya devam etti. “Haberlerde çıkmayan o şey neydi peki? Sadece benim bildiğim gerçek şu ki Hector mahzenin anahtarını yuttu. *Anahtarı yuttu*. Kapıyı yalnızca kilitlemedi, anahtarını da yuttu.” Bu durumdan tiksindiğini belli eden küçük bir kahkaha attı, hemen ardından yüzü birdenbire ciddileşti. “İnsanlar çıkmak isteseler de istemeseler de oradan dışarı çıkmalarına asla izin vermeyecekti. Ve Calder, içlerinden pek çoğu, son anlarında bile, çıkmak istemedi. *İnanıyorlardı*. Bu senin suçun olamaz.”

Ona bakakaldım. Bu tür bir bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Hector’ın anahtarı *yutmuş* olması... Bir yandan içimi korkuyla dolduruyor, diğer taraftan o korkunç olaydaki rolümü düşününce bir nebze de olsa huzur duymama neden oluyordu. Xander bana defalarca benim bir suçum olmadığını söylemişti. Tıpkı şu an Eden’in ifadesinde parlayan şey gibi; gözü peklilik ve dürüstlük içime özlem duyduğum huzuru getirmişti. Benim cesur, tatlı gündüzsefam.

“Bana nasıl kurtulduğunu anlat,” dedim sonunda.

Eden iç çekerek, yüzünde okumakta zorlandığım bir ifadeyle bakışlarını dışarı çevirdi. “Geçmişe bakınca olanların hiçbirini gerçek gelmiyor,” diye başladı ve ardından o gece yaşadıklarını bana bir bir anlatmaya başladı. Zifiri karanlıkta, bulunduğu duvarın diğer tarafından gelen çığlıkları ve suyun yavaş yavaş boğduğu yardım çağıran insanların sesleri... Onu dinlerken kalbim acıyordu ve boğazıma öyle büyük bir yumru gelip oturdu ki beni boğacağını düşündüm. Korkmuş ve hasta hissediyordum –iç organlarım parçalanıyormuş gibi– ama bunların hepsinin de ötesinde onunla gurur duyuyordum. Ve sadece hayatta kaldığı için değil, benim ona verdiğim bilgiyi kullanarak hayatta kaldığı için de. Sanki bir parçam o gün onunla o odadaydı. Bu düşünce beni yatıştırıyordu ve ruhuma bir parçacık da olsa huzur veriyordu.

Buraya kadar nasıl geldiğini, Felix ve Marissa’yı, verdiği piyano derslerini, annesini bulup onun kapısına gidişini... Bunla-

rın hepsini büyülenmiş bir şekilde ve onun gücüne hayran kalarak dinledim, onun hayatta kalma direncine hayran kaldım! Yine de oldukça hüzünlü görünüyordu. O zaman onun hâlâ kendini nasıl da yalnız hissettiğini anladım.

Hikâyesini bitirdiğinde başını yana eğdi ve birkaç dakika boyunca beni inceledi. Yüzümde şok geçiren bir ifade olmalıydı.

“Senin güçlü olduğunu biliyordum ama sen sandığımdan daha da güçlüymüşsün,” dedim.

Gülümsedi ve ardından etrafına göz gezdirdi. “Xander ikini-
zin inşaat işleri yaptığınızı söyledi. Bu dairede yaptıklarını orada
mı öğrendin?” Elini havada gezdirerek etrafı gösterdi.

Konuyu değiştirdiğini fark ederek boğazımı temizledim. İki-
mizin de konu değişikliğine ihtiyacı vardı. Az önce konuştukla-
rımızı sindirmek için bir ömür gerekebilirdi. “Evet, aslına bakar-
san artık daha çok çatı işleri yapıyorum.”

Yüzünden endişeli bir ifade geçmişti. “Evet, Xander bundan
da bahsetti.” Bir an sessiz kaldı. “Ama şimdi sanatın...”

“Henüz sanatımdan bir kuruş kazanmış değilim.”

“Ama kazanacaksın,” diye karşılık verdi kendinden emin bir
sesle.

Yeniden birbirimizi seyre daldık.

Hemen yanımda, yerde duran cep telefonumun ışığı titre-
şerek yandı. Ekranı şöyle bir göz attığımda Madison’ın adını ve
mesajını gördüm: *Senin için endişeleniyorum. Eve gel.* Hemen uza-
nıp telefonun ekranını ters çevirdim ama tekrar Eden’a baktığım-
da onun da gözlerinin telefonda olduğunu ve mesajı gördüğünü
anladım. Gözlerini usulca kaldırıp bana baktığında bakışların-
daki acıyı görebiliyordum ve bu da içimde kahrolasica telefonu
kaptığım gibi pencereden fırlatıp atma isteği uyandırıyordu.

“Eden...”

“Eve? Onunla beraber mi yaşıyorsunuz?” diye sordu alçak
bir sesle.

Hemen kafamı iki yana salladım. “Hayır. Demek istediğim...”
Başımı sallamaya devam ettim. “Kahretsin. Buradaki tamira-

tı bitirene kadar onunla beraber kalıyordum. Sadece geçici bir süreliğine. Gördüğün gibi,” dedim loş apartmanı işaret ederek, “burası henüz yaşanılabilir durumda değil.”

Gözleri birer hüznün denizine dönüşen Eden dudağını ısırdı. “Onu seviyor musun?” Öyle alçak sesle sordu ki ne dediğini anlamakta zorlandım.

“Hayır,” dedim. “Ben...” Tanrım, bu olan şey her anlamda korkunçtu. Bağırıp çağırmak ve bir şeyleri parçalamak istiyordum. Derin bir nefes aldım. “Ben seni seviyorum. Senden başka hiç kimseyi asla sevmedim.”

“Ama onunla beraberdin,” dedi. Bu bir soru değil, bir beyanattı ve ortada olan bir gerçeği söylüyordu. Bir an için arkama bakıp gözlerini yeniden bana çevirdi. “Benim öldüğümü sanıyordun, Calder. Bunu anlıyorum.”

“Hayır! Anlamamı istemiyorum, bu anlaşılır bir şey değil. Bunu ben bile anlayamıyorum.”

Eden iç geçirip ayağa kalkmak için davrandı. Ayağa kalktığındaysa önce bacaklarını esnetti. Ben de hemen fırlayıp yerimden kalktım. Eden, yaklaşıp elini yanağıma koydu. “Daha konuşacak çok şeyimiz var,” dedi üzgün bir tebessümle. “Günlerce konuşabiliriz ve hikâyelerimizde hâlâ eksik kalan yerler olabilir.” Birkaç saniye boyunca dudaklarını kemirdi. “Ama Calder, şimdi her ikimizin de biraz uykuya ihtiyacı var.” Kapının yanında bıraktığı çantasından cep telefonunu çıkardı ve birine mesaj attı. Onu galeriye kadar getiren kıza olduğunu tahmin ettim.

“Burada uyu,” diye patladım dayanamayarak. Ona doğru gidip kollarından yakaladım. Onun bu kapıdan çıkıp gidişini görmeye dayanamazdım. Bunun düşüncesi bile içimin korkuyla dolmasına neden oluyordu. Tıpkı akşam saatlerinde galeride olduğu gibi. “Benimle kal. Gitme.”

Başını sallayarak etrafına bakındı. “Seni bırakıp gitmiyorum. Sadece seninle gizlice bu tür işler çevirmeyeceğim. Artık bir hayatın var.” Dudaklarını ısırp bakışlarını yere çevirdi. “Bunun için seni suçlamıyorum ama...”

“Biliyorum,” dedim, sanki kalbim göğsümün içinde ikiye ayrılırken. “Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun.”

“Evet,” dedi.

Telefonum tekrar titredi ve ben gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Eden, önce telefona sonra bana baktı. “Senin de artık eve gitmen gerekiyor.” Sesi ev kelimesinde tekledi ve sanki kalbime bir hançer saplandı.

“Ben seninle birlikte olmak istiyorum, Eden. Hayatım boyunca senden başka kimseyi istemedim,” dedim usulca. “Bu kahrolasıca duruma düştüğümüz için çok üzgünüm.”

Eden derin bir nefes alarak bana üzgün bir tebessümle baktı. “Annem yarın benim için küçük bir bahçe partisi düzenliyor,” diye devam etti kafasını sallayarak. “Sadece benimle ilgili tedbirli davranabileceğine inandığı birkaç yakın arkadaşına. Her neyse, saat altı civarı orada işim biter. Belki daha sonra buluşuruz?” diye ekledi dilini altdudağında gezdirerek.

“Evet, tabii ki,” dedim. “Demek istediğim, bana ne yapacağımı söylemen yeter.” Sesimden çaresizlik akıyordu. “Ben ne yapacağımı bilmiyorum.”

Birkaç saniyeliğine beni inceledikten sonra kafasını salladı. “Bitince seni ararım.”

“Tamam.” O esnada telefonum yeniden çaldı. Neredeyse ayağımın altında parçalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Eden yüzümdeki öfkeyi gördü. “Bu durumda o da masum,” dedi. Yüzüne baktım. *Benim merhametli kadını*m.

Derin bir nefes alıp elimi saçlarımdan arasında gezdirdim. “Evet.”

Eden öne doğru bir adım atıp beni nazikçe öptü ve onu omuzlarından yakalayıp benimle burada kalsın diye zorlamamak için kendimi zor tuttum. Kendimi aynı anda hem çaresiz, hem zavallı ve hem de neşeli hissediyordum.

Birkaç dakika sonra Eden’ın telefonu çaldı. “Bu Molly,” dedi. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Bana bir küçük gülümseme daha bahsettikten sonra ikimiz birlikte hareket ederek kol-

larımızı birbirimize doladık. Asla yeterince uzun olamayacak bir süre boyunca orada öylece durduk. Geri çekildiğinde bana hafifçe gülümsedi ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Az önce onunla birlikte oturduğumuz duvarın önüne gelip yeniden yere çökmüştüm. Bacaklarımı önüme uzattım. Sadece nefes alıp veriyordum. Aklıma şu an için yapabileceğim başka bir şey gelmiyordu.

Bir müddet sonra telefonuma uzanıp Madison'a bu gece burada kalacağımı söyleyen bir mesaj yolladım. Ardından da telefonu kapatıp yaralı sırtımı duvara yasladım. Gözlerimi kapatırken sırtımda hissettiğim acı bana küçük bir rahatlama veriyordu. Olduğum yerde şafak sökmek üzereyken uyuyakalmışım.

Tutulmuş bir boyun ve zonklayan bir kafayla uyandım. Yavaşça doğrulup oturduğumdaysa zonklayan şeyin başım olmadığını fark ettim. Birileri kapımı yumrukluyordu. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken elimle enseme masaj yapıyordum. "Geliyorum!" diye bağırdığımda sesim her sabah uyandığımda olduğu gibi çatlamıştı. Boğazımı temizleyip kapıyı açtım. Karşımda Madison duruyordu.

Doğrudan kapıdan içeri girip etrafına bakındı ve arkasından bana döndü. "O burada mı?"

"Hayır," dedim alçak bir sesle. Arkasından da pille çalışan bir kahve makinesi bulunan mutfığa geçtim. Ben mutfakta işime bakarken, Madison da tezgâhın kenarında durmuş beni seyrediyordu. Tek kelime etmedi. Ben işimi bitirdikten ve etrafı kahve kokusu sarmaya başladıktan sonra mutfak tezgâhına yaslanıp Madison'la yüzleştim. "Özür dilerim."

Acı yüz hatlarına hücum etti ve kafasını sallayarak bakışlarını yere çevirdi. Yanma gidip onu kollarımın arasına aldım. "Özür dilerim," dedim tekrar tekrar. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

Elleri sırtımda gezinerek kaslarıma masaj yapmaya ve dudak-

ları boynumu bulup tüy gibi öpücükler kondurmaya başlayana kadar oraya öylece durmaya devam ettik.  p c klerini hissederek hissetmez hemen kendimi geri çektim. "Madison..."

Elleri vücudunun iki yanına düştü. "Ne yani, artık sana dokunamayacak mıyım?"

Elimi sa ımnda gezdirip derin bir nefes aldım ve arkasından bütün cesaretimi toplayıp gözleriyle buluştum. "Hayır.  zg n m ama hayır."

"Neden?" İfadesi acı doluydu. Kendimi dünya üzerindeki en büyük pislik gibi hissediyordum.

"      eğer şimdi bana dokunacak olursan, onu aldatmış olurum. Ve ben onu asla aldatamam," dedim dişlerimi sıkarak. Gerçek buydu ama Madison'ı incitmekten nefret ediyordum. Bunca zamandır bana iyi davranmıştı ve ben de onu  nemsiyordum.

"Onu aldatmış mı olursun?" dedi duyduklarına inanamıyormuş gibi bir yüz ifadesiyle. A zı açık kaldı. "Sen asıl BENİ aldatıyorsun! Onunla yattın mı?"

 enem kasıldı. "Kes artık, Madison."

"Keseyim mi? Seni pislik! Neyi keseyim? Seni istemeyi mi? Senin için savaşmayı mı? Yoksa onunla birlikte olmak için beni hayatından sinsice  ıkarmana izin mi vereyim?" Kafasını sallayarak ellerini beline dayadı.

"Demek istediğim, bunu olduğundan daha kötü bir hâle getirmemen! Bunun nasıl berbat bir durum olduğunu bilmedi imi mi sanıyorsun? Pisli in teki olduğumu bilmedi imi mi? Peki ne yapmam gerek, söyler misin Tanrı aşkına?" Geri dönüp tezgâhın arkasına geçtim ve avu larımla tezgâha yaslanarak  ne doğru e ildim.

"Benimle kalman gerekiyordu. O kızın senin geçmişin ve benimse geleceğin olduğumu g rmen gerekiyordu. İkinizin bundan sonra birlikte yapacağınız tek şeyin birbirinizi geçmişe sürükleme olacağını görmeliydin. İstedic in bu mu? Her gün yüzüne bakıp, yaşadic ın travma ve trajediyi sana hatırlatacak

biriyle birlikte olmak mı istiyorsun? Yüzünü dahi resmetmenin sana acı verdiği biriyle?”

Kafamı kaldırıp onun yüzüne baktım. Tartışmasız çok güzel bir kadındı ancak onun yüzü kalbimi sonsuz aşkla doldurmu-yordu. On yaşından beridir sadece bir tek kişinin yüzü bana bunu yapabilmmişti. Ve sadece o yapmaya devam edecekti.

“Onun yüzünü resmedebiliyorum, Madison, sadece bunu paylaşmıyorum.”

Madison’ın suratı düştü ve beni başka bir suçluluk hissi daha sardı. Derin bir nefes aldım. “Yine de sana hayatının en berbat gününü hatırlatıp duracak.”

“Öyle olmayacak, Madison.” Ama içten içe kelimelerinden etkileniyordum. Öyle mi olacaktı? Eğer benim için değilse bile onun için öyle mi olurdu? Hayatına kaldığı yerden devam et-meyi mi hak ediyordu? Yeni hayatını bensiz mi keşfetmeliydi? Geçmişin kederini taşımadan yaşayabilir miydi? Şimdilerde ha-yatının nasıl olduğunu benimle paylaşmıştı ve henüz bir yaşam amacı yokmuş gibi görünüyordu. Bir yönü... Hayatına kaldığı yerden devam etmiş miydi? Bunun nasıl olacağını keşfetmek için bir fırsata ihtiyacı var mıydı?

Madison kaygılı bir ses çıkardı. “Bu aklına gelmemiş olabilir ama olacak olan şey tam da bu.” Kaşlarını çatıyordu. “En azın-dan biraz zaman ver. Onunla olmak için kendini mecbur hisset-me. Sen ona hiçbir şey borçlu değilsin, Calder. Hâlâ onunla arka-daşlık edebilirsiniz ama benimle eve gel. Lütfen. Kendine biraz zaman tanı.”

Hiçbir şey söylemeden ve ne söyleyeceğimi bilemeden öylece ona bakıyordum.

Başımı önüme eğdim. “Üzgünüm,” dedim tekrar. Mutfak tezgâhının üzerinden öne eğilip ellerini ellerimin arasına aldım. Kelimelerimi toparlamaya çalışırken başımı sallıyordum. “Eden ve benim, birlikte çok zor şeyler yaşadığımızı biliyorum. Ama... hepsi o olaydan ibaret değildi. Aslına bakarsan o olay çoğunluğu bile sayılmaz.”

Yeniden kafamı sallarken ellerimi geri çektim ve onları saçlarımın arasına daldırdım. “Bizim yaşadığımız şeyi orada olmayan birine tam olarak açıklayabilmem mümkün mü bundan bile emin değilim.”

Madison’a Arkadya’dan bahsetmiştim ama hepsini anlatmamıştım. Neler yaşadığımı az çok biliyordu ve Xander haricinde biriyle bunu paylaşabildiğim için minnettardım. Ona güveniyordum ancak Eden’la neler yaşadığımızı ona nasıl anlatırdım? Bu hem doğru hem de düşünceli bir davranış olmazdı. Ve içten içe bunu kendime saklamak istiyordum. Bu bizimdi – sadece Eden’a ve bana aitti. Ve kutsaldı.

“Bana olanları açıklamak zorunda değilsin. Bunu yaptığın resimlerde görebiliyorum. Hem de her gün...” dedi. “Kafayı ona nasıl takmış vaziyette olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da eskiden öyle olduğunu, her neyse. Ben sadece... Lütfen, bunu düşünmek için kendine biraz zaman tanı. En azından duyguların yatışana kadar bekle. Lütfen, bebeğim.” Bir damla gözyaşı yanağından aşağı doğru kaydı ve onu parmağı ile sildi, arkasından da bana nazikçe gülümsedi.

Kafa karışıklığım artarken derin bir nefes aldım. Yaptığım resimlerin bazılarını gördüğünü biliyordum. Ama onların arkasından yatan gerçek beni de görmüş müydü? İçimin nasıl sızladığını? Kendimi nasıl eksik ve bomboş hissettiğimi? Dönüp dolaptan iki fincan çıkardım ve kahveyle doldurup birini ona uzattım.

“Ben bunların hiçbirini planlamamıştım. Sadece...”

Madison derin bir nefes aldı ve arkasından bir süre sessizleşti. “Biliyorum,” dedi en sonunda, bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce kahvesine takılıp kalmıştı. “Yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı?”

Bununla tam olarak neyi kastettiğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım. “Teşekkürler.”

Madison iç çektikten sonra kahvesinden bir yudum aldı ve başını diğer tarafa, pencereye doğru çevirdi. “Dün gece, yaptığın

resimlerin hepsi satıldı,” dedi arkasından yumuşak bir sesle. Ancak hâlâ bana bakmıyordu.

Bir adım geriledim. “Hepsi satıldı mı? Anlamadım?”

Tekrar bana baktığındaysa yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Evet, hepsi. Satıldı. Sen ilk ikisi satıldığında gitmiştin ancak daha sonra diğerleri de satıldı. Ayrıca gitmen harika bir hareketti. Şimdi ‘ulaşılmaz’ ve kalabalığa katlanamayan ‘hassas ressam’ oldun. Şahaneydi. Sanki planlanmış gibiydi.” Ama bu durumun onu incittiği yüz ifadesinden belli oluyordu. İşlerin planladığı şekilde gitmediğinin farkındaydım.

“Mad—”

Madison elini havada sallayarak beni durdurdu. “Ben şimdilik gidiyorum. Beni daha sonra ara, tamam mı?” Bana nazikçe bakıyordu. Eteğini düzeltti. Tezgâhın çevresinden dolanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Ardından da derin bir nefes alıp arkasını döndü.

“Madison, bekle,” dedim kahve fincanımı tezgâhın üzerine bırakıp hemen onun yanına giderek. Bana döndüğündeyse yüzünde hem incinmiş hem sakın bir ifade olduğunu fark etmiştim. “Lütfen seni incitmek gibi bir niyetimin olmadığını asla unutma,” dedim acınacak hâlde. “Bana her açıdan iyi davran. Bana yardım ettiğin için sana daima minnettar kalacağım. Ve sadece sanatımı kastetmiyorum.”

Sanki cevabının üzerinde düşünmesi gerekiyormuş gibi gözlerini yumdu. Arkasından yere baktı. Başını kaldırdığındaysa gözlerinde yaşlar vardı. “Yakında görüşürüz,” dedi ve arkasından da topuklarının üzerinde dönüp kapıdan çıkıp gitmişti.

Orada öylece durup arkasından kapanan kapıya baktım. Madison haklı mıydı? *Eden ve benim bir geleceğimiz olamaz mıydı?* Onu bir kere yüzüstü bırakmıştım. Ellerimle yüzümü sıvazladım ve kahvemi bitirip hayatımı planlamak için mutfaka geri döndüm.

ALTINCI BÖLÜM

Eden

Zihnim hâlâ Calder'la meşgulken sıcak suyun altına girdim. Aklim karmakarışık. Bir önceki gece galeriden ayrıldığımdan beri gözyaşlarım sınırdaymış gibi hissediyordum. Sadece üzüntü ve çaresizlikten değil, her saniye maruz kaldığım bu duygu bombardımanından dolayı böyleydi. Bütün olanlar bunaltıcı ve yorucuydu. Bu yüzden vakit öğleni geçmesine rağmen ben birkaç dakika önce yataktan çıkabilmişim.

Calder'ın en azından uyandığında bana mesaj atacağını düşündüğüm için telefonumu yatağın başucundaki komodinin üzerine koymuştum. Ama atmadı ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Sevişmiştik. Saçıma köpürttüğüm esnada duraksadım ve su kafamdan aşağı beni yıkarken dudağımı ısırdım. Kız arkadaşını benimle aldatmıştı. Bu düşünce içimde bir yerlerde fırtınalar kopmasına neden oluyordu. Bu lanet olası dünyada o ve benim aramda geçenler nasıl oluyordu da aldatmak kategorisinde sayılıyordu bir türlü aklım almıyordu. Ama teknik olarak... Homurdanarak saçımı köpürtmeye devam ettim. Yaşadığımız şey tam olarak seks gibi hissettirmemişti bile. Ya da tam anlamıyla cinsel doyumun yaşandığı bir birleşme gibi değildi. Sadece karşıdaki kişiyle mümkün olan her şekilde birleşme arzusunu tetikleyen

ve insanın içini kemiren bir ihtiyaçtı. Birbirimize son kez bu kadar yakınlaşmış olabileceğimiz ihtimalini düşününce içim acıyla doluyordu.

Kurulandıktan sonra üzerimde iç çamaşırlarımla aynanın önünde durdum. Arkasından saç kurutma makinesini çalıştırıp uzun saçlarımı kurutmaya başladım. Bakışlarım aynadan yansıyan gözlerimi buldu. “O hayatta,” dedim kendime usulca. “Ve bu yeterli olmalı.” Boğazımdan yükselen bir hıçkırığı bastırmaya çalışıyordum.

Hayatına devam etmişti. Ve eğer bu şekilde mutluysa, benim için bunu bir kenara atmasını isteyebilir miydim? Bir zamanlar birbirimizi *umutsuzca* sevmiştik. Bundan hiç şüphem yoktu. Ve benim için *her zaman* hayatımın aşkı olarak kalacaktı. Ama artık farklı insanlardık. Kader bizi ayırmıştı. Şimdi kaldığımız yerden devam edebilir miydik? Böyle bir şey mümkün müydü? Keder beni öyle çaresiz yakaladı ki nefesim kesildi ve saç kurutma makinesini lavabonun kenarına bırakıp bir süre sadece nefes alıp verişime odaklanmak zorunda kaldım.

Nihayet duygularıma hâkim olmayı başardıktan sonra, saçlarımı düzgün olduğunu düşündüğüm bir şekilde at kuyruğu yaptım ve kâküllemlerimi düzene koydum. Annemin benim için aldığı elbisenin yakasında bulunan muazzam çiçek –eğer canlı canlı yenmesini istemiyorsam– saçımı serbest bırakmama müsaade etmeyecek gibi duruyordu.

Biri kapıyı çaldı. “Buyrun.”

Molly üzerinde koyu mavi askısız bir elbise ve dalgalar hâlinde omuzlarına dökülen saçlarıyla içeri girdi. Onun sade ve zarif görüntüsüne kıskançlıkla bakıyordum. Annemin benim için seçtiği küçük kız elbisesinin içinde onun gibi zarif görünmenin imkânı yoktu. Ama kalbim bu kadar karışıkken bu durum karşısında öfkelenmem imkânsızlaşıyordu.

Molly beni kucakladıktan sonra omuzlarımdan tutup birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. “Sen iyi misin?” dedi endişeli bir ifadeyle.

Derin bir nefes aldım ancak hemen ardından yüzüm buruşarak kafamı salladım, hayır hiç iyi değildim.

“Ah, Eden,” dedi Molly beni yeniden kucaklayarak. “Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Bu olanlar inanılmaz.” Geri çekildi ancak kollarımı tutmaya devam ediyordu. “Ama o hâlâ hayatta,” diye fısıldadı, gözlerini kocaman açarak. “Bana ondan bahsetmiştin ve hemen ardından onun yaşadığını öğrendin.”

Başımı sallayıp burnumu çektim. “Biliyorum, biliyorum ve şu an için odaklanmam gereken tek şey de bu. Geri kalanı...”

Molly bir adım geri çekildi. “Evet... geri kalanı,” dedi dudaklarını ısırarak. “Bu en zor kısmı.”

Derin nefesler alıp kontrollü şekilde geri verirken başımı salladım.

“Bu partiye katılabileceğinden emin misin?” Kaşlarını çatı. “Carolyn’e iptal etmesi gerektiğini söyledim ama sana iyi geleceğini düşünüyor,” dedi gözlerini devirerek. “Carolyn’in olayları işine geldiği gibi görmek gibi bir huyu var. Çoğunlukla niyeti iyidir. Calder hakkında bildiklerimi ona anlattım.”

“Teşekkür ederim.” Çalışma masasına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Belki partinin dikkatimi dağıtması gerçekten de bana iyi gelir. Çünkü diğer seçenek bütün gün yatakta kalmak. Duygularım karmakarışık. Bir dakikam diğerine uymuyor.”

Molly iç geçirdi. “Evet.” Hemen ardından kaşları yeniden çatıldı. “Onunla bugün konuşacak mısın? Dün akşam ne karar verdiniz?”

Molly dün gece gelip beni Calder’ın dairesinden almıştı ama konuşamayacak kadar yorgundum. Eve varır varmaz da odama çıkıp uyumuştum. Çünkü uykunun bana sağladığı kaçış imkânına ihtiyacım vardı.

“Ona, partiden sonra onu arayacağımı söyledim.” Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak kaşlarını çatı. “Ama en azından bu saate kadar onun benimle iletişime geçeceğini düşünmüştüm. Sanırım durum biraz karmaşık. Bir kız arkadaşı var ve onunla birlikte yaşıyor sayılır.”

Molly'nin yüzü düştü. "Tanrım, Eden, çok üzgünüm. Dün akşam kız arkadaş kısmını duymuştum ama onunla yaşadığını bilmiyordum. Yine de, *seni* seçeceği apaçık ortada, değil mi?"

Dudağını ısırarak sorusunu düşündüm. "Bilmiyorum. Demek istediğim... belki beni seçer ama gerçekten istediği kişinin ben olduğumdan nasıl emin olabilirim? Demek istediğim onu sevmediğini söylüyor ancak kendini bana borçlu hissediyor olabilir mi? Artık ikimiz de farklı insanlarız. Hâlâ nasıl oldu da oradan sağ salim kurtuldu, bunu anlamaya çalışıyorum."

Molly beni incelerken kafasını salladı. "Oldukça inanılmaz bir hikâye, insanı şok edecek kadar ve henüz bütün detayları duymadım bile."

Ben tam ağzımı açmak üzereyken Carolyn kapıdan içeri daldı.

"Günaydın Eden, tatlım," dedi yanıma gelip beni sımsıkı kucaklayarak. "İyi misin?" Gözleri hasar kontrolü yapıyormuş gibi yüzümde geziniyordu.

Omzumu silktim. "Pek değilim, anne. Ama olacağım."

"Tabii ki iyi olacaksın." Gözleri kocaman birer anlayış havuzu gibiydi. "Bu parti, düşüncelerini şu çocuktan uzaklaştırman için kusursuz bir fırsat."

Kaşlarımı çattım. "Ben düşüncelerimi ondan uzaklaştırmak istemiyorum ki."

Elini havada salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Arkadaşlarının o korkunç sel felaketinden sağ salim kurtulduklarını bilmek kadar," dedi ürpererek, "artık onun başka bir kadınla birlikte olduğunu ve hayatına devam ettiğini de biliyorsun. Bu seni fena hâlde hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Ama Eden, canım, önünde koskoca bir hayat var. Sence de hayatına devam etmen daha iyi olmaz mı? Belki sana varlığıyla sürekli o korkunç ötesi yeri hatırlatmayacak hoş bir oğlanla?"

"Asıl *sana* o korkunç ötesi yeri hatırlatmayacak bir oğlanla olmasın o?" diye yapıştırdı arkasından Molly *keskin* bir dille.

Carolyn dönüp ona bakarken incinmişliği yüz ifadesine yan-

sıdı. “Hepimiz için en hayırlısının geçmişte kalmış trajik olaylara değil, geleceğimize odaklanmak olduğunu düşünüyorum.”

Molly ofladı. “Sert çıkmak istememiştim, Carolyn.” Kaşlarını çatıp benim olduğum yere bir bakış attı. “Sadece, kendi hayatı için neyin iyi neyin kötü olduğunu bırakalım da *Eden* kendisi seçsin. Neyi, ne zaman arkasında bırakmak istediğine Eden’in karar vermesine izin vermeliyiz.”

Molly’ye minnet duyarak, tuttuğum nefesi bıraktım. Bu kadar kısa sürede bana yalnızca bir kuzen değil aynı zamanda bir kız kardeş olmuştu. Bu daha önce asla sahip olmadığım bir şeydi. Henüz bir ay önce tanışmış olsak da beni çok iyi tanıyordu. Her zaman beni kollayacağını biliyordum ve bu durum Carolyn konusunda daha sabırlı olmama yardımcı oluyordu.

Annem yeniden bana baktı. “Evet, elbette.” Başını yana eğerek gülümsedi. “Umarım annenin sana yardım ve rehberlik etmesine izin verirsin, canım kızım. Bu uzun ömrümde birazcık da olsa hayat deneyimi edindiğimi düşünüyorum. Ve onca yıl sana annelik edemedim. Lütfen şimdi sana annelik etmeme izin ver.”

“Tabii ki veriyorum. Teşekkür ederim, anne.” Onu yeniden kucakladıktan sonra arkamı dönüp annemin bana aldığı çoraplardan birini giymek için dolabıma yöneldim.

Ancak annem ve Molly’nin aynı anda nefesi kesilince geri dönmek zorunda kaldım. “Ne var?” diye sordum keskin bir sesle.

“Sana ne oldu?” diye karşılık verdi annem feryat ederek.

“Ha?”

Annem beni boy aynasına doğru götürüp sırtımı çevirdi. Omuzumun üzerinden baktığımda içim ürperdi. Omuzlarım, uyluklarım ve sırtım parmak izleri ve çürüklerle doluydu. “Ah, şey...”

Molly hafiften gülmeye başlamıştı ama ben ona aynadan uyarıran bir bakış atınca eliyle hemen ağzını kapattı.

Anneme doğru döndüğümde yüzüme bir sıcaklık yayıldı. Onun yüzüyle hayalet görmüş gibi bembeyazdı. “Bunu hiç görmemişsiniz gibi davranabilir miyiz?” dedim.

Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. “Seni incitti mi?”

“Hayır!” dedim başımı şiddetle sallayarak. “O beni asla incitmez. Anne... olaylar birazcık... şey, kontrolümüzden çıktı. Yeniden bir araya geldiğimiz için... pek çok duygu işin içine karıştı. Tanrım.” Başımı ellerimin arasına aldım. “Lütfen bu konuyu bir kenara bırakabilir miyiz? Fiziksel olarak ben iyiyim, yemin ederim.”

Bir müddet daha beni seyrettikten sonra kaderine boyun eğmiş gibi bir nefes verdi. “Seni bile isteye incitmediği müddetçe,” dedi.

“Hayır, söz veriyorum. Asla.”

Annem bu durumu bir süre ölçüp tartarmış gibi durduktan sonra ifadesi yumuşadı. “Eden, tatlım.” Elimi ellerinin arasına alarak konuşmasını sürdürdü. “Seninle ikimiz şöyle güzel bir anne-kız konuşması yapmalıyız.” Yüzünde parlak bir gülümseme vardı. “Erkekler senden bazı şeyler isteyebilirler, tatlım ve...”

Homurdandım. “Anne...” Derin bir nefes alıp ona yüzümde kocaman bir gülümsemeyle baktım. “Birbirine âşık olmuş bir kadın ile erkek arasında neler geçtiğinden haberim var benim.”

Hayal kırıklığı yüzünü gölgeledi. “Ah, tamam. O zaman bu konuda başka zaman yine konuşuruz. Üzerini giyinip benimle aşağıda buluş. Misafirler birkaç saate burada olurlar, bir iki küçük şeyde bana yardım edersiniz diye düşünmüştüm.”

Molly odayı terk etmeden hemen önce bana beni anladığını gösteren bir bakış attı. Telefonumu kontrol ettim ve hâlâ hiçbir mesaj olmadığını görünce kalbim sıkıştı. Calder dün gecenin sonunda pişman olmuş olabilir miydi? Bana olan duygularını sorgulamış olabilir mi? Ya da beni daima seveceği konusunu tekrar gözden geçiriyor olabilir miydi? İstirap yüreğimi dağlıyordu.

Dolaptan annemin benim için aldığı elbiseyi çıkarıp giyinmeye başladım. Önce çorabı giydim. Bildiğim kadarıyla yalnızca balerinler ve minik kızlar çorap giyerdi. Ama tabii benim de günümüz modasını takip etmekte pek başarılı olduğum söylenemezdi. Aslma bakılırsa şu an sahip olduğum kıyafetlerin hepsini benim için Marissa satın almıştı. Hafifçe kaşlarımı çatarak parlak

beyaz çorabı bacaklarıma geçirdim. Belini mümkün olduğunca yukarı çekmeye çalışırken de atlayıp zıplayarak küçük bir dans gösterisi sergiliyordum.

Ardından elbisemi giyip yan tarafındaki fermuarını çektim. Çiçek tam da çenemin altına gelmişti. Boynumun ve çenemin gıdıklanmasına sebep olduğu içinde iki elimle birden onunla mücadele ediyordum. O an bana hırladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Yatağımın hemen yanında duran uçuk pembe topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Aslında çok şekerdiler ve topukları hiç de yüksek değildi. Ama ben üzerlerinde yürürken hafifçe sendeliyordum. Muhtemelen annem onları satın alırken benim ilk topuklu ayakkabılarım olacağını göz önünde bulundurmamı unutmuştu. Birkaç dakika boyunca ileri geri dolanarak odamda alıştırmayı yaptım. Nihayet merdivenlerden yuvarlanmadan inebileceğim kadar başarılı olduğuma inandığımda mutfaktan sesleri gelen Molly ve annemin yanına indim.

Beni gördüklerinde annem nefesi kesilerek gülümsemiş ve ellerini ağzına götürmüştü. Molly de başka türlü nefesi kesilerek elleriyle ağzını kapadı.

"Ah, Eden, çok güzel görünüyorsun," dedi annem.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, anne. Elbise için de teşekkürler."

Annem yanıma gelip elimi ellerinin arasına aldı ve ardından da beni kendi etrafımda döndürdü. "Kusursuz," dedi iç geçirerek. Çiçekle oynayıp hafifçe kaşlarını çattı ve nihayet istediği gibi durmasını sağlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bu şey de nedir?" dedi Molly bana doğru yaklaşarak.

Kumaştan çiçeği darmadağın edip ardından eliyle tıpkı benim yaptığım gibi vurarak bir şekle sokmaya çalıştı.

Ona doğru eğildim. "Çiçeği kızdırma," dedim fısıldayarak, kaşlarını kaldırıp önce Molly'ye ardından da sanki gerçekten korkuyormuşum numarası yaparak çiçeğe bir bakış attım.

Molly homurdandı ve annem ellerini beline koydu. "Siz iki-

niz şuna hemen bir son verin. Çiçek gayet sevimli. Zarif ve kadınsı. Kendi tarzını ortaya koyuyor.”

“Evet, tarzı diyor ki, ‘Deliyim beeen!’” Molly sesini yükseltip kelimeyi şarkı söyler gibi uzatmıştı.

Kahkahalara boğularak iki büklüm karnımı tuttum. Molly de gülmeye başladı ama annem bize bakarak dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ah, iyi madem, eğer elbiseyi beğenmediysen,” dedi birden başını çevirerek. “Sadece, dört yaşındayken buna benzer bir elbisen vardı ve onu çok severdin. Sürekli onu giyerdin. Düşündüm ki...”

Birdenbire kendimi suçlu hissederek kahkahalarımı zapt ettim ve yaklaşık elimi onun koluna koydum. Elbiseden hoşlanmamıştım ama niyeti kötü değildi... En azından büyük çoğunluğu. Ve umarım bu sadece bir geçiş süreciydi. Şu an için hâlâ benim kim olduğumu öğrenme aşamasındaydı. Ben de her ne kadar onu biraz yanlış yönlendiriyor gibi olsam da anne şefkatini geri çevirememekten çok sıkılmıştım. “Ah, hayır, hayır, bu gerçekten... çok tatlı. Ben sadece giyinip süslenmeye alışık değilim. Ama hiç vakit kaybetmeden bu duruma alışacağım,” dedim ona gülümseyerek. “Gerçekten.”

Beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. “Teşekkür ederim.” Ardından geri çekilip ellerini birleştirdi. “Pekâlâ, biraz erkenciyiz ama yapacak çok işimiz var. Çiçekçi sipariş ettiğim çiçekleri teslim etti. Hepsi garajdaki soğutucuda bekliyorlar. Molly ve sen onları masalara koymak için hazırlayabilir misiniz?”

“Tabii ki seve seve yaparız,” dedim Molly’ye bakarak. Gözleri hâlâ çenemdeki çiçeğe takılıp kalmış vaziyetteydi. Yüksek sesle boğazımı temizledim ve ânında şimdiki zamana geri dönen gözleri benimkilerle buluştu.

“Ay, evet doğru. Biz üçümüz, ay demek istediğim, biz ikimiz seve seve yardım ederiz.”

Kahkahalarla gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Ardından da Molly’yi kolundan yakalayıp peşim sıra

garaja doğru çektişirdim. O esnada annem arkamızdan, "Vazolar buzdolabının hemen yanındaki dolapta duruyor," diye seslendi.

Masaların ortasına konulacak olan çiçekleri hazırlarken, Molly'ye Calder'la önceki gece yaşadıklarımızdan ve geçmişimizden bahsettim. Arkadya'nın bizim için nasıl bir yer olduğunu ona anlattım. Artık o yerden bahsetmek canımı eskisi kadar çok acıtmıyordu. *Çünkü o yaşıyordu!* Gün boyunca tekrar tekrar telefonumu kontrol etmişim ancak ondan ne bir mesaj ne bir arama gelmişti. Ondan bir mesaj beklediğim düşüncesi bile o kadar gerçekdişiydı ki... Üç yıl öncesine kadar telefon kullanmayı bile bilmediğim geliyordu aklıma. Arkadya'dan sonra yaşadığı kültürel şokun etkilerini onunla konuşmak istiyordum. Ve kendi yaşadıklarımın dair her detayı onunla paylaşacaktım. Eskiden tanıdığım ve âşık olduğum oğlanı düşünmek vücudumda tüm ağırlığıyla hareket eden garip bir kedere neden oluyordu. Calder geri dönmüştü, o yaşıyordu ama yine de... Artık kesinlikle o tanıdığım oğlan değildi. Tekrar benim olur ya da olmazdı ama o parçası sonsuza dek kaybolmuştu ve bu, insanın canını acıtiyordu.

Tabii ben de artık eskisi gibi değildim. Ben de tıpkı onun gibi değişmişim.

Çalan kapı zili beni daldığım düşüncelerin arasından çekip çıkardı. Masa, sandalye ve ısıtıcıları hazırlamak için görevlendirilen şirket elemanları geldiler. Eşyaları yerleştirmelerine yardım ediyordum ve hemen arkasından yemek şirketinin elemanları geldi. Önümüzdeki birkaç saat bu şekilde hızla geçip gitmişti.

İşimiz bitince tazelenmek için çabucak odama çıktım ve o sırada telefonumu kontrol ettim. Bir mesaj görünüyordu. Ekranı kaydırırken heyecanla nefesimi tutmuşum.

Xander: Bugün nasılsın bakalım? Kontrol etmek istedim çünkü olanlar hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyor. ☺

Gülümsedim ve ardından hemen ona cevap yazmaya başladım.

Ben: İyiyim. Benim açımdan da her şey çok gerçekdiş. Olanlara inanamıyorum.

Telefonu geri koyar koymaz mesaj sesi duyuldu ve hemen elime geri aldım.

Xander: Bugün ondan hiç haber aldın mı?

Cevap yazarken kaşlarım çattı.

Ben: Hayır.

Birkaç saniye bekledim ve hemen ardından cevabı geldi,

Xander: Alacaksın.

Ben: Umarım alırım. Sana sonra yazarım.

Xander: Kulağa harika geliyor.

Birkaç dakika boyunca dudağımı ısırarak, Calder'dan haber alıp almayacağımı merak ettim.

Ve aşağı inerken, ara sıra kontrol edebilmek için cep telefonumu da yanıma aldım.

Misafirler teker teker gelmeye başladı. Annem, bana inanılmaz nazik davranan ve çoğu gözlerinde yaşlarla beni kucaklayan arkadaşlarıyla beni tek tek tanıştırdı.

Marissa yanında Sophia'yla geldi. Her ikisini de yakın zamanda görmüş olmama rağmen ön fuayede küçük bir kucaklaşma merasimi gerçekleştirdik. Buraya ilk taşındığımda Marissa'yla tanışan annem onu her gördüğünde yaptığı gibi kucaklayıp göz yaşlarına boğulmuştu.

Hep birlikte turuncu zambakların, koyu turuncu ve sarı renkli güllerin, adını hiç bilmediğim minik yeşil çiçeklerin süslediği, beyaz örtülerle kaplı masaların bulunduğu arka bahçeye çıktık.

Panlıtlı ışıklar ağaçlardan sarkarak öğleden sonra güneşine eşlik ediyordu. Yakında hava kararacak ve ısıtıcılar yanacaktı. Bütün bahçe büyülüymüş gibiydi ancak ben içim bombosmuş gibi hissediyordum. Onu bu hayatta bir daha asla göremeyeceğime inanarak Calder'a o kadar uzun zaman boyunca özlem duymuştum ki... Ama işte şimdi onu görmüştüm ve hâlâ duyduğum özlem dinmemişti. Ümitsizlik içimde birikiyordu. Şu anda o kızın yanında mıydı? Onu terk etmemeye mi karar vermişti? Benden artık vazgeçtiğine ve en iyisinin hayatına onunla birlikte kaldığı yerden devam etmek olduğuna mı karar vermişti? *Öyle miydi?* Benden önce

başka kimseyle birlikte olmayı deneyimlememişti, yani, o kıza kadar. Belki de çevresinde artık sadece kaynaktaki vaktini onunla birlikte geçiren ve onun yürüdüğü toprağa tapan saf bir kızıdan başka seçenekleri de olduğu için ne istediğine karar vereceği zamanı ona tanımamak bencilceydi. Artık gerçek dünyadaydık –büyük toplulukta– ve burada Madison gibi başka kadınlar da vardı. Yakındaki bir tepsiden bir kadeh şampanya alarak yudumlamaya ve çenemdeki canavar çiçeği çekiştirmeye başladım.

Birinin, “Elinde olsa o şeyden koşarak kaçacakmışsın gibi duyuyorsun,” dediğini duydum ve sesin geldiği yöne döndüğümde uzun boylu, sarışın, yakışıklı bir adamın bana gülümsediğini gördüm.

Oflayarak, gülümsemesine karşılık verdim. “O kadar belli oluyor mu?” Şampanyamdan bir yudum daha alıp ona hafifçe gülümsedim.

“Başka birinin dikkatini çektiğini sanmam,” dedi, aralarında annemin de bulunduğu konuşan ve gülüşen bir grup kadına doğru bir bakış atarak. Annem bana bakıp sırtarak el salladı. Bakışları asla ama asla benim üzerimden ayrılmıyordu. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. Hemen ardından, yanımda duran adamla birbirimize bakıp kahkahalara boğulduk.

“Annemi tanıdığımdan beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.” dedi tamamen bana dönerek. “Bu arada, burada avantajı elimde bulunduruyorum çünkü ben senin adını biliyorum. Benim adım Bentley Von Dorn.”

“Ah. Evet, kuzenim Molly komşu olduğumuzdan bahsetmişti. Tanıştığımıza memnun oldum.” Tokalaşmak için uzattığım elimi sıkıca kavradı.

Sonra dudaklarını büzdü. “Ah, Molly, evet. Neler söylediğini tahmin edebiliyorum.” Bir anlığına durup, gözleriyle kalabalığı taradı. Molly’yi aradığını tahmin ediyordum. Çok ilginçti. Sonra hafifçe kafasını sallayarak gülümsedi. “Seninle tanışmaktan şeref duydum, Eden. Annenin söylediğinden çok daha güzelmisin. Ve inan bana oldukça abartmıştı.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim, Bentley. Bunu söylemen çok hoş.”

“Aslına bakarsan şu çiçeğin arkasından yüzünün yalnızca dörtte birini görebildiğimi düşünürsek, annenin doğru söylediğini yine de teyit edebiliyorum.”

Şaşkınlıkla dönüp ona baktığımda bana göz kırptı ve ben de kahkahalara boğuldum. “Çok komik, değil mi?” dedim sonunda kendime hâkim olmayı başarak.

Bentley uzanıp canavar çiçeği hafifçe kenara çekmeye çalıştı ancak çiçek direnip ânında orijinal pozisyonuna geri döndü. “Ah,” dedi elini geri çekerek. “Beni ısırdı.”

Daha şiddetli gülmeye başladım. Az önce üzerime çöken yalnızlık ve gerginlik şimdi en azından tahammül edilebilir bir seviyeye çekilmişti.

Bentley’yle sohbet etmeye devam ediyordum. Gözlerinin bir kere Molly’yi bulduktan sonra ondan nadiren ayrıldığını fark etmiştim. Sonra annemin birkaç arkadaşıyla sohbet ettim. Damarlarımda dün Calder’ı ilk gördüğüm andan itibaren titreşen enerji asla tam anlamıyla kaybolmasa da birazcık rahatlamayı başarmıştım. Herkes çok nazikti ve beni hoş karşılamıştı. Hep birlikte, akşamın erken saatlerinde serin havayı ısıtan ısıtıcıların ve ışıkların altında akşam yemeğinin tadını çıkarıyorduk. Zihnim hâlâ Calder’dayken, Bentley ve Molly’nin birbirlerine takılmalarını dinliyormuş gibi yapıyordum. Harika bir akşamdı ve ben bu akşamı onunla birlikte geçirmek isterdim.

Gizlice mutfığa kaçıp telefonumu kontrol ettiğimde beni hâlâ aramadığını gördüm. Saat altıya geliyordu ama beni davet ederse diye onu aramak için parti sona erene kadar beklemeye karar vermiştim. *Diğer taraftansa seni hiçbir yere davet etmeyebilir, Eden ve buna hazır olsan iyi edersin,* diye geçiyordu içimden.

Yemek sona erip tatlı servis edilince annem yerinden kalktı ve parti başladığından beri bir kenarda çalan üç kişilik küçük orkestraya doğru gitti. Yemek firması elemanlarından birkaç kişi

onun hemen arkasına küçük beyaz bir ekran kuruyordu. Annem kalabalığa dönerken, herkes sessizliğe gömülüp dikkatini ona vermişti.

“Bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek. “Geçtiğimiz bir ay,” dedi elindeki peçeteyle gözyaşlarını silerken, “hayatımın en mutlu bir ayıydı. Kendimi doğduğunda seni hastaneden eve getirdiğimiz ilk zamanlardaki gibi hissettim,” dedi yumuşak bir tonda gülerek. “Sana bakmaya doyamıyordum. Güzelliğin beni büyülüyordu. Kollarımda tuttuğum bir mucize gibiydin. Ve gerçektin.” Burnunu çekip peçeteye sildi. “Seni sevdiğim dostlarıma göstermek için o zaman da bekleyememiştim.” Masalarda oturan herkese yüzünde parlak bir gülümsemeyle baktı.

“Geçen hafta eski fotoğraf albümlerimi karıştırdım,” diye devam ederken hafifçe kafasını salladı. “Yıllardır bunu yapamamıştım.” Peçetesiyle usulca gözlerini kurulamaya devam etti. “Ama onlara bakmak beni öyle mutlu etti ki... Seninle onca zamanı paylaşamamış olsam da en azından bir kısmını paylaştığımı hatırlattı bana. Ve birlikte geçirdiğimiz yıllar çok güzeldi, tıpkı senin gibi. On ya da on dört yaşındayken nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedi yeniden burnunu çekip, “ama yirmi bir yaşındaki hâlini biliyorum ve buna asla şahit olamayacağımı sanıyordum.” Peçetesiyle burnunu sildikten sonra bana gözlerinde şefkat ve hayranlıkla baktı. “Ve şimdi bizden çalınan zamanı telafi etmek için önümüzde koca bir ömür var.” Dik durup gülümsedi.

Omzunun üstünden arkasına şöyle bir göz attıktan sonra, bebeklik fotoğrafımın olduğu büyük beyaz ekranın önünden çekildi. Dişsiz bebeklik fotoğrafım bana bakıp gülümserken küçük yumuşak bir kahkaha attım. Ve arkasından diğer fotoğraflar geldiler; bir parça doğum günü pastası tombik parmaklarımın arasından akarken, yeni çıkmış alttaki iki dişimi göstererek gülümseyen bir yaş civarındaki ben. Gülerek burnumu çekiyordum. Bu fotoğraflara baktığımı hiç hatırlamıyordum – kendime ait bu çocukluk fotoğraflarını daha önce hiç gördüğümü sanmıyor-

dum. Bunların hiçbirisi kesinlikle Arkadya'dan kalmış olamazdı. Göğsüm sıkışyordu.

Fotoğraflar ekranda akmaya devam etti: okuldaki ilk günüm, pembe kurdeleler ile toplanmış atkuyruğum gevşemiş, Noeller, panayırda bir midillinin üzerindeki ben, anne ve babam kollarını bana dolamış. Fotoğrafların pek çoğunda onlar da vardı. Bütün kayıp yıllarıma rağmen şu an burada olduğuma minnettardım. Bu fotoğraflara dair hafızamda her ne kadar hiçbir anı olmasa da ne kadar mutlu bir çocukluk geçirdiğimi gördüğümde kalbim sıcacık olmuştu.

Seviliyordum. Annem tarafından ve bütün hatalarına rağmen babam tarafından... en başından beri sevilmiştim. Ve Calder tarafından. Bütün hayatım boyunca, birileri beni sevmiştir. İçimi derin bir huzur kaplamıştı ve bir şekilde her şeyin iyi olacağını artık biliyordum. Nasıl ve ne şekilde olacağını henüz bilmiyordum, her zaman olduğu gibi bunlar muammaydı ama burada parlak ışıkların süslediği, mis kokulu, bayram havasındaki bahçede oturmuş içim böylesine sevgiyle dolup taşarken, biliyordum. Kendimi buna inanmaktan daha sonra da vazgeçirebilirdim ama o an için fısıltıyı duyuyor ve *biliyordum*.

Tam da o sırada onun orada dikildiğini gördüm.

Bahçenin köşesinde, sanki birdenbire somutlaşmış bir serap gibi, antrasit renkte kumaş bir pantolon ve boynuna koyu renk kravat taktığı beyaz bir gömlekle karşımda duruyordu. Şaşkınlıktan ağzım açık ona bakakaldım. Kanat çırpın kelekler usulca göğüs kafesimin altında toplanmaya başladılar. Elleri ceplerindeydi ve slayt gösterisi biterken yürüyerek bana doğru gelmeye başladı. Etrafımdaki herkes bir alkış tutmuştu. Pek çoğu bana bakarak gözyaşlarını siliyordu. Dönüp hepsine gülümse-dikten sonra bütün dikkatimi Calder'a verdim.

"On yaşındayken nasıl olduğunu ben biliyorum," diye konuşmaya başladı biraz ürkekçe anneme bakarak. Annemin kaşları hafifçe çatıldı ancak başını yana eğip onu incelerken yüzünde dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına neden olan hafif bir

gölümseme vardı. Onu bu zamana kadar hiç bu kadar yakışıklı gördüğümü hatırlamıyordum. *Calder Raynes üzerinde kumaş pantolon ve gömlekle karşımda duruyor.* Bu görüntü hayallerimden fırlamış gibi gerçekdişiydı. Ne yapacağını daha rahat görebilmek için sandalyemde hafifçe döndüm.

“Asla ehlileştirilemez bir ruhu olan, cesur, küçük bir hayalpe-restti.” Bir adım daha yaklaşmıştı. “Kalbimi gözünü kırpmadan göğsümden söküp alacak kadar gözü pekti.” Daha da yaklaşıp annemin yanında durdu ancak gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Ağzım hâlâ açıkken gözlerimi kırıştırdım. Hemen yanı başımda duran birkaç kadının kendi aralarında fısıldaştıklarını duyabiliyordum. “Yok canım,” ve “Daha neler,” diyorlardı.

Calder anneme doğru bir bakış atıp ondan devam etmek için sessizce izin istedi. Annem de başını sallayarak onayladı.

“On dört yaşına geldiğinde öyle parlıyordu ki, kendime engel olmaya çalışmama rağmen gözümü bir an olsun ondan alamı-yordum. Çünkü bizim geldiğimiz yerde bu oldukça tehlikeliydi,” deyip duraksadı. Sanki bahçede bulunan herkes onun ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi sabırsızlıkla bekliyordu. “Bir odaya her girdiğinde bütün mekân onun sıcaklığıyla ısınırdı.” Başını eğdiğinde bir an için düşünceli görünüyordu. “Bu biraz abartılı mı geliyor? Belki fazlasıyla dramatik ya da onu ömrü boyunca sevmiş bir adamın fazla abartılı, şairane kelimeleri gibi geliyor kulağa, kim bilir?” Başını salladı. “Değiller. Bunlar basit gerçekler. Eden gözlerimin önünde çiçek açıp tam bir kadın hâline geldi. Her ne kadar orada ona yardım edebilecek kimse olmasa da o bunu zarafetle ve kendi başına başardı. Bu onun gücü, asla sarsılmayan cesareti, onu benim gözümde dünyanın en güzel kadını yapan şey.” Yüzü ciddiyetini koruyordu.

Artık annem de ona gözlerinde ihtiyatlı bir nezaketle bakı-yordu. Calder bana doğru yürümeye başladı. O masaların arasından geçerken gözyaşları birdenbire gözlerime hücum etti ve kalbim mutlulukla dolup taşı.

“On altı yaşına geldiğinde benim nefesimi kesecek güce sahipti. Ve çoğunlukla da kesiyordu. Beni hem sefil hem çok mutlu ediyordu.” Sadece birkaç masa ötemde durdu.

“O zamanlar bu dünya hakkında pek bir şey bilmiyordum. Daha sonra, düşündüğümünden çok daha az şey bildiğim ortaya çıktı. Basit bir hayat sürüyordum. On sekiz yaşına kadar bir derede yıkanmıştım.”

Çevremdeki kadınlar toplu hâlde bir şaşkınlık nidası çıkardı, ben de gözlerimi kocaman açarak dönüp onlara bakmak zorunda kaldım. “Ah, bu o kadar da hoş olmayan bir görüntü olmaz,” dedi hemen yanımda oturan yaşça olgun bir kadın yüksek bir sesle. Dudağımı ısırdım ve gözlerimi yeniden Calder’a çevirdim.

“Ama bildiğim bir tek şey vardı, o da bu kızı sevdiğimdi. Onu öyle seviyordum ki bir daha bundan geri dönüş olmayacağını biliyordum. Onu iliklerime kadar sevdiğimi biliyordum ve onun da beni sevdiğinden emindim.”

Durup yeniden anneme döndü. “Ve onu kaybetmenin ne demek olduğunu ben de çok iyi biliyorum. Kalbinin bir parçasını kaybetmenin nasıl bir his olduğunu ben de biliyorum,” dedi sesi gittikçe alçalarak. Ardından sesi pürüzlü çıkmaya başladığı için boğazını temizlemek zorunda kaldı. Kalbim acıyordu ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. “Bir insan, hayatındaki en önemli kişi ondan koparıldığında kendini nasıl hisseder gayet iyi biliyorum. Her gününüz keder ve özlem içinde asla kapanmayan ve hep kanayan bir yaranın acısıyla geçer.”

Annem gözyaşlarını silerek kollarını bedenine doladı ve Calder’a baktı. Calder yeniden bana doğru dönmüştü.

“Ve şimdi beklenmedik ve *mucizevi* bir şekilde hayatınızın anlamının size dönmesi ne demek onu da biliyorum,” dedi duraksayarak. “Çoğu zaman hatırlamaya bile katlanamadığım, akla hayale sığmayacak korkunçluktaki şeyleri onunla birlikte yaşadık.” Yüz hatları anlık bir kederle doldu. “Ama bütün gün düşündüğüm şey onunla birlikte deneyimlediğimiz güzellikler, aşk ve mucizelerdi. Bu düşünceyle birlikte, oturup kendimi din-

lemek istedim çünkü nasıl olduysa kederim bütün ışığı engellemiştir. Ve o kadar çok ışık vardı ki, öyle değil mi?"

Yanıma gelip önümde diz çöktü. Boğazımdan küçük, boğuk bir hıçkırık çıkarken evet anlamında başımı salladım. Ve gözyaşlarımın arasından ona gülümseyerek elimi yanağına koydum. Gözlerini kapatarak yanağını avucuma bastırdı. Biri elime bir peçete tutuşturdu ve Calder önümde diz çökmüş bana gülümserken ben de gözlerimden akan yaşları sildim. Ve nihayet derin bir nefes aldım. O yaşıyordu. Ve buradaydı. Onun nezaketi ve samimiyeti ona âşık olmamın sebeplerinden biriydi. Ve o hâlâ benim Calder'ımdı.

"Partiyi böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Buraya gelmemdeki asıl sebep..." Bakışlarıyla yüzümü taradı. "Benimle bowling oynamaya gelmek ister misin diye sormaktı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bowling mi?" dedim kafa karışıklığıyla yüzümü buruşturarak.

"Evet, hani şu topu fırlatıp lobutları devirdikleri..."

"Evet, bowlingin ne olduğunu biliyorum," dedim araya girip yumuşak bir kahkaha atarak. "Ne demek istediğini anladım."

Sırıttı. "Düşündüm ki daha önce seni hiç doğru düzgün bir randevuya çıkarmadım ve içimde bowling oynamayı seveceğine dair bir his var."

Gülerek öne doğru eğildim ve alnımı onun alınına dayadım. Bir dakika sonra geri çekildiğimde sormadan edemedim. "Madison?"

Calder başını iki yana salladı. "Gerçekten böyle bir seçeneğim olabileceğini mi düşünüyorsun, Eden?" diye fısıldadı. "Benim için yok. Ben..." Gözlerine baktığımda benim onun için ne hissettiğimi bilmiyor oluşunun getirdiği hassasiyeti görebiliyordum – *Bu nasıl olabilir?* İç çekip dudağını ısırıktan sonra devam etti. "Senin de böyle bir şeyin mümkün olmadığını bildiğinden emin olmak isterim."

Bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ancak kelimeler dudaklarıma takılıp kaldı. Sadece başımı sallayabildim.

Gözyaşları yeniden yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı. Calder, bana doğru eğilip onları öpmeden önce yüz ifadesi rahatladığını gösteriyordu.

"Ayrıca, bu oldukça büyük bir çiçek." Başıyla çiçeği işaret ederken gözlerini kocaman açılmıştı.

Yumuşak bir kahkahayla karşılık verdim. "Şşşt, sonunda uyudu. Onu sakın uyandırma."

Nihayet ikimiz birlikte ayağa kalktık ve çevremizdekiler bizi alkışlayıp ıslık çalarken birbirimizi kucaklayıp öpüştük. Ben Calder'ın yakışıklı yüzüne bakarak kahkahalarımı tutamazken, o da bana şefkatle gülümsüyordu.

Görüş açma giren annemin bize doğru yaklaştığını fark ettim ve Calder'ın kollarından ayrıldım. Annem yanıma gelip ellini uzattı. "Ben Carolyn." Sesi titrek çıkıyordu.

"Ben Calder." Annemin uzattığı eli yakalayıp sıktı. Ancak hemen öncesinde her ikisi de bana baktıkları için birbirlerinin ellerini ıskaladıkları garip bir an yaşadık. Sonra Calder annemi kucakladı ve annem bana döndüğünde bir tür çarpışma yaşayıp kollarımızı birbirimize dolayıp güldük. Grup hâlinde kucaklaşıırken annemle birlikte gözyaşlarımıza hâkim olmaya çabalıyorduk.

Ayrılır ayrılmaz, Calder hemen anneme doğru döndü. "Bu akşam kızınızı dışarı çıkarıp çıkaramayacağımı soracaktım," dedi ve ona bakıp gülümsedikten hemen sonra bakışlarını bana çevirdi.

Annemse bu konuda biraz çelişkiye düşmüş gibi görünüyordu. "Şey..." Gözleri, bizi izleyen ve onun yanıtını bekleyen kalabalığın üzerinde endişeyle dolaşıyordu. Arkasından bana üzgün bir gülümsemeyle bakıp bakışlarını Calder'a çevirdi. "Evet, çıkarabilirsin. Ama lütfen onu hemen geri getir ve ona iyi bak olur mu?"

Calder başını sallayıp ona güvence vermişti. "Söz veriyorum."

Annem elimi ellerinin arasına alıp yanağıma bir öpücük kon-

durdu. Ardından Calder'ın elinden tutup beni bahçenin dışına doğru yönlendirmesine izin verdim. Köşeye geldiğimizde, arkamızda kalan kalabalığa dönüp el salladım. "Hepinize çok teşekkür ederim," dedikten sonra bize güle güle diyen grup üyelerini arkamızda bırakarak oradan uzaklaştık.

YEDİNCİ BÖLÜM

Calder

Boş mutfağa adım attığımızda Eden'ın eli benimkinin içinde sıcacık hissettiriyordu.

"Önce kıyafetimi değiştirmeliyim," dedi dönüp bana bakarak.

Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm gözlerinin masmavi derinliklerinde kaybolup gitmek için kendime birkaç saniye izin verdim. O ânın yaralı ve hırpalanmış kalbimi yatıştırmasına izin verdim. Sonra nihayet başımı salladım.

"Burada beklememe mi ister misin yoksa..."

"Hayır, benimle gel," dedim ancak her ikimiz de yerimizden kıınıldamıyorduk. Beni elimden tutup mutfağa doğru çekmeden önce orada öylece durup birkaç dakika daha birbirimize sıkıca sarılmaya devam ettik.

Birlikte merdivenleri tırmanıp Eden'ın odasına giden koridoru geçtik. İçeri girip kapıyı kapatır kapatmaz elbisesinin fermuarını indirmeye başladı ve boynunun altındaki devasa çiçekten kurtulur kurtulmaz yüksek sesle şükretti. Usulca kıkırdadım, sonra da gözlerim vücudunda gezinmeye başladı. Önceki gece vücudunun güzelliğini tam anlamıyla içmek için fırsatım olmamıştı. Hâlâ zayıftı ama vücut hatları nasıl oluyorsa daha kadınsıydı. Kalçaları daha yuvarlak, beli daha inceydi ve beyaz askısız sütyeninin içindeki memeleri daha dolgun ve sıkı duru-

yordu. Vücudum uyanışa geçti ve annesinin partisinde düzgün görüneyim diye sadece bir saat önce aldığım kumaş pantolon birdenbire dar gelmeye başladı.

Bütün günümü tam da ona bahsettiğim gibi, beraber yaşadığımız ânın güzelliğini tekrar tekrar hayalimde canlandırarak geçirmiştım. Son üç yıldır böyle bir şeyi hayal edecek cesareti kendimde bulamamıştım. Geleceğe dair bir adım atabilmem için şimdi biz olma kavramına biraz olsun alışmam gerekiyordu. Madison'a gidip bunu onunla da konuşmuştım. Bu hiç kolay olmamıştı ancak ona karşı dürüst olmak zorundaydım. Onunla ilgili bir gelecek hayalim asla yoktu ve olamazdı da. Ona ya her şeyi ya da hiçbir şeyi verebilirdim. Ve ona her şeyi vermek gibi bir niyetim asla olmamıştı. Ona verdiğim bu acının pişmanlığını hayatım boyunca taşımak zorunda kalacaktım.

Eden çorabını bacaklarından aşağı doğru sıyırdı ve çıkarıp bir kenara fırlattı. Arkasından yanakları kızarak bana bakıp duraksadı. "Seninleyken farkında bile olmadan kendim gibi davranmam sence de tuhaf mı?" dedi bakışları hüznle dolarak.

Ona yaklaşp ellerini ellerimin arasına aldım ve başımı salladım. "Seninle birlikte yeniden keşfedeceğimiz çok şey var, Gündüzsefam. Ve bunun için hiçbir rehber yok. Aslına bakarsan bizim yaşadıklarımıza dair bir kitap olduğundan bile şüpheliyim. Burada kendi yolumuzu kendimiz bulmak zorundayız."

Eden beni onaylayıp yeniden gözlerini bana çevirmeden önce birkaç saniye boyunca önüne baktı. "İyi olacak mıyız dersin, Calder? Bir şansımız var mı sence?"

Bunu bir saniye kadar değerlendirdim. Daha önce ona pek çok şey için söz vermiştim, ona onu koruyacağımı, iyi olacağımızı söylemiş... ve onu yüzüstü bırakmıştım. Derin bir nefes alarak, ciğerime işlemiş olan suçluluk duygusunu, kızgınlığı, kaybı ve kendime olan nefretimi defetmeye çalıştım. Evet, neredeyse hepsi buydu! "Elimizden gelenin en iyisini deneyeceğiz, Eden. Sana bu kadarını söyleyebilirim. Sana ancak bu kadarı için söz verebilirim."

Dudaklarını yalayıp bütün bu söylediklerimi değerlendirmiş gibi durdu. Ve nihayet başını salladı. "Bu kadar yeterli," dedi nazik gözleriyle gözlerime bakarak. Yüzünde parladığını gördüğüm güven duygusu beni şok ederek neredeyse nefesimi kesti. Tüm olanlardan sonra... bana bu şekilde bakabilmesi mümkün müydü? *Nasıl? Neden?* Bunu ona sormak için ağzımı açtım ancak o benden önce davranıp beni öpmeye başladı. Dudakları tıpkı rüyalarımı süsledikleri gibi yumuşak ve tatlıydı. Ve her ne kadar ailesinden çalınmış da olsa, çocukken tek başına ve arkadaşsız bırakılmış da olsa ve koca bir şehirde henüz beni ve bebeğimizi yeni kaybetmişken kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmış da olsa... hayatı boyunca bütün çektiği acılara rağmen, bana ihtiyacı olduğunda onu yüzüstü bırakmış olmama rağmen, yine de hiç düşünmeden ve tereddüt etmeden kendini bana sunabiliyordu. Ve ben de bunu tıpkı bir ödölmüş gibi kabul ediyordum. Ağzımı açıp dilimi onun ağzının içine kaydırdım ve yoğun bir şekilde öpüşmeye başladım. Eden başını arkaya eğip ağzımın içine doğru inledi. Tenini kendi tenimde hissetme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Ama şu an annesinin evindeydik ve alt kattaki parti hâlâ devam ediyordu. Onu daireme götürüp düzgün bir şekilde ilgilenmek istiyordum. Bunu hak ediyordu. Eğer ikimizin de hak ettiği bir şey varsa o da buydu.

Öpüşmeyi yarıda kesip pişmanlıkla geri çekildim. Gözlerine baktığımda içimdeki arzunun yansımasını onun bakışlarında da gördüm. *Benim güzel kadını.* Onu çok istiyordum ama içine düştüğümüz bu yeni dünyada birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı. Birlikte bu yeni normali keşfetmeye mecburuz gibi hissediyordum.

"Ee," dedi benden uzaklaşıp yatağın ayakucunda duran kot pantolonu giymek için eline alırken. "Bu bowling işinde... ne kadar iyisin?"

"Ah," dedim yatağın kenarına ilişerek, "hiç bowling oynamadım. İki sene önce Xander'la birlikte pazartesi akşamları gittiğimiz bir bowling salonu vardı." Duraksadım, gülen, eğlenen

ve fiçılardan biralarnı dolduran insanların arasında bir kenarda oturmuş boş boş etrafını seyreden hayalet beni hatırlıyordum. "Çok fakirdik," dedim kafamı sallayarak. "Yiyebildiğin kadar ye nacho gecesi yaparlardı." Midem bulanmış gibi yüzümü buruşturdum. "Sana yemin ediyorum hayatım boyunca bir daha asla o turuncu peynirden görmesem gocunmam."

Eden küçük bir kahkaha attı ama gözlerinde hüzn vardı. Çekmecelerin birinden üzerine giymek için kolsuz bir atlet çıkarıyordu. Sırtımı yastıklara dayayıp onun elma çiçeği kokusunu içime çekebilmek için başımı yana çevirdim. Bu konuda tek bir şey söyleyecek olsaydım eğer bu da benim yastıklarımın da yarından itibaren ve hayatımızın kalan her gününde böyle kokacağını söylemek olurdu.

Çekmeceyi kapattı. "Artık senin için yiyebildiğin kadar ye nacho akşamları yok desene, ünlü ressam," dedi, ardından da elbise dolabına gidip kapağını araladıktan sonra kolunu içine uzattı.

Küçük bir kahkaha attım. "Pek ünlü sayılmam," dedim birdenbire sebepsiz bir utanca kapılarak.

Kafasını çevirip birkaç saniye boyunca sözlerimi değerlendirdi. "Ama olacaksın," dedi sanki bu kesinmiş gibi.

"Ben..." Kalkıp otururken, kelimelerimi birdenbire kaybettim ve kanım buz kesti. "Eden, orada ne var öyle?"

Eden içinden bir tişört kapığı dolabın kapağını çabucak kapattı. "Hiçbir şey," deyip gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Çıkardığı tişörtü eliyle göğsüne bastırıyordu. "Sadece, şey, benim yaptığım birtakım araştırmalar."

Ayağa kalkıp yanına yaklaştım ve elimi dolabın kapağını açmak için uzattım.

"Calder..." diye başladı Eden, elime uzanmıştı. Duraksadım ancak eli direnmeyerek benimkinin üzerinden çekildi ve sanki kaderine boyun eğmiş gibi bir soluk verdi.

Dolabın kapağını açtım ve hemen arkasının her santimetrekaresinin gazetelerden kırılmış Arkadya haberleriyle ve bulup teşhis ettikleri konsey üyelerinin fotoğraflarıyla dolu olduğunu

gördüm. Yatakta uzanırken gözüme çarpan ve dikkatimi çeken şeyse internetten çıktısı alınmış, Clive Richter'a ait bir fotoğraf olmuştı. Hemen onun yanında, Hector olduğunu düşündüğüm kabaca çizilmiş bir robot resim ve Eden'in el yazısıyla sayısız küçük not vardı. Ortada bir yerde zaman çizelgesine benzer bir şey duruyordu. Gözlerim kapağın arkasına astığı mantar panonun bir ucundan diğerine geziniyordu. Onun üzerine tutturduğu bütün kâğıt parçaları ve kapağa yapıştırdıkları neredeyse yere kadar devam ediyordu.

"Ne yapıyorsun, Eden?" dedim dümdüz bir sesle.

Yanakları kızarmıştı ve bakışlarını benden kaçırdı. "Bana kaçık muamelesi yapman gerekmiyor. Ben sadece... araştırıyorum. Ben..." Yenilmiş gibi bir ses çıkardı. "Bilgi topluyorum. Bu kendimi kontrol altında tutmama yardımcı oluyor. Ve sanırım daha az korku duymama. Daha az..." Son kelimelerindeyse sesi alçalarak kaybolup gitmişti.

Onu inceledim. "Gündüzsefam," dedim sonunda. Sonra onu yeniden kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım. "Burada bulmayı hedeflediğin şey tam olarak nedir?"

Göğsüme yasladığı kafasını salladı. Kolları ikimizin arasında sıkışmıştı, ellerindeyse hâlâ göğsüne bastırıldığı tişörtünü tutuyordu. Geriye doğru çok minik bir adım atarak başını kaldırdı ve bana baktı. Ardından oflayarak siyah bol tişörtü kafasından geçirmeye başladı. "Hector'ı teşhis etmeyi başaramadılar," dedi alçak bir sesle. Atkuyruğunu tutan tokayı saçından çıkararak parmaklarını bir çağlayan gibi omuzlarına dökülen açık sabah güneşi rengindeki saçlarının arasından geçirmişti. Şampuanının tatlı kokusu havaya yayılırken ben de bir nefes içime çekmeden edemedim. "Düşündüm ki, onun kim olduğunu, nereden geldiğini bulabilirsem, belki bu bana onu bir... şey gibi değil, daha sıradan bir adam olarak görmemde yardımcı olur."

"Canavar gibi mi?"

Gözleri benimkilere kaydı ve altdudağını dişledi. Ardından nihayet, "Evet," dedi.

Yüksek sesle nefes verip kaşlarımı çattım. “Anlıyorum, gerçekten. Bu konuda dünya üzerindeki herkesten fazlasını bildiğini de biliyorum. Ama bu,” dedim üzerinde onca bilginin asılı durduğu panoya doğru elimi sallayarak, “senin için iyi olamaz – *onlarla* bu kadar çok vakit geçirmen senin için sağlıklı değil.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak panoya doğru bakarken, bu söylediklerimi kafasında tartıyormuş gibi görünüyordu. “Bütün bunlar senin ebeveynlerinin kim olduğunu bulmama da yardım edebilir diye düşünmüştüm,” dedi gözleri kederle yanarak. “Cesetlerin çoğu henüz teşhis bile edilemedi.”

Uzanıp ellerini ellerimin arasında aldım. “Artık bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim nazıkçe. “Ben buradayım.”

Başını salladı. “Ama hâlâ kim olduğunu bilmiyorsun,” dedi. “Eğer ebeveynlerinin Arkadya’dan önce nerede yaşadıklarını biliyor olsaydın, belki büyükanne ve büyükbabana ulaşabilirdin... Ya da belki teyzelerine, amcalarına, *ailene*.”

Arkasında bir yerlere bakıp duraksadım. “Zaten Arkadya’da dünyaya geldiğimi sanmıyorum.”

Başını yana yatırıp şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Duraksayarak, Willa Anne’nin bana yıllar önce anlattığı hikâyeyi ona anlatmaya başladım. Maya’nın Arkadya’da doğduğu ancak benim orada doğmadığım hakkında anlattığı hikâyeyi... Ve sona yaklaştığımız anlarda Hector’ın bana beni nasıl Arkadya’ya getirdiğini söylediğini... Her ne kadar *Alice Harikalar Diyarında*’daki Çılgın Şapkacı kadar delirmiş olsa da... “Benim ten rengim kız kardeşim ve ebeveynleriminkinden çok farklıydı.” Maya’dan bahsedince göğsümde donuk bir sızı yeniden canlanmıştı. Ama şimdilik onu bir kenara bıraktım. “Ve daha sonra senin çocukken kaçırılmış olduğunu duyduğumda bu durum aklıma daha çok yattı. Belli ki çocuk kaçırmak Hector’ın ahlaken yapamayacağı şey değilmiş.”

Eden beni inceleyerek yeniden dudağını kemirdi. “İyi o zaman, bu durumda bakmamız için daha çok sebep...”

“Bunu bulmanın hiçbir yolu yok,” dedim kafamı sallayarak. “Üzgünüm ama yapamam... Oraya geri dönemem, zihnimde bile olsa, tamam mı? Gidemem. Henüz olmaz.”

Bana öylesine büyük bir anlayış ve kederle bakıyordu ki içimde bir yerlerde kalbimin sıkıştığını ve kırılmanın eşiğinde olduğumu hissediyordum. “Sana bunları indirmende yardım edeyim.”

İtiraz ederek başını iki yana salladı. “Hayır. Henüz değil. Bunu zamanı gelince yaparım ama şimdi değil.” Panonun alt kısmındakileri işaret etti. “Ama bunları indirebilirim. Onlar Xander’a ulaşabilmek için Kristi’nin yerini bulma çabalarımı.”

Astığı listelere baktım, bazılarının üzeri çizilmişti, bazıları-nunsa yanında notlar vardı. İnternette çıktısı alınmış üniversite adlarına benziyordu. Kalbim öyle bir sıkıştı ki sanki kalp krizi geçirecekmişim gibi elimle göğsümü tutmamak için zor durdum. Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Onun yerine Eden’ı yakalayıp bu defa içine ona olan tarifsiz sevgimi de kattığım kocaman bir kucaklamayla karşılık verdim. *Gündüzsefam. Gündüzsefam.*

Kolları birkaç dakika sonra gevşeyene kadar o da beni sımsıkı tutmaya devam etti. Ardından kafasını kaldırıp bakışlarını yüzümde gezdirdi. Bunu yapmasına bayılıyordum. Çünkü bu bana kendimi değerli hissettiriyordu. Elbise dolabının kapısını kapattı. “Bunu sonra hallederim. Şimdi beni randevuya çıkar bakalım, Calder Raynes.” Kafasını yana yatırıp bana tatlı tatlı gülümsedi.

“Senin bütün ilklerin benim,” diye fısıldadım. “Ve bütün sonların.”

Gülümsedi. “Senin de bütün ilklerin benim,” diye geri fısıldadı.

Ona bakarken sırtıyordum ancak yüreğimde onun artık benim *tek ve biriciğim* olmayışının getirdiği *sızı* vardı. Kendimi affetmem gereken başka bir şey de buydu. Ve *tek dileğim* onun da bunun için beni affetmesiydi.

“Hadi,” dedim, elinden tutarak. “Ah, *çoraplarını* da al.” Bir

çift çorap alıp kapıdan çıkmadan hemen önce ayakkabılarını giydi.

Ardından da usulca merdivenlerden aşağı indik. Arka bahçeden hâlâ sesler geliyordu. Xander'ın kamyonetini bu akşamlik ödünç almıştım. Böylece Eden'ı motosikletime bindirmek zorunda kalmayacaktım. Zaten ikiyi bırak, bir tek kaskım bile yoktu. Ve dünya üzerinde hiçbir güç bana Eden'in güvenliğini riske atıramazdı. Ayrıca bir başka gerçek de birdenbire kendi güvenliğim içinde endişelenmeye başlamamdı. Kamyonete binmesine yardım ettiğim Eden'in elini sıkarken bile, son bir buçuk gündür yaşadıklarımızın gerçekliğinden milyonuncu kez şüpheye düştüm. İşte o zaman bunun gerçek olduğunu kendime hatırlatmak için eğilip onun kokusunu içine çektim. Yüzündeki kaygısız ve tatlı ifade bana az önce aklımdan neyin geçtiğini tam olarak tahmin ettiğini gösteriyordu. Ve muhtemelen doğru da biliyordu. Kapısını kapatıp kamyonetin etrafından dolandım, direksiyonun başına geçtim ve motoru çalıştırdım.

"Nasil bilgisayar kullanacağını öğrendin demek, Eden?" diye sordum Arkadya üzerine yaptığı detaylı araştırmayı nasıl başardığını merak ederek. Farları açıp direksiyonu yola kırdım.

"Evet. Biraz para biriktirip altı ay kadar önce kendime bir dizüstü bilgisayar aldım. Xander'ı bulmak için bir bilgisayara ihtiyacım olduğunu anladım. Orayı burayı telefonla aramak pek bir işe yaramıyordu çünkü."

"Polis istasyonunu mu aradın?" Dönüp ona baktığımda loş ışıktaki kafa salladığını gördüm.

"Evet. Kristi'nin soyadını o şekilde öğrendim. Ama hangi okula gittiğini bana söylemediler –tabii eğer biliyorlarsa– ama bildiklerini düşünüyorum." Birkaç saniye boyunca dudağını ısırды, ardından da omuz silkeledi. "Bildikleri tek şey benim tuhaf bir tip olduğumdu." Bir an için duraksadı. "Orayı Felix'in yaşadığı binanın lobisindeki bir telefondan aramıştım. Çok paranoiyaktım." Yeniden kafasını sallayıp bakışlarını kucağında duran ellerine çevirdi. "Bazı şeylerin nasıl işlediğini bilmemek çok

zor... Neyin güvenli olduğunu neyin olmadığını. Çoğu zaman korkudan kilitlenip kalıyordum," dedi fısıldayarak. "Bilgisayar daha güvenli geldi, daha anonim."

Başımla onaylayıp uzandım ve elini tuttum.

"Her neyse," diye devam etti. "Başka şeyler de araştırdım. Politikayla ilgili, dinle ilgili... İnsanların nelere inandıkları ve benim için hangisinin doğru hissettirdiğini anlamaya çalıştım."

Homurdanarak güldüm. "Nasıl oluyor da hâlâ bir şeylere inanabiliyorsun?"

Birkaç dakika boyunca sessizliğini korudu ancak ortamın loş ışığına rağmen bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. "Bazen inanmıyorum," dedi bakışlarını önümüzde akan yola çevirerek. "Bu konunun üzerinde de hâlâ çalışıyorum."

"Başka neleri araştırıyorsun?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Ah, pek çok şeyi. Sadece büyük... Yani dünyayı anlamaya çalışıyorum. Bilirsin işte."

Ona bakıp gülümsedim. "Evet, biliyorum. Xander uzun zamandır bana bir bilgisayar aldırma çalışıyor. Bir de Facebook hesabı açtırmaya. Ara sıra bundan bahsedip duruyor. Tabii kendisi *onun adına* bir hesap kullanıyor."

"Clive Richter," diye fısıldadı. Başımla onaylayıp kaşlarımı çattım. Son birkaç yıldır neyi doğru neyi yanlış yaptığıma dair Clive Richter'ın düşüncesi bana sürekli yoldaşlık eder olmuştu.

Önümdeki yola bakıp bir süreliğine sessizliğimi korudum. "Xander şu eskiden kalan fotoğrafların paylaşıldığı TBT günlerine kafayı fena takmıştı. Çünkü asla öyle bir şey paylaşamayacaktı." Usul usul gülmeden edemedim ama sesimin acı bir tınısı da vardı. Xander'ın bu durumu gerçekten önemseydiğini biliyordum çünkü.

"Peki sen bunu umursuyor musun?" diye sordu Eden kafasını yana yatırarak. "Yani, kendi adına?"

Bowling salonunun otoparkına direksiyonu kırarken bunu birkaç saniye boyunca düşündüm. Motoru kapatıp arkama yaslandım. "Sanırım hayır."

Birkaç saniye boyunca bana bakıp başıyla onayladı. “Xander’ın Facebook arkadaşları tam olarak kimler peki?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Kıkırdadım. “Bilmem ki... Belki birlikte çalıştığı adamlardan bazılarıdır. Görüştüğü kadınlar. Onlardan da epeyce var.” Bakışlarımı önüme çevirdim. Xander’ın kendi şeytanlarıyla baş etme şekli vardı ve yalnızlık da baş etmekte oldukça zorlandığı bir kavramdı.

Eden’in konuşmaya başlamadan önce bir dakika kadar benim profilimi incelediğini hissettim. “Facebook’ta Kristi’yi aradım ama bir sonuç alamadım. Bir ara ben de hesap açmak istedim ama ismimin Eden ‘soyadı olmayan’ ve durumun da ‘hayatım berbat, bugün de intihara meyilliyim’ olacağından pek arkadaş isteği alamayacağımı düşündüm.”

Kahkahalara boğulmuştum. Ama bu duruma gülmek inanılmaz derecede uygunsuz hissettirdiği için kendimi tutmak için çabaladım. Göz ucuyla ona baktığımda yüzünde eğlenen bir ifade yakalayınca sırtarak tekrar kahkahalarımı koyuverdim.

O da gülüyordu; ikimiz de katılana kadar gülmeye devam ettik. O iki büküm olmuştu, benimse gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı.

Kahkahalarımız duygularımda beklenmedik bir dalgalanmaya neden oldu ve beni aniden gelen bir gelgitin ortasına düşmüşüm gibi hazırlıksız yakaladı.

Eğilip alnımı direksiyona yasladım ve gözyaşları yanaklarımdan aralıksızca akmaya, kahkahalarım hıçkırıklara dönüşene kadar öylece durdum.

“Buraya gel,” dedi Eden. Sesinden onun da ağladığını anlayabiliyordum.

Oturduğu tarafa doğru kaydım ve onu yakalayıp kendime öyle bir bastırdım ki içine acı dolu bir nefes çekmesine sebep oldum.

“Seni çok özledim. Çok çok fazla,” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Ah, Tanrım, Eden, Eden’ım benim. Aman Tanrım, sen

yoksun diye ölmek istedim.” Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordum ama sanki bir şey beni ele geçirmişti – belki onun geri gelmiş olduğu gerçeği beni aniden vurmuştu ya da belki de onca zamandır güçlükle tuttuğum bütün hisler aniden etrafa saçılıyordu... Ama her ne oluyorduyorsa bunu durdurma konusunda çaresizdim. Bu yüzden de sadece ona tutundum ve rahatlatan kokusunu içime çekerek bir bebek gibi ağlarken onun sırtımı sıvazlamasına izin verdim. Eden’ın gözyaşlarının enseme ıslattığını hissedebiliyordum. Xander’ın beni o çatıdan aşağı indirdiği günden bu yana ilk kez ağlıyordum.

Çok uzun bir süre boyunca orada öylece durup birbirimize sarılmaya devam ettik. Kalp atışlarım bir süre sonra yavaşladı ve onun kulağımın altında atan kalp atışlarını huşu içinde dinlemeye başladım.

“Sadece kayda geçmesi için söylüyorum,” dedim sonunda mırıldanarak, “ilk randevular bu şekilde ilerlemez.”

Eden tatlı tatlı gülerek burnunu çektikten sonra başıma bir öpücük kondurdu. “Hayır, genel olarak bu bir ilk randevu için peki yi bir başlangıç sayılmazdı.”

Doğrulup otururken ben de kıkırdadım. Eden, eğilip beni yanağımdan öptükten sonra yanağını benimkine sürüp gözyaşlarımızın birbirine karışmasına neden oldu. Arkasından ağızıma doğru gülümseyip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yavaşça, nazikçe ve ruhumu rahatlatan bir şekilde birkaç dakika boyunca öpüşmeye başladık. Altdudağını emip dudaklarımın arasına aldım ve küçük küçük ısırıklarla dudaklarını dişlemeye başladım.

Ama birkaç dakika sonra vücudum öyle yanmaya başladı ki bir otoparkta, Xander’ın kamyonetinde olduğumuzu kendime hatırlatarak geri çekilmek zorunda kaldım. Direksiyonun arkasındaki yerime geri kayıp Eden’a baktığımda gözyaşlarından geriye kalanları sildiğini gördüm.

“Bu gerçekmiş gibi hissetmem biraz zaman alacak,” dedim. “Duygularımı kontrol altında tutabilmem için zaman gerekli.” Bilinçsizce gülümsedim ve ardından ona döndüm.

“Bunu bana açıklamak zorunda değilsin, Calder,” dedi nazikçe.

Başımı sallayıp ön camdan dışarı baktım. Bu kadar iyi anlaşılabilir olmanın getirdiği rahatlamayı açıklamam çok zordu. Bugüne kadar beni çoğu insandan daha iyi anlayabilen tek kişi Xander olmuştu. Ama o her şeyini kaybettiği gün aynı zamanda hayatının aşkını da kaybetmemişti. *Oysa şimdi o kız geri döndü. Hayatımın aşkı hemen yanı başımda oturuyor.*

Uzanıp elini yakaladım. Annesinin partisindeyken kalbimi dolduran titreşim neşenin aynısı kalbimi dolduruyordu: Tanrı biliyor ya artık kendi duygularımın değişkenliğini takip etmekte zorlanıyordum.

Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. “Biraz bowling hatırası biriktirmeye hazır mısın bakalım?”

Tek kaşını havalandı. “Nacho gecesi de olacak mı?”

Kahkahalarım engel olamadım. “Kesinlikle hayır.”

Gülüyordu. Birlikte arabadan inip bowling salonuna girdik.

Yaklaşık on beş dakika sonra ayağımızda ayakkabılarımız, oyun alanımıza doğru gidiyorduk.

Ben bilgilerimizi ekrana girerken, Eden da kendine bir bowling topu seçmeye gitti. İşimi bitirince ayağa kalkıp etrafta Eden’a bakındım. Ama onu hemen göremeyince içimi birdenbire bir panik dalgası sardı. Göğsüm sıkışıp kalp atışlarım hızlanırken tansiyonum iyice yükselmeye başlamıştı. Kafamı hızla sağa sola çevirip dört bir yanıma bakındım. “Eden!” Birkaç kişi merakla bana bakıyordu. Zıplayıp sandalyelerden birinin üzerine çıktım ve etraftaki insanları daha iyi görmeye çalışırken adını tekrar tekrar çağırmaya başladım.

Hemen sağ tarafımızdaki oyunculardan biri, “Çocuğunu mu kaybettin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır, benim...” Tam da o esnada sarı saçlı biri görüş alanıma girince kelimelerim uçup gitmişti. Eden bowling toplarının dizili olduğu bir rafın etrafından döndü ve bana doğru yürümeye başladı. Muhtemelen beni bir sandalyenin üzeri-

ne çıkmış panik hâlindeyken gördüğü için yüzündeki gülümseme ânında sönmüştü. Hemen aşağı atladım ve koşarak yanına gide- rek elinde tuttuğu bowling topunun karnıma çarpmaşına aldır- madan onu kendime bastırıp kokusunu içime çektim. Hiçbir şey umurumda değildi. Orada öylece birkaç dakika boyunca durup kalp atışlarımın normale dönmesi için kendime zaman tanıdım.

“Hey,” dediğini duydum fısıldayarak. “Sen iyi misin?”

Başımla onaylarken ona zorla gülümsemeye çalıştım. “Evet, özür dilerim. Ben sadece bir an için arkamı döndüm ve sen yok- tun ve...”

“Anlıyorum,” dedi lafımı yarıda keserek. Bana gülümsedi. “Üzgünüm. Sadece kaldırılabileceğim ağırlıkta bir top ararken köşeye kadar gitmiştim.” Kaşları çatı. “Her ikimiz için de za- manla bu durum kolaylaşacak,” dedi, ardından bana cesaretlen- dirici bir bakış attı.

Onu tekrar kendi oyun alanımıza yönlendirirken gülümseye- rek başımı salladım. Tanrım, umarım kolaylaşırdı. Dehşet bütün vücudumu ele geçirmeden onun yanımdan ayrılmasına bir daha asla izin verebilecek miydim acaba?

Eden oturdu. Ben de eğilip dudaklarına bir öpücük kondur- dum. Gülümseyerek ruh hâlini biraz hafifletmeye çalışıyordum. Ayağa kalktığımda yan kulvardaki oyuncuların birinin kaşla- rını çatmış beni seyrettiğini fark ettim. Muhtemelen, kız arkadaşı alt tarafı köşeye kadar gitti diye panik atak geçiren manyağın birine benziyordum. Neyse, bu adam hikâyenin yarısını bile bil- miyordu. Söz konusu diğer insanların hayatı olduğun da acaba hiçbirimiz hikâyenin diğer yarısını biliyor muyduk ki? Muhte- melen hayır.

Ayağa kalkıp lobutların bulunduğu kulvarın başında yerimi aldım ve Xander’la beraber ağzımıza nacho tıkıştırırken diğer in- sanların pek çok kereler yaptığını gördüğüm gibi atışımı yapmak için pozisyonumu aldım. İki yıl önce birisi çıkıp ilk kez *Eden’la* birlikte bowling oynayacağımı bana söyleseydi bu kadar zalim bir şaka yaptığı için suratının ortasına yumruğu indirirdim.

Adımımı ileri atıp topu fırlattım. Top kulvardan aşağı doğru kaydı ve sona yaklaşıncı keskin bir dönüş yaparak en soldaki lobutu devirdi. Eh, pek iyi bir atış sayılmazdı. Yine de arkamı dönüp Eden'a doğru yürürken, "Evet!" dedim.

Kahkaha attı. "Bunun pek iyi bir atış olduğunu sanmıyorum. Sadece bir lobutu devirebildin."

Bunu düzgün bir ilk randevuya çevirmeye kararlı bir şekilde ona göz kırptım. "Evet," çabucak eğilip dudaklarına bir öpücük kondururken gülümsedim. "Ama o aşamadan sonra işler ancak yükselişe geçebilir."

"Ya da bir erkek gibi top atmaya başlayabilirsin," diye karşılık verdi tek kaşını kaldırarak.

Alçak sesle kıkırdamıştım. "Oldukça karamsar bir bakış açın var, benimse öyle değil."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

Gülümsedim. "Çünkü hatalarımdan ders çıkarmayı öğrendim."

Yeniden kulvarın başına geçip atışımı yapmak için hazırlandım. Sadece bu kez topu tam sağ köşeden fırlattım ve top yolun sonuna gelip ani bir dönüş yaptığında tam ortadaki lobuta çarparak hepsini birlikte devirdi. *Spare!*

Eden'in arkamdan gelen sevinç çığlıklarını duyuyordum ve sırtarak ona dönüp kendimi alkışlamaya başladım. Ardından kahkaha atıp yanına gittim ve onu kucaklayıp etrafımda döndürdükten sonra durup dudaklarından öptüm.

Ona sarılmaya devam ederken saçlarına doğru, "Dans et benimle," diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bana baktı. Sanki ses sisteminden gelen müziği o an duymuş gibi görünüyordu. Kaybetmekle ve bütün yıldızlarla ilgili olan şarkı tam olarak bizim durumumuza uyuyordu.

"Sen ne zamandan beri dans etmeyi biliyorsun?" dedi alay ederek. Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra Madison konu-

* İkinci atışta on lobutu birden devirmek. -çn

sunu açmak istemediğim için kapattım. Yüzü düşmüştü. “Ah,” diyerek gözlerini başka tarafa çevirdi.

Parmaklarımla çenesinden tutup yüzünü yeniden kendime çevirdim. “*Seninle* hiç dans etmedim ve bunu değiştirmek istiyorum. Hadi benimle dans et.”

Dili dudaklarında geziniyordu. “Muhtemelen ayağına basarım.”

“Sorun değil,” dedim, onu kollarımın arasına alıp kendime doğru çekerek.

Vücutlarımız müzikle birlikte sallanmaya başladı. Kulağımda müziğin sesi yükselirken arka planda kalan bowling salonunun gürültüsü kaybolup gitmişti sanki. Yumuşak bedeni bana yaslanmış hâlde vücutlarımız birlikte hareket ederken geriye sadece o ve ben kaldık.

“Benimle eve gel, Eden,” diye fısıldadım saçına doğru.

Derin bir nefes alıp kafasını geri çekti. Koyu mavi renk gözleri bana aşkla ve şefkatle bakıyordu. “Evet” anlamında kafasını salladı ancak ben karşılık olarak hiçbir şey demedim. Neşe damarlarımda dolanıyordu. Şarkı sona erene dek dans ettik ve arkasından oyunumuza geri döndük. Sonraki dokuz sette gülüp eğlendik. Ama çoğunlukla arkama yaslanıp onun eğlenmesini seyretmek bana keyif veriyordu. Yıllar önce Teneke Tekmeleme oynadığımız zamanlardan bu yana Eden’in *oyun oynadığını* görme ayrıcalığına erişememiştim. Bu tarz mutlulukları ona tekrar tekrar yaşatmak için artık elimden geleni yapacaktım. Kaybettiği şeyleri ona tattırmak bundan sonra hayatımın bütün amacı olacaktı.

Gitme vakti geldiğinde biz ayakkabılarımızı değiştirirken üç dört yaşlarında bir kız çocuğu kıkırdayarak önümüzden geçti. Annesi gülerek ve “Gel buraya, seni yaramaz!” diye seslenerek peşinden koştu. Gülerek Eden’a baktığımda gözlerinde kederle beni seyrettiğini fark ettim. Ne kadar hüznü durduğunun bilincine varmış olacak ki hemen gülümseyip başını öne eğdi ve ayağına geçirdiği ayakkabısının arkasını düzelitti.

“Eden,” dedim nazikçe ve yanına gidip oturdum. Bana döndüğünde gözleri yine kederle doluydu. “Biliyorum. Bana bebekten bahsettiler. Arkadya’da hücredeyken biri bana not getirdi.”

Gözlerini kırptırıp dudaklarını ısırdı. Gözleri yaşlarla dolup kocaman olmuştu. Ardından usul usul başını salladı. “Sana söylemeyecektim,” dedi. “Bunun yükünü de sırtında taşımanı istemedim.”

Hüzün dolu yüzüne bakarken sırf ben daha fazla acı çekmeyeyim diye onun bu yükü sonsuza dek tek başına taşımaya gönüllü olduğu gerçeğini bilmek yüreğimi dağladı. “Gündüzsefam,” diye mırıldandım, “Bütün bu acılara maruz kaldığın için çok ama çok üzgünüm. Neler çektiğini düşünmek beni öldürüyor.” Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve onun için güçlü olmaya çabaladım. “O miniği ikimiz birlikte anacağız ve bir gün hazır olduğumuzda bir bebeğimiz daha olacak.”

Kaşlarını çatıldı ve üzgün bir ifadeyle bana baktı. “Calder...” Konuşmaya başladığında ismim sanki göğsünü tıkadı ve konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi durup dolgun altdudaklarını ısırdı.

“Neyin var?” Gözlerim üzgün yüzünde dolaştı.

Eden derin bir nefes aldı. “Cincinnati’ye ilk geldiğimde çok fazla ağrım vardı ve Marissa beni bir doktora götürdü. Ve doktor bana dedi ki... düşük rahmimde iz bırakmış. Hector bana bir tür çay vermişti ve o...” Yeniden kafasını sallayıp yüzünü buruşturdu. “Doktor bir daha hamile kalma şansımın pek bulunmadığını söyledi,” dedi usulca. “Bir daha bebek sahibi olamam.”

Bu sefer acı beni apansız yakalamıştı. “Hayır,” dedim hıçkırarak.

“Üzgünüm,” dedi. “Bunu sana şimdi söylememeliydim. Sadece...”

“Şşşt,” diyerek başının arkasından tutup onu kendime çektim ve göğsüme bastırdım. Acı ve keder içimi dağlıyordu. Bir müddet sonra geri çekilip burnunu burnuma sürttüm ve alnımı alnına dayadım. “Hazır olduğumuzda başka bir doktora daha

görünürüz ya da evlat ediniz ya da..." Başımı salladım. "Sen her ne istersen."

Eden küçük bir nefes verdi. "Tamam."

"Benim tatlı gündüzsefam. Bunca zamandır bu yükü de mi tek başına mı taşıdın?"

Titrek bir nefes daha verdi. "Kabulleniyordum," dedi alçak bir sesle. "Şeyden önce..." Sesi kaybolup gitmişti.

Yüzüne düşen bir tutam saç geri çektikten sonra ona üzgün bir şekilde gülümsedim. "Dün gece bu yüzden mi ağladın?" diye sordum. "Şeyi taktığımda..."

"Kısmen," dedi. "Çoğunlukla."

"Anladım." Sesim pürüzlü çıkıyordu.

Başını sallayıp birkaç saniye uzağa baktıktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Bu randevunun elle tutulur bir yanı kalmadı, öyle değil mi?" dedi hafif bir kahkaha atarak.

"Kısa bir süre sonra bizim de elle tutulur bir yanımız kalma-yabilir."

"Bizim?" dedi yumuşak bir sesle, gözlerinde az önce orada olmayan bir parıltı belirmişti.

"Evet. Bizim," diye tekrar ettim gülümseyerek. Ve elini tutup onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım. "Hadi şimdi eve gidelim."

Başıyla onayladı. Bowling salonundan dışarı çıktığımızda bizi serin akşam havası karşıladı. Otoparkta yürürken onu kendime doğru çektim ve kamyonetin yanına vardığımızda ona arabaya binmesi için yardım ettim.

Yaşadığım apartman dairesine doğru giderken yolda ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Fonda radyodan gelen yumuşak bir müzik çalıyordu. Bowling salonuna sadece on dakika mesafede yaşıyordum.

Daireye adımımızı attığımızda, pencerelerden süzülen şehrin ışıkları içeriye loş bir şekilde aydınlatıyordu. Hâlâ elektriği olmamasına rağmen burayı seviyordum. Genişliğini, manzarasını, ama hepsinden öte ağır işçiliğin hepsini bizzat kendim yapmış

olmanın getirdiği gurur yüzünden seviyordum. Yere döşediğim parkeler, en hoşlandığım tezgâh dahil bütün detayları kendim seçmiştim. Hatta mutfak dolaplarını nasıl asmam gerektiğini burada öğrenmiştim. Bu daire gerçekten bana ait değildi ama benim olan ilk şeydi.

Eden çantasını yere bırakıp döndüğünde bana yüzünde utan-
gaç bir ifadeyle bakıyordu. Aniden hafızamda tıpkı bu şekilde ay
ışığı altında durduğu hâli canlandı. Ama bu durum geçtiğimiz
yıllarda olduğu gibi artık bana hüznün değil tam aksine sıcacık
bir mutluluk ve derin bir minnettarlık yaşatmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eden

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Calder, elimi tutarak.

Başımı yana yatırıp merak içinde ona baktım. Ama karşılığında sadece gülümsedi ve beni koridora doğru yönlendirdi. Calder beni küçük bir yatak odasına doğru götürüyordu. Odadaki tek eşyaysa karşı duvara dayanmış üzerinde beyaz çizgileri olan gri bir yorgan ve birkaç yastığın bulunduğu kocaman bir yataktı. Calder'a döndüğümde beklenti içinde bana baktığını gördüm.

"Tam olarak görmem gereken şey nedir?" dedim.

"Bu," diye cevap verdi yatağı işaret ederek. "Bunu bugün bizim için aldım. Ve bütün yatak takımını da. Elimi bırakıp yatağa doğru yürüdü ve yorganı çekip açık gri ve mor renkli çiçekleri gösterdi. "İki tarafı da kullanılabilir," dedi. "Hangi tarafını seviyorsen o şekilde kullanabilirsin."

"Calder," dedim ve ona doğru yürüyüp yorganın ucunu tutan elini tuttum. Böylece yorgan yatağa geri düştü. "Bu senin evin. Ne seviyorsan onu seçmelisin."

"Senin de evin olmasını istiyorum," dedi usulca, ifadesi savunmasızdı. "Benim evimin senin evin olmasını istiyorum, benim yatağımın senin yatağın olmasını. Her gece sıcak vücudunun yanı başımda olmasını istiyorum."

Kalbim tekledi ve ardından duygular boğazımdan yükselip

küçük bir hıçkırığa dönüşürken kalp atışlarım düzensizleşti. "İsimlerimizin baş harfleri," dedim.

Bana şefkatle gülümsüyordu. "Lütfen buraya taşın. Benimle birlikte yaşa. Seni korumama izin ver. Sadece bu gece değil, daima."

Kararsızlık göğsümü doldururken birkaç saniye boyunca dudagımı ısırđım. "Taşınmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bir daha asla senden ayrı kalmak istemiyorum. Sadece... düne kadar başka bir kadının evinde yaşıyordun ve ben... ben bu kadar çabuk birlikte yaşamaya karar vermenin çaresizlikten kaynaklanacağından endişeliyim." Koyu kahverengi gözlerine baktım. "Burada doğru bir başlangıç yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Senin tam olarak duygularından emin olmanı istiyorum," diye bitirdim.

"O zaman bunu bana sor," derken duygu yoğunluğu yüzünden sesi her zamankinden daha hırıltılı çıkıyordu. "Sadece sor bana. Yapman gereken tek şey bana sormak o kadar."

Onun yoğun yüz ifadesine bakarken gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı. Vücudu hareketsizce duruyordu. Titrek bir nefes aldım. "Beni hâlâ seviyor musun, Calder? İstedığın tek kadının hâlâ ben miyim?"

"Tanrım, evet, elbette," dedi ben henüz son kelimeyi tamamen söylemeden hemen evvel.

Nefes verip burnumu çektim. "Ben de seni seviyorum."

Gözleri şefkatle dolmuştu. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim. Asla da vazgeçmeyeceğim. Asla."

Omuzlarım nihayet gevşemişti, gözümünden akan yaşları sil-dim. "Sence bu kadar acele etmekle hata mı yapıyoruz, ne dersin? Her ikimiz de değıştik... İkimizin de bazı sorunları var."

Bu soruyu değerlendiriyormuş gibi bir an durdu. "İlk randevumuzda ağladım diye böyle söylüyorsun, değil mi?"

Titrek bir kakhaha patlattım ve ardından bana hınzır bir şekilde sırtınca daha çok gülmeye başladım. Tanrım, öyle tatlı ve öyle muhteşemdi ki... Ve inanılmaz derecede yakışıklıydı. Yatağı bana hediye olarak almıştı, hem de bugün. Kalbim sıkıştıyordu.

“Görüyor musun?” dedi Calder, birden ciddileşerek. “Gerçek şu ki ikimiz de çaresiziz... Hâlâ canımız yanıyor ve muhtemelen bazı ihtiyaçlarımız var.” Duraksadı. “Hayır, kesinlikle bazı ihtiyaçlarımız var.” Arkasından derin bir nefes aldı. “Düne kadar tam bir ölüydüm, Eden.” Bir elini saçlarının arasından geçirirken düşünüyor gibiydi. “Yaşamaya çalışıyordum, gerçekten. Ama şimdi sen geri döndün ya, gerçekten yaşıyorum.” Gözleri hayrete benzer bir ışıltıyla parlıyordu. “Bir şeyleri hesaplamaya çalışarak ya da zamana bırakarak vakit kaybetmek istemiyorum. Sana ihtiyacım var. Sen ihtiyacım olan tek şeysin.”

Konuşmak için ağzımı açmıştım ama Calder buna izin veremeyerek beni engelledi. “Ve bir şey söylemeden önce, bu yatak hakkında bilmen gereken bir şey var. Bu sıradan bir yatak değil.” Tek kaşımı havaya kaldırdım, Calder kafasını salladı. “Hayır, şuradaki şey... ah...” Birdenbire bir şeyler kafasına dank etmiş gibi parlak bir gülümseme yüzünde belirdi. “Şifa Yatağı.” Ardından da gözleri ışık saçarak duraksadı. “Bu yatak bütün acıları, kederi ya da çektiğimiz ağrıları iyileştirme gücüne sahip. Ama içinde oldukça uzun zaman geçirmemiz gerek. Ta ki birbirimizin yanından ayrıldığımızda, bizi hasta eden dehşet hissinden kurtuluncaya kadar. Ta ki kaybettiğimiz zamanın birazını da olsa telafi edene kadar. Ve bunu yaptıktan sonra daha sağduyulu ve mantıklı düşünmeye başlayabildiğimizde, yanıma taşınıp taşınmayacağın konusunda kararını verebilirsin.”

Kaşlarımı kaldırıp kafamı sallarken tatlı tatlı gülüyordum. “Şifa Yatağı?”

Başıyla onaylarken yüzü gayet ciddiydi.

Yatağa bir bakış atıp yeniden ona dönerek bir kaşımı havaya kaldırdım. “Denemeye değer diye düşünüyorum. Biraz şifa bize iyi gelebilir.”

Calder rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Seni yatağa götürebileceğimi mi söylüyorsun?”

Usluca başımı salladım.

Gözleri parlayarak yüzümde dolandı.

Gözlerimin önüne düşen kâküllerimi kenara çekti. “Burada kalıp uzunca bir müddet... sorunlarımızın üzerinde çalışmamız gerektiğinin farkındasın değil mi? Programında buna yer açman gerekiyor mu?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Bir programım yok. Ama merak etmemesi için anneme mesaj atmam gerek.”

“Tamam.”

Birkaç saniye daha birbirimizi seyretmeye devam ettik. Gözlerim gözleriyle dudakları arasında gidip geliyordu. Vücutlarımızın arasındaki hava önce ağırlaştı arkasından da elektriklendi. Bir önceki akşam sevişmiştik ama bu çok farklıydı. Dilediğimiz kadar zamanımız vardı, bir *yatağımız* vardı. *Bizim yatağımız*. Bütün sinir uçlarımda bir heyecan dalgası hissediyordum ve midemde kelebekler kanat çırpmaya başlamıştı.

Dönüp, titreyen bacaklarımla odadan çıktım ve arkama baktığımda karanlık gözlerle beni izlediğini fark ettim.

Çabucak çantamı bulup anneme mesaj yazmaya başladım. Bunu yaparken de kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Ama bu sadece kibarlıktı. Ayrıca hayatı boyunca anneme bir daha asla yaşadığı acının bir benzerini yaşatmak istemiyordum. Benim güvende olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

Calder’ın odasına geri döndüğümde, ebeveyn banyosunda olduğunu duydum. Yatağın ayakucuna oturup onu beklemeye başladığımdaysa birdenbire kendimi oldukça gergin hissettim.

Calder, banyodan tişörtlüz ve havluyla boynunu silerek çıkmıştı. Bakışlarım yavaşça erkeksi kollarında ve göğsünde gezinerek aşağı doğru kaydı. Oradan da dümdüz olan karnına ve pantolonunun içine doğru uzanan siyah kıllarına indi. Onların nereye doğru gittiğini çok iyi biliyordum. Zorla yutkundum. Vücudum uyanmıştı ve kendimi yeniden canlanmış hissediyordum. Onu en son çıplak gördüğümde henüz tam bir erkek olmuş sayılmazdı. Artık yirmi iki yaşındaydı ve kasıklarımı karıncalandıran, midemin kasılmasına neden olan bir görünüşü vardı.

“Banyoyu kullanmak ister misin? Orada bir mumum var. Henüz elektrik olmadığı için üzgünüm.”

Boğazımı temizledim. “Bütün gün Şifa Yatağı alışverişi yapmışsın,” dedim yumuşak bir sesle, bakışlarımsa hâlâ çıplak göğsünde geziniyordu. Nihayet başımı kaldırıp yüzüne baktığımda bilmiş bir gülümsemeyle karşılaştım.

Utangaç bir nefes aldım ve banyoyu kullanmak için ayağa kalkıp etrafından dolandım. Yanından geçerken vücut ısısını hissettiğimde zıplamamak için kendimi zor tuttum. *Aklını başına toplu, Eden. Bu Calder. Yabancı biri değil.* Ama bazı yönleriyle olduğu şey tam olarak buydu, yani bir yabancıydı.

Banyo kapısını arkamdan kapatır kapatmaz sırtımı yaslayıp derin bir nefes aldım. Tezgâhın üzerinde duran tek bir mumun ışığı banyoyu loş bir şekilde aydınlatıyordu. Orada öylece durup alevlerin oynayışını izledim.

Calder haklıydı. Şu an için herhangi bir konuda karar vermek zorunda değildik. O galeriden içeri adımımı attığım ve onu gördüğüm ilk andan beri umutsuzca kendimi ona muhtaç hissettiğim bu gerçeküstü durumla baş edebilmek için gerekli olan zamanı hak etmiyor muydum? Her ikimizin de hâlâ hayatta olduğunu öğrenmemizin üzerinden alt tarafı yirmi dört saat geçmişti. Ama birbirimizden ayrı kalmak için kendimizi zorlamanın gerçekten gereği var mıydı? Ben onu istiyordum, o da hâlâ beni istiyordu. Durumu bundan daha karmaşık hâle getirmenin âlemi var mıydı?

Lavaboyu kullanıp elimi yüzümü yıkadım. Dış macunundan parmağıma biraz sıkıp dişlerimi ovdum. İşim bittikten sonra mumu söndürüp derin bir nefes aldım ve yatak odasına geri döndüm.

Calder yatağın kenarında oturmuş beni bekliyordu. Perdeleri kapattığı için odanın içini şehrin ışıkları yerine, yaktığı mumun loş ışığı aydınlatıyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledim. Yanına vardığımda beni tutup kendine doğru çekti ve kafasını karnıma yasladı. Parmaklarını saçlarında gezdirerek şimdi daha uzun olan buklelerinin verdiği

hissi tanımaya çalışıyordum. Dolgun, yumuşak ve mum ışığında neredeyse simsiyah görünüyordu. Calder yüzünü karnıma çevirip derin bir nefes aldı. Elleri bedenimin iki yanında aşağı yukarı geziniyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve ellerini öne doğru getirip tişörtümün altına soktu. Sıcak avuçları kaburgamın hemen altındaki hassas noktada dolaşıyordu. Üzerimdeki tişörtün eteğini hafifçe yukarı kaldırdı. Benimkilerle buluşan bakışlarında gördüğüm şey nefesimi kesiyordu – bir parça rahatlama, tutku ve aşk vardı. Eteğini tuttuğum tişörtümü kafamdan çekip çıkardım ve yere attım.

Tenime geri dönen elleri önce belimi kavradı ardından da sırtıma kayıp omurgam boyunca yukarı doğru hareket etmeye başladı. Sanki benim gerçekliğimi kendine ispat etmek istemişçesine ve sanki bu küçük parçalar benim gerçekliğimin kanıtıymışçasına parmakları her omura tek tek dokunuyordu. Kalbim hassasiyetle dolmuştu ve çabucak bir nefes aldım.

Calder'ın gözleri benimkileri buldu ve ayağa kalktı, çıplak göğsünden yayılan sıcaklık benimkine vuruyordu. Elleri kollarımdan yukarı doğru süzülürken ürpererek hafifçe titremiştim.

“Üşüdün mü?” dedi fısıldayarak.

Hayır anlamında başımı salladım.

Eğer önceki gece sağlamlığımızı test etmek içindiyse –fiziksel varlığımızın *gerçekliğini*– bu gece de tamamen detaylarla ilgiliydi. Her kabarıklığı, her çıkıntıyı –parmak uçlarının şahaneliğini ve kalça kemiklerinin, omuz başlarının, dudaklarının güzelliğini, kulaklarının kıvrımını, boynunun bitimindeki o boşluğu– her bir noktayı ellerimiz, dudaklarımız ve dillerimizle ağır ağır ve saygıyla keşfe çıkmıştık. Ta ki tutkudan başımız dönene, aşk ve şükranla dolana kadar.

Minnettarlık bütün bedenimi kapladı. *Ah, Tanrım, bunu özlemişim.* Dudaklarını sertçe benimkilere bastırıyordu. Ben de dilini içeri kaydırabilmesi için dudaklarımı araladım. Yavaş ve tutkulu bir şekilde öpüşmeye başlamıştık ve hemen kendi ritmimizi bulmuştuk.

Kanım hızla damarlarımda dolanıyordu ve ona olan arzum bacaklarımın arasında zonkluyordu. Calder'ın sıcaklığına kendimi sımsıkı bastırdım ve ağzına doğru inledim. Öpüşmeyi kesip benden ayrıldığında yüzü büyülenmiş ve sarhoş olmuş gibi duruyordu. Sırtıma uzanıp sutyenimin kopçasını çözdü. Yere düşerken Calder da ellerini memelerime getirdi. Meme uçlarım çoktan uyarılmış hâldeydi. Başparmağını üzerine getirip hassas ucun çevresinde küçük bir daire çizdiğinde nefesimi içime çektim. Kendimi harika hissederek başımı geri attığımda içimdeki istek katlanarak artmıştı.

Birdenbire Calder'ın sıcaklığı benden uzaklaşmıştı. Kafamı kaldırıp ona baktığımda ayakkabılarını tekmeleyip, pantolonunu çıkardığını gördüm. Üzerinde beyaz renk bir iç çamaşırı vardı ve ereksiyonu ince kumaşı zorluyordu. Kumaşla örtülü kabarıklığa bakıyordum. Kumaşın gerilmiş, içi tamamen dolu görüntüsü hormonlarımı altüst etmeye yetiyor ve ona olan arzumu bir kat daha artıyordu. Yeniden gözlerinin içine baktım.

“İç çamaşırılı hâlini sevdim,” dedim. Kıkırdadı.

Birkaç saniye daha aşağı baktım ve sonra parmaklarımı kumaşa takıp onu aşağı doğru indirdim. Cinsel organı fırlayıp dışarı çıkınca zorla yutkundum.

Ardından da ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumla birlikte iç çamaşırimdan kurtuldum. Böylece birbirimizin karşısında çıplak kaldık.

“Nefis görünüyorsun, Eden,” diye fısıldadı Calder. “Sen istediğim her şeysin.”

Beni elimden tutup yatağa götürdü ve üstündeki yatak örtüsünü yana çekip ikimiz birlikte yatağa girdik. Vücutlarımız örtülerin altında buluşmuştu ve Calder'ın ağzı hiç vakit kaybetmeden yeniden benimkini buldu.

Dillerimiz buluşurken ellerimiz de birbirimizin vücudunda geziniyordu. Parmak uçlarım Calder'ın sıkı karın kaslarına dokundu. Ve dokunuşumla birlikte gerilip kasıldılar. Calder ağzıma doğru inledi.

Çıplak ve sıcak teninin benimkine dokunuşu harika hissetti-
riyordu ve vücudunun her bir parçasını tek seferde hissedebil-
mek için kendimi iyice ona doğru bastırıyordum.

Eli tam da bana dokunmasını istediğim, arzuyla yanan nok-
taya doğru aşağı doğru ilerledi. Elini hemen kımıldatmayınca,
kendimi yukarı ona doğru bastırdım ve dudaklarıma doğru gü-
lümseydiğini hissettim. “Şakacı seni,” diye fısıldadım, dudakla-
rımı onunkilerden çekerken ve sonra, “Aah,” diye inledim. Par-
maklarını içime kaydırmişti ve başparmağıyla hassas sinir tepe-
ciğine masaj yapıyordu. Ağzı ağzımdayken bana dokunuşu ve
vücut ağırlığının altında eziliyor olmam beni neredeyse o saniye
orgazma götürmeye yetecekti ama kendimi tutup inledim.

Sırttı ve ardından da eğilip beni tutkulu bir şekilde uzun
uzun öptü. Kalçasıyla daireler çizerken ve sertliğini kasıklarına
doğru sürterken vücutlarımız daha da çok ısınmıştı. Penisini
eline alıp başıyla daireler çizmeye başlayınca ikimiz birlikte in-
ledik. Göğsü meme uçlarına sürtünüyordu. Ve vücudum ina-
nılmaz derecede ağırlı, muhtaç ve istekli bir hâl almıştı. Çünkü
bu istekleri tam anlamıyla ve gönülden karşılayabilecek birisi
olduğunda arzu güzel bir şey *olabilirdi*. Calder’ın ağzına doğru
gülümseyerek bacaklarımı kalçalarına doladım.

Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Onunla mümkün
olan her şekilde bağlantıda olmaya ihtiyacım vardı. Onu vaji-
namın girişine doğru yönlendirmek için aşağı uzandım. Ama o
benden önce davranarak kendini hizalayıp içime girdi. Birden-
bire öyle *dolu* ve öyle yoğun bir haz duydum ki inlerken sırtım
yay gibi gerilmişti. “Evet,” dedim iç çekerek. Bu sanki yeniden
eve dönmek gibiydi.

Calder çok yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı. Ben elle-
rimi vücudunda aşağı yukarı hareket ettirirken ve sıcacık vücu-
dunun keyfini çıkarırken adımı sayıklıyor, büyüklüğü, kusursuz
erkekliliği üzerimde ve içimde gelip gidiyordu. Vücudum onun
altında eriyor ve kalbim onun mükemmel bir ritim tutturarak
kendini bastırıldığı bacaklarımın arasındaki noktada atıyordu.

Soluk soluğa kalmıştım ve omurgamdan yükselen parlak beyaz bir zevk dalgasına kendimi teslim ederken kör edici bir mutlulukla zirveye çıktım. *Tanrım, Tanrım, Tanrım.*

“Eden, Eden,” Hareketleri hızlanıp güçlenirken Calder inliyordu. “Seni seviyorum. Tanrım, seni çok seviyorum.” Birkaç kez daha tüm gücüyle gidip geldikten sonra donup kaldı ve yüz ifadesi yaşadığı yoğun hazdan çarpılarak âdeta acı çekiyormuş gibi değişti. Büyülenmiş gibi onu seyrediyordum. Dudakları aralandı ve yüz hatları gevşeyerek kalçası ile daireler çizerken gözleri aralandı. Bütünüyle kusursuzdu. “Sen benim için yaratılmışsın,” dedim usulca, düşüncelerimin dudaklarımdan dökülmesine engel olamayarak.

Calder yan tarafa doğru devrilirken nazıkçe gülümsüyordu. “Evet,” dedi. “Öyleyim. Ve sen de benim için yaratılmışsın.” Beni kendine doğru çekerken kolumu okşuyordu.

Gecenin geri kalanını sarılarak geçirdik. Ellerimiz birbirimizin vücutlarını yeniden keşfediyor ve her bir detayı hafızalarımıza kaydediyorduk, pek çok yönden hâlâ tam olarak birbirimize uyduğumuzu açıkça görebiliyorduk.

Hâlâ yoğun şekilde hissettiğimiz aşk ve adanmışlık kelimelerini fısıldıyorduk. Bütün bunların gerçek ve doğru olduğu konusunda birbirimize güvence veriyorduk. Ve bir daha asla ama asla ayrılmayacağımıza dair yeminler ediyorduk. Ruhlarımız da tıpkı bedenlerimiz gibi birbirine dolanıyordu. Ve evet, gerçekten şifalanıyorduk.

Gecenin bir yarısında Calder’ın uykudaki yakarışlarını duydum ve yatakta birbirimizden ayrı düştüğümüzü fark ettim. Yanına doğru kayıp ellerimi saçlarında gezdirerek usulca ismini fısıldadım. Mumu söndürdüğümüz için oda karanlıktı ancak yüzündeki gergin ifadeyi görebiliyordum. Gözleri aniden açıldı ve bir an için şaşkın bir hâlde etrafına bakındı. Sonra beni fark edince yüzüne bir rahatlama geldi. Beni tutup kendine doğru çekti. “Kafamın içinde hâlâ yaşıyorlar, Eden,” dedi yumuşak bir sesle fısıldayarak. “Her biri. Onları görüyor, duyuyor, korkula-

rını ve nasıl bir dehşete kapıldıklarını hissedebiliyorum. *Hissediyorum.* Her gece.”

“Seni ne yatıştırıyor peki?” diye sordum karanlıkta.

İç çekerek eliyle saçlarını kavradı. “Yerde yatmak bazen yarım ediyor. Çocukken de yerde uyuduğum için sanırım bu beni rahatlatıyor.”

“O zaman yerde yatalım.”

Bana bakıyordu. “Senin yerde uyumanı istemiyorum.”

“Ben de senin acı çekmeni istemiyorum.”

Calder bana daha da sıkı sarıldı. “Sen buradasın. Sen burada olduğun için ben de iyi olacağım. Ve bu gece her birinin yüzünü teker teker hafızamda canlandırıp kendime işkence etmeyeceğim.”

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum kalbim sıkışarak.

“Bunca yıldır bunu hak ettiğimi düşündüm. Eğer yaşama-ya devam edeksem onların yerine acı çekmek benim görevim diye düşündüm.”

“Ve benim için?” dedim usulca.

Karanlıkta kafasını sallıyordu. “Hayır. Senin durumun farklıydı. Konu sen olduğunda en büyük korkum seni... sana ait detayları unutmaktı. Bu benim için işkence gibiydi. *İşkence* gibi,” dedi hırıltılı bir sesle.

Bana doğru döndü ve ben de ona doğru döndüm. Odanın karanlığında gözleri yüzümde dolanıyordu.

“Sen de benim resmimi mi çizdin?” diye fısıldadım.

“Evet,” dedi geri fısıldayarak. “Seni çizdim.”

Eğilip onu o güzel ağzından öptüm. Ona olan aşkımdan benden taşp bütün odayı dolduruyordu. “Seni seviyorum, seni seviyorum,” diye tekrar ettim öpücüklerimin arasından. “Seni sevmekten asla vazgeçmedim, seni yaralı, güzel adam. İçindeki iyiliği biliyorum, Calder. Herkesten daha iyi biliyorum. Kalbinin hassaslığını ve senden nelerin koparılıp alındığını biliyorum. İçindeki korkunç kederi biliyorum. Bunu ben de yaşadım ve biliyorum. Biliyorum. Ama inan bana iyi olacağız – birbirimizi o kadar

çok seveceğiz ki, o kadar şiddetle, bütün acılarımız yok olup gidecek. Ve eğer ara sıra acı geri gelip bize musallat olursa buraya geri geliriz. Şifa Yatağına. Gerçek dünyadan kaçmak için ne kadar zamana ihtiyacımız varsa burada harcarız. Planımız bu çünkü, benim tatlı mı tatlı güzel aşkım, herkes acı çekmediği bir aşk hikâyesi yaşamayı hak eder.”

Calder yüksek sesle iç geçirdi ve alnını alnıma dayadı. “Biz bile mi?”

Vücudumu onununkine sıkı sıkıya bastırılmışım. “Evet. Sana söz veriyorum. Biz bile.”

Ve öylece uykuya daldık. Kollarımız birbirine dolanmış, odanın içi aşkla dolmuştu ve Calder sabaha kadar bir daha uyanmadı. Vücudunu bana bastırıldığını hissediyordum ve sıcaklığıysa bütün gece sadece bir kol mesafesinde durdu.

O yatakta tam dört gün geçirdik. Birbirimizden ayrı kaldığımız zamanı, bütün korkularımızı ve kırgınlıklarımızı, atlatmanın kolay olmadığı şeyleri konuştuğumuz dört gün boyunca kendi küçük dünyamızı yarattık. Vücutların, kalplerin, fısıltıların ve gerçeklerin olduğu kendi küçük dünyamızı inşa ettik.

Birbirimizin yasını o kadar uzun süre tutmuştuk ki “kendimiz” için yas tutmayı unutmuştuk – o gün başımıza gelenler, o gün gördüğümüz korkunç şeyler, ikimizin de sırtımızda taşıdığımız suçluluktur. O yüzden o yatakta konuşarak, hâlâ kalbimizde taşıdığımız bütün şeytanları çıkarıp kendimizi özgürleştirdik.

Hector’ın ona yaptığı işkencelerin izlerini taşıyan bacaklarını öptüm. Dudaklarımı kalçasının hemen yanındaki büyük yara izinin, silahla vurulduğu yerin üzerinde dolaştırdım. Acı içimi kaplıyordu. Ama onca yıl önce olduğu gibi gurur da duyuyordum. *Benim cesur erkeğim.*

Masumiyetimiz o korkunç günle birlikte yitip gitmişti. Umudumuz bizden sökülüp alınmıştı. Ama her ikimiz de olayların hemen sonrasında bir diğerinin üzerinde yarattığı etkiye tanık

olamamıştık. Ve bu keşfimizde kederimizin yanı sıra kurtuluşumuzun uyandırdığı gurur da vardı. Bir parçam seviniyor, bir parçamsa üzülüyordu ve bunun tam da olması gereken şey olduğunu düşünüyordum.

Vücudunun üst kısmına doğru tırmandım ve her ikimiz de yaralarımızı ve acılarımızı unutup sadece zevkin –sadece vücutlarımızın bir oluşunun– hâlâ pek çok şekilde tam bir bütün ve yaşıyor oluşumuzun keyfini çıkardık. Ve son üç yıldır sadece hayatta kaldığımızın, birbirimizin hayatlarında olmanın getirebileceği tamamlanmışlık hissinden yoksun kaldığımızın farkına vardık.

Sadece banyoyu kullanmak ve dişlerimi fırçalamak ve annem ile Molly'ye hâlâ hayatta ve Calder'la birlikte olduğumu haber vermek için yerimden kalktım. O kısacık dakikalarda bile kalbimi kaybetme korkusu sardı ve hiç vakit kaybetmeksizin yeriden Calder'ın kollarına koştum. Ve her seferinde onu da yataktan çıkmış bana doğru gelirken buldum. Henüz hazır değildik. Neticede kim mucizelerle dolu bir yeri terk etmeye can atardı ki?

Calder'ın mutfağında olan yiyecekleri alıp yatakta yiyor-duk – fıstık ezmeli ekmek, kuru üzüm, yarım paket mısır cipsi. Elimizde olanla yetiniyorduk. Üçüncü gün Calder dışarı çıkıp bize gerçek yiyecekler alacağını söyledi. Ama o giyinip beni öptükten ve yatak odasından çıktıktan hemen sonra kendimi huzursuz hissettim ve ona gitmemesini söyledim. Yatak odasının kapısında buluşup geri döndük. Çünkü o da henüz gitmeye hazır değildi. Mutfaktan bir kutu şeftali kompostosu açıp yatağa getirdi. Soyunduk ve birbirimizi şeftalilerle besledik. Yapışkan şerbeti tenimizden aşağı akıyordu. Calder haince gülümseyerek şerbetin bir kısmını meme uçlarıma damlattı. Ardından her bir damlasını ben zevkten kıvranana ve inleyerek daha fazlası için yalvarana kadar yaladı. Her ikimiz de doyup tatmin olduktan sonra şakayla karışık, "Daha ne kadar seks yapabileceğini düşünüyorsun?" diye sordum. Çünkü çok fazla yapmıştık ve Calder küçük bir adam değildi. Benimse vücudum tahriş olmuştu ve ağrıyordu. Yine de şikâyet etmiyordum.

Calder mutlu bir yüz ve yanaklarında az önce harcadığı eforun getirdiği pembelikle bana doğru dönmüştü. “Eh, henüz genç ve sağlıklıyım. Ayrıca yatağında deli gibi âşık olduğum kadın var. Yani çok fazla.”

Güldüm.

Şifa Yatağı kutsanmış hissettiriyordu ve sanki bir şekilde onun içinde yeniden doğuyorduk. Bir sonraki nefesimizin garantisi olmadığını bilen iki kişi olarak her saniyemiz bizim için kıymetliydi.

“Eden,” dedi Calder. “Dinleri araştırdığını söylemiştin. Neden?” Cevabım onun için gerçekten önemliymiş gibi bakıyordu. Calder bu açıdan hiç değişmemişti. Böylesi yoğun ve sarsılmaz bir dinleme kabiliyeti olduğu için geçtiğimiz yıllarda kaç kızın ona âşık olduğunu merak ediyordum. Bir oğlanda nadir rastlanan, bir yetişkin bir erkekte daha da nadir bulunan bir özellikti. Onu ruhunun en derinlerine kadar seviyordum.

Sorusu hakkında düşündüm. “Sanırım... Sanırım bana doğru hissettiren şeyi keşfetmek istemiştin, anlarsın ya. Başkasının doğrusunu değil, benim doğrumu. Ne tür bir Tanrı benim için doğrudu?”

“Ne buldun peki?”

“Henüz bilmiyorum. Hâlâ üzerinde çalıştığım bir şey. Bildiğim tek şey Tanrı da tıpkı aşk gibi incitmemeli.” İç çektim. “Bu şimdiye kadar bulduğum tek şey.”

Tavana bakarak kaşlarını çatmıştı. “Bu konuyu kafama takmıyorum,” dedi. “Arkadya’da olanlara müdahale etmeden oturup seyreden hiçbir Tanrı’ya tapmak gibi bir niyetim yok. Yardım etmeyen bir Tanrı’ya.”

Bir dakika kadar sessizliğimi korudum. Ben de milyonlarca kez aynı şeyi düşünmüştüm. “Yağmuru onlar getirdi,” dedim en sonunda.

Calder bir süre konuşmadı. “Eğer onlar getirdiyse o zaman Hailey’nin dört küçük oğlunun da hiç hak etmedikleri şekilde korku içinde ölmelerine sebep oldular. On yaşın altındaki otuz

yedi çocuğun ciğerlerinin suyla doluşunu ve boğuluşunu izleyip, Tanrıların onlara neden yardım etmediğini sormalarına sebep oldular. Onlar benden çok daha masumdu. Tanrılar onların yakarışlarını görmezden geldiler.” Bakışlarını bana çevirdi. “Hailey’nin en küçük oğlu hâlâ parmağını emiyordu. Herhangi bir gücün böyle bir felakete izin verebileceğine nasıl inanırım? İnanmıyorum.”

Üzüntüyle başımı salladım. “Bilmiyorum. Bunu ben de anlamıyorum.”

Birkaç dakika boyunca her ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolduktan sonra konuşmaya başladım. “Ama sana şunu söyleyebilirim; son anlarda bütün o terör ve bağırışların arasında, annelerin çocuklarını rahatlatacak şeyler söylediklerini duydum. Sevgi sözcükleri duvarların arkasından geçerek bana kadar geldi.” Hatırlayarak başımı salladım. “Evet, o son dakikalarda korku ve panik her yeri sarmıştı ama aynı zamanda sevgi de vardı. Her ne kadar kulağa inanılmaz gibi gelse de, Calder, o odada sevgi de vardı. Ve belki... bu Tanrı’nın olduğu yerdir. En korkunç anların ve her ânın içinde sevgiyi bulabilmek belki Tanrı’yı bulmaktır.”

Calder cevap vermek yerine beni kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı.

Dördüncü günün sabahı uyanır uyanmaz Calder her sabah olduğu gibi kollarını bana dolamıştı. İki gecedir o korkunç kâbuslar yüzünden uyanmıyor, şimdi saçı başı darmadağın ama daha mutlu, daha dinlenmiş görünüyordu.

“Hımm,” diye mırıldandı burnunu enseme dayayarak. “Güzel kokuyorsun.” Hırıltılı çıkan sesi çok tatlıydı. Sesini sabahları daha çok seviyordum.

Yumuşak bir şekilde kahrkaha attım. “Eminim kokmuyordur.”

Kafasını sallayıp burnunu omzuma sürtüyordu. “Hayır, güzel kokuyorsun. Tıpkı benim kadının gibi.”

“Duş almalıyız,” diye mırıldandım. Aslında dürüst olmak gerekirse ben de onun şu anki kokusunu seviyordum. Terli, kirli ve yıkanmamıştı. Burnumu koltuk altına sokup seve seve koklayabilirdim. Bu hem iğrenç hem de çok seksi insanımsı duygulardan biriydi işte.

Calder bir dakika kadar sessizliğini korudu. “Sanırım Şifa Yatağı’ndan çıkma vaktimiz geldi.”

“Şifalanmış hissediyor musun?”

Omuz başlarımı öpüp dudaklarını orada gezindirip sorumu düşünmek için kendine zaman tanıdı. “Şifalandığımı düşünüyorum, evet. En azından normal fonksiyonlar gösterebilecek kadar. Ya sen?”

Onayladım ve kolunu çekip kendime daha sıkı sardım. “Sanırım ben de.”

Calder iç geçirdi. “Bu yatağı özleyeceğim.”

Sırıttım ve omzumun üzerinden dönerek ona baktım. “İçinde uyumaya devam edeceğiz. Sadece içinde yaşamayacağız o kadar.”

Homurdandı. “İçinde yaşamayı sevmiştim.”

“Ben de,” dedim usulca.

“Yani bu yanıma taşınacaksın anlamına mı geliyor?” diye sordu çekingen bir tonda.

Onayladım. “Evet, yanına taşınacağım.”

Tenimi öperek fısıldadı, “Teşekkür ederim.”

Calder arkamda sertleşinceye kadar sarılıp yatmaya devam ettik. Tahriş olmuşum ama bu umurumda bile değildi. Yataktan kalkıp gerçek dünyayla yüzleşmeden önce bu son sefere ihtiyacımız vardı. Popomu ona doğru bastırıp oynattım ve içine derin bir nefes çekerek elini tam da ihtiyacım olan yere getirip bana masaj yapmasını sağladım. Benimle ağır ağır sevişti. Eliyle bana dokunmaya devam ederken kalçası hiç acele etmeden ileri geri hareket ediyordu. Güneş ışıkları perdelerin arasından buldukları boşluklardan içeri doğru süzülerek odayı parlak sarı, sihirli bir ışığa boyuyordu. Calder’ın kalp atışları sırtım da ve en derinleri-

me dalarak beni sarıyordu. İkimiz birlikte zirveye çıktık –ben inleyerek ve Calder hemen arkamdan kendini bırakarak– arkamda kalçasıyla daireler çizirken ve omzumu ısıtırken tenime doğru gülümsüyordu.

“İstediğin her şey,” diye mırıldandı. “Eğer bu dünya üzerinde varsa, senindir.”

“Hımm,” dedim düşünerek. “Paris’teki bir galeride gizemli bir şekilde gülümseyen bir kızın resmi var. Aşırı derecede hoşuma gidiyor.”

Yüzündeki gülümseme sırtıya dönüşmüştü. “Aşırı derecede hoşuna mı gidiyor?”

“Hı hı,” dedim mırıldanarak.

“Sen de benim aşırı derecede hoşuma gidiyorsun,” dedi fısıldayarak. “Hem de çok çok aşırı.”

Yumuşak bir kahkaha atarak kollarının arasında döndüm ve yüzümü göğsüne gömdüm.

“Birkaç sıra yıldızı yatağın tepesine asmak hoşuma giderdi,” dedim.

“Ben bir merdiven yaparım,” dedi beni kendine çekerek. “Sonra merdivene tırmanıp birkaç yıldız kement atar, senin için aşağı indiririm.”

Sırtarak göğsünün yumuşak tenine bir öpücük kondurdum.

Aniden çalan kapı zili ikimizi birden korkutmuştu.

“Bakmalı mıyız?” diye fısıldadım.

“Hayır,” diye homurdandı Calder.

“Kalkacağımızı sanıyordum. Belki bu bizi yataktan çıkarmak için iyi bir fırsattır.”

Calder kıkırdamaya başladı ama kapı yumruklanmaya başlayınca durdu.

“Neler oluyor be?” dedi yerdeki kot pantolonunu giymek için yataktan fırlayarak.

Yatağın içinde kalkıp oturdum ve Calder odadan çıkarken yatak örtüsünü göğsüme çektim. Sonra kalkıp tualeti kullanmak ve dişlerimi fırçalamak çabucak banyoya girdim.

Kot pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra yatak örtüsünü ve yorganı düzelttim. Tam o esnada yatak odasının dışından gelen erkek seslerini duyarak neler olduğuna bakmak için odadan dışarı çıktım.

Geniş oturma alanında Calder kollarını çıplak göğsünde kavuşturmuş, karşısındaki Xander'sa tezgâha yaslanmış duruyordu. Ellerini saçlarının arasından geçiren Xander sanki bütün gece hiç uyumamışa benziyordu.

"Selam Xander," dedim tereddüt ederek.

Yorgun ve kızarmış gözlerle bana baktı ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Selam, E."

Calder'a doğru yürüdüm. Yanına vardığımda kolunu bana dolayıp sıkıca sarıldı. Xander ikimize birden gülümsüyordu. "İkinizin işleri yoluna koyacağınızı biliyordum."

Calder'a şöyle bir göz atıp endişeli bakışlarımı pek de iyi görünmeyen Xander'a çevirdim yeniden.

"Neyin var?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Başını sallayıp nefes aldı. "Üzgünüm," dedi. "Buraya bu birleşmeyi mahvetmek için gelmedim. Kahretsin. Siz çocukların buna ihtiyacı yok. Daha iyisini hak..."

"Xander," dedi Calder. "Benim neyim varsa..."

"Yarısı benim. Biliyorum," dedi alçak bir sesle. Xander elini yeniden saçlarının arasından geçirdi. "Evet."

Calder kafasını sallayıp bana baktı. "Xander'ın neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Dudağımı ısırıp surat ifademi ciddileştirdim. "Şifa Yatağı'na."

"Bence de."

Kafa salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm." Calder beni bırakıp Xander'ı kolundan yakaladı ve arkasından yatak odasına doğru sürükledi.

"Hey! Beni nereye götürüyorsunuz böyle?"

"Şifa Yatağı'na," dedi Calder yatağın hemen yanında durarak.

"Hadi." Xander'ı çekiştirdim ve tökezleyerek yatağın üstüne

düşmesine neden oldum. Arkasından da Calder'la ikimiz iki tarafına geçip uzandık, yorganın üzerinde yan yana uzanıp tavanı seyreliyorduk. Kıkırdıyordum.

Xander önce Calder'a, ardından bana, sonra yeniden tavana döndü. "İkinizle de sevişmeyi düşünmüyorum," dedi ve ardından kalkmak için hareketlendi ancak Calder koluyla göğsünden onu iterek yeniden uzanmasına neden oldu. "Peki madem, belki Eden'la olurum ama seninle kesinlikle sevişmiyorum, Fırtına," diye ekledi.

"Eden kesinlikle *olmaz*," dedi Calder dişlerini gıcırdatarak. "Eden, ondan uzağa kay biraz." Güldüm.

"Bunun Şifa Yatağı olduğunu sanıyordum. Ama şimdiden burada öfke hissediyorum," dedi Xander.

Calder kıkırdadı ve arkasından bir bacağını Xander'ın bacağının üzerine attı.

"Öfke möfke yok," dedi. "Yalnızca şifa var. Ve şu Fırtına saçmalığını da kes artık tamam mı? Gerçek adımlı ulu orta anamayacağımı biliyorsun. Fırtına havalı bir isim." Ama sesinde dalga geçermiş gibi bir ton vardı ve Xander gülüyordu.

"Striptizci adı gibi."

Kıkırdamıştım ve Calder da gülüyordu.

Hep birlikte orada öylece konuşmadan birkaç dakika boyunca uzanmaya devam ettik. Gülümsüyordum. Bu gerçekten çok rahat bir yataktı. Xander'ın elini tutup sıktım.

"Şifa Yatağı seks kokuyor... ve *şeftali*," dedi Xander burnunu kırıstırıp ikimize birden göz atarak.

"Şifa Yatağı tam da kokması gerektiği gibi kokuyor," dedi Calder.

"Dostum, en son ne zaman duş aldın?" diye sordu Xander.

"Dört gün önce," diye cevap verdi Calder sesinde hiçbir utanç belirtisi olmadan.

"Evet, belli oluyor." Xander benden tarafa kayınca yeniden güldüm.

Yüzümü ona doğru döndüm. "Cidden, neyin var, Xander?"

İçini çekerek elini benimkinden kurtardı ve yüzünü ovuşturdu.

"Bir kız var," diye başladı usulca, sesi neredeyse işkence çekiyormuş gibiydi.

Calder gülümsüyordu. Uzandığım yerden doğrularak ona kaşlarımı çattım. "Üzgünüm," dedi homurdanarak. "Sadece tarihteki her dert ve keder dolu hikâye tam olarak bu üç kelimeyle başlar. 'Bir kız var.'" Fazlasıyla dramatik bir şekilde inleyerek kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

Xander kendini yastığa bırakarak usulca güldükten sonra yeniden kaşları çatıldı. "Bu doğru değil," dedi.

"Senin aklını başından alıp içini dışına çevirdi mi?" diye sordu Calder kolunu aşağı indirerek.

"Kesinlikle evet," dedi Xander.

Calder iç geçirdi. "Tabii."

"Bir saniye," dedim araya girerek. "Buradaki sorun nedir? Âşık olmuştun, Xander. O seni sevmiyor mu?"

Xander uzanıp eliyle alnındaki saçları çekiştirdi. "Sorun da bu ya. Seviyor galiba."

"Peki bu neden bir sorun?" dedim kafam karışarak. "Bu harika."

Çektiği eziyet ifadesini karartıyordu. "Her şeyi mahvetmiş olabilirim. Henüz kimseyi sevmeye hazır değilim."

"Ah, Xander," dedim ona yaklaşarak ve bacağıma Calder'in kinin üzerine attım.

"Bunu sizden başka kimse anlamaz," dedi. "Kimse beni anlamıyor. Bu kızla yakınlaşırsam eğer, geceleri yerde uyduğumu ona nasıl açıklarım peki?" diye sordu. "Ya da şuna ne demeli? Bana ailemi sorduğunda, 'Ay onlar mı? Eh, sen şu tarikatı duymuş muydun? Arkadya? Evet, onlar da oradaydılar, boğuldular. Annem, babam ve hamile kız kardeşim, hepsi ölüp gitti. Şimdi bunu hazmet. Ben hâlâ edemedim de. Ah, bir de sırtımdaki yara izleri vardı? Evet ya, bir köpek gibi kırbaçlandığım zamandan kalma. Peki bu akşam sinemaya gitmek ister miydin?'"

“Xander,” diye araya giren Calder’ın boğuk sesinden sıkıntısı apaçık duyuluyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Xander doğrudan tavana bakarak.

“Belki hiç kimse bu durumu bizim kadar derin anlayamaz ama bir anlayan çıkacaktır, Xander. Diğer insanların da başına kötü şeyler geliyor. Ya da gelmiyorsa bile diğer insanları anlayacak empati yetenekleri vardır. Ona bir şans ver,” dedim.

İç çekerek tavanı seyretmeye devam etti. “Sesini hâlâ kafamda duyabiliyorum,” dedi usulca. “Hem de her kahrolası saniye. Bana musallat olmuş gibi.”

Elini yakalayıp sıktım. “Biliyorum. Ben de duyuyorum,” dedim anlayışla.

Calder boğazını temizleyip, “Ben de,” diye ekledi.

Bir süre sessiz kaldık. Her ikisinin de nefes alıp verişlerini dinliyordum. Varlıkları için duyduğum şükran duygusu içimi kaplıyordu. “Eh, peki, işte buradayız,” dedim. “Üç mahvolmuş insan ama hâlâ hayattayız. Ve ikinci bir şansımız var. Ve o yüzden de, bilmiyorum,” Oğlanlara bakmak için dirseğimin üzerinde doğruldum. “Bu yüzden hayatıma sahip çıkacağım. Tek bir yaşam şansımız olduğuna inanmak istemem ama eğer öyleyse ve *hepsi buysa*, onu sefil bir şekilde geçirmek istemem. Özellikle de şimdi artık siz ikinizi geri kazanmışken. Ne dersiniz? En iyisini deneyelim mi? Birlikte var mıyız?”

Calder bana bakarak gülümsedi ve Xander dudağını ısırıp arkasından ofladı. “Tamam.”

“Ben de,” dedi Calder yeniden, Xander’ın üzerinden uza-
nıp elimi tutmuştu. İkisine birden gülümsedim sonra da başımı Xander’ın göğsüne yaslayarak kolumu yapabildiğim kadarıyla Calder’la onun etrafına sardım. Calder da başını benimkinin hemen yanında Xander’ın göğsüne yaslayarak kolunu ikimizin birden etrafına doladı. Komik bir şekilde ancak Şifa Yatağı’na uygun hâlde birbirimize sarılırken Xander gülmeye başladı. Ve kahkahalarda her zaman şifa vardı. Böylece Şifa Yatağı görevini bir kez daha yerine getirmişti.

“Bu arada onunla nerede tanıştın?” diye sordum bir dakika sonra.

“Eskitarikatuyelerikaynasiyor.com,” dedi Xander ifadesizce.

Calder yüksek sesli bir kahkaha kopardı, ben de gülmek için kendini zor tutan Xander’a bakıyordum. Ama kendini tutamayarak kahkahalarına yenildi ve ben de onlara katıldım. Calder’la ikimiz hâlâ gülerken sırtüstü yuvarlanmıştık.

“O zaman seni kesinlikle anlayacaktır, dertlenmene gerek yok.” dedim sırtarak.

Sonunda hepimiz kahkahalarımızı dizginlemeyi başardığımızda Xander, Calder’a doğru döndü. “Bu arada, Calder Raynes, eğer hep birlikte şifalanacaksa, sen de Coca-Cola istifleme hastalığından bahsetmek zorundasın. Onları dairenin her yerine sakladığını biliyorum.”

Calder tamamen hareketsiz kalarak Xander’a doğru baktı. “Tamam,” dedi yavaşça, lafı uzatarak benden yana bir bakış atmıştı. “Ama onları içmiyorum bile.”

“Evet ama bu olayı olduğundan daha az tuhaf yapmıyor.”

Güldüm ve bir dakika sonra Calder da güldü ve yüzünü yeniden tavana dönerek kendi kendine gülmeye devam etti. “Peki madem. Bu benim bir şeyim...”

“Evet, her ikimiz de senin ‘şeylerine’ aşinayız,” dedi Xander, sırtışına engel olamayarak. Gülüyordum, Calder da gülüyordu, Xander’ın göğsünün üzerinden bana baktı.

“Pekâlâ, siz ikinizin cidden birer duş alması gerek,” diye güldü Xander.

Calder’la ikimiz kalkıp oturduk, Calder yatağın kenarından bacaklarını aşağı sarkıttı. “Tamam ama önce gidip yiyecek bir şeyler alalım. Eden’la neredeyse bir haftadır doğru düzgün yemek yemedik.”

Xander’la ben de yataktan kalkmıştık ve Xander başını sallayıp elini saçlarının arasından geçirdi. “Tamam madem. Hadi gidelim. Eden, sen burada yarım saat yalnız kalsan olur mu?”

“Evet, sorun yok,” dedim Calder’a gülümseyerek. Gerçekten

de iyiydim. Calder da bana gülümseyerek karşılık verdi ancak durumdan pek emin değil gibiydi. Yanına gidip kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim. Beni kollarının arasında sıkıp başımdan öptü ve arkasından Xander'la birlikte odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapadı.

On beş dakika sonra duşumu almıştım ve yenilenmiş hissederek odaya döndüm. Saçımı iki kez yıkadım, her yerimi tıraş ettim. Calder'ın banyosunda saç kremi olmadığı için aynanın önünde durmuş, bir havluya sarılı vaziyette saçlarımdaki karışıklığı tarıyordum. Anlaşılan erkeklerin böyle şeylere ihtiyacı olmuyordu.

Tam da o esnada kapıya sert bir şekilde vurulduğunu duydum ve üzerimdeki havluyu kendime daha da sıkı sardım. Calder anahtarlarını mı unutmuştu? Ya da belki elleri kolları yiyecek torbalarıyla dolu olduğu için anahtara uzanamıyordu.

Odadan çıkıp aceleyle koridoru geçtim. "Bir saniye," diye bağırdım. Kapıyı çekip açtım ve Madison karşımda duruyordu. Yüzümdeki gülümseme kayboldu ve üzerimde yalnızca bir havlu olduğunun bilinciyle yanaklarım yanmaya başladı.

Madison, nefesini tuttu ve bana bakarken yüzü bembeyaz kesildi. "Ah," dedi.

Bir adım geri giderek üzerimdeki havluya daha da sıkı sarıldım. "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Calder olduğunu sanmıştım."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "O burada değil mi?"

Başımı salladım. "O ve Xander yiyecek bir şeyler almaya gittiler."

Gözlerini bana dikmiş öylece durmaya devam etti. Hâlâ bir elimle havlumu olması gereken yerde diğeriyle kapıyı tutarken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Şey, içeri gelmek ister misin?" diye sordum. "Birazdan burada olur."

Madison hafifçe kaşlarını çattı ama arkasından içeri girdi ve ben de kapıyı kapattım. Ona doğru döndüğümde beni yine baştan

ayağı süzmüştü ve yüz ifadesinden acısı okunuyordu. Bu korkunç bir şeydi. Calder'ı sevmemenin ne zor olduğunu ben herkesten iyi biliyordum. Bu durumun onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Sonuçta ben de o gün galeride bir kız arkadaşı olduğunu duyduğumda aynı şeyleri hissetmiştim.

"İlî..."

Madison hafif bir kahkaha attı. "Bu çok tuhaf değil mi?" Kafasını salladı. "Bunu olduğundan daha tuhaf hâle getirmeyeceğim. Calder'ın benim evimde bıraktığı bir iki eşyasını getirdim ve geçen günkü gösteriden kazandığı parayı ne yapmam gerektiğini sormaya geldim. Bir banka hesabı yok. Ama muhtemelen sen bunu biliyorsundur. Ona nakit olarak ödeme yapmayı planlamıştım ama bu bütün tabloları bir gecede satılmadan önceydi."

Dudağımı ısırtıp kafamı salladım. Tabii bir banka hesabı olmazdı çünkü bir kimliği bile yoktu. Benim de yoktu. *Henüz*. Ama yakında bir kimliğim olacaktı çünkü artık adımlı biliyordum.

"Çeki benim adıma yazabilirsin," dedim yumuşak bir dille.

Madison önce bunu düşünüyormuş gibi durdu sonra omzunu silkti. Gerçekten çok ama çok güzeldi. Etkileyici yeşil gözleri ve omuzlarına dek uzanan koyu renk ipeksi saçları vardı. Kar beyazı bir bluzla, kırmızı dar bir etek giymişti ve makyajı kursuzdu. Havlumu bir kez daha sıkılaştırdım. Kendimi oldukça küçük ve sade hissediyordum. Islak saçlarımsa yanaklarıma yapışmıştı. "Sanırım bunu yapabilirim," dedi sonunda.

Ben başımı sallarken o da çantasını Calder'ın mutfak tezgâhının üzerine koyup kurcalamaya başladı.

"Soyadım Everson," dedim usulca.

Madison çantasından az önce çıkardığı kalemi çenesine vururken kafasını kaldırıp bana bir bakış attı. "Eden Everson? Ciddi misin? Ben çocukken haberlerde çıkan şu kayıp kız sen misin yani? Şehrin her yerinde posterlerin vardı. 'Kayıp çocuk' tabirinin ne anlama geldiğini ilk kez o zaman öğrenmiştim."

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarak onayladım. "Evet, o bendim. *Benim*."

Bana bakakaldı. "Vay canına," dedi sonunda. "Peki, döndüğün haberlerde neden verilmedi?"

"Henüz polise bildirmedik," dedim. "Eğer biz bildirene kadar sessiz kalırsan..."

Madison kalemi havaya kaldırıp başını iki yana salladı. "Bir şey söylemem. Calder'ın Arkadya'dan sağ salim kurtulduğunu bile kimseye söylemedim. Bu sizin bileceğiniz iş. Demek istediğim, bu sizin hayatınız."

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Çantasından çıkardığı çek defterine baktı ve onu mutfak tezgâhının üzerine koyup çeki yazarken ben de sessizce kenarda bekledim. İşini bitirince çeki kenara bıraktı ve defter ile kalemi yeniden çantasına atıp çantasını da omzuna astıktan sonra bana döndü. "Hepsi bu kadar. Çekin altında bir kartvizit var. Şehir merkezindeki bir galeri Calder'la ilgileniyor. Açıkçası bizim birlikte iş yapmamız pek iyi bir fikir gibi görünmüyor," dedi bakışlarını yere çevirerek. "En azından benim için."

"Üzgünüm," dedim ikiyüzlü gibi. "Onun arkadaşı olduğun için gerçekten minnettarım." Kaşlarını çatı. Ağzını büzerken çektiği acıya zar zor engel olduğu görülüyordu ve *arkadaş* kelimesini kullandığım için pişman oldum.

"Ve ona yatak odasında birkaç numara öğrettiğim için mi?" dedi soğuk bir şekilde gülerek. Acı kalbime bıçak gibi saplandı ve yüzümü buruşturdum. Madison da yüzünü buruşturdu. Arkasından bakışlarını önce yere çevirip tekrar bana baktı. "Üzgünüm. Bunu daha önce bir şıfırtıya söylemiştim de."

"Bunu senin için korkunç bir durum olduğunu biliyorum. Üzgünüm."

"Of, Tanrım, sen de çok iyisin," dedi. "Tabii ki iyi olacaksın." Derin bir nefes alarak bir sonraki sözlerini hesaplıyormuş gibi durdu. "Eden, durum şu ki benim Calder'la daha fazla şey yaşayacağımıza dair umudum vardı. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Ve bu canımı yakıyor – hem de çok." Duraksadı. "Ama sanırım dönüp geriye bakacak olursam, onu bir ilişkiye zorla-

dığımı görebiliyorum. Sadece arkadaş olarak kalmalıydık. Ona yalnızca bunu teklif etmeliydim. Ama Calder... şey, sen Calder'ı biliyorsun, Tanrım ve nasıl göründüğünü." Omuzlarını silk-tti. "Onu istiyordum. Ve onu değil, sadece kendimi düşündüm. Umarım bunu söyleyerek seni üzmüyorumdur ama onunla her... birlikte olduğumuzda kalkıp resim yapmasından anlamalıydim. Kendini suçlu hissediyordu ve bir şekilde seninle birlikte olma-ya ihtiyaç duyuyordu. Bunu şimdi görebiliyorum. Ve bu berbat bir şey. Henüz hayatına devam etmek için hazır değildi. Bunu o zaman fark edebilmiş olmayı dilerdim."

Başımı salladım. "Üç yıl geçmişti. Tanrı aşkına, herkes öldüğümü sanıyordu. Onu hayatına devam etmesi için cesaretlendirmek yanlış bir şey değildi."

Bu söylediklerimi bir saniyeliğine değerlendiriyormuş gibi durdu. "Ama öyleydi. Konu Calder olduğunda öyleydi. Yüz yaşına kadar yaşayıp yine de seni unutamayacağına dair bir hissim var. Bunun kıymetini bil."

Yanımdan geçip giderken arkamı döndüm. Havayı çiçeksi hoş bir koku kapladı.

Kapıya vardığında vücudunun yarısını bana doğru çevirdi ama bana bakmadan konuştu. "Gidip stüdyosuna bakmalısın. Ben içerde ne olduğunu görmedim ama bence sen gidip görmelisin." Arkasından kapı usulca kapandı.

Birkaç dakika boyunca kapalı kapıya gözlerimi dikerek orada öylece durmaya devam ettim. Ardından koridoru geçip kapalı kapının önünde durdum. Henüz dairesini dolaşmamıştım. Bu stüdyosu olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Calder

Xander'la birlikte kapıyı açıp içeri girdik. Kapı arkamızdan çarparak kapanırken, aldığımız yiyecek poşetlerini tezgâha bıraktık.

Üzerinde Madison'ın adı olan ve Eden'a yazılmış çeki ânında fark ettim. Nefesim kesildi ama bu yalnızca ben yokken Madison'ın gelmiş olmasından değil, aynı zamanda da çekin üzerinde gördüğüm rakamdan kaynaklanıyordu. Aman Tanrım! Bu doğru olabilir miydi? *Siktir!*

"Eden," diye seslendim. Ama duraksadığımda beni yalnızca sessizlik karşıladı. Kaşlarımı çatarak yatak odasına doğru ilerledim. Neyse ki nerede olduğunu merak ederken, bowling salonunda sadece üç dakikalığına gözümün önünden kaybolduğu vakit beni ele geçiren dehşet hissi bu defa bana uğramamıştı. Eh, en azından bu iyiye işaretti.

Ancak yine de Madison'ın onu üzecek bir şey söylemiş olabileceği ihtimali beni biraz endişelendiriyordu. Madison şirret biri değildi ancak onu daha önce böyle bir durumun içindeyken hiç görmemiştim.

Odaların bulunduğu koridora gittim ve köşeyi döner dönmeyiz de stüdyo olarak kullandığım odanın kapısının açık olduğunu fark ettim. Kalp atışlarım hızlandı. *Ah, Eden, hayır.* Kapının eşiğini geçerken titrek bir nefes aldım. Eden beyaz bir havluya

sarınmış, bazısı duvara asılmış, bazısı yere dayanmış, bazısı şövalede etrafını çevreleyen tablolara bakarak odanın tam ortasında hareketsiz bir hâlde duruyordu. Onlarca tablo vardı. Ve hepsi onunla doluydu... ve onun hemen yanı başında duran, Eden'in bedeninden sökülüp zorla alınmış olan, siyah saçlı, mavi gözlü, kızımız olacağını hayal ettiğim yepyeni varlıkla. Ve ne yazık taşıyabileceği tek bebek olarak kalacaktı. Gördüğü şeyler hakkında ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü bilmediğim için kalbim korkuyla dolmuştu.

"Şimdiye kızımız iki buçuk yaşında olacaktı," dedim usulca. Eve geldiğimizi duymuş olmalıydı çünkü arkasından gelen sesim onu korkutmadı.

Onu seyrederken kendimi gergin hissediyordum ve elimden geldiğince ihtiyatlı davranmaya çalışıyordum. Eden'in omuzları çökmüş görünüyordu. "Kızımız?" diye sordu.

Onayladım. "Hep bir kız olduğunu hayal ettim. Neden bilmiyorum. Sadece öyle düşündüm. Düşünüyorum."

Başını salladığında yanağından bir damla yaş aşağı doğru süzülürdü ancak o naifçe gülümseyerek gözyaşını elinin tersiyle sildi. "Aslına bakarsan ben de öyle," dedi çok alçak bir sesle. "Ve senin onu tanıdığını düşündüm çünkü sen de onun yanındaydın. Siz ikinizi hep birlikte hayal ederdim – bu beni sakinleştirirdi."

Etrafına bakınmaya başladı ve bu kez sadece o ve kızımız olduğunu hayal ettiğim çocuğa değil, aynı zamanda da Eden'in gençlik ve çocukluk yıllarını yansıtan diğerlerine de bakıyordu. Teneke Tekmelemece oynarken yüzündeki cesur ifadeye, kendinden daha büyük çocukları nasıl yendiğine... Tapınağın önünde oturmuş, saçlarının bir tutamı parmaklarının arasında, gözleri gökyüzüne bakarken yüzünde küçük hülyalı bir gülümseme olan hâline... Gözleri benimkilerle buluştuğunda kızaran yanaklarıyla elinde sandalyesinin hemen yanından kopardığı bir gündüzsefasını tutarken ki hâline...

"Sana gösterecektim..." dedim kelimelerimi kaybederek. Eden kıılmıyordu.

Kasıtlı olarak ona doğru yaklaştım ancak o benden uzaklaşarak ellerini hatırladığım şekilde çizdiğim bir resme doğru ilerledi. En büyük korkum ona ait detayları unutmaktı. Bu yüzden ben de çizmiştim. Onunla paylaştığımız her dakikayı ama sadece onu çizmiştim. Her bir detayını, zihnimden gelen anlık görüntülerini. Eden'ı çizmek onu kaybettiğimden beri bana huzur veren tek şey olmuştu.

"Galeride asılı olan tabloların hiçbirinde neden yüzümün olmadığını merak etmiştim," dedi yumuşakça.

Kafamı salladım, ayağımın altındaki parkelere bakıyordum. "Her parçanı paylaşamazdım," dedim. "Buna hazır değildim."

Yüzünün olduğu bir tabloya doğru gitti, güneşe doğru yüzünü dönmüş, bir gülümseme dudaklarında filizlenmek için bekliyordu. Parmağını kendi yüzünden aşağı, sanki bebeğimizi taşımaya devam etmiş gibi görünen yeni şişmeye başlamış karnına doğru indirdi. Parmağı birden durdu ve resmin üstünden geri çekildi. Yüzündeki kederi profilinden bile apaçık görebiliyordum.

"Ben sadece... Elimde hiç fotoğrafın yoktu. Bütün dünya seni... unutacakmış gibi hissediyordum," derken sesim iyice çattallı çıkıyordu. "Bu benim seni hayatta tutma yöntemimdi, kızımızı hayatta tutma yöntemimdi," diye bitirdim. "Lütfen bir şey söyle, Eden."

Gözyaşları gözlerini doldurmuş ve kirpiklerinde takılıp kalmış bir hâlde bana döndü. Usulca kafasını sallarken, bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı ve sonra yeniden kapandı. Yavaşça bana doğru yürürken yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu ve bana doğru bakıyordu. "Teşekkür ederim," dedi, kollarını belime dolayıp beni kendine çekerken.

"Ne için?" dedim ben de onu sıkarak.

"Beni bu kadar çok sevdiğin için. Ben yaşamıyorken beni hayatta tuttuğun için."

Nihayet tuttuğum nefesimi yüksek sesle serbest bıraktım. "Bana bunun için teşekkür etmene gerek yok. Ben bunun için varım."

Tişörtüme doğru yarı gülen yarı burnunu çeken bir ses çıkardı ve arkasından yüzünde huzur dolu bir gülümsemeyle kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben de," dedi.

"Gündüzsefam." Gülümseyerek ellerimi hâlâ ıslak olan saçlarında gezdirdim.

"Annen bunlardan birkaçını ister miydi dersin... Daha gençlik yıllarına ait zamanlardan? Ya da kaçırdıkları için üzülür müydü dersin?"

Bakışları bana kilitlendi. "Bence çok hoşuna giderdi," dedi yumuşakça. "Bence onları hazinesi gibi korurdu."

Kafamı salladım. "Tamam o zaman, ona birkaç tane veririm. Zaten gidip senin eşyalarını almamız gerekecek. Sence buraya taşınmana ılımlı bakacak mı?"

"Muhtemelen bakmayacak. Ama şehrin hemen diğer ucunda olacağım. Aramızda hallederiz. Benim mutlu olmamı isteyecektir."

Onayladım. "Evet."

Koridorda Xander'ın ayak seslerini duydum ve arkamı dönünce onun kapının eşiğinde durduğunu gördüm. "Siz çocuklar yemeğe hazır mısınız?" diye sordu.

Eden'a baktım ve o da başını salladı.

"Sonunda onun Eden tapınağını senin de keşfettiğini görüyorum," dedi Xander. "Ona bunun tuhaf ve korkutucu olduğunu söylemiştim." Ama yüzündeki ifade çok naifti.

"Kapa çeneni, Xander," dedim.

Eden usulca güldü. "Bu hayatım boyunca görebileceğim en inanılmaz şey."

Eden'ı bıraktım ve odanın arka tarafından küçük tuvali bulup, götürüp Xander'ın eline tutuşturduktan sonra yüzünün aldığı ifadeyi izledim. "Bir sonraki TBT için," dedim usulca.

Xander bir adım geriledi, küçük bir kahkaha attı ve tam alındaki bir tutam saçı yolacakmış gibi kavradı. "Aman Tanrım," dedi, duygulu bir yüz ifadesiyle.

Eden yanına gidip onun gözlerini alamadığı tuvalde ne ol-

duğuna baktı. Xander'ın on yaşındaki hâli kulübelerimizin yakınında oynadığımız bir kayanın üzerinde duruyordu. Ve onu tanıdığım kadarıyla kendi şakalarından birine gülüyordu. Gülümseyerek ben de onlara katıldım.

"Bu..." diye başladı ama kendini toparlamaya çalışırken kelimeleri kaybolup gitti.

"Görüyorsun ya, küçük bir Xander tapınağım da varmış. Artık Eden'ı kıskanmana gerek yok."

Gözlerimiz buluştu. "Teşekkür ederim, kardeşim," dedi.

Göz kırpıp ona sırtıttım. Stüdyodan çıktık ve Eden da üzerini giyindikten sonra mutfakta bizimle buluştu. Ve bir haftadır ilk kez gerçek bir yemek yemenin getirdiği mutlulukla ilk lokmalarımızı alır almaz Eden'la ikimiz birlikte inledik.

Xander bir süre sonra yanıımızdan ayrılırken kendini daha iyi hissediyormuş gibi görünüyordu. Önceki gece pek iyi uyuyamadığından, eve biraz dinlenmeye gideceğini söylemişti. O kıza bir şans verecek kadar kendini toparlayıp toparlayamayacağını merak ediyordum. Ve vereceğini umuyordum. Tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Bu sorunun da üstesinden geleceğini ve o kızın da bunu iyi bildiğini umuyordum. Ama bu onun hikâyesiydi ve günün sonunda hayatımızda hangi rolü üstleneceğimize sadece biz karar veriyorduk.

Bir duş alıp yüzümdeki dört günlük sakalı tıraş ettikten sonra temiz, uzun kollu, gri bir tişört ve kot pantolon giydim.

Banyodan çıktığımda, Eden'ı yatak örtülerini değiştirirken buldum. Eğer bu evrende, değiştirilmesi gereken herhangi bir yatak örtüsü varsa o da bunlardı. Kendi kendime kıkırdadım.

Yatak odasından çıktığımda Eden mutfak tezgâhının önünde duruyordu. Saçını tepeden topuz yapmış, telefonunu kurcalıyordu. Gülümseyip başını yana eğerek bakışlarını bana çevirdi. "Güzel temizlenmişsin, Calder Raynes," dedi şakayla karışık.

Ona uzanıp eğildim ve düzenli nabzını dudaklarımın altın-

da hissederken boynuna bir öpücük kondurdum. "Hımm," diye mırıldandım, geri çekilip gülümseyerek. "Sen de öyle, yine de hâlâ kirli ve üstün başın şeftali şurubuyla yapış yapış olmuş hâlini tercih ederim."

Bir kahkaha atarak telefonuna geri döndü ve gönder tuşuna bastı.

"Annen mi?" diye sordum, başımla telefonu işaret ederek.

Kaşlarını çatarak başıyla onayladı. "Evet. Bunu daha önce belirtmemiştim ama mesajları giderek zıvanadan çıkıyor." Bana doğru döndü. "Fazla korumacı. Sanırım bunun için onu suçlayamam, anlayışlı davranmaya çalışıyorum ama..." İç çekerek devam etti. "Her neyse geri dönüp ona güvence vermeli ve birlikte biraz zaman geçirmeliyim. Senin çalışman gerekiyor mu? Çatı işinde?"

Dudaklarımı büzerek başımı salladım, annesini üzdüğüm için kendimi suçlu hissediyordum. "Hayır, sergiye odaklanabilmek için bir süre izin almıştım." Elimini nemli saçlarımda gezdirdim. "Şimdiyse," dedim başımla hâlâ mutfak tezgâhının üzerinde duran çeki işaret ederek, "o işte bir müddet daha çalışmama gerek kalmayabilir."

"Ya da hiç," dedi tamamen bana doğru dönüp ellerini kalçaya koyarak gözlerime bakmak için kafasını kaldırdı. "Calder, belli ki yaptığın iş oldukça ilgi çekiyor. İstersen başka bir sergi daha yap. Madison çekin yanında bir kartvizit bıraktı. Ve şehrin dört bir yanında serin çalışmalarını isteyecek galeriler var, *Fırtına'nın* çalışmalarını." Gözleri haylazca parlıyordu. "Soyunmana laf etmeyeceğim." Kahkaha attım ve o da kendine hâkim olamıyormuş gibi sırttı. Onu böylesine mutlu gördüğüm için kalbim tekliyordu. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Ona gülümsedim. "Çamura bir çomakla resimler çizdiğim zamanları hatırlıyor musun?"

Güldü. "Evet, hatırlıyorum." Sonra yüzü ciddi bir hâl aldı. "Eğer bu evrende insanlar gerçekten bir şeyler yapmak için yaratılıyorsa, sen resim yapmak için yaratılmışsın. Sana bahsedilen

yetenekle insanların duygularını uyandırırıyorsun." Omuz silktili. "Eğer bu gerçeğe çağrı değilse, nedir bilmiyorum."

Birkaç saniyeliğine bakışlarım yüzünde gezindi ve ardından onayladım. "Tamam, birkaç galeriyle konuşacağım. Ama bugün... bugün annene gidiyoruz ve ona planlarımızdan bahsediyoruz." Eğilip onun pembe, dolgun dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Arkasından da markete gidip *evimiz* için yiyecek alışverişi yapıyoruz – en azından buzdolabı istemeyen şeyler." Gülümseyerek kâküllerinden bir tutamı alnından kenara çektim. "Sonra geri geliriz, ben de elektrik tesisatı üzerinde çalışırım böylece aydınlıkta yaşayıp soğuk yiyecekler yiyebiliriz." Hayalimde normal sıradan şeyler yaptığımız canlandı ve keyiflendim. Ve yüzündeki tatlı gülümsemeye bakarak onun da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordum. "Belki yarın bir mağazaya gidip birkaç eşya da seçeriz. Annen o çeki bozdurmamıza yardımcı olur mu dersin?"

Onayladı. "Evet, eder sanıyorum." Alnı hafifçe kıvrılmıştı. "Calder?" Dudağını ısırp duraksadı.

"Ne oldu, Gündüzsefam?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve bir gülücüğün hafif pırıltısı dudaklarında belirip yok oldu. "Polise gitmemiz gerekecek." Gözlerini kırıştırıp bana bakarken endişeli görünüyordu.

Derin bir nefes aldım. "*Gitmen* gerektiğini biliyorum, Eden. İsmi geri alabilmek için, bunun farkındayım." Başımı salladım. "Ama ben değilim. Xander da değil. Bizim gitmemiz gerekmiyor."

Bana bakan gözleri kocaman oldu. "Senin isminin de bir öneminin olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. "İsmi geri istemiyor musun? Bir kimliğinin olmasını hak ediyorsun, Calder. Demek istediğim, Madison bir kimliğinin olmayışını anlıyordu – ikinizin arasındakilerden dolayı bu sorunu aşmak için elinden geleni yapmaya da hazırdı..." Derin bir nefes aldı, belli ki cümlesinin geri kalanını tamamlamamak için kendisiyle savaşıyordu. "Her neyse," diye devam etti birkaç saniye sonra. "Her-

kes onun gibi anlayışlı olmayacak. Ya ehliyetin olmadan araba sürerken yakalanırsan? O zaman hikâyeni anlatmak zorunda bırakılırsın. Gel bunu kendi koşullarımızla yapalım. Gel bunu birlikte yapalım.”

Endişe damarlarımda dolanıyordu. Haklı olduğunu biliyordum. Çok daha önce bir araya gelemeyişimizin nedeninin hiçbirimizin polise gitmeyi göze alamadığından kaynaklandığını biliyordum. Ama yine de bunun düşüncesi bile kaygının damarlarımda dolanmasına neden oluyordu. “Ya bizi bir şekilde birbirimizden ayırmaya kalkarlarsa?” dedim. “Ya onlara olayın hemen ardından gitmeyerek yanlış bir şey yaptıysak? Kanunları bilmiyorum. Bizi hapse atabilirler.”

Eden itiraz etti. “Hayır. Sanmıyorum. Annemin Cincinnati Polis Departmanı’yla arası iyi. Aralarında güvendiği insanlar var. Aralarında bizim de güvenebileceğimiz insanlar olduğunu düşünüyorum.”

“Clive Richter...” diye başladım.

“Biliyorum. Ama bunca zaman geçti... Bunca zaman geçti ve o gün yaptıkları yanına kâr kaldı. Her zaman Arkadya’da yaşadığını söyledi ama selin olduğu gün başka yerde çalıştığını ve olanlarla bir ilgisinin olmadığını. Orada bile olmadığını söyledi ki biz bunun doğru olmadığını gayet iyi biliyoruz.”

Ellerimle saçımı kavrayıp ona sırtımı döndüm ve yüksek sesle nefes verdim. Hector’dan sonra en çok tiksindiğim adam Clive Richter’dı. Kuşkuyu ve düşmanlığı o omurgasız adam bana elini sürene kadar bilmezdim. Ve rozetini beni, Eden ve Xander’ı aşağılamak, küçük düşürmek ve korkutmak için kullanması da bugün polise güven duymam konusunda beni pek cesaretlendirmiyordu. Elim farkına bile varmadan bilinçsiz bir şekilde, kot pantolonumun örttüğü kalçamdaki o çirkin yara izine gitti. Bu defa Eden’ı korumam gerekiyordu. Kendimizi bile isteye polisin ellerine teslim etme düşüncesiye içimde nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim çılgın bir korku uyandırıyor. Mantığım insanların büyük çoğunluğunun polise güvendiğini ve polisin görevinin

yardım etmek olduğunu söylüyordu ama kalbim bambaşka bir şeyi haykırıyordu. “Bunu nasıl yapacağımızı konuşabilir miyiz?” diye sordum Eden’a dönerek, nazikçe. “Önce bunu planlayabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi. “Acelemiz yok. Bunu annemle konuşuruz, sonra kendi aramızda ve Xander’la da tartışırız. Hep birlikte bir karara varırız, olur mu?”

Kendimi daha iyi hissederek onayladım. “Evet.”

Eden bana küçük bir gülümsemeyle baktı. “Tamamdır.” Başını yana eğip gülümsemeye devam etti. “İyi olacağız, bunu biliyorsun değil mi?”

Dudaklarımda beliriveren küçük gülümsemeye engel olamadım. Çünkü karşımda duruyordu, gerçekte, sapasağlamdı ve *buradaydı*. Ve öylesine güzeldi ki kalbimi sıkıştırıyordu. “Evet, biliyorum,” dedim söylediğim şeyin büyük çoğunluğuna inanarak. Onu kollarımın arasına aldım ve tadında kendimi kaybederek derin bir şekilde öptüm.

“Kadınım,” dedim hurlayarak. Ben nefes alıp dudaklarımı boynuna gömerken güldü. Ben de biraz daha hırlama numarası yaptım. Ta ki kahkahalar atarak kollarımdan kurtulmak istermiş gibi debelenmeye başlayana kadar.

“Dikkatli ol, yoksa kendimizi yeniden Şifa Yatağı’nda bulacağız,” dedi gülerek.

“Amacım oydu,” dedim.

Birkaç dakika daha öpüşüp gülüşmemizin ardından yavaş yavaş sakinleştim.

“Gitsek iyi olur,” Eden iç çekerek.

“Biliyorum,” dedim, boynundan aşağı öpücükler kondurarak burnumu ona sürüyordum. Son dört gündür o kadar çok seks yapmıştık ki... ama hemen şimdi yeniden yatağa dönüp seve seve birkaç kez daha onunla sevişebilirdim.

Sonunda birbirimizden ayrılmayı başardık. Eden banyoya giderken ben de çabucak yatağımız için aldığım diğer örtüleri geçirdim. *Yatağımız*. Bu kelime beni öylesine mutlu ediyordu ki

kendimi mutluluktan neredeyse sarhoş olmuş gibi hissediyordum.

Stüdyodan Eden'ın ergenlik zamanlarının resmedildiği iki küçük tuval seçtim, ardından da onları sarı saman kâğıdının arasına sarıp bantlayarak paketledim. Ben kapıyı kapatırken Eden benimle koridorda buluşmuştu. Gülümseyerek elini tuttum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi çantasını mutfak tezgâhının üzerinden alarak.

Kapıyı arkamızdan kilitleyip lobiye inmek için asansöre bindik. Arkadya'da olanlardan sonra asansörleri ve genel olarak dar alanları sevmiyordum. Ama aynı zamanda Eden'ı eve götürüp eşyalarını almak ve yeni hayatımıza başlamak için sabırsızlanıyordum.

Sokağa açılan kapıdan çıktık, bana bakarken Eden'ın yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Ve ne olduğunu bile anlamadan birdenbire etrafımız cehennem yerine dönüvermişti.

Kalabalık bir grup etrafımızı sararken kafamı hızla sağa sola çeviriyordum ve Eden'ı tutup kendime doğru çektim. Geriye doğru tökezlediğimizde elimdeki resimleri yere düşürdüm.

"İşte oradalar!" diye bağırdıklarını duydum. "Eden Everson!" dedi biri. "Geriye döndüğünüzü polise neden bildirmediğiniz? Toplu intiharın olduğu gün Arkadya'da mıydınız?"

"Geri çekilin!" diye bağırdım henüz tutarlı bir düşünce geliştirmeyi bile başaramadan. İki adam öne doğru atılıp yere düşen tuvaleri ayaklarının altında ezdiler. Etrafımdaki dünya kanımdaki panik duygusuyla kırmızıya dönerken yumruklarımı savurmaya başladım.

"Calder Raynes! Fırtına!" diye adımı çağırdı başka biri. "Sizin de Arkadya'dan olduğunuz doğru mu? Siz ikiniz oradan nasıl kurtuldunuz? Tablolarınızdaki kadın Eden mıydı?"

Eden'ı omuzlarından sımsıkı tutmuş, söyledikleri kelimelerin anlamını zar zor kavrayarak kendimize yol açıyordum. Bir kolumla da önümüzde duran ve kendi rızasıyla kımıldamayan

kim varsa onu çekiyordum. İnsanlar dört bir yanımızı sarmış bağırmaya devam ediyorlardı. Kalbim dakikada binlerce kilometre koşmuşum gibi büyük bir hızla atıyordu ve adrenalin damarlarımda dolanıyordu.

“Ondan uzak durun!” diye bağırdım Eden’ı kolundan tutup çekmeye çalışan bir adama. Adam elini çekmeyi reddedince Eden’ı bırakıp adamın üzerine doğru yürüdüm. Salladığım yumruk yüzüne çaptı ve kanı etrafımıza saçıldı. Yere düşen adamı yüksek sesle bağırarak tekmelemeye başladım. Eden’in bağırışlarını duyuyordum ve sanki etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve sesler suyun altından geliyordu.

İçimdeki bir şeyin aniden koptuğunu hissettim, yumruklarım havada uçuşurken eklemelerimdeki acıyı hayal meyal hissediyordum ama hiçbirini umursamıyordum. *Eden çığlık atıyor. Elbiselerinde kan var. Adamlar onu benden çekip uzaklaştırmaya çalışıyor. Eden çığlık atıyor. Ona ulaşamıyorum. Onu koruyamıyorum. Eden çığlık atıyor. Elbiselerinde kan var. Adamlar onu benden çekip uzaklaştırıyor. Eden çığlık atıyor. Ona ulaşamıyorum. Onu koruyamıyorum.*

Kendime geldiğimde kalabalık geri çekilmişti, kaldırımın kenarında Eden’a siper olmuştum, derin soluklarım göğsümden hırıltılı çıkıyordu. Deli gibi etrafıma bakıp herhangi bir tehdit olup olmadığını değerlendirdim ve birkaç adamın yüzlerinin kanlı, ikisininse hâlâ yere serilmiş hâlde olduğunu gördüm. Başım sağa sola dönerken ayağa fırladım, Eden’ı da kendimle birlikte kaldırıp göğsüme sımsıkı bastırdım. Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışırken kelimeler dudaklarımdan dökülüyordu. “Bir daha asla, bir daha asla, bir daha asla,” diye tekrar ettiğimi fark ettim.

“Calder? Calder?” Bu Eden’ın sesiydi. Tatlı meleksi sesi. Bir nefes alıp aşağı baktım ve görüşüm tamamen açıldı. Onu cadde üzerinde park hâlindeki bir araca doğru çektim, ellerimi vücudunda aşağı yukarı dolaştırdım, yüzünü kaldırıp inceleyerek yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettim.

“Ben iyiyim, Calder,” dedi hıçkırarak. “Ben iyiyim. Bir şeyim yok gerçekten. Söz veriyorum.” Vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye-

ye çalışmış gibi elini uzatmış, kafasını sallıyordu. "Ben iyiyim. Beni korudun. Ben iyiyim."

Onun sözlerini dinlerken ve iyi olduğundan da emin olduktan sonra kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. Onu yerinden kendime doğru çekip bedenini kollarımın arasında koruma altına alarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Şimdi basın olduğunu anladığım az önceki kalabalık insan güruhunun caddede toplandığını, bazı kameraların üzerimize çevrilmiş olduğunu ve herkesin sessizlik içinde bizi izlediğini fark ettim. Muhtemelen onlara vahşi ve kontrolden çıkmış biri gibi görünüyordum.

Arabanın tekinin arkamızdan yaklaşan sesini duyduğumda bir başka bezgin nefes daha verdim. "Calder. Eden. Hemen arabaya binin," diye birinin bizi çağırdığını duydum ve arkamı döndüğümde bunun geçen hafta Eden'la birlikte galeriye gelen kız olduğunu gördüm. Kuzeni Molly.

Eden'ı yaslandığımız arabanın önüne doğru çekerken artık arkamızda kalan ve hâlâ yerinden kıvıldamayan kalabalığa dönüp bir bakış attım.

Kapıyı açtım ve Eden'ı neredeyse iterek içeri soktum. Hemen arkasından kendim de bindim. Araba ânında yola koyuldu ve oradan hızla uzaklaşmaya başladık. Arabanın camından dışarı baktığımda hava kapalı griydi ve gökyüzünde fırtına bulutları toplanıyordu.

Arka koltukta Eden'ı yanıma çekip yavaş yavaş nefes alıp vererek kendimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Bir elimi Eden'ın bileğinde dolayıp parmaklarımın altında atan nabzını hissederek sakinleşmeyi başardım.

ONUNCU BÖLÜM

Calder

Arabayı Eden'in annesinin evinin garaj yoluna park edip aşağı indik.

Buraya kadar sessizlik içinde gelmiştik. Molly yol boyunca yüzünde endişeli bir ifadeyle dikiz aynasından bizi izlemişti. Eden sadece başını göğsüme yaslayıp onu kollarımda tutmama izin veriyordu çünkü benim tam olarak neye ihtiyacım olduğunu iyi biliyordu.

Emin olamıyordum ama Molly bize zaman tanımak ve sakinleşmemizi sağlamak için evin önüne park etmeden evvel etrafta birkaç tur atmış olabilirdi. Yumruklarım kan içindeydi ve kendimi şoka girmiş gibi hissediyordum.

Arabadan indikten sonra, haberciler tarafından takip edilmediğimizden emin olmak için etrafı kolaçan emiştik. Eve doğru yürürken Eden'ı sıkıca tutuyordum. Nasıl oldu da bizi bulmuşlardı?

Biz neredeyse kapıya varmak üzereyken Eden'in annesi içeriden fırlayarak çıktı. "Aman Tanrım! Bütün haber kanallarında siz varsınız. İçeri girin hemen. Molly'yi sizi alması için gönderdiğim iyi olmuş."

Bizi aceleyle eve soktu ve kapıyı kapatmadan önce sokağı son bir kez kontrol edip arkasından kilitledi.

"Carolyn, Calder'ın elleri için ilkyardım çantasına ihtiyacımız var," dedi Molly.

Carolyn, karlı ve morarmış ellerimi gördüğünde ellerini yanaklarına götürdü. "Ah, hayır, hayır. Hemen," dedi ve odadan çıkmadan önce Eden'ı omuzlarından tutup gözleriyle bütün vücudunu iki kez taradıktan sonra ilkyardım çantasını getirmeye gitti.

Eden'la kanepeye gömüldük. Mobilyaları kana bulamamak için ellerimi bacaklarımın üzerine koydum.

Molly buzlu çayla ilgili bir şeyler söyleyerek odadan çıkmıştı. O gidince Eden'a döndüm. "Çok, çok üzgünüm," diye mırıldandım, alnımı onun alınına yaslayarak. Kafamı usulca salladım. "Sanki bir an için yeniden oradaydım... Birden çıldırdım. Çok özür dilerim."

Eden elini yanağıma koydu. "Anlıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Calder, bir grup akbaba gibiydiler. Resmen bize saldırdılar."

Derin bir nefes aldım. "Yine de haberlerde verecekleri görüntüler beni korkutuyor. Çıldırması gibi görünüyor olmalıyım."

"Biz de izlemeyiz," dedi yüzünde bir gülümsemenin izlerini taşıyarak. Beni öptüğü sırada Molly odaya elinde bir tepsi buzlu çayla geri dönmüştü.

Bana uzattığı bardağı aldım ve kana kana içtim. Eden kendi çayından bir yudum aldı ve Molly tepsiyi sehpa bıraktıktan sonra bizim oturduğumuz kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Ee, habercilere sizi kim ihbar etti bakalım?" dedi gözlerini kocaman açarak.

Eden'a göz atarak başımı salladım. "Bilmiyorum," dedim. "Madison?"

Eden dudaklarını dişleyip itiraz etti. "**Sanırım bu mümkün ama bilemiyorum. Bu sabah onunla konuştuğumda bunu kimseye söylemeyeceğine dair içten görünüyordu.**"

Başımı salladım. Ben de Madison'ın **yaptığını düşünmüyordum. Bu zamana kadarki deneyimlerime dayanarak oldukça güvenilir olduğunu söyleyebilirdim. Ama yine de insanlar incin-**

dikleri zaman normal zamanlarda yapmayacakları şeyler yapıyorlardı. Ve ben onu incitmişim.

“Bizi almaya gelmeyi nasıl akıl edebildin?” diye sordum Molly’ye.

Gözleri benimkilerle buluştu. “Ben etmedim. Carolyn etti.” Ellerini havaya kaldırdı. “Yemin ederim, Eden’in yaşadığını kanıtlayabilmek için onunla birlikte bir fotoğraf çekilip gidecektim.” Sesini alçalttı. “Carolyn dört gündür biraz delirdi. Sanki Eden yeniden kaçırılmış gibiydi. Ona makul bir açıdan bakmasını göstermeye çalışıyordum.” Bu konuda ne kadar başarılı olduğundan emin olamıyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı. *Kahretsin.* Carolyn’in polise rüşvet verip vermediğini merak etmeden edemiyordum. Ama bunu düşünmek bile bana kendimi suçlu hissettiriyordu. Eden’in annesi ona bunu yapmazdı.

Molly çayından bir yudum alıp bardağını yeniden önündeki sehpaye bıraktı. “Basına kimin ihbar ettiğine gelirse bence yüz kişiden herhangi birisi olabilir. Şu partide... davetlilerden kimseye bir şey söylememelerini istemiştik ama barmen bir şeyler duymuş olabilir. Kim bilir? Bu işi tam bir gizlilik içinde sürdürdüğümüz söylenemez.” Yeniden ellerini kaldırıp indirdi. “Aslında şimdi düşündüğümde medyanın kapımızı çalmasının *bu kadar* uzun sürmesine bile şaşırdım.”

Kendimi tutamayıp kıkırdamama şaşırdım. *Gayet doğru.* Eden’in kuzeninden hoşlanmışım.

Eden, Molly’ye gülümseyip dudağını ısırıldı. “Haklısın. Demek istediğim, gerçekten bir önemi var mı?” Kafasını kaldırıp bana baktı. “Sadece bizim istediğimiz zaman diliminde gerçekleşmesini dilerdim.”

“Sorun değil,” dedim alçak bir sesle. “Belki de en iyisi budur. Artık adını ve diğer haklarını geri alabileceksin.” Korkularımı olabildiğince kenara itmek için elimden geleni yapıyordum. Şimdi, bekleyip neler olacağını görmekten başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Kendimi hâlâ ufak bir şok geçiriyormuş gibi hissederken kanlı ellerimi yeniden bacaklarımın üstüne koydum.

Carolyn elinde ilkyardım çantasıyla aceleyle geri döndü ve sorgulayan gözlerle Eden'a baktı. Eden kafasını sallayıp elindeki ilkyardım kitini ondan aldı ve önümde diz çökmek için hareketlendi. Eklemlerimi alkolle temizlerken, hissettiğim acı beni tam olarak içinde bulunduğumuz âna geri döndürmeyi başarmıştı. Eden ellerimi sargı beziyle sararken, Carolyn de bize yukarıdan inmeden önce Eden'ın davasına bakan dedektiflerden biriyle konuştuğunu ve polisin yolda olduğunu anlattı. Televizyon haberlerinde çıkan görüntüleri görür görmez onu aramışlardı.

"Bize kötü gözle mi bakarlar?" diye sordu Eden omzunun üzerinden dönüp annesine bakarak.

Annesi başını salladı. "Bu durumu neden hemen bildirmediğimizi anlıyor gibiydi. Bence muhabirlerin size o şekilde saldırmış olması bu durumu bir süreliğine de olsa neden kendimize saklamak istediğimizin iyi bir kanıtıydı." Bana bakarken kaşları çatıldı. Molly'nin bize anlattıklarından sonra onun bana bu şekilde bakmasını yadırgamıyordum. Ona Eden'ı hemen geri getireceğimi söyledikten sonra dört gün boyunca geri getirmemiştim, sonra da bizim için bir tehdit oluşturduklarını sanıp ipini koparmış bir köpek gibi insanları dövmüştüm. Ya da o an tehdit olarak algıladığım için... Geri dönüp düşündüğümde olaya dair hatırlayabildiğim tek şey Eden'ın güvenliğinin tehlikede olduğunu sanmamdı ve başka bir detay hatırlamıyordum. Bahçe partisinde üzerinde iyi bir izlenim bırakmış olmama rağmen annesi şu an en iyi ihtimalle bile benim kaba biri olduğumu düşünüyordu.

"Her şey için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandım, Carolyn'e bakarak.

Alnı kırıştı ve başını salladı. "Biliyorum," dedi. "Öyle olduğunu görebiliyorum. Ve ben de bütün bunlar başına geldiği için üzgünüm. Keşke Eden'ı eve daha erken getirmiş olsaydın." Yüzünden suçlayıcı bir ifade geçti ve kendimi daha kötü hissettim. Ama yine de Eden'la o zamanı birlikte geçirmeye o kadar çok ihtiyacımız vardı ki... Tabii bunu onun annesine nasıl açıklayabirdim? Carolyn derin bir nefes alarak bakışlarını benden uzağa

çevirdi. "İyi haber, polis burada bir iki memur bırakacak, böylece kimse bizden izinsiz ön kapımıza kadar gelip canımızı sıkamayacak. Burada benimle güvendesiniz." Her ikimiz hakkında da konuşuyor ama sadece Eden'a bakıyordu.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. İstediğim tek şey Eden'ı kendimle birlikte eve götürmek ve yepyeni bir hayata başlamaktı. Onu kendime almak, onu kendim *korumak* ve buna layık olduğumu kanıtlamaktı.

Carolyn ayağa kalktı. "Eden, sana fıstıklı ezmeli pofuduk sandviç yapacağım," dedi yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle. "Küçükken çok severdin ve seni rahatlatacak bir şey varsa bu da pofuduk sandviçtir." Aceleyle odadan çıkarken arkasından, "Ekmeğin kenarlarını kesmeyi unutmam," diye ekledi.

Molly sanki ani bir ağırlı saplanmış gibi elini birden başına götürüp başını salladı. Eden'sa şaşkın görünüyordu. Benim gibi Eden'ın annesinin neden bahsettiğini onun da bilmediğini tahmin edebiliyordum.

Kapı çaldı ve sonraki beş saat boyunca Eden'la önce ayrı ayrı, sonra birlikte, duyarsızlaşana kadar tekrar tekrar hikâyemizi polise anlattık. Bazıları üniformalı bazıları üniformasız adamlar içeri girip çıkıyorlardı. Ama hepsinin yüzünde hikâyemizin verdiği şaşkın ifade görülüyordu. İlk başlarda kendimi korkmuş hissederek tedbirli davranmaya çalışmışım ama zaman ilerledikçe ben de biraz rahatlamaya başladım.

Sel günü yaşananları, özellikle de Clive Richter'ın yaptıklarını duyduklarında polisler şaşkına döndü. Hikâyemiz bizi yeniden Arkadya'ya götürmüştü. Hector bize işkence etmiş, beni öldürmeye çalışmış ve ardından Clive beni bacağımdan vurmuştu. Ona ne olur bilemiyordum ve hikâyemizi dinleyen onca insanın varlığına rağmen Clive'in artık bizim hayatta olduğumuzu haberlerden duyabileceği gerçeği mideme kramplar girmesine neden oluyordu. Tabii henüz duymadıysa...

Bakışlarımı her fırsatta Eden'a çeviriyordum ve o başka birine bakıyor olsa da gözlerimi ondan ayırıyordum. Onu takım

elbise giymiş genç bir dedektifle konuşurken izledim. Onunla rahatça sohbet edişini, adam not alırken birkaç kez nazikçe gülümseyişini ve adamın ona gözlerinde bir tür saygıyla baktığını görebiliyordum. Kıskaçlık beynimi altüst etti ve bu tür bir tepki vermenin normal olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Artık dışarıda, toplumun arasındaydık, *dünyadaydık*. Eden'a bakan ve onu güldürmeye çalışan pek çok erkek olacaktı. Bu durum hoşuma gitmeyebilirdi ama kıskaç bir gerzek gibi davranmam da gerekmiyordu.

Polis geldikten sonra Xander'ı arayıp yanımıza çağırdım ve birkaç saat sonra o da polis tarafından sorguya alındı.

Kendimi bu gün için hazırlamamıştım ama bütün ürkekliğime rağmen aynı zamanda içimde bir yerlerde kendimi büyük bir yükten kurtulmuş gibi hissediyordum. Artık başımızı öne eğip gezmek zorunda kalmayacaktık. Ve bu durumu daha erken bildirmemiş olmamız kimsenin umurunda değil gibiydi. Ve belki artık benim de bir adım olabilirdi. Bir yerlerde birileri kim olduğumu biliyor olmalıydı. Dışarıda bir yerlerde beni de bunca yıldır beklemiş birileri olabilir miydi? Eden'ın annesi gibi... Eğer öyle biri varsa onu çektiği azaptan daha önce kurtarmadığım için şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Ama henüz hazır değildim ve bu da durumun basitçe özetiydi.

Nihayet güneş batmaya başlarken Xander'ı uğurladık ve ondan kısa bir süre sonra da polis memurları toparlanıp Carolyn'in evini terk etti. Eden oturduğum sandalyenin arkasına dolandı ve kollarını omuzlarıma dolayarak beni boynumdan öptü. "Başardık, Karamelam," dedi fısıldayarak. *Karamelam*. Eden beni Karamelam diye çağırmayalı ne kadar olmuştu acaba? Gözlerimi kapattım ve bana sunduğu fiziksel ve duygusal rahatlamayı kabul ettim. Onun gücü, direnci bana daha önce de cesaret vermişti ve şimdi de her şeyi çözmemde bana yardımcı oluyordu. Başarmıştık. *Biz*. Böyle bir günü o olmadan atlabileceğimden emin değildim ama birlikte başarabilirdik, başarabilirdim.

Arkamı dönüp ona baktım ve gülümsedim. "Evet, başardık."

“Ve şimdi,” diye fısıldadı kulağıma, “gidip sana akşam yemeği pişireceğim, ardından da pembe örtülü, küçük, tek kişilik yatağıma gizlice girecek ve benimle birlikte uyuyacaksın.” Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Annem senin için misafir odasını hazırladı ama bunu hallederiz.” O, kulağıma küçük bir öpücük kondururken usulca kıkırdadım.

Carolyn var mı diye etrafa bakındım ama polisi geçiriyor olmalıydı. “Annen bizim dört gündür ne yaptığımızı düşünüyor-du ki?” diye fısıldadım.

“Eminim bu konunun üzerine düşünmemeye çalışıyordur,” dedi doğrulup etrafımdan dolanarak karşıma geçerken. “Benim bir kadın olduğumu inkâr etmeye çalışıyor. Sanırım beni küçük bir kız olarak düşünmeden edemiyor. Buna saygı göstermeye çalışıyorum. Ama benimle aynı çatının altında kalıp da en azından gecenin bir bölümünü aynı yatakta geçirmemen söz konusu olamaz,” dedi kucağıma oturarak.

Gülümseyerek ona doğru eğildim ve dudaklarını öperken sakin bir keyif hissinin beni ele geçirmesine izin verdim. En ideali bu değildi ama birlikteydik. Güvendeydik.

Bir kadın sesi boğazını temizledi ve kafamı kaldırdığımda Carolyn’ın kapının eşiğinde durduğunu gördüm. İkimiz birlikte ona gülümsedik arkasından da Eden ayağa kalkıp yanına gitti ve onu kucakladı.

“Çok iyi iş çıkardın,” dedi Carolyn, Eden geri çekildiğinde. İçeri girdi ve hemen karşımdaki sandalyeye oturdu. “Şimdi bu mide bulantısı hakkında bir sürü manşet atılacak, tıpkı Arkadya olayının hemen ardından olduğu gibi... Tıpkı babandan sonra olduğu gibi...” dedi üzgün ve endişeli bir şekilde ama ardından derin bir nefes aldı ve devam etti. “Telefonlar durmak bilmeyecek ve evden ayrılmaya kalktığınızda takip edileceksiniz.” Önce bana, ardından da Eden’a bakmıştı. “Hepimiz buna hazır olmalıyız. Eninde sonunda bitecektir ama yakın zamanda değil. Buna hazır mısınız?”

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve elimi

saçımın arasından geçirdim. “Hayır, değilim,” dedim doğrulup oturarak. “Ama başka seçeneğimiz var mı? O yüzden de elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Eden başıyla onayladı, ardından oturduğum sandalyenin yanına geldi ve elime uzandı. Elini kavrayıp bilinçsizce üç kez sıktım. Kalbim birdenbire huzurla ve açıklamakta zorlandığım hislerle dolmuştu.

“Evet,” dedi Eden nazikçe bana bakarak. “Elimizden gelenin en iyisini yapacağız.” Ardından da Carolyn’e baktı. “Anne, açıklasaydı biz bütün haberleri izlemek istemiyoruz ama birinin izleyip bize Clive Richter hakkında bilgi vermesi mümkün mü dersin ya da Calder’la ilgili ortaya çıkacak herhangi bir detay hakkında?”

Carolyn bana doğru bir bakış attı ve başıyla onayladı. “Tabii ki. Ben yaparım. O hâlde bu alan artık televizyonsuz bölge. Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca köşemize çekilip olayların yatışmasını bekleyeceğiz.”

Bu planı yaptıktan sonra hep birlikte mutfağa girdik. Eden yemek pişirirken benim pencerenin yanındaki mutfak masasında oturup beklemem için ısrar etmişti. Mutfakta hareket ederken onu seyrettim ve bir şekilde ona daha da çok âşık oldum. Daha önce Eden’ın makarna pişirmek ya da salata doğramak gibi normal şeyler yapışının keyfini yaşamak bana hiç kısmet olmamıştı. Bu her ne kadar bir başkasının kulağına komik gelse de benim için büyüleyiciydi. Carolyn ve Molly’yle diyalog kurmasını, gülüşünü ve onları dikkatle dinlemesini seyrettim. Öyle mükemmeldi, öyle nazikti ve öyle ışık saçıyordu ki. Eminim seneler önce Hector da bunu görmüştü. Ve evet, bunu kendi çirkin fikirlerine alet etmeye kalkmıştı ama ilk etapta onda farkına vardığı ışık gerçektir. Bu her ikimizi de ona çeken bir nitelikti. Ama dünyada sahip olduğum her şey üzerine yemin ederim ki ben onun bu özelliğini asla ama asla yok etmek niyetinde değildim, aksine daha da parlaması için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Bana bakıp gülümsedi, ben de ona karşılık verdim. Arkadya’dan ayrıldığımdan beri Eden’inki kadar nazik bir ruha

sahip ne kadar az insanın olduğunu daha da çok farkına varmıştım. Nasıl oluyordu da *bu* kız, benim kadını**m** böyle bir özelliği muhafaza etmeyi başarabiliyordu? Başına gelen onca şeyden sonra, insanın ruhunu yakıp yok edebilecek onca travmanın ardından bu özelliğini korumayı nasıl başarabilmişti? Bazen önünde eğilip ona tapmak istiyordum. Her açıdan öylesine güzeldi ki. Hâlâ. Onca zamandan ve onca şeyden sonra *hâlâ* güzeldi. Artık sadece kırılgan bir güzellikten ibaret de değildi. Onda başından beri gördüğüm o güçlü yön şimdi daha da belirgindi.

Yemeğimizi yemek için masaya geçtik. Eden, elleriyle yaptığı yemekleri yerken sevgi dolu gözlerle beni seyrediyordu. Ve sanki bu onu daha da keyiflendirip parlamasına neden oluyordu. Ben de o yüzden ikinci porsiyondan sonra doyduğum hâlde üçüncü porsiyonu da mideme indirdim.

O gece misafir odasından çıkıp Eden'ın odasına gittim ve onunla birlikte pembe örtülü, küçük, tek kişilik yatağına girdim.

Eden'ı göğsüme doğru çekince, elleri doğrudan iç çamaşırlarıma doğru gitti ve derin bir nefes almama neden oldu. Ama üzerine çıkmak için hareket ettiğimde yatak öyle bir gıcırdadı ki donup kaldım. Eğer ona vücudumun beni yönlendirdiği gibi sert ve kuvvetlice sahip olursam bütün komşular uyanırdı. Biz dişlerimizi fırçalarken annesinin yatakları değiştirip değiştirmediğini merak ediyordum.

Eden'ın kocaman açılmış gözleri yarı karanlık odanın loş ışığında benimkilerle buluştu. Yüzü tutmaya çalıştığı kahkahalarla çarpılmış hâlde eliyle ağzını kapatarak ses çıkarmamak için çabalıyordu. Kendi kahkahalarımı tutmaya çalışarak ona sırtıttım.

Nihayet kendimizi toparladıktan sonraysa yere inmiştik. "Hep gizlenip durmak zorunda kalıyoruz," dedim fısıldayarak dudaklarına doğru.

"Bu farklı," diye geri fısıldadı.

"Biliyorum." Yine de bundan hoşlanmıyordum.

Altımızda bir battaniye, iki kaçak ergen gibi onunla yatak odasının zemininde sevişiyorduk. Her ne kadar sessiz olmamız

gerekse de, tercih edeceğim gibi kendi yatağımızda olmasa da yine de birlikteydik ve bu da bana yetiyordu. Vücutlarımız birleşirken elini yanağıma koydu ve sevgi dolu bakışları benimkilerle buluştu. Ve Eden’la birlikte olduğum zamanlarda bulduğum derin huzuru yeniden buldum.

İkimiz birlikte zevkin doruklarına çıkmıştık ve mümkün olduğunca sessizliğimizi koruyabilmek için birbirimizin ağzına doğru soluyorduk. Sakinleşirken yüzümü boynuna gömdüm ve ellerinin sırtımdan usulca aşağı yukarı kayarak kaslarımı yogurmalarına izin verdim. Daha sonrada mutlulukla iç çekerek içinden çıkmıştım.

Bir müddet daha orada öylece yatmaya devam ettik. Ben burnumu ona gömüp kokusunda kayboldum, o da tenimi okşamaya devam etti.

“Bebeğimizin doğmasını çok istiyordum,” dedi bir süre sonra.

İçine her boşaldığımda bunu hayal ediyordum. Ve artık onu hamile bırakmamın mümkün olmadığı gerçeğini kavırıyordum. Kalbim acıyla sızlıyordu. Onun altında olmayan diğer koluma yaslanarak hafifçe doğruldum. Yüzü kederle doluydu. Onu alnından öpmek için eğildim. “Biliyorum. Ben de istedim,” dedim usulca.

“Bir daha bebek sahibi olamayacak olmamla ilgili de bir çesit kabullenme evresine geçtim.” Duraksadı, devam etmesi için bekledim. “Belki de... başka bir tane daha taşıyamayacak olma- ma rağmen, *senin* bebeğine hamile kalmış olmamın başıma gelen en *doğru* şey olduğunu düşünmüştüm.” Yine sessizliğe gömüldü. “Ama şimdi, sana yeniden kavuşunca sanki yasımı yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyorum.”

Sağını kenara çektim. “Anlıyorum. Bunu değiştirmek için elimden geleni yapacağım, Gündüzsefam.” Eğilip onu öptüm. “Ve dediğim gibi, eğer istersen çocuklarımız da olacak. Bir şekilde. Evlat edineceğiz. Sen nasıl istersen. Bu hayatımızda sana istediğin her şeyi vermek için elimden geleni yapacağım.”

Burnunu çekti. “Yapacağını biliyorum,” dedi.

Bir süre daha birbirimize sarılarak orada öylece yatmaya devam ettik. Elbise dolabının kapağına gözlerimi diktim ve içine yapıştırdığı şeyleri düşünmeye başladım.

“Bana Hector hakkında başka neler araştırdığından bahsetsene,” dedim sessizce.

Eden bana iyice sokuldu. Saçlarına doğru gülümseyerek onu iyice kendime çektim.

Eden bozana kadar bir müddet daha her ikimiz de sessizliğimizi koruduk. “Hector’ı araştırmaya başladım çünkü onun uydurduğu dini benden daha iyi kim bilebilirdi ki? Bizden? Çıkan bütün haberlerde insanların kafaları karışık gibiydi ve ben onların bütün sorularının cevabını biliyordum. Bu yüzden birkaç gerçeği açığa çıkarabileceksam eğer bunu yapmak benim görevim diye düşündüm, anlarsın sen de.” Sesinden heyecanı duyuluyordu ve düşüncelere dalarken vücudu hareketsizleşti.

Kolunun yumuşak derisini parmak uçlarımla okşarken bir süre sessiz kaldım. “Bunların hiçbirinden bugün polise bahsettin mi?”

Başını salladı. “Hayır çünkü bu sadece araştırdığım bir şey. Cevapları henüz bulamadım. Gerçi araştırmaya devam edersem bulabileceğimi düşünüyorum.”

“Ne gibi?”

“Kim olduğu ve nereden geldiği gibi.”

“Nereye bakıyordun?”

Bana bakabilmek için hafifçe kafasını kaldırdı. İlgisini çeken bir konu hakkında konuştuğu zamanlarda olduğu gibi gözleri kocaman oldu. *Seni çok seviyorum, Gündüzsefam.* “Kutsal kitabın öğretilerini daha çok araştırdıkça, Arkadya’da düzenlenen bazı ritüelleri, bazı şeylerin isimlerini internette araştırdıkça Yunan toplumuna, dinine ve mitolojisine ait şeyler buldum. Çok benziyorlardı, neredeyse aynıydılar.” Sesi gitgide daha da canlı bir hâl aldı. “Hepsi değil ama büyük çoğunluğu.”

“Başka neler?”

“Adı – ki artık onun gerçek adı olmadığını biliyoruz. Hector. Mavi gözlü, sarışın bir adam için tuhaf bir ad değil mi sence?”

“Bilmiyorum. Sanırım öyle.” İnşaat işinde Xander ve benimle birlikte çalışan Hector adlı birkaç İspanyol adam vardı. Ne zaman birisi onların adını zikretse korkuyla siniyordum.

“Ve oğulları – Jason, Phineus, Simon ve Myles.” Sesi son isme geldiğinde hafifçe çatladı ve başını yeniden geriye yasladı. Onu daha sıkı sardım. Benden çok daha iyi tanıdığı o masum oğlanlar için kalbinde hâlâ keder vardı. Sevdikleri için.

“Ne olmuş o isimlere?” diye fısıldadım, eğilip onu başının üstünden öperek.

“Hepsinin isimleri Yunan tarihi veya mitolojisinden. Biri tanrı, bir diğeri kahraman, öteki deniz perisi... Diğerini hatırlayamıyorum. Dolap kapağında var,” dedi sessizce.

Bu konuyu birkaç dakikalığına değerlendirdim. “Peki bütün bunların anlamı ne?” dedim. “Hector bir sebepten Yunan tarihiyle kafayı mı yemiş? Hem de o kadar çok yemiş ki gidip kendine bir din mi yaratmış? Ya da ilham almak için kullanmış. Anlamı ne?”

“Bilmiyorum. Ama her şey Indiana’da başlamış olabilir.”

Kaşlarını çatıldı. “Neden Indiana?”

“Çünkü beni ebeveynlerimden kaçırdıktan sonra oraya götürdüğünü düşünüyorum. Arkadya’ya gelmeden önce beni iki yıl orada bir yerlerde tuttu. Hafızamda bir arabada aniden uyanmışım ve Amerika’nın Kavşakları yazar bir tabela gördüğüm kısa bir anı var. Bunu hep hatırladım ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu yüzden araştırdım – *Google’ladım*,” diye ekledi kelimenin yeni kullanımını daha uygun buluyormuş gibi kafasını sallayarak. Gülümsemeden edemedim. “Bu, Indiana’nın girişindeki karşılama tabelası. O tabelayı geçtikten çok kısa bir süre sonra iki yıl boyunca kaldığımız o eve varmıştık. O kısımdan sonrasını hatırlayamıyorum.”

Kanım sanki birkaç derece birden soğudu. “Sana orada ne yaptı?” dedim.

Başını salladı. "Düşündüğün gibi bir şey yapmadı. Bana... kutsal kitabı okutturuyordu. Bana benim oynayacağım rolden bahsedip duruyordu... Sürekli. Biraz bulanık. Ebeveynlerimi kaybettiğim için yastaydım. Öldüklerini sanıyordum. Yalnızdım... çoğunlukla. Dışarıya çıkmama çok fazla izin verilmiyordu. Her şey... çok bulanık."

"Beynini yıkamış."

Bunu bir anlığına değerlendiriyormuş gibi durdu. "Belki."

"Sadece başaramamış. Benim güçlü Gündüzsefam."

"Hayır başaramadı. Ama bazı konularda *başardı*. Çok fazla bir şey hatırlamıyorum..."

"Sence neden Indiana'da başladı? Arkadya zaten vardı. Neden seni evine götürdü?"

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Belki oranın daha güvenli olduğunu düşünmüştür. Beni Arkadya dışında götürebileceği tek yer. Belki hayatında sonuca bağlaması gereken şeyler vardı. Kim bilir?"

"Oraya gitmeyi düşünüyordun, değil mi?" diye sordum.

Yeniden omuzlarını silkeledi. "Eğer daha fazla bilgi bulabilseydim, evet, düşünürdüm." Duraksadı. "Ama biraz ürkütücü görünüyordu. Yani oraya nasıl giderdim?" İç çekti. "Yakın zamanda olmazdı. Sonuçta önümde doldurmam gereken koskoca bir hayat vardı, anlıyor musun?" Sert bir şekilde nefesini verdi ve soluğunu tenimde hissettim.

Kalbim bahsettiği duygunun tanıdıklığıyla sıkıştıyordu. Bu benim kafamdan da sık sık geçerdi. *Bu hayat bana çok uzun geliyor*. "Gündüzsefam," diye mırıldanıp yeniden başını öptüm. "Yaşamanın bir yolunu buldun, hayatta kalmanın. Seninle gurur duyuyorum. Ama artık hepimiz bu konuyu geride bırakabiliriz. Artık bu konuyu deşmenin bir anlamı yok. Hector öldü. Polis hikâyemizi biliyor, senin hikâyeni de biliyorlar. Artık her şey onların ellerine kaldı."

"Hımm," dedi tam olarak ikna olmamış gibi.

Karanlıkta onu kendime doğru çevirdim. "Eden, bu konuyu daha fazla araştırmanın gereği kalmadı."

"Peki sen ne olacaksın?" diye sordu. "Gerçek kimliğini nasıl bulacağız?"

"Bütün bu araştırdıklarının benim gerçek kimliğimle bir ilgisi olmayabilir. Biz burada yatarken, milyonlarca insan hikâyemizi ve benim bilgilerimi dinliyor. Mutlaka içlerinden biri kayıp iharında bulunacaktır. Mutlaka beni tanıyan birileri çıkacaktır."

"Evet," diye mırıldandı.

"Evet," dedim onaylayarak. "Gerçeğin ortaya çıkması ve kim olduğumu bulmak için bekleyeceğiz."

Ay ışığının aydınlatığı odada bana doğru dönüp yüzüme baktı. "Senin kim olduğunu biz çoktan biliyoruz," dedi yüzüme doğru. "Nereden geldiğini öğrenmek için bekleyeceğiz. Arada büyük bir fark var." Doğru söylüyordu. *Nereden geldiğimi bilmiyor olabilirim ama kim olduğumu çok iyi biliyorum.* Kimliğim bir muamma olarak kalsa bile, kim olduğumu gayet iyi biliyordum. *Eden'indim.*

"Seni seviyorum," dedim onu göğsüme çekerek.

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Banyoya gidip temizlendik ve sonra gıcırdayan yatağımıza geri döndük. Şafak sökmeye başlayıp günün ilk ışıkları odaya dolana kadar birbirimize sarıldık ve ben sabaha karşı sessizce kendi yatağıma geri döndüm.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eden

Ekranda elinde mikrofonla sarışın bir muhabir belirdi. “Fox 19 Cincinnati News’tan ben Sara Celi. Calder Raynes ve Eden Everson’ın evinin önünden canlı yayındayız. Yeniden açılan ve toplamda 198 kişinin öldüğü, tarihin en trajik toplu intihar olayıyla ilgili yeni gelişmeler var. Tricia, hikâyesinin geri kalanı için sendeyiz.”

Stüdyodaki spiker kısa süreliğine, Fox’a bağlı Arizona’daki kuruluşları tanıttıktan sonra ekranda hafif bir rüzgârla saçları dalgalanan kumral bir kadın belirmişti, elinde bir mikrofon tutuyordu. “Ben Michelle Mathis. Goodwin Polis Departmanı’nın önünden bildiriyorum. Polis Memuru ve Arkadya konsey üyesi Clive Richter’in uyuşturucu kaçakçılığı ve kara para aklama suçlarından tutuklandığı karakolun önündeyiz. Eski ortağı polis memuru Michael Owens polisle işbirliği yapmıştı ve Komiser Bard bana az önce onun kendilerine oldukça yardımcı olduğunu söyledi. Komiser, Calder Raynes ve Eden Everson’ın kendilerine vermiş olduğu ifadelere dayanarak Clive Richter’in aynı zamanda Calder Raynes’i öldürmeye teşebbüsten şüpheli olduğunu da söyledi. Bilgi aldıkça size buradan detayları iletmeye devam edeceğiz.”

Calder’la kanepede yan yana oturmuş el ele haberleri seyretiliyorduk. “Kapat şunu,” dedi neredeyse yüzüncü kez aynı kareler ekranda oynamaya başladığında.

Televizyon kapandı ve Calder doğrudan karşıya bakmaya devam etti. Yüzüne baktığımda ifadesini okuyamadım. “İyi misin?” dedi uyuşmuş bir hâlde.

Başımı sallarken, bir taraftan da tam olarak ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Son üç yıldır ne zaman Clive Richter’ı ya da genel olarak polisi düşünsem korkudan felç olurdu. Ama şimdi onu ellerinde kelepçelerle öylesine zayıf düşmüş bir hâlde görünce hissettiğim tek şey rahatlama ve bir tür zafer duygusu olmuştu.

“Sen iyi misin?” diye sordum Calder’a ve kanepenin tam karşısındaki sandalyede oturan Dedektif Lowe’a bir bakış attım. Bize Clive Richter’ın tutuklanmasıyla ilgili bir son dakika haberi olacağını önceden bildirmek için buraya kadar gelmişti. Dediğine göre Calder ve benim hâlâ hayatta oluşumuz Clive’in eski ortağının işbirliği yapmasına ve Clive’in bulaştığı diğer pek çok suçun gün yüzüne çıkmasına neden olmuş.

Calder bir dakika daha boşluğu seyretmeye devam etti ve arkasından zor algılanabilir bir şekilde kafasını sallayıp ayağa kalkmadan hemen önce ellerini bacaklarının üzerine sürdü. “Ben gidip bir bardak su alacağım. Sen de ister misin?”

“Olur, evet.” Yüz ifadesini okumaya çalıştım ve yine başarısız oldum.

Başını hızlıca polis memuruna salladı. “Dedektif?”

“Evet, olur. Teşekkürler, Calder.”

Odadan çıkarken arkasından onu izledim. Clive’la ilgili bir haber duymak başlangıçta beni de huzursuz etmişti. Ama Calder için Clive’in yüzünü görmenin –her ne kadar şimdi işlediği suçların en azından birkaçının cezasını çekecek de olsa– o malum günün çaresizliğini ve öfkesini geri getirmiş olmasını anlayabiliyordum. Onun başka yasadışı işlere de karışmış olması beni hiç şaşırtmıyordu. Başka hayatları mahvetmekten keyif alan kişiler genelde kendi sefaletlerini etraflarına yaymaktan haz duyarlardı. Tek umudum bana ve Calder’a karşı işlediği suçlardan hüküm giymesine yetecek kadar kanıt bulunabilmesiydi. Anlaşılan bunu da bekleyip görecektik.

Dikkatimi Dedektif Lowe'a çevirip derin bir nefes aldım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi, sanırım... sadece... onu tekrar görmek çok tuhaf."

"Tahmin edebiliyorum." Oturduğu sandalyeden kalktı ve gelip yanıma oturdu. Bana doğru döndü. "Eden, olanları düşünürsek çok iyi idare ediyorsun," dedi başını sallayarak. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ve sen çok iyi başa çıktın. Umarım bunu patronluk taslamak gibi algılamazsın," diyerek küçük bir kahkaha attı. "Ama zor durumda kalmış pek çok insanla karşılaşıyorum ve sadece cesaretinin beni çok etkilediğini bilmeni isterim."

Sözlerine minnettar kalarak gülümsedim. "Teşekkür ederim, dedektif..." Görüş alanıma giren Calder'a bakmak için başımı kaldırdım. Çenesi gerilmiş bir hâlde elinde taşıdığı iki bardak suyu sehpayı öyle sert bir şekilde bıraktı ki suların birazı ahşabın üzerine döküldü. Yüzüne baktığımda gözleri kocaman açılmış ve utanmış görünüyordu.

"Üzgünüm, bir peçete getireyim."

O, odadan çıktığında dedektif yeniden konuşmaya başladı, "Bu durum eminim Calder için de çok zordur. Birbirinize iyi bakın."

Bir nefes verdim. "Bakıyoruz. Teşekkür ederiz." Onu kapıya kadar geçirdim ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra bir dakika kadar öylece durup durumumuzu değerlendirdim. Henüz ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Mutfağa gittiğimde Calder ellerini tezgâha yaslamış duruyordu. Kollarımı beline dolayarak ona sarıldım. "Selam," dedim.

"Selam," dedi usulca, ardından kollarımın arasında bana doğru döndü. O beni kollarının arasına aldıktan sonra ben de yanağımı onun göğsüne yasladım.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım.

"Evet," dedi ve ardından duraksadı. "Sadece Clive'in yüzünü yeniden görmek..." diye ekledi derin bir nefes alıp.

"Biliyorum."

O şekilde birkaç dakika daha durarak birbirimizin varlığından kuvvet aldık.

“Sence ne düşünmüştür?” diye sordu Calder. “Bizim hâlâ hayatta olduğumuzu duyduğunda? Aklından ne geçmiştir dersin?”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Onun aklından geçenlerle ilgili tahmin yürütmek bile istemem çünkü adamın kafasının içinin çok çirkin bir yer olduğundan eminim.” Garip bir ürperti omurgamda dolandı.

Calder’ın yüzündeki ifade benimle tamamen aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Bu olayın ardından medya bize ulaşma çabalarını artırmıştı. Bizim için şimdilik annemin evinde kalmak hem en elverişli hem de en güvenli seçenektir. O yüzden olaylardan birkaç gün sonra polis eşliğinde Calder’ın dairesine gidip daha uzun sürecek ziyareti için ona gerekli olacak eşyaların bulunduğu küçük bir çanta hazırladık.

Tam merdivenlerin en tepesine geldiğimizde polis memurlarından biri aniden durdu ve “Geri çekilin,” diye bağırdı, hemen arkasından da silahına sarıldı. Adrenalin bütün vücudumu ele geçirirken Calder önüme geçip kendini bana siper etmişti.

Polis memurları aceleyle yanımdan geçtiler ve biri Calder’ın dairesinin kapısını ayağıyla iterek açtı. O zaman anladım ki kapı hafifçe aralık duruyordu. Kalbim sıkıştı çünkü birkaç gün önce buradan ayrılırken Calder’ın kapıyı kilitlediğinden emindim.

Kapı savrulup açılırken Calder’ın arkasından göz attım ve içerideki yıkımı gördüğümde korkudan nefesim kesildi.

Polis memurları ellerinde silahlarıyla içeri girerken Calder boğuluyormuş gibi inledi. Arkasından elimi tutarak beni kapının yanına doğru yönlendirdi. Polis memurları içeriyi ararken biz de dışarıda bekledik. Yaklaşık beş dakika sonra ikisi de dışarı çıktı. “Gerçekten üzgünüm,” dedi memurlardan biri. “Kendinizi hazırlasanız iyi olur. İçerisi çok kötü durumda.”

Birlikte içeri girerken Calder elimi hiç bırakmadı. Ağlama-

mak için elimle ağzımı kapattım. Bütün mutfak dolapları duvarlardan sökülmüş, yerlerdeki güzelim döşemeler sanki balyoz vurulup parçalanmış, tezgâh mahvolmuş ve bütün aydınlatma armatürleri yerlerinden koparılmıştı. *Ah, Tanrım, hayır. Ama neden?* Calder bu dairenin bütün işlerini kendi başına yapmıştı. Ona baktım, şok geçiriyormuş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi bir şey belli etmese de çenesini sıkıyordu.

Bakışlarımı ondan ayırıp daha önce bembeyaz olan duvara siyah boya ile yazılmış olan kelimeleri okudum: ŞEYTANA TAPANLAR, ARKADYA İBLİSLERİ GEBERDİLER AMA ASIL ŞEYTAN BURADA YAŞIYOR.

Boğazımdan korku dolu bir hıçkırık koptu. Onun bakışları benimkileri yakalamadan önce benimkiler Calder'ın gözlerini bulmuştu. Duvardaki kelimeleri okurken yüzünde utanca benzer bir ifade belirdiğini gördüm. Hector da ona şeytan derdi. *Şeytan'ın tohumu.* İçten içe bunun doğru olduğuna inanıyor olabilir miydi? *Ah, Calder.*

Calder beni açık mutfaktan oturma odasına, oradan da stüdyosuna giden koridora götürdü. Ne yaptıklarını görünce hıçkırıklarıma engel olamadım. Bütün tablolar parçalanmış ve yok edilmişti. Etrafa bakınırken midemdeki safra boğazıma kadar geldi. Az önceki yazının aynısı stüdyosunun duvarlarında da vardı. Ama Calder'a baktığımda duvardaki yazılara bakmadığını fark ettim. Bakışları tamamen mahvolmuş tablolarda geziniyordu. Mağlubiyet hissi beni ele geçirdi. "Calder," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm." Sesim son kelimedede çatallaşmıştı.

Calder yumruklarını açıp kapatarak bir müddet daha önündeki felaketi izlemeye devam etti. Arkasından bakışlarını bana çevirdi ve beni tutup göğsüne bastırdı. Birkaç dakika boyunca sadece nefes alarak orada öylece durmaya devam ettik. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

"Sorun değil," diyordu yatıştırıcı bir şekilde, eliyle saçlarımı okşarken. "Bu tablolar benim sana olan hasretimdi, Eden. Artık gerçek *sen* yanımdasın. Onlara ihtiyacım kalmadı."

İtiraz ederek başımı iki yana salladım. "Ama bunlar senin eserindi. Senin güzelim eserlerin."

Bir dakika kadar sessizliğini korudu. "Yenilerini yaparım. Hem artık sen yanımda olduğuna göre her bir detayın tam ve kusursuz olur."

Yüzümü tişörtüne gömüp bir müddet daha ağladım. "Özür dilerim, şu an benim seni teselli ediyor olmam gerekirdi."

Calder nefes vererek bana çok küçük ve kederli bir gülümseme bahşederken ben de kafamı kaldırıp ona baktım. "Ediyorsun."

Burnumu çekerek küçük üzgün bir kahkaha attım. Gerçekten de şu an onu teselli ettiğimin farkına varıyordum – üstelik oldukça sıkı bir şekilde.

Yatak odasına geçtik ve inanamayarak duvarlarda başka yazılar olduğunu gördük. Elbiselerin her biri tek tek kesilmiş ve parçalanmış hâlde odanın her yerine saçılmıştı. Bunların ortasında Şifa Yatağı'mızın örtüleri çıkarılmış ve yatak da kesilip parçaları odanın dört bir yanına dağıtılmıştı. Sanki ortadan ikiye kesilen benmişim gibi hissediyordum. Kendimi haklarım ihlal edilmiş ve hasta hissediyordum. Calder elimi neredeyse canımı acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Odadan çıkıp, bizi bekleyen polis memurlarının yanına giderken bütün vücudu gergindi. "Burada alabileceğimiz hiçbir şey kalmamış," dedi memurların yanından yürüyüp geçerken.

"Bayan Connor'ın evine vardığımızda bu olayı rapor ederiz," dedi memurlardan biri arkamızdan.

Biz apartmanın önüne park edilmiş polis arabasına binerken polisler muhabirlerle aramıza bariyer olmuştu. Eve doğru giderken Calder camdan dışarıyı seyrediyordu. "Burası bana ait olan ilk yerdi," dedi usulca. "Seni orada güvende tutmak istemiştim."

Kalbim acıyla sıkıştı. Hafızamda çocukluğunu geçirdiği iki odalı küçük kulübe canlandı... ve Hector'ın onu yerde üzerinde uyuttuğu çamaşır odasında duran battaniye. Hiçbir zaman kendine ait bir yeri olmamıştı, gurur duyabileceği, özelinin keyfini varabileceği bir yer. Ve bu mekânın bizim olmasını istemişti.

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. O yüzden sadece yanına yaklaşıp ona sarılmakla yetindim.

Haftalar geçti. Calder dairesine yapılanlarla ilgili pek fazla konuşmuyordu. Ancak onların onu derinden etkilediğini görebiliyordum. Sadece *eşyalarının* yok edilmesi ya da *yaşadığı yerin* mahvolması değil, aynı zamanda Arkadya'dan olduğumuz için bizden nefret eden insanların olması da onu etkilemişti. Her ikimiz de artık evden çıkmak zorunda kaldığımız zamanlarda medyaya karşı daha dikkatli olmaya çalışıyorduk. Calder vakitini benimle geçirmedeği zamanlarda çoğunlukla bahçedeki havuzun kenarında oturuyordu. Böyle zamanlarda pencereden arka bahçeye göz attığımda, kulübelerinin küçük verandasında oturan oğlan çocuğunun gölgesini görmeden edemiyordum. Bu defa önünde oturduğu ev daha büyüktü ama tıpkı o zaman olduğu gibi kendine bir yer bulmaya çalışıyordu ve yapamıyordu. Günler geçtikçe Calder'ın annemin evinden ayrılmak için daha da sabırsızlandığını görebiliyordum. Ve ilk başlarda bir sığınmacı gibi hissettiği yer şimdi ona bir hapis gibi hissettiriyordu. Bir gün ön bahçeyi boş gördüğümüz için dışarı çıkmak istedik ancak biz daha kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz, açılıp kapanan araba kapıları ve ellerinde mikrofonlarıyla sorular sorarak üzerimize saldıran muhabirler yüzünden pes etmek zorunda kaldık. Yanımdaki Calder'ın ânında gerildiğini fark edip onu hiç vakit kaybetmeden eve geri soktum.

Xander çalışmadığı günlerde ziyaretimize geliyordu. Ve annemle Molly etrafımızda dört dönüp bizim sıkılmadığımızdan ve iyi olduğumuzdan emin olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Söz konusu olan benimle birlikte vakit geçirmek olduğundaysa annemle Calder arasında tam bir rekabet söz konusuydu. Özellikle de annem tarafından. Onlara vakit ayırmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Ama sonuçta tek bir insan dım ve hep beraber bir evin içinde kısılmış durumdaydık.

Medya Xander'ın hayatını da zorlaştırıyordu ama onu bizim kadar av hâline getirmemişlerdi. Benim kaçırılmam, geri dönüşüm, Calder'ın olay günü Arkadya'da oluşu *ve* aşk hikâyemiz medyayı tam olarak akbabalara çeviriyordu.

Polis ara sıra uğramaya, aydınlatılması gereken bir konu olduğunda onu aydınlatmaya ve örneğin kara para aklama meselesi yüzünden Clive'in bütün mal varlığının dondurulduğuna dair bizim bilmek isteyeceğimizi düşündükleri şeyler hakkında bizi bilgilendirmeye devam ediyordu. Kimseyle bağlantıya geçemeyecek ve duruşmaya kadar hapiste kalmaya devam edecekti. Ama niyeyse, ona yardım etmek isteyebilecek arkadaşlarının varlığından şüphe ediyordum.

Annemin, benim de konuşmaktan keyif aldığım genç ve yakışıklı Dedektif Lowe'a karşı özel bir ilgisinin olduğunu görebiliyordum. Dedektifin bazı sorular sormak için bize uğradığı günlerden birinde, Calder'la izlemek istediğimiz bir film için o gittikten hemen sonra mutfakta mısır patlatıyordum.

"Eden," diye söze girdi annem, hemen yanında durduğu mutfak dolaplarından birinden çıkardığı bir kâseyi bana uzattı. "Bobby çok yakışıklı, öyle değil mi?"

Duraksadım. "Bobby?"

"Ah," dedi kahkaha atarak. "Dedektif Lowe."

"İl, evet anne, öyle."

Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle mutfak tezgâhına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Senden hoşlandığını düşünüyorum," dedi.

Patlamış mısır paketini açarken duraksayarak ona dik dik baktım. "Ben biriyle beraberim, anne. Unuttuysan hatırlatayım. Calder. Burada, senin evinde bizimle birlikte yaşıyor."

Annem rahatsız edici bir şekilde güldü. "Evet, elbette, Calder'ı asla unutamam. Nasıl unutabilirim ki?" Önce dudaklarını birbirine bastırdı ama hemen arkasından ifadesi yumuşayarak derin bir nefes aldı. "Sadece diğer erkeklerin de seni çekici bulduklarını görmeni istiyorum. Böyle bir deneyimin hiç olmadı." Başını

aşağı eğdi. "Burnumu soktuğumu biliyorum, Eden, gerçekten. Sadece... iş birileriyle çıkmaya geldiğinde sana hiç anne tavsiyesi verme imkânım olmadı ya da..." Yüzünü keder kaplamıştı ama ona elimi uzatmadım. "Bir kadın için bütün seçeneklerinin farkında olmasının her zaman iyi olduğunu düşünmüşümdür." Bir anlığına duraksadı. "Calder çok iyi bir çocuk ve açıkçası çok da yakışıklı ama sana kendini daha fazla güvende hissettirecek biriyle birlikte olmak konusunda kendini suçlu hissetmemelisin. Ya da sana sürekli korkunç geçmişini hatırlatmayacak biriyle. Yemin ederim bunu sadece sana olan sevgimden söylüyorum."

O zaman neden söyledikleri sevgi dolu hissettirmiyordu? Tam olarak ne söyleyeceğimden emin olamasam da bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ancak tam o sırada arkamda bir kıpırtı duydum. İncindiği yüzünden okunan Calder kapının eşliğinde duruyordu.

"Calder..." diye başladım, onun bakışlarını görmezden gelen anneme de bir bakış atarak.

"Film başlıyor," dedikten sonra arkasını döndü ve odayı terk etti.

Anneme öldürücü bir bakış attım. Omuzlarını silkti ama en azından utanmış görünecek kadar kibar davrandı.

"Selam," dedim, Calder'ın beni kanepede beklediği oturma odasına girdiğimde. "Onun için bahaneler uydurmayacağım. Ama annemin beni yeniden kaybetmekten korktuğu için böyle kontrolcü davrandığını biliyorsun, değil mi?" *Ah, Tanrım, onun için bahaneler uyduruyordum. İçinde bulunduğumuz durumla ve kendimle ilgili hayal kırıklığına boğularak tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin olamadım.*

Calder birkaç saniye boyunca sessizliğini korudu. "Evet," dedi bana bakarak. "Bu zor bir durum. Geçecektir."

Başımı salladım ancak hâlâ incinmiş durduğunu görebiliyordum. Sadece onu sevebileceğimi biliyor muydu? Felix'le birlikte yaşadığım üç sene boyunca başka bir adama bakmamıştım bile – başka bir adama asla ilgi duymamıştım. Onun benim her şeyim

olduğunu anlaması gerekiyordu. Yanına gidip bütün öğleden sonrayı ona sarılarak ve bunun durumu daha mı iyi yoksa daha mı kötü yapacağını bilmesem de annemi görmezden gelerek geçirdim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eden

Bu olaydan birkaç gün sonra, gece çok az uyumuş olmama rağmen sabahın erken saatlerinde neşeli ve zinde bir şekilde uyan-
dım. Calder için endişeleniyordum. Bütün zamanımızı birlikte
geçirmemize rağmen benden uzaklaşmaya başladığını hissedebiliyordum. Ve annemin evine geldiğimiz günden beri ilk kez
önceki gece benim odama gelmemiştii. Bütün gece dışarıda devam eden fırtına da bu durumu hiç kolaylaştırmamıştı.

Alt kata indim ve bir erkek sesi duydum. Mutfağa girdiğimde Molly'yle birlikte masada oturan Xander'ı gördüm.

"Selam," dedim ikisine birden.

"Selam," dedi Xander, ayağa kalkıp beni kucaklarken.

"Günaydın," diye ekledi Molly gülümseyerek.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" diye sordum Xander'a. Sonra kendime bir fincan kahve doldurarak masaya gidip yanlarına oturdum.

"Bu sabah çalışıyorum," dedi. "Bir uğrayıp Calder'ı kontrol edeyim dedim. Aslında seninle konuşabilmek için ondan daha erken uyanmanı umut ediyordum."

Küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Evet, o hâlâ uyuyor," dedim masanın üzerinde duran kahve kremasından kahveme ekleyerek. "Onun için endişeleniyor musun?"

“Evet. Dün gece beni aradı,” dedi. “Sesi zor zamanlar geçiriyor gibi geliyordu.”

İçmek için kaldırdığım kahve fincanım yarı yolda donup kaldı. Omuzlarım düştü ve bu durumun ağırlığını üzerime çöktü. Fincanımı masaya bıraktım. “Bu durum oldukça zor. İşlerin bu hâlde geleceğini hiç düşünmemiştim. Buna hazır değildim, özellikle de Calder’la bir araya gelişimizin hemen ardından.” Duraksadım. “Bu durumu pek iyi idare edemiyor.”

Xander beni başıyla onayladı. “Onu suçladığımı söyleyemem. Kendini yeniden kapatılmış, hapsedilmiş ve değersiz hissediyor.”

Derin bir nefes aldım. “Ne yapabilirim?”

Xander birkaç saniyelğine pencereden dışarı baktı. “Bir süreliğine buradan uzaklaşmasına izin verebilirsin.”

“Aman Tanrım,” diye böldü Molly. “Carolyn kafayı yer.”

Homurdanarak yüzümü ellerimin arasına aldım. Nihayet kafamı kaldırdığımda, “Yiyeceğini biliyorum. Ama beni onunla paylaşmak da istemiyor. Ve benim hâlâ on iki yaşında olmamı istiyor... Ya da altı... Ya da bazen kaç yaşında olmamı istediğini bilmiyorum bile,” dedim.

Molly anlayış dolu gözlerle bana bakıyordu. “Evet, biliyorum,” dedi duraksayarak. “İkisi de çok uzun süre sensiz yaşamak zorunda kaldılar.”

İç geçirdim. “Biliyorum. Annem nerede ki?” Annem genelde sabahları erken kalkardı.

“Arkadaşı Marla’yla birlikte erkenden dışarı çıktı. Evden bir süre çıkıp bir iki saat uzaklıktaki antika pazarına gitmesi için ısrar edip duruyordum. Marla onu ikna etmemde bana yardımcı oldu. Bunun ona iyi geleceğini düşünüyorum. Sizinle birlikte o da kendini eve kapadı.”

“Teşekkür ederim, Molly.” Tanrım, Molly olmasa ne yapardım bilmiyordum.

Bana sıcacık bir gülümseme gönderdi ve göz kırptı. “Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Calder’la tek başına sessiz bir evde olmaktan mutlu olacağını düşündüm.”

Sırıtarak ayağa kalktı. *Kesinlikle öyleydi.* Ona minnettar bir ifadeyle bakıyordum. "Derse yetişmem gerek. Xander, seni gördüğüme sevindim."

Molly odadan çıkarken, Xander'la birlikte ona hoşça kal dedik. Xander bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Nasılsın bakalım?"

Derin bir nefes aldım. "Sana harika olduğumu söylemek isterdim. Çünkü siz ikiniz hayatıma geri gelmişken nasıl olur da harika olmam, değil mi?" Duraksadım. "Bir taraftan bir mucizeyi yaşıyor gibi hissediyorum diğer taraftan bana bahşedilen bu hediyenin keyfini çıkaramıyorum bile. Ve Calder'ın da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Bu kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Tamamıyla."

"Diğer tarafta da annem var. Onu çok seviyor ve onunla iyi bir ilişkim olmasını öyle çok istiyorum ki ve kendime durmadan onun Hector olmadığını hatırlatıp duruyorum," diye ekledim yüzümü buruşturarak. Hayatımdaki herhangi birini Hector'la karşılaştırmak, hatta onun adını anmak dahi beni geriyordu. "Beni seviyor, bunu biliyorum. Ama Calder'a davranış şekli beni çileden çıkarıyor. Bu onun sanki yeniden ana binadaki köpek kulübesine atılması gibi." Dudağımı ısırdım, bu hatıranın kalbimi tekrar tekrar kırmasına engel olamıyordum. "Ama ona bir çeşit ultimatoom verdiğim takdirde bu durumu daha mı iyi yoksa daha mı beter hâle getirir bilemiyorum. *Kendine gel, yoksa Calder'la buradan taşınırsınız!*" dedim hafif bir kahkahayla.

Xander da güldü. "Dur bakalım! Dairemde Şifa Yatağı falan istemem ben. Ve şeftaliler." Ellerini kaldırıp sırtıttı.

Gülmeden edemedim ve bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. "Bunu yeniden değerlendireceğim o zaman."

"Ayrıca havuz ve polis koruması da yok."

"Şey, özgürlük için bazı olanaklardan gönüllü bir şekilde feragat edebilirim." Ama gerçekte güvenliğin garanti olmadığını biliyordum. Ve muhtemelen bu durumun Calder'ı daha çok stre-

se sokacağını da. Endişe damarlarımda dolanmaya başladı ve ellerimi önümde duran sıcak kahve fincanının etrafına sardım.

“Kız arkadaşın nasıl?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak, konuyu değiştirmek umuduyla.

Xander elini saçlarında gezdirirken utanmış görünüyordu. “Gayet iyi,” dedi bana gülümseyerek.

Ben de sııttım. “Öyle mi?” dedim konuşması için onu teşvik ederek.

Kıkırdadı. “Evet. İsmi Nikki bu arada.”

“Nikki,” diye tekrarladım arkasından, Xander’ın kalbini çalan kızı merak ediyordum – *dünyanın en güzel kalplerinden birini çalmıştı*. Gerçekten çok şanslı bir kızdı. Başımı merakla yana eğdim. “Onunla ne zaman tanışacağız?”

“Yakında. İkinizi onunla tanıştırmak için bu deliliğin birazcık da olsa yatışmasını bekliyordum, anlarsın.”

Evet. Anlıyordum ve onu suçlamıyordum.

Xander birkaç dakika boyunca beni inceledi. “Yeniden geri döndüğün için çok mutluyum, Eden.” Biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu ancak konuşmaya devam ediyordu. “Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorsun. Calder için her şeyi yaparım ve onun da benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Ama bunca zamandır... ona çok fazla yük olmamaya çalıştım.” Eliyle ensesini ovuşturdu. “Geçtiğimiz yıllarda ben hayatıma devam etmekte ondan daha başarılıydım. Ama şimdi... yeniden bir takım olduk ve her şey daha... doğru geliyor. Sanki sırf bu yüzden artık *hepimiz* daha güçlü olduk.”

Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. Ben de kendimi daha güçlü hissediyordum. Yanlarında tamamen *kendim* gibi davranabildiğim iki insan hayatıma yeniden geri dönmüştü. Annem sayesinde artık bir evim vardı ama benim *asıl* yuvam –kalbim– her zaman Calder olmuştu ve kesinlikle Xander da bu yuvanın bir parçasıydı.

Gülümsedi. “Zor şeylere rağmen... bundan daha beterini atlatmadık mı?”

“Sanırım bu geçtiğimiz on yıllık dönemi fazlasıyla küçümsemek olur,” dedim küçük bir kahkaha atarak.

O da güldü ve ikimiz birlikte kafamızı çevirip, içeri giren Calder’a döndük. Oldukça yorgun ancak her zamanki gibi çok yakışıklıydı.

“Selam kardeşim,” dedi Xander nazikçe.

“Günaydın,” diye karşılık verdi Calder ona çatlak bir sesle. Gelip yanımıza oturdu. Bana baktığında yüz ifadesi pişmanlıkla doluydu. “Üzgünüm,” dedi usulca.

Önceki gece odama gelmediği için özür dilediğini anladım ama bir şey söylemek yerine sadece başımı salladım. Ayağa kalktım, ona bir fincan kahve doldurup önüne koydum. Arkasından da yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yerime geri oturdum.

“Aslına bakarsanız benim artık gitmem gerek,” dedi Xander, annemin duvar saatine göz atıp ayağa kalkarak. “Eden’la seni bir kontrol edeyim dedim,” dedi Calder’a bakarak.

“Teşekkür ederim. Sana sonra mesaj atarım.”

“Olur,” Xander gülümseyip ardından bana göz kırptı. Şimdi yirmi dakika öncesine göre daha az endişeli görünüyordu. “Bu arada, TBT çok başarılı geçti,” dedi sırtarak. “Bin tane beğeni aldım.”

Calder usulca güldü. “İnanılmaz güzel bir tabloydu,” dedi ukalaca.

“Tabloyu muhteşem yapan şey üzerine çalışılan konuydu. Tanrım, on yaşındayken bile yakışıklıymışım.”

Calder, Xander’ı kapıya kadar geçirirken arkalarından gülüyordum. Xander gittikten sonra Calder gelip yerine oturdu. Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Üzgünüm. Akşam sen annenle film seyrederken gidip yatmıştım ve sabaha kadar hiç uyanmamışım. Sana söz veriyorum bir gece daha birbirimizden ayrı uyumayacağız.” Kafasını aşağı eğip başını iki yana salladı. “Sadece... eriyecekmişim gibi hissettim... beynimin içinde çok fazla şey dolaşıyor. Uyumak en iyi çareymiş gibi geldi.”

İç çektim. “Bunun zor olduğunu biliyorum ama yardım edebilmeyi isterdim.”

Sandalyesinin arkasına yaslanıp elimi bıraktı. “İstediğini biliyorum. Bunu biliyorum ve bunun benim için anlamını bilemezsin. Ama doğrusunu söylemek gerekirse şu an ikimizin de yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Oturduğum sandalyeden kalkıp yanına gittim. Kucağına oturdum, başını göğsüme çektim ve saçını okşadım. Ardından da alnına bir öpücük kondurdum. “Her şey yoluna girecek.”

“Ne zaman?” diye soruyordu.

“Bunu bilmiyorum,” dedim içimi çekerek.

Birkaç dakika daha sessizce oturmaya devam ettik.

“Madison dün beni aradı,” dedi.

Donup kaldım. “Ya?”

“Evet, bize seninle ve bizimle ilgili haberi sızdıran kişinin asistanı olduğunu bildirmek için aramış. Ona güvenip bu konuyu paylaşmış ve... Her neyse, aslında pek bir önemi de yok. Molly’nin dediği gibi gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktı. Sadece bizim koşullarımızda ve bizim istediğimiz zamanda olmasını dilerdim. Madison kendini kötü hissetmiş. Onun adına senden özür dilememi istedi.”

Saçını okşamaya devam ederken başımla onayladım. “Haklısın, olan oldu. Madison’ı suçlamıyorum.” Aslında Madison’ı düşünmek hâlâ keskin bir kıskançlık duymama sebep olsa da artık geçmişî geçmişte bırakmalıydım.

Tam kapı zili çaldığı esnada Calder alnını alnuma dayamıştı.

Açmak için ikimiz birden ayaklandık. Calder hemen bir adım arkamda duruyordu ve kapıyı açtığımda Dedektif Lowe’ı yanında iki polis memuruyla birlikte karşımda buldum. “Selam Eden,” dedi bakışları baştan ayağa vücudumda gezinirken. Üzerimde kısa bir bornoz vardı. Bornozuma daha sıkı sarıldım. Dedektif Lowe yaptığı şeyi fark etti ve boğazını temizledi.

“Ah, içeri girin,” dedim. Girdiler. Ona gözlerinden zehirli oklar fırlatarak bakan Calder’a bir bakış attım.

“Size iki gün üst üste rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz ama Eden’a Clive hakkında birkaç sorumuz olacaktı.”

“Ah,” dedim, “tamam, üzerime bir şeyler giyip hemen gele-yim o zaman.”

Calder yukarı çıkarken beni takip etti. “Ben duşa gireceğim,” dedi, yüzünde gergin bir ifadeyle.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordum.

Calder arkasını dönüp biraz yüksek bir sesle fısıldadı. “Bu herifin sana o şekilde bakmasından nefret ediyorum. Tanrım, belki o da buraya taşınmalı. Zaten sürekli burada takılıyor.”

Omuzlarımı gevşetip başımı eğdim. Tam konuşmak için ağzı-mı açtığım sırada dedektifin yüksek sesli kahkahası ve polis me-murlarının sesleri merdivenlerden bize ulaştı. Bakışlarım önce merdivenlerden aşağı ardından yeniden Calder’a döndü.

“Gidip şunların sorularını cevapla,” dedi daha nazik bir ton-da ve arkasını dönüp banyoya doğru gitti. Derin bir nefes alarak odama girdim. Sorularını cevaplayıp onları bir an önce buradan gönderecektim.

Yaklaşık olarak bir saat sonra, dedektifi ve polis memurlarını göndermeyi başardığımda dışarıdan gelen su sesleri duydum. Arka pencereden dışarı baktığımda Calder’ın havuzda tur attı-ğını gördüm.

Üst kata çıktım ve mayomu giydim. Verandaya açılan kapı-dan dışarı çıktığımdaysa Calder’ı havuzdan çıkmış, kenardaki şezlonglardan birinde otururken bulmuştum. Sular küçük ne-hirler hâlinde çıplak, pürüzsüz, kaslı göğsünden aşağı süzülü-yordu. Islak bukleleri yüzünden geriye doğru itilmişti. Tanrım, inanılmaz derecede harika görünüyordu. Ve özellikle ıslak oldu-ğunda onu daha da güzelleştiren bir şey vardı. Bunu daha önce de fark etmiştim, şimdi de dikkatimi çekmişti. Sanki su onun ele-mentiydi ve bu dünya üzerinde onu herkesten daha iyi taşıyabi-liyordu. “Selam yakışıklı. Duşa gireceğini sanıyordum,” dedim ona doğru yaklaşarak.

· Bakışları bikiiminin zar zor örttüğü vücudumda dolanıyordu,

yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Bu adam beni daha önce defalarca doğduğum günkü kadar çıplak görmüştü, üstelik de düşünebileceğim her açıdan. Ama ben “fazla açık saçık” giyindiğim her defasında, bana öğretilen tutuculuğu hissediyordum hâlâ.

“Fikrimi değiştirdim.”

Kucağına oturdum ve başparmaklarım bir heykeltıraşın kulsursuzca yonttuğu elmacıkkemiklerinde ve bir günlük sakalın sertleştirdiği güçlü, erkeksi çenesinde gezindi. Eğilip dudaklarını öptüm. Tadı şekerli geliyordu. “Hımm, ne içiyordun?”

“Sadece kola,” derken sanki bir çeşit suç işlemiş gibi duruyordu. Ona gülümsedim.

“Dedektif ne istiyormuş?” dedi, çenesi gerginleşerek.

Onu inceledim. Parmak uçlarım tek tek koyu renk kaşlarında geziniyordu, “Clive’in konseydeki rolüyle ilgili daha fazla soru. Ana locada onunla birlikte ne deneyimlediğim,” dedim sorusunu cevaplayarak. “Dedektif Lowe’dan hoşlanmaman anlamsız. Aslında gerçekten iyi biri.”

Calder’ın çenesindeki kas bir kez attı ama dedektiften hoşlanmadığı gerçeğini inkâr etmemişti. Derin bir nefes alıp yüzünü inceledim. Arkasından gözleriyle buluştum. “Sadece endişeleniyorum,” diye söze başladı. “Bazen merak edip etmediğini... ya da merak edip etmeyeceğini...”

“O zaman bana sor,” dedim nazikçe. “Yapmak gereken tek şey bana sormak.”

Çaresizlik yüz ifadesini ele geçiriyordu. “Başka bir adamla birlikte olmak nasıl olurdu diye hiç merak ediyor musun? Sıfırdan başlayabileceğin bir adamla? Sana benden daha fazlasını verebilecek bir adamla? Benden *daha iyi* bir adamla?”

“Hayır. Hayır, hiçbir erkek bana senden fazlasını veremez,” diye karşılık verirken hiç tereddüt etmedim.

Yüzünde öylesine şaşkın, umut dolu **çarpık** bir gülümsemeyle karşılık verdi ki kalbim tekledi. Bana **küçük** bir oğlan çocuğuken onun avucuna karamela şekerini koyduğum zamanları

hatırlattı ve ona karşı hissettiğim bütün sevgi ve şefkat göğsümü doldurarak kalbimi sızlattı.

Fakat yüzü birden ciddilemişti. "Benim bir adım bile yok, Eden. Hiç kimse kayıp bildiriminde bulunmadı, kimse beni aramıyor."

"Ah, Calder," dedim. "Her şeyin sebebi bu muydu?" Son zamanlarda oldukça sessiz, düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve ne zaman polis gelse odayı terk ediyordu. Artık sebebini biliyordum. Getirdikleri haberler asla onunla ilgili değildi. "Bunun bir açıklaması olmalı," dedim.

Omuzlarını silkti.

"Polis, Xander ve senin kimliklerinizi çıkarmanız için gereken evrakı temin edeceğini söyledi."

"Evet ama bu gerçek ben olmayacağım. Bu Hector'ın beni dönüştürdüğü kişi olacak. Eğer Calder Raynes olursam hep bir köle olarak kalacağım, bir *saki*," dedi son kelimelerinde sesinden nefret akarak.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum. Onu o zaman da seviyordum, şimdi de seviyordum. İsmi -ona herhangi birinin verdiği herhangi bir ad- asla ama asla bunu değiştiremezdi. Çünkü bu onun gerçekte kim olduğunu değiştirmezdi. Üstelik henüz kaçırıldığından bile emin değildik. "Calder," diye başladım tereddüt ederek, "Hector'ın saçmalamadığından emin miyiz? Sonuçta onun delinin teki olduğunu sen de kabul ediyorsun," dedim usulca.

Kafasını salladı. "Willa Anne..."

"Onun söylediklerine de çok güvenemeyiz."

Calder dolgun altdudağını dişlerinin arasına alıp bir dakika kadar dişledi. "Belki. Ama ailemi biliyorsun, Eden ve sen de kabul edersin ki onlardan hiçbirine benzemiyordum. Ne saç ya da ten rengim ne de yüz hatlarım."

Anne ve babasını hafızamda canlandırmaya çalıştım ancak tam olarak başarılı olamadım. Yine de onu anne ve babasıyla birlikte mabetteyken defalarca gördüğüm ve hiçbirine benzeme-

diğini düşündüğüm zamanlar aklıma gelmişti. “Ama bu yine de hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedim sonunda.

Hayal kırıklığına uğramış gibi nefes verdi, işte o zaman onların gerçek ebeveynleri olduğuna inanmak istemediğini anladım. Günün sonunda öz anne ve babasının ona öyle bir şey yapabileceklerine inanmak istemiyordu. Hâlâ umudun peşinde, dışarıda birilerinin onu sevdiğine, onun için savaşıarak öleceğine inanmak istiyordu. Acının doldurduğu gözlerine bakarak başparmaklarını yeniden elmacıkkemiklerinde gezdirdim. “Seni seviyorum, Karamelam,” dedim. Bu ifadenin getirdiği duygu yoğunluğu boğazımı düğümledi.

Sevgi dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Ben de seni seviyorum.”

Bakışlarını çevirdi. “Bütün bu durum beni olmak istemediğim biri hâline getirdi. Kapana kısılmışız ve ikinci kez hapsedilmişiz gibi hissediyorum.” Hayal kırıklığı yeniden ifadesini ele geçirmişti. “Çalışamıyorum, sana bakamıyorum. Resim yapamıyorum. Sabahları seninle aynı yatakta uyanamıyorum bile. Ve artık bütün bunlar sona erdiğinde seni götürebileceğim bir evim bile yok.”

“Birlikte yeni bir ev buluruz.”

Bir anda gözleri sıcacık olmuştu. “Biliyorum,” dedi iç çekerek. “Sadece... çırılçıplak soyulmuşum gibi hissediyorum galiba,” dedi yüzünde neşeden yoksun bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak.

Birkaç saniye boyunca onu inceledim. Gözlerimle yüzünün çarpıcı erkeksiliğini içerken, bakışlarının arkasında yatan derin duygusallığını ve hassaslığını görebiliyordum. Ona bakmaktan asla yorulmayacaktım. Ona olan aşkı hiç bitmeyecekti ve hayatımın en büyük keyfi olarak kalacaktı. “Çırılçıplak olman hep çok hoşuma gitti,” dedim yaramaz bir gülümsemeyle, onu da gülümsetmeyi umarak. İşe yaramıştı. Bu defa ciddileştim. “Çırılçıplak olduğun anlar en güzel olduğun zamanlar,” diye ekledim her bir kelimesini kastederek. “Sensin, *sadece sen*, başka hiçbir şey olmadan. Ne iş, ne ev, ne para, hiçbir şey. Çırılçıplak soyunmuş.

Benim için her zaman yeterlisin, hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hâlisin, kaderimsin."

Calder derin bir nefes verdi. Hissettiği rahatlama yüz ifadesine yansiyordu. Ve öne eğilip beni dudaklarımdan öptü. "Yine de sana daha fazlasını *vereceğim*."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Sonra başımı eğdim. "Benimle suya girmek ister misin?"

Bir müddet beni seyrettikten sonra başıyla onayladı. "Evet, olur."

"Burada kimsecikler yok. Yaramazlık yapıp biraz daha soyunabiliriz." Başımla havuzu başkalarının görüş alandan koruyan ağaçları işaret ettim. "Bizi hiç kimse göremez."

Calder kıkırdadı ve hemen şortunu çıkarmaya koyuldu.

Her ikimiz de soyunup büyük havuzun ısıtılmış suyuna girdiğimizde kollarımı boynuna doladım ve havuzun suyu omuzlarımı sararak muhteşem hissettirirken ve Calder'ın kaslı, ıslak, çıplak vücudu benimkine dayanmış hâlde bir süre boyunca öyle durduk.

"Şu anda, birlikte kaynağımızda olduğumuzu hayal edebiliyorum," dedi gülümseyerek. "Sadece biz ve yıldızlar." Yüz ifadesi huzurlu ve sakindi.

Burnumu boynuna gömdüm ve küçük bir öpücük kondurdum. Karnıma doğru hareketlendiğini hissedebiliyordum ve sanki vücudum ona ânında karşılık veriyormuş gibi kasıklarında bir karıncalanma başladı. "Bu daha iyi," diye fısıldadım. "Özgürüz. Bazı şeyler kesinlikle istediğimiz gibi gerçekleşmemiş olabilir ancak buradayız, birlikteyiz."

Calder bizi suyun içinde döndürdü ve ben de gülerek başımı geriye attım. Gökyüzü kapalıydı ve bulutlar tepemizde toplanmıştı.

"Bazen orayı özlüyorum," dedi. "Bu delilik mi?"

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve alnına düşmüş bir tutam siyah saçı geri çektim. Ardından yavaşça başımı salladım. "Hayır. Kendimizi bildik bileli oradaydık. Hoşumuza gitmese bile kendimizi orada tanıdık. Ne istediğimizi biliyorduk. Ama

burada," Boynuna dolalı ellerimden birini yan tarafımıza getirip salladım, "her zaman netlik yok. Bazen de kafa karıştırıcı ve korkutucu olabiliyor."

Başıyla onayladı ancak gözlerimin içine bakarken ifadesini okumakta zorlandım. "Her zaman anlıyorsun," dedi. "İnsanın omuzlarındaki bütün sıkık yükleri hafifletiyorsun." Gözlerini bir anlığına kapatınca ben de yumuşakça güldüm.

Küfür etmesi sürpriz bir şekilde bacaklarımın arasına elektrik akımı göndermeye yetmişti. "Büyük toplum seni yoldan çıkarıyor. Şimdi de küfür etmeye mi başladın?" dedim tek kaşımı kaldırıp onunla alay ederek.

Kötü kötü sırtırken bizi yeniden etrafımızda döndürdü. "Sadece seninleyken. Sadece seninle birlikteyken kirleniyorum." Başını eğip dilini boynumda gezdirdi ve inlememe sebep oldu. "Hadi birlikte kirlenelim." Tenime doğru pis pis sırtıyordu.

Heyecan bütün vücudumu kapladı ve bacaklarımın arasında bir zonklama başladı. Calder daha parmağını bile kımıldatmadan onun için nefes nefese kalmam neredeyse utanç vericiydi. Ama her zaman böyle olmamış mıydı? Hep de böyle olacağını düşünüyordum.

Calder'ın bakışları yüz hatlarımda dolaştı. "Acıtacak kadar güzelsin," diye fısıldadı.

Küçük bir kahkaha attım. "Acıtması gerekmiyor."

"Gerekıyor." Parmak uçlarıyla kaküllerimi yana çekti. "Sendeki güzellik uğrunda savaş çıkartacak, içi sırf sana bakma cüretini gösterecek diğer adamlarla dolu diye köyleri yağmalatacak türde bir güzellik."

Gülüyordum ancak kalbim teklemişti. "Yağma yapmana gerek yok. Zamanın başlangıcından bu yana sadece senin oldum."

Calder'ın bakışları alev aldı. Öne eğilip onu nazikçe öptüm. Beni havuzun sığ kısmına kadar taşıdı ve kenarına oturttu. Arkasından da dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Elleri kalçasının iki yanında betona dayalı duruyordu. Uyluklarımın arasına girdi ve ben de bacaklarımı kalçasına doladım.

Öpüşmeyi yarıda kesip başını geri çekti ve arzulu gözlerle bana baktı. Bacaklarımın arasındaki zonklama giderek artıyor ve nefes alıp verişlerim giderek hızlanıyordu. Calder'ın bakışları dikleşmiş olan meme uçlarıma kaydı ve gözleri şehvetle karardı. Bu bakış... Tanrım, bu bakış. "Lütfen," diye mırıldandım, ardından elimle başını yakalayıp onu kendime doğru çektim. Ağzını o saniye memelerimde hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Bana itaat etti ve sıcak, ıslak ağzı meme ucumu yakaladı. Yüksek sesle inledim. Öyle iyi hissettiriyordu ki sadece ağzıyla meme ucuma yaptığı şey yüzünden orgazm olacakmışım gibi geldi. Bir elimle arkamdaki zemine dayanırken diğeriyle de Calder'ın emdiği ve yaladığı mememi tutuyordum ve onun bana bu şekilde zevk vermesini seyrediyordum. Muhteşem ağzının bende uyandırdığı haz ve görüntüsü bile neredeyse benim felaketim oluyordu. "Calder, seni şimdi içimde hissetmeye ihtiyacım var. Hemen," dedim inleyerek. Tenime doğru gülümsüyordu, ardından şehvet dolu bakışlarla bana baktıktan sonra diğer meme ucuma geçti. Dilini döndürürken nefes nefese kaldım ve kendimi tam bacaklarımın arasındaki ereksiyonuna doğru iyice bastırdım.

"Seni istemeyi asla bırakmayacağım," dedim, fısıltı hâlindeki kelimelerim zar zor duyulurken. Calder'ın ağzı sadece bir anlığına duraksadı ama hemen ardından bu defa daha da sert bir şekilde dili bir kamçı gibi dışarı fırladı. Nefesim kesildi ve vücudumu ona daha da sert bastırdım.

Aşağı uzanıp sertliğini eliyle kavradı. Kendini okşayışını izlerken nefesim boğazıma takıldı.

"Biraz uca kay," dedi. Şehvetle boğuklaşan dumanlı sesi şimdi daha da derinden geliyordu.

Yutkunurken dediğini yaptım. Yavaş yavaş havuzun tam kenarına gelene kadar kalçamı öne doğru ilerlettim. İşaretparmağını karnının altında başlayan damarın üzerine koydum ve aşağı doğru kaydırarak, oradaki kanın sertliğine doğru akışını hayal ettim. Ve bu hayal zevkin damarlarıma dolmasına neden oldu.

Calder acı çekiyormuş gibi inliyordu ve sertliğini girişime

hızaladı. Yarı beklentiden yarı rahatlamadan dolayı ben de inledim. Karanlık ve odağını kaybetmiş bakışları benimkilerle buluştu.

Arkasından da gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan kendini santim santim içime doğru itmeye başladı. Gözlerimi kapatıp bu hazzın getirdiği rahatlamayı hissetmek istiyordum ama bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Beni bu şekilde izlemesinde derin, karanlık ve güçlü bir şeyler vardı.

Tam olarak vücutlarımız birleşene kadar kendini itmeye devam etti ve sonunda benim nefesim kesilirken o da inleyerek gözlerini kapatıp dudaklarını araladı. O dayanılmaz bir şekilde yavaşça hareket etmeye başladığında ben de bacaklarımı kalçasının etrafına sardım. Kollarını bana dolayıp ağzını kulağıma dayadı ve nefesiyle beni gıcıklarken ona doğru bilinçsizce kıvrılmama neden oldu. Bana hissettirdiği duygular öylesine yoğundu ki orgazm mı olacağım yoksa patlayacak mıyım bilemiyordum ve muhtemelen her ikisi de diye düşündüm.

“Bana yaptığın şey, Eden,” diye fısıldadı sesi alçak ve hırıltılı çıkarak. *Ona yaptığım şey mi?*

O kendini yavaşça dışarı çekerken ben de tırnaklarımı sırtına geçirip yavaş yavaş çizerek inledim.

“Seni öyle çok seviyorum ki karnıma ağrılar giriyor.” Yavaşça içime doğru kayarken ihtiyaçtan iyice şişmiş ve zonklayan yerlerime kendini iyice bastırıyordu. Zevk dalgaları içime yayılmaya başlamıştı ve kalçasına doladığım bacaklarım kasılıyordu. “Seni becermek ve sana tapınmak istiyorum.” Kendini geri çekti ve gırtlığımdan yaşadığım kayıp yüzünden boğuluyormuşum gibi bir sesin kopmasına neden oldu. Edepsiz konuşması beni daha da heyecanlandırıyordu. Bu sefer daha çabuk bir şekilde kendini ileri iterken parmakları meme uçlarımı buldu ve bulanıklaşan zihnime daha fazla zevk dalgasının yayılmasına neden oldu. “Seni becerirken sana tapmak istiyorum. Sana nasıl da taptığımı anlayana dek seni becermeye devam etmek istiyorum.” Geri çekip yeniden hızlı itişlerle içime gömülürken leğenkemiği

muhteşem bir tatlılıkla bana çarpıyordu. “Bundan hem nefret ediyorum hem de çok seviyorum çünkü asla değişmeyeceğini biliyorum. Seni ilk gördüğüm an bu böyleydi ve ölene dek de böyle olacak.”

“Calder, Calder,” diye inledim. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Ama beynim hiçbirini bir araya getiremiyordu. Beni orgazmın kıyısında tutarak bana işkence ediyordu. Bu yüzden iş, onun isminden başka bir kelimeyi telaffuz etmeye geldiğinde başarısız olmuştum.

Calder başparmaklarıyla hassas meme uçlarımı ovuştururken birkaç kez daha kendini içime itip çekmişti. “Evet,” diye inledim.

“Senin tarafından işkenceye maruz kaldığım için bu dünya üzerindeki en şanslı adamım,” dedi homurdanarak. Sonunda da nihayet hızlandı ve bacaklarımın arasına tam da ihtiyacım olan muhteşem bir hızla çarpmaya başladı. Ellerim sırtını kavrarken nefes alıp verişlerim onun ritmiyle uyumlu hâle geldi.

“Dünya üzerindeki herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Ve ben,” dedi iki hızlı itişle, “seninle evlenemiyorum çünkü bir soyadım bile yok.”

Tam o esnada gözlerim kocaman açıldı, vücudum kasıldı ve içime yayılan haz dalgası inleyerek tekrar tekrar adını söylememe neden oldu. Sersemlemiş bir hâlde kendime gelmeye çalışırken Calder’ın birkaç kez daha içimde gidip geldiğini ve boynuma doğru homurdanarak kendini zevke teslim ettiğini duyabiliyordum.

Tırnaklarım derisini yavaşça aşağı yukarı okşadı. Kalçasıyla yavaşça daireler çizerek zevkinin tadını çıkarırken hızla nefes alıp vermeye devam etti.

Bir dakika kadar o şekilde kaldı ardından kendini geri çekip yüzüme baktı. İfadesi yarı işkence çekiyor yarı mutlu gibiydi. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu dudaklarından nazikçe öptüm. “Benimle evlenmek mi istiyorsun?” dedim fısıldayarak.

“Tanrım, evet,” dedi hurlayarak.

Dudaklarına doğru gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "O zaman bunu nasıl yapacağımıza karar verelim," dedim sevinçten göğsüm kabarak. "Çünkü bu dünyada emin olduğum bir şey varsa o da seninle evlenmek istediğimdir."

Calder beni yeniden öptü ve dudaklarıma doğru gülümsedi. Ardından vücudunu benimkinden geri çekti. Gözleriyle yüzümü tararken bir dakika kadar sessizliğini korudu. "Eden, düşünüyordum da," dedi duraksayarak elini saçlarının arasından geçirdi.

"Ne?" dedim parmak uçlarımı çenesinin altına dayayıp başını kaldırarak.

Gözlerime baktı. "Indiana'ya doğru bir yolculuk yapmaya ne dersin?"

Hemen başımla onayladım. "Bir yolculuk mu? Olur." Arkasından başımı yana eğdim. "Ama Indiana'ya gitmek istediğinden emin misin? Neden?"

Omuzlarını silkti. "Daha önce belirttiğin sebeplerden ötürü. Hafızanda bir şeyler canlanacak mı görmek için. Sanırım bu biraz samanlıkta iğne aramaya benziyor... Aslında buradaki delilikten uzaklaşmak istiyorum ama yine de yakınlarda olmak. Etrafta birileri tarafından takip edilmeden yürüyebilmek, sadece seninle birlikte olabilmek ve her hareketim annen tarafından takip edilmeden seninle aynı yatakta uyuyabilmek için." Gülümsedi ama hemen ardından ifadesi yeniden ciddileşti. "Biraz özgür olabilmek için."

Bu fikre ânında ısınarak dudağımla ısırıldım. Kısa bir süreliğine de olsa kapının dışında kim olduğu derdinden kurtulmak güzel olurdu. Ve belki biz dönene kadar bütün bu çılgınlık da sona ermiş olurdu. "Evet."

Calder içi rahatlamış gibi görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. "Hayır, bu her ikimiz için de iyi olacak. Xander da bu sabah biraz bu ortamdan uzaklaşmamız gerektiğini söyledi."

Onayladı. "Buna ihtiyacımız var. Polise söylememiz gerekiyor mu?"

“Sanmıyorum. Şehirden ayrılmamamızı söylemediler,” diye omuz silktilim. “Ayrılmamamız konusunda tavsiyede bulunmuş olabilirler belki ama bunu bize zorunlu kılmadılar. Ayrıca nereye gideceğimizi bilmelerini gerçekten hiç istemiyorum.”

“Ama onlara çoktan Indiana tabelasını hatırladığından bahsettin.”

“Biliyorum ama kanun kaçakları hakkında bir tür bilgi toplama görevinde olduğumuzu düşünmelerini istemem. Zaten bu işin sonunda elimiz boş dönmemiz oldukça olası.”

Calder kafa salladı. “Ve bu sorun değil. En azından lokasyon mantıklı görünüyor diyelim.”

“Aynen öyle.” Gülümsedim. “Şimdi annem eve dönüp beni çıplak bulmadan önce git mayomu getir.”

Calder kıkırdadı, sonra mayomun olduğu havuzun diğer tarafına doğru yüzdü.

Sırıttı ve güneş bulutların arasından görünüp kasvetli günü birden ışığa boyarken yukarı baktım. Tam da durumumuza uygun görünüyordu. Sanki bundan önce başımızın üzerinde kara bulutlar vardı da şimdi her şey daha aydınlık ve daha parlaktı. Hayallerimin erkeği benimle evlenmek istiyordu. Artık gözlerinde daha çok umut vardı ve bir kez daha kalbim umutla dolmuştu.

Geç saatlerde Calder’ın kollarının arasında uzanmış, saçlarını okşarken, “O gün, Hector bana tekrar tekrar Şeytan’ın tohumu deyip durdu. Sence bununla ne demek istedi?” diye sordu birdenbire.

Tüylerim diken diken oldu ama üşümekten çok uzaktım. “Bilmiyorum,” dedim. “Hastalıklı beyninden ne geçtiğini kim bilebilir?” İçimden bir ses bana bilmek istemeyeceğimi söylüyordu. Bunları düşünürken Calder’ın kucağına daha da çok sokuldum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Calder

Eden'la Indiana'ya gitmeye karar verdikten sonra ruh hâlim ânında düzeldi. Bir aydır burada kendimi tuzağa düşmüş, kapatılmış ve değersiz hissediyordum. Ve kendimi bu durumdan kurtarmak için çok çabalamıştım. Neticede Eden yeniden benimleydi. Eğer birileri bana bundan iki ay önce Eden'in yeniden kollarımda olacağını söyleseydi onunla hayatımın geri kalanını karanlık bir mağaranın içinde geçirmeyi seve seve kabul ederdim. Ama şimdi kendimi oldukça huzursuz ve kısıtlanmış hissediyordum. Kendimden utanıyordum. Ama asıl gerçek şuydu ki ben ona bakmak için özlem duyuyordum. Kendimi ona layık bir erkek gibi hissetmeye özlem duyuyordum. Çaresizce ona bir şeyler verebilmeyi, onun için çalışmayı, evimizi geçindirmeyi ve onunla *evlenmeyi* istiyordum. Ve bunların hiçbirini onun annesinin misafir odasında kalırken yapamazdım. Özellikle de annesinin beni ne kadar hoş karşıladığını düşününce – *ya da karşılamadığı*.

Bütün bunlar, apartman dairemin tahrip edilmiş olması ve Clive'ı televizyonda görmemiz bende derin bir umutsuzluğa neden olmuştu. Onun sinsi suratının beni bir kızgınlık sarmalına ve yenilmişlik hissine düşürmesini beklemiyordum. Ama olan buydu. Clive Richter kısa boylu olmasına rağmen benim üzerimde her zaman bir otoritesi ve gücü olmuştu. Fiziksel olarak ben

daha güçlüydüm. Ama duygusal olarak ya da daha çok güç bakımından her zaman beni kontrol etmişti. Ve bir bakıma da bunu daha hâlâ başarıyordu.

Kesinlikle buradan uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı.

Indiana'ya gitmeye karar verdiğimizizin ertesi günü biz daha hiçbir plan yapamadan FBI Carolyn'in kapısını çaldı. Molly, Eden ve benim oturduğumuz verandaya haber vermeye geldiğinde adrenalin bütün vücudumu ele geçirdi ve kalbim hızlandı. Kafamız karışmış hâlde birbirimize baktık. Ben ona nazaran daha endişeli duruyordum. Molly'yi irikiyim, koyu renk saçları olan, uzun boylu, takım elbise giymiş siyahi iki adamın bizi beklediği salona kadar takip ettik.

"Merhaba," dedi irikiyim adam, gülümsemeden. "Ben FBI Ajanı Rivera." Kafasıyla sağ tarafını işaret etti. "Bu Ajan Glenn. Siz de Calder Raynes olmalısınız?" dedi elini bana uzatarak. Başımınla onaylayıp her ikisiyle birden el sıkıştım.

"Lütfen bana Calder deyin. Ve bu da Eden." Eden hemen arkamdan geldi ve onlarla selamlaştı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Ajan Rivera, yüzündeki ciddi ifadeyi koruyarak. "Görüşme yapabilmemiz için bizimle birlikte yerel FBI binasına gelmeniz gerekiyor. Sizin için uygun mudur?"

Ellerim birdenbire terledi, yine de Eden'inkine uzanıp tutmayı başardım. Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Elini kavrayınca Eden bana doğru bir bakış attı ve kaşlarının arası hafifçe kırıştı.

"Gelmemiz zorunlu mu?" diye sordum.

"Evet zorunlu. Biz sayısız kayıp çocuk davasına bakıyoruz ve artık sizin dosyanızı kapatmak istiyoruz. Ayrıca sizinle ofise gittiğimizde konuşmak istediğim birkaç şey daha var."

Son söyledikleri kanımın damarlarımda son sürat akmasına neden olmuştu ancak başımı salladım. Başka bir seçeneğimiz var mıydı ki? *Bu son seferkiyle aynı değil. Bu son seferkiyle aynı değil.* En son tam olarak anlamadığımız sebeplerden ötürü bir polis

arabasına bindirildiğimizde kandırılmış, zorlanmış ve doğrudan cehennemine içine düşmüştük. *Bu seferki farklı.*

Carolyn alelacele odaya daldı ve kendini dedektiflere tanıttı. Ona burada olduklarını Molly haber vermiş olmalıydı. “Kızımın bir avukata ihtiyacı var mı?” dedi Carolyn gözleri Eden’la diğerlerinin arasında gidip gelirken. Benden bahsetmediğini bir kenara yazmayı ihmal etmedim.

“Kendini avukatının yanında daha rahat hissedecekse eğer avukatı bizimle ofiste buluşabilir,” dedi Ajan Rivera.

“Anne,” dedi Eden, “Sadece dosyayı kapatmak istiyorlar.” Endişeli gözlerle bana baktı.

Carolyn başını salladı. “Avukatıma sizinle ofiste buluşmasını söyleyeceğim. Bu bana kendimi daha iyi hissettirecek. En akıllıca olan böyle yapmak.”

Dedektifler başlarıyla onayladı, Eden’sa canı sıkılmış gibi duruyordu. Dudaklarını birbirine bastırırken elimi sıktı.

“Sen de avukatını çağırmak ister misin, Calder?” diye sordu Ajan Rivera. Eden’a bir bakış atarak başımı salladım, ardından Carolyn’e döndüm.

“Saklayacak hiçbir şeyim yok,” dedim.

Bize bir polis aracının park edildiği Carolyn’in garaj yoluna kadar eşlik ederlerken sinirlerim yeniden gerilmişti. *Bu aynısı değil, bu aynısı değil,* diye içimden durmadan tekrar ediyordum. Devriye aracının görüntüsü bile içimdeki kaç ya da savaş içgüdü düşünüyü harekete geçirmeye yetmişti. Eden’ı kendime doğru çektim. O da bana sınıksız tutundu. Gerçekten çok korktuğundan mı yoksa benim buna ihtiyacım olduğunu bildiğinden mi beni böyle tuttuğundan emin olamadım. Son zamanlarda polisle çok fazla görüşmüş olmanın verdiği aşinalıkla bu korkuyu yendiğimi sanıyordum. Ama şu an kaygı beni ele geçirmişti çünkü neler olduğunu anlayamıyordum. Ve bir kez daha ben hariç herkesin elinin güçlü olduğu hissine kapılıyordum.

Şoför koltuğunda oturan polisler bizi şehir merkezindeki bölge ofisine götürürlerken devriye arabasının arka koltuğunda

birbirimize sokulmuştuk. Ajanlarsa bizi arkadan takip ediyorlardı. O saniye nabzımı ölçmeye kalksalar çok yüksek çıkacağından emindim.

Ofise vardığımızda bizi aceleyle arka kapıdan içeri sokup küçük bir odaya aldılar. Odada iki sandalye, bir masa, köşede duran bir televizyon, yine köşede duran ve üzerinde bir kahve makinesiyle gerekli olan malzemelerin bulunduğu bir masadan başka bir şey yoktu.

Sandalyemi Eden'inkine doğru çektim ve masanın altından elini tuttum. "İyi misin?" diye sordum. Ona bakıp kendimi derin bir nefes almak için zorlamıştım.

Elimi sıktı. "Evet, iyiyim. Ya sen?" Endişeli görünüyordu.

"İyi olacağım," dedim gülümsemeye çalışarak.

Kapı açıldı ve Ajan Glenn odaya girerken ikimiz de ona bakmak için döndük.

Onun hemen arkasından bir kadın içeri girerken bizi başıyla selamladı. "Bu Ajan Malloy," dedi Ajan Glenn, "kendisi Eden'in ifadesini alacak."

Kaşlarımı çatarak Eden'a baktım. "İkimizle birlikte görüşeceğinizi sanıyordum?"

"Ayrı ayrı görüşmek bizim için daha kolay olur," dedi Ajan Glenn. "Daha hızlı ilerleriz. Hem Eden'ın avukatı geldi bile."

Eden eğilip beni yanağımdan öptü ve kolumu sıktı. "Sorun olmayacak. Seninle dışarıda görüşürüz, tamam mı?"

Sert bir şekilde nefes verdim. "Tamam." Arkasından da Ajan Malloy'a döndüm. "Yakınlarda mı olacak?"

Ajan Malloy gülümsedi. "Evet, hemen yan odada. İşimiz fazla uzun sürmez." Kaşlarım çatıldı ancak başımla onayladım. Ajan Malloy, Eden'a eşlik ediyordu. Eden odadan çıkmadan hemen önce bana cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktı.

Yeniden Ajan Glenn'e döndüm. Gelip masanın başında durmuş, ardından sağ tarafımdaki sandalyeye oturmuştu.

"Calder, yeniden ifade vermeyi kabul ettiğin için teşekkür ederiz. Eden kayb olduğunda pek çok ajanımızın dahil olduğu

bu davayı kapatacağımız için mutluyuz.” Doğrudan bana bakıyordu. “Senin de başka bir aileden kaçırılmış olabileceğine dair bu zamana kadar herhangi bir kanıt bulamadık. Ama senin durumun bu şekilde olduğuna inandığını belirttiğini biliyoruz.”

Boğazımı temizledim. “Evet, inanıyorum, elimde somut bir kanıtım olmasa da, çoğunlukla artık bu duruma herhangi bir ışık tutamayacak insanların sözlerinden yola çıkarak bu kanıya vardım. Dürüst olmak gerekirse, Ajan Glenn, çoğu zaman ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

Başını salladı. “Lütfen, bana Floyd de. Ve biliyorum, biz de bu konuda problem yaşıyoruz. Hector’ın konsey üyesi olarak atadıkları dışında Arkadya’da kimlerin yaşadığına dair elimizde herhangi bir kayıt bulunmuyor. Yine bildiğin gibi aradan üç yıl geçmiş olmasına rağmen yetişkinlerden pek çoğunun kimliğini tespit edilebilmiş değiliz. Hele ki orada doğan çocukların kimliklerini tespit etmek imkânsız. Toplum onların varlığından bile habersizdi.”

Kederle kalbim sıkıştı. Bu konuda kendimi sorumlu hissediyordum. “Eğer yıllar önce ortaya çıksaydım...” diye başladım ancak devam edemedim.

Başını salladı. “Senden cesetleri teşhis etmen istenemezdi. Çünkü hiçbirisi tanınır hâlde değildi.” İfadesi acı doluydu. “Hattırladığınız bütün çocukların yaş ve tarifini içeren, polise verdiğiniz liste bize çok yardımcı oldu. Eden’la ikiniz hepsini saymışsınız. Artık en azından bazılarının adlarını biliyoruz.” Bir dakika kadar beni inceledi ve ardından da ayağa kalkıp köşedeki televizyonun birkaç düğmesine bastıktan sonra uzaktan kumandayı alıp masaya getirdi. “Burada pek üst düzey bir teknolojimiz olduğu söylenemez,” dedi gülerek. Ben de gülebilmek için kendimi zorladım. Kalbimse hâlâ normalden çok daha hızlı atmaya devam ediyordu.

“Bu görüşmeyi kayıt altına alacağım, bu senin için uygun mudur?”

Ellerimi masanın üzerinde kavuşturarak başımı salladım.

“Başlamadan önce kahve ya da bir bardak su alır mısın?”

“Hayır. Teşekkür ederim.”

Yeniden televizyona döndü ve uzaktan kumandaya bastıktan sonra bana baktı.

“Resmî kayıtlara geçmesi için ismini söyler misin lütfen?”

“Calder Raynes.”

“Teşekkürler, Calder. Arkadya’da gerçekleşen cinayet/toplu intihar olayından birkaç hafta önce yerel polise verdiğin ifadeyi biliyoruz.” Kafasını kaldırıp bana baktı. “Lütfen bana o gün orada neler olduğunu hatırlatır mısın? Polis Memuru Richter ve Polis Memuru Owens’ın yerinizi tespit etmesini ve sizi yeniden Arkadya’ya götürüşünü?”

Derin bir nefes alarak yeniden olayın detaylarına indim. Clive tarafından polis arabasına zorla bindirilişimizi, Arkadya’ya dönüşümüzü, karanlık bir hücrede iki hafta boyunca kalışımı... Duygularımı görmezden gelmeye çalışarak bir yabancı gibi o haftaları yeniden anlattım.

Ajan Glenn atladığım noktalar olduğunda ya da onun için açığa kavuşturmamı istediği yerler bulunduğu bana sorular soruyordu. Hikâyenin sonuna geldiğimde, her ne kadar sadece gerçekleri anlatsam da kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Kendimi tükenmiş hissediyordum. Sonunda Ajan Glenn kumandayı eline alıp kaydı durdururken ben de avuçlarımı uyluklarıma sürttüm.

“Çok iyi gitti. Teşekkür ederim, Calder.” İfadesi tamamen nötrdü. “Seninle konuşmak istememizin bir diğer sebebi de Clive Richter davasını bir süredir araştırıyor olmamız. Bildiğin gibi sizin ortaya çıkışınız eski partneri Mike Owens’ı asıl cesaretlendiren şey olmuştu ve dokunulmazlık karşılığında ifade vermişti. Bu gerçekleşmemiş olsaydı, uyuşturucu kaçakçılığı ve kara para aklama davasında ilerleyemezdik.” Başını sallıyordu. “En kirli polis ödülü verilseydi o birinci olurdu.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. “Bu uzun süre hapis yatacağı anlamına mı geliyor?”

“Bütün bu suçlarla, öyle olacağına bahse girerim.” Başını yana eğdi. “Ne var ki şimdi Memur Owens’ın vermiş olduğu ifade Memur Clive Richter’ın o gün Arkadya’da olduğunu doğruluyor. Ve Memur Richter, Arkadya’daki olayı senin planladığını ve o gün gerçekleşen ölümlerden senin mesul olduğunu iddia ediyor.”

Donarak ağızım açık kalakaldım. “Ne?” dedim çatlak bir sesle. En korkunç kâbusum gerçeğe dönüşüyordu. Eden çığlıklar atarak bana doğru uzanırken hapse götürülüşüm yeniden gözümün önünde canlanıyordu. *Sakin ol, Calder. Kendine gel.* Bacaklarımın üzerinde duran ellerimi yumruk yapıp açıyordum. Daha önce başıma gelebilecek en kötü şey gerçekleşmişti. Şimdi yeniden böyle bir şeyin olması mümkün müydü?

Ajan Glenn’in kaşları çatıldı. “Memur Richter, Eden’ı Hector’ın isteği üzerine aldığını iddia ediyor –onun reşit olmayan bir kaçak olduğuna inanıyormuş– ve senin de onunla birlikte Arkadya’ya gönüllü olarak geri döndüğünü söylüyor. Oraya giderken yolda Arkadya’da yaşayan herkesi öldüreceğini, böylece Eden’la ikinizin herkesle birlikte öldüğünüzün düşünüleceğini söylemişsin.”

“Ne?” dedim yeniden sesim çatlayarak. Elimi saçlarımın arasına daldırırken kaç ya da savaş içgüdüm yeniden devreye girmişti. “Bu bir yalan!” Gözlerim deli gibi odayı tarıyordu, ellerimi yeniden yumruk yapıp bacaklarımın üzerine koydum. Burada kapana kısılmış hâldeydim.

Ajan Glenn kafasını salladı ve bir anlığına dudaklarını büzüştürdü. “Yağmur yağmaya başladıktan sonra senin sulama sistemini tekmelediğini, o an bunun nelere sebep olabileceğini anlamadığını ama daha sonra senin bunu bilerek yaptığını fark ettiğini çünkü sistemi senin inşa ettiğini söylüyor. Ondan sonra kendisinin Arkadya’dan ayrıldığını ancak herkes mahzene sığındığında senin o insanların üzerlerinden kapıyı kilitlemiş olabileceğini ve tam da savurduğun tehdit gibi Eden’ı da yanına alıp oradan ayrıldığını iddia ediyor.”

Soğuk bir dehşet hissi bedenimi kaplamıştı. Terlemeye başladım. "Sistemi tekmeledim," dedim. "Polise bunu anlattım. Bu doğru. Ama hiç kimseye zarar vermek niyetiyle yapmadım." Korku vücudumu ele geçirmişti. Şimdi bu suçun kabahatlisi ben mi oluyordum? Clive'a mı inanacaklardı?

"Burada tam olarak neyle itham ediliyorum? Bir avukata ihtiyacım var mı?"

Öne doğru eğilip elini bir anlığına omzuma koydu. "Hayır, seni hiçbir şeyle itham etmiyoruz. Bunu açıklamama izin ver, evlat. Clive Richter'la bizzat tanıştım. Onu sorguya çektim. Bulaştığı suçlarla ilgili yapılan soruşturmaya yardım ettim ve bulaştığı suçların yarısının bile haberlerde çıkmadığından emin olabilirsin. Aramızda kalsın ama senin de bana bütün kalbinle katılacağından eminim, kirli bir polis olmanın yanında Clive Richter yalancı, dolandırıcı, manipülatif bir fırsatçının teki. Onun iddialarına inanmamamızın yanı sıra Memur Owens onun değil senin hikâyeni doğruluyor." Devam etmeden önce bir dakika kadar beni inceledi. "Bunu henüz basına açıklamadık ama Hector'ın naaşını mezardan çıkardık ve anahtarı bulduk. İnsanları içeri kitleyen oydu. Bunu biliyoruz. Eden ve senin anlattığınız hikâye birbirini tamamlıyor ve nihayet bu dosyayı kapatabileceğimize inanıyoruz." Ben Hector'ın mezarının açıldığı haberini sindirmeye çalışırken duraksadı. Duygular vücudumu ele geçiriyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Ajan Glenn devam etti. "Ne var ki sana ve Eden'a karşı işlediği suçlardan ötürü Clive Richter'a karşı kovuşturma açmamız pek mümkünmüş gibi görünmüyor. Üç yıl sonra yeterli delili toplamak ne yazık ki mümkün değil. Onun sözüne karşı Eden ve senin sözün. Bunun için üzgünüm." Yüz ifadesi bana gerçekten üzgün olduğunu anlatıyordu.

Nihayet derin bir nefes alıp yutkundum.

"Beni vurdu," dedim.

Hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. "Biliyorum. Eğer kurşunu saklamış olsaydın, bu hikâye bambaşka bir yere giderdi."

Gözlerimi kırıştırdım. “Kurşunu saklamış mı olsaydım?”

Onayladı. “Evet, her kurşun çıktığı tabancaya özel izler taşır. Eğer kurşun hâlâ sende olsaydı o zaman onu Clive’in silahından çıkan kurşunlarla eşleştirebilirdik. Böylece size karşı işlediği suçlardan ötürü onu cezalandırabilirdik.”

Gözümü dikmiş ona bakıyordum. “Kurşunu saklamadım, Floyd,” dedim. “Çünkü hâlâ bacağımda.”

Duyduğu haberin şokuyla gözleri kocaman açıldı. Bir anlığına duraksadı ama hemen ardından yüzünü ağır ağır yayılan bir gülümseme kapladı. “O zaman bu her şeyi değiştirir.” dedi.

Derin bir nefes aldım. Kristi’nin arkadaşı bulunduğu konum sebebiyle bacağımıdaki kurşunu olduğu yerde bırakmanın daha güvenli olacağını söylemişti. Çocuğun hiçbir ameliyat deneyimi olmadığını düşünürsek oldukça şanslıydım.

“Küçük bir ameliyat olmaya gönüllü müsün?” diye sordu.

“Kesinlikle gönüllüyüm,” dedim elimi saçlarımın arasına daldırarak.

Floyd yeniden gülümsedi. “Tamam o zaman.” İnanamıyormuş gibi başını salladı.

O küçük bir not alırken ben de onu inceleyecek fırsat buldum. Nazik ve güvenilir birine benziyordu. *Bizim tarafımızı tutuyor.* İçimde bir şeylerin nihayet rahatladığını ve özgür kaldığını hissettim.

Başını kaldırıp yeniden bana baktı. “Muhtemelen mahkeme-de Clive’a karşı tanıklık etmen gerekecek.”

Bakışlarımı bir an olsun ondan ayırmadan karşılık verdim. “Memnuniyetle ederim.”

Memnun kalmış görünüyordu. Ardından başını yana yatırıp beni incelemeye başladı. “Meslek hayatım boyunca pek çok dosya gördüm, Calder. Eden ve senin başınıza gelenler...” dedi başını iki yana sallayarak. “Hayal etmesi çok zor ve yirmi yıllık kariyerim boyunca ailelerine geri dönebilen çocuk sayısı bir elin parmaklarını geçmez.” Gözlerinden bir anlığına keder geçti. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. “Size verilen ikinci şans

iyi değerlendirin. Kendinizle gurur duyun. Olanlar için kendini-
zi suçlamayın – bir paranızı bile. Siz kurbansınız. Ama hayatını-
zı bir kurban gibi yaşamayın. Hayatınızı hayatta kalanlara layık
şekilde yaşayın. Umarım sözlerimi kalpten hissedersin.”

Dediklerini düşünürken başımı aşağı yukarı sallıyordum.
Ama bütün bunları nasıl yapacağımızdan emin olamıyordum.
“Teşekkür ederim, Floyd,” dedim. şimdi minnet duygusuyla
ezilirken sesim daha da kulak tırmalayıcı çıkıyordu.

Ayağa kalkarken başıyla beni selamladı ve tokalaşmak için
elini bana doğru uzattı. Bana uzattığı elini sıkıp nezaket dolu y-
zne baktım. “Elini sıkmak benim için onurdur,” dedi. Hızlıca
gülümseyip arkasını döndü ve kapıdan dışarı ıktı. Ben de onu
takip ettim. Kendimi hem hissiz hem de pek çok duygunun ağır-
lığı altında ezilmiş gibi hissediyordum.

Kapının hemen dışında Eden bir sandalyede oturmuş beni
bekliyordu. Ayağa kalkarken bana gülümsedi. Onu kollarımın
arasına alıp kucakladım. “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordum
hırıltılı bir sesle.

“Evet,” dedi gülümseyerek.

Bizi dışarıda bekleyen polis aracına bindik ve Eden’ın anne-
sinin evine geri döndük. Eden’ın elini gevşekçe ellerimin arasın-
da tutarken Clive Richter ve Ajan Glenn’i düşünüyordum. İyi ve
kötülerin nasıl her yerde olduklarını düşünüyordum. Ve bugün
hâlâ içimde tuttuğum bir parça korkuyu sonsuza kadar arkamda
bırakmam gerektiğini anladım. Suçluluk duygusunun pençeleri
arasından kurtulmam biraz daha zamanımı alabilirdi ancak Ajan
Glenn’in söylediklerinin bana yardımı dokunmuştu. Artık zamanı
gelmişti – artık ilerlemenin vaktiydi. Korku ya da suçluluk duygu-
su taşımadan Gündüzsefam’la birlikte. Oturduğum koltukta arka-
ma yaslandım ve nihayet rahat bir nefes almayı başardım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Calder

FBI ajanları Glenn ve Malloy'la yaptığımız görüşmeden sonra üzerimizden başka bir yük daha kalkmıştı. O günün ilerleyen saatlerinde ben, küçük bir merminin kalçamdan çıkarıldığı otuz dakikalık bir operasyon geçirirken Eden da beni özel bir odada bekliyordu. Hayatımın en korkunç gününü sürekli bana hatırlatan fiziksel bir şey olduğu için o çirkin yara izinden her zaman nefret etmiştim. Ama gözüme çirkin görünen bu yara şimdi birdenbire beni zafere götürecek şey hâline gelmişti.

Nefes almak için yeniden iki ciğerimi de kullanabilir hâle gelmiş gibi hissediyordum. Ve nihayet Eden'la yaptığımız planları hayata geçirebilecektik. Ertesi gün, artık bir amacım olduğu için erkenden enerjik bir şekilde uyanmıştım.

Evet, bize karşı işlediği suçlardan ötürü Clive'ın hüküm giymesi zaman alacaktı ve evet, sonunda gidip mahkemede ifade vermek zorunda kalacaktık. Ama en nihayetinde kazandığımız şey ona olan korkumuzu yenmek olmuştu. Özgürlük pek çok formda vücut bulabilirdi – biz de nihayet korkularımızdan sonsuza dek özgürleşiyorduk.

Bu yüzden de yapacağımız geziyi hemen planlamaya başladık.

Ama öncesinde Eden'a, annesine gideceğimizi söyleyen kişinin ben olmam gerektiğini söyledim. İtiraz etti ancak bir süre

sonra pes edip kabullendi. Konu annesi olduğunda anlayış göstermeye çalışıyordum – çünkü Carolyn çok uzun süre onusuz kalmıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum ve onu herkesten daha iyi anlıyordum. Kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışmasını da anlıyordum. Ama günün yirmi dört saati onunla baş etmek çok yorucuydu ve bunun yalnızca benim için değil Eden için de böyle olduğunu çok iyi biliyordum. Daha uzun yıllar kızının hayatında olmayı planlıyordum, bu yüzden de aramızda bir çeşit ateşkes yapmamız gerektiğine inanıyordum ya da en azından bir çeşit anlaşmaya varmalıydık.

Ertesi sabah duş alıp giyindikten sonra, Molly'yle birlikte arka verandada oturan Carolyn'ın yanına çıktım.

“Günaydın,” dedim gülümseyerek, yanlarına otururken.

“Günaydın,” dedi her ikisi birden. “Kahve aldın mı?” diye sordu Carolyn.

“Birazdan alacağım.” Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Aslına bakarsan seninle konuşmak istiyordum,” dedim Carolyn'e bir bakış atarak.

Kaşlarını havaya kaldırdı ve Molly kahvesini yudumlarken duraksadı. “Sizi yalnız bırakayım mı?” diye sordu.

“Hayır. Sorun değil. Bunu sen de duymalısın, ah...” Derin bir nefes aldım. “Eden’la ben birlikte küçük bir yolculuğa çıkmaya karar verdik, bir süreliğine buradan uzaklaşmak istiyoruz.”

Carolyn gözlerini kırptırdı, Molly’ye gülümsüyordu. “Ah, hayır, hayır,” dedi başını iki yana sallayarak.

Derin bir nefes aldım. “Bütün bunların Eden ve benim için ne kadar zor olduğunu herkesten iyi biliyorsunuz. Bir çift olarak değil aynı zamanda bireysel olarak da. Hepimiz için zordu.” Molly’ye bir bakış attım ve o da beni cesaretlendirmek ister gibi gülümsedi. “Bir süre uzaklaşmak hepimizin üstündeki baskıyı azaltmaya yardımcı olur ve biz de onca zaman ayrı kalmanın acısını çıkarırız diye düşündük.”

Carolyn bana dik dik bakarken omurgasını dikleştirmişti. “Peki ben ne oluyorum? Eden benden çalındı. Benim kızım la

geçirmem gereken zamana ne olacak?" İnatçı bir şekilde başını sallıyordu. "Hayır, onu benden alamazsın."

Tanrım, bu pek de iyi gitmiyordu. "Eden'ı senden uzaklaştırmak falan istemiyorum," dedim başımı sallayarak. "Eden, hayatı boyunca senin özlemini çekti. Bunu herkesten iyi biliyorum ve ikinizin arasına girmek için asla bir şey yapmam. Telafi etmeniz gereken çok fazla kayıp zamanınız olduğunu biliyorum." Düşüncelerimi toparlayabilmek için derin bir nefes aldım. "Ben umut ediyordum ki belki senle ben..." derken sesim alçalıp kayboldu, kendimi hayal kırıklığına uğramış ve nasıl dile getireceğimi bile bilmediğim bir şeyi istiyormuşum gibi hissediyordum. Ve Carolyn'in bana öldürecekmiş gibi bakması da hiç yardımcı olmuyordu. *Bu konuşmayı önceden prova etmeliydim.* Tuhaf bir sessizlik oldu.

Birdenbire Molly kollarını havaya kaldırdı ve gürültülü bir şekilde masanın üzerine geri düşmelerine izin verdi. Carolyn'le aynı anda irkilerek bakışlarımızı ona çevirdik. "Tanrı aşkına, Carolyn! Bu çocuk karşına oturmuş senden ona da annelik etmeni istiyor. Eğer unuttuysan hatırlatırım; o da sevdiği herkesi kaybetti." Öne doğru eğildi. "Burada yalnızca annesini kaybetmiş olan *bana* değil aynı zamanda Eden *ve* Calder'a da annelik etme fırsatın var... Ve bu durumda Xander'a da! Bir anneye bu kadar aç bir sürü insana annelik etme fırsatı ayağına kadar gelmiş. Ama sen bunu yapmak yerine bizi ileride kendinden uzaklaştıracak şekilde davranmayı seçiyorsun. Üzgünüm ama bu durum karşısında bir dakika daha sessiz kalamam. Hemen kendine gel!"

Carolyn gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Molly derin bir nefes alarak sesini alçalttı. "Bennett Amca ve Hector olayında kafanı kuma gömüp başını başka tarafa çevirmeyi seçtiğini sen kendin söylemiştin. Kızın artık koca bir kadın olmuş. Onu büyürken görme şansın olmadığı için üzgünüm. Ama her akşam yatağa girmeden önce onun saçlarını tarayarak ya da ekmeğinin kenarlarını onun için keserek onu yeniden küçük bir kıza çeviremezsin. Birine âşık olduğunu bunu inkâr ederek yok sayamazsın.

İstersen *hemen* bunun bir parçası olabilirsin.” Arkasına yaslandı. “Eden, içinde acayip bir... *güç* taşıyor. Seninle ilgili sabırlı davranıyor çünkü seni seviyor. Ama sonsuza dek sabırlı olmayacaktır. Eğer bunu göremiyorsan kendi kızını da görmüyorsun demektir ve tam da onu bulmuşken yeniden kaybedebilirsin. Ve Calder,” dedi bakışlarını bana çevirip, “Calder karşında oturmuş senden onu kabul etmeni istiyor.”

Molly’ye şok ve minnettarlıkla baktım. Ardından da boğazımı temizledim. Annemin sevgisini ne kadar özlediğimi daha önce fark etmemiştim ve bu konuyu henüz Eden’la bile konuşmamıştık. Her ne kadar en sonunda bana ihanet etmiş gibi hissetsem de, *annemi özlüyordum*. Bu hem kafa karıştırıcıydı hem de canımı yakıyordu. Eden’ın annesinin beni bir oğul olarak mı yoksa kızının erkek arkadaşı olarak mı kabul etmesini istiyordum? Hangisi olursa olsun Molly’ye söylediklerinden ötürü minnettar hissediyordum.

“Molly... teşekkür ederim,” dedim ve gözlerimdeki samimiyeti görmüş olduğunu umut ettim. Ve sonra hâlâ sessizliğini koruyan ve önüne bakan Carolyn’e döndüm. Tek kelime etmeden öyle uzun süre durdu ki cevap verecek mi diye merak etmeye başladım bir ara. Vermedi. Onun yerine sandalyesinin ayaklarını verandanın taş zeminine sürterek ayağa kalktı, bize arkasını döndü ve içeri girip Fransız kapıyı arkasından kapattı.

Yüksek sesle nefes verip elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ve yüzünde acı dolu bir ifade olan Molly’ye baktım. “Söylediğim her kelimedede samimiydim,” dedi. “Umarım bir faydası olur.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim, Molly. Ne olursa olsun Eden’a ve bana bu kadar destek olduğun için minnettarım.”

Molly üzüntüyle gülümsedi. “Her ikiniz de çok şey atlattınız. Eğer bu hayatta yerini bulmayı hak eden birileri varsa bu sizsiniz, Calder. Umarım yardımcı olmuşumdur.”

“Oldun,” dedim yüzde yüz gönülden gelerek. Şimdi tek dileğim Carolyn’in de aklının başına gelmesiydi.

Carolyn günün geri kalanını odasında geçirdi ve bir kez bile dışarı çıkmadı. Her ne kadar onun desteğini alamamış olsak da Eden'la birlikte yine de yolculuğa çıkmaya karar vermiştik. En başta umduğum kadar mutlu bir başlangıç yapamamıştık ama bu bizim için bir gereklilikti ve her halükârda gitmeye kararlıydık.

Öğleden sonra bir bardak su almak için mutfaka gittiğimde, arkamdan gelen ayak seslerini duyup kimin geldiğine bakmak için döndüm. Carolyn. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzünde bir gram bile makyaj olmadığını görmekse beni şaşırtmıştı. Daha önce günün hangi saatinde olursa olsun onu hep kusursuz bir makyajla görürdüm. Oysa şimdi gözleri sanki ağlamış gibi kıpkırmızı duruyordu. Bana hafifçe gülümsedi. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Başımı sallayıp mutfak masasına gittim ve ikimiz de oturduk. Bu konuşmanın nereye gideceğini bilmediğim için ihtiyatlı gözlerle baktım.

"Calder," diye söze başladı ve hemen arkasından duraksadı. "Sana bir özür borçluyum." Rahatlayarak tuttuğum nefesimi bıraktım. "Eden'a da bir özür borçluyum."

"Carolyn..." diye başladım.

"Hayır, bekle," dedi. "Sadece bunu söylemememe müsaade et, daha sonra bana istediğini söyleyebilirsin. Senin de bana söyleyip kurtulmak istediğin şeyler olduğunu biliyorum." Önüne baktı, tırnaklarını inceliyordu.

"Bugün odama kapanıp Eden'ın babası Bennett hakkında çok düşündüm... Ve bana ihtiyacı olduğunda daha fazla yanında olabileceğim zamanları düşündüm." Başını salladı. "Molly bana bunu hatırlatmakta haklıydı, o zamanlar başımı kuma gömdüğümün bugün farkında olmama rağmen, şu anda da bunu yaptığımın farkında değildim." Duraksadı ancak ben sessizliğimi korudum. Düşüncelerini toparlaması için ona zaman tanımam gerektiğini görebiliyordum.

"Kızımı geri aldım ama hâlâ onun yokluğunun ve onu özlediğim zamanların yasını tutmaya devam ediyorum. Ona annelik edemediğim zamanların acısını çıkarmayı öylesine çok istiyordum ki... Buna ilk kez birine âşık olduğunda ona rehberlik etmek de dahil..." Başını salladı. "Senden en çok bunun için özür dilemem gerektiğini biliyorum. O gün bahçedeki partide senin onu ne kadar çok sevdiğine, ona nasıl taptığına şahit oldum... Kalplerinizin birbirine nasıl derinden bağlı olduğunu gördüm ama yine de..." Derin titrek bir nefes aldı. "Onu başka bir adamın kollarına itmeye çalıştım."

Yüzü utanç dolu bir ifadeyle dolmuştu ve başını önüne eğdi. "Birbirinizi öylesine derinden sevmenizi kıskandım, birbirinizi öylesine derinden *tanımanızı*. Bütün o seneleri onunla geçirmiş olmanı kıskandım ve benim geçirememiş olmamı. Bunun ne kadar mantıksız olduğunu biliyorum ve davranışlarımı nasıl etkilediğini ve bencilce davranmama neden olduğunu." Yaşlarla dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Lütfen bana bağır. Ne kötü biri olduğumu söyle."

Derin bir nefes aldım. "Sana bağırmak istemiyorum." Kendimi panik hâlinde bowling salonunda bir sandalyenin üzerine çıkmış, sadece birkaç saniyeliğine görüş alanımdan çıkan Eden'ı ararken hayal ettim. Annesi de böyle hissediyor olmalıydı. "Eden ve benim durumuma uygun bir kılavuz yok ve senin durumuna uygun bir kılavuz da yok." Duraksadım. "Umarım Molly'nin Eden'ın nasıl güçlü olduğuna dair söylediği şeyi hatırlıyorsundur... Çünkü hiçbir şey bundan daha doğru olamaz. Onun bu yönünü çok seviyorum. Ve bu güç *senden* ona geçti. Eden bu yönünü korumayı başardı çünkü aşka olan inancını hiç kaybetmedi. Bunu ona sen öğretmişsin. Hayatının ilk yıllarında ona verdiğin sevgiyi içinde taşımayı başardı ve bundan da asla vazgeçmedi. Bu onu hayatta tuttu. Onca zaman sen *onunlaydın* çünkü senin sevgini hep kalbinde taşıdı."

Carolyn'in yanaklarından gözyaşları aşağı süzülürken başını sallayarak beni onaylıyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Ve özür

dilerim, çok özür dilerim. Senin de bir anneye ihtiyacın olduğunu hiç düşünemedim. Ben her zaman yanındayım." Masanın üzerinden bana doğru uzattığı elini gülümseyerek tutarken kalbim rahatlıkla doldu.

"Ona küçük bir kız gibi muamele etmeyi bırakacağım ve onu bugün olduğu hâliyle görmeye çalışacağım," dedi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Sahip olmadıklarım yerine bundan böyle *sahip olduklarıma* odaklanacağım."

Yeniden gülümsedim. "Eden'in buna minnettar kalacağından eminim." Duraksadım. "Sadece bilmeni isterim, fıstık ezmeli po-fuduk sandviçleri yapmayı bırakman için bir sebep yok." Çünkü muhteşemlerdi.

Carolyn gülerek gözlerindeki yaşları sildiği sırada Eden mutfağa girdi. Olduğu yerde durup her ikimizi de inceledikten sonra yüzünde, mutlulukla parlamasına neden olan koca bir gülümseme belirdi. Aceleyle yanımıza gelerek bir kolunu benim, diğerini annesinin omzuna attı. Ardından da eğilip önce benim sonra annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Güldük ve nihayet içimdeki bir şeyler yerli yerine oturdu. Sanki tuvalin üzerindeki renkler çizmek için sabırsızlandığım o resim için nihayet uygun hâle geliyorlardı.

İlerleyen saatlerde Eden'in odasında bilgisayarı açıp yolculuğumuz için gerekli rotayı planlamaya başladım.

Birkaç Indiana tur sitesine baktım. Ve her sitenin aynı tesisi tekrar tekrar tavsiye ettiğini fark ettim – Fransız Mineral Kaynak Otelleri. İsminde *kaynak* kelimesi geçen bir yeri seçmeden edemezdim. Bizim için şahane bir yer gibi duruyordu. Bir zamanlar her şeyden kaçıp başka bir kaynakta huzuru bulmuştuk. O zaman da doğru hissettirmişti. Üstelik arabayla sadece üç saatlik uzaklıktaydı. Böylece uzun süre araba kullanıp kendimizi çok fazla riske etmemiş olacaktık. Gerçi Molly bize arabasını ödünç vermeyi kabul etmişti ancak her ikimizin de henüz ehliyeti yoktu.

“Carolyn, galeriden kazandığım parayı alabilmemiz için senin adına bir hesap açtırmamız gerektiğini söyledi. Böylece gezimizin masraflarını karşılayabilirim,” dedim Eden kalacağımız otele rezervasyon bilgilerini girerken.

Başını sallarken kaşlarını çatmıştı. “Felix’in benim adıma bıraktığı başka bir banka hesabım daha var,” dedi başını kaldırıp bana bakarak. “Artık bir doğum belgem olduğuna göre o hesaba da ulaşabiliriz.”

“Tamam ama bu gezinin masraflarını ben ödüyorum.”

Elini nazikçe yanağıma koydu. “Tamam. Yine de Felix bana o parayı benim olmasını istediği için bıraktı. Parayı hesapta öylece bırakmak doğru olmaz.”

Onaylamıştım ve her adı geçtiğinde Felix’e bir kez daha minnettar kalıyordum. Benim koruyamadığım anlarda kadınıma baktığı için sonsuza dek ona borçlu kalacaktım.

Ertesi gün, Carolyn bize bankaya kadar eşlik etti Felix’in ona birkaç yüz bin dolar bıraktığını öğrenince Eden’in ağzı açık kaldı. Eve döndüğümüzde koltuğa oturup yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırıklara boğulmuştu. Onu kendime çekip teselli etmeye çalıştım. Bu olanlara ben de inanamıyordum. İnanılmaz derecede cömert bir adamdı. *Teşekkürler, Felix.*

Böylece hava kararmaya başlarken Eden ve ben Molly’nin arabasına atlayıp Ohio’dan çıktık. Ama tabii önce harika bir oyalama taktiği bulduk. Ve Xander, Carolyn’in evinin önünde basma ilk açıklamasını yaparken biz de yan taraftaki çalılıkların arasından sızıp sessizce oradan uzaklaştık.

Kilometreler aktıkça omuzlarım gevşemeye başladı ve yaklaşık bir aydan uzun süredir nihayet ilk kez rahat bir nefes aldığımı hissettim. Eden bana flörtöz bir gülümseme gönderip göz kırptı ve ayaklarını arabanın ön paneline koydu. Kalbim göğsümün içinde takla atıyordu ve neredeyse kendime gülecektim. Onun etrafındayken âşık okul çocukları gibi davranmayı hiç bırakamayacak mıydım acaba?

Elimi sıkarken yüzündeki gülümseme uçtu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi,” dedim ona gülümseyerek. “Şimdi bir parçacık da olsa özgürlüğümüze kavuştuk ya her şey daha kolay.” Önümüzde uzanıp giden yola baktım.

“Evet,” diye kabul etti, elimi yeniden sıkarak. “Özgür olduğunda her şeye daha fazla umutla bakıyor insan. Bunu bizden daha iyi kim bilebilir ki?”

Gözümü yoldan ayırmadan başımı yavaşça salladım ve hız sınırını aşmadığımdan emin olmak için hız göstergesine bir göz attım. Bu özgürlük hissini hiçbir şekilde riske etmeye niyetim yoktu.

Bir dakika kadar sessizliğini korudu. “Sence medya bizi aramaya kalkar mı?”

“Gittiğimizi bile anlamayacaklar. Bir aydır annenin evinden hiç çıkmadık, hâlâ orada saklandığımızı sanacaklardır. Gittiğimiz anlaşılsa bile, bizi aramaya kalktıklarında Molly’nin aracını çoktan bir otoparka bırakmış olacağız. Haberlerde hâlâ benim evimin önünde çektikleri bulanık fotoğrafımızı veriyorlar. Ellerindeki diğer tek fotoğraf da senin çocukluk fotoğrafın. Sen saçını toplarsan ve ben de şapka takarsam kimsenin bizi tanıyacağını sanmıyorum.” Sırtarak ona baktım ve o da gülümseyerek başını salladı.

Bir süre sessizce düşüncelerimize dalıp akıp giden manzarayı seyrettik. Ardından, “Ne düşünüyorum biliyor musun, Eden?” dedim. “Bunca sene boyunca ara ara aklıma gelen şey neydi?”

“Neydi?” Bana bakıp, oturduğu koltukta arkasına yaslanmıştı.

“O su borularını tekmelemem sadece bir olasılıktı – tesadüfi, planlanmadan yapılmış ve mahzeni su basmasına neden olan bir hareketti.”

“Evet,” dedi yumuşak bir tonla.

“Evet. Peki, Hector bunu nereden biliyordu? O gün, orayı sel basacağını nereden biliyordu? Eğer bunu *planlamadıysa* nasıl oldu da böyle bir öngöründe bulunabildi?”

Eden’a bir bakış attım ve kaşlarını çatmış bir hâlde sessizce

beni izlediğini gördüm. “Bilmiyorum,” dedi en sonunda kafasını yana yatırarak. “Hector’ın olacakları bilecek... bir tür psişik gücü olduğunu mu düşünüyorsun?” Sözlerine devam etmeden önce kafası karışmış hâlde iç çekmişti. “Bilmiyorum... Ona bunları konuştuğu tanrılar mı söylediler yani?” Tamamen bana doğru dönmüştü ve gözleri merakla parlıyordu. Onun bu görüntüsü kalbimi sıkıştırıyordu – o benim tatlı bilgi avcımdı.

“Ya da Hector bir tür...” Ellerini havada savurdu. “Önseziye mi sahipti? Bilemiyorum. Bunu araştırmam gerekecek ama ya deli gibi bir şeydiyse? Ya tanrılardan gelen mesajı yanlış yorumladıysa?” Kaşları çatıldı. “Sence... bu kulağa deli saçması gibi mi geliyor?”

İçimi çektim. “Hiçbir fikrim yok. Evet, kulağa delice geliyor ama bu öyle olduğu anlamına gelmez, anlıyorsun değil mi? Tabii benim kurduğum tesisatı tekmelemeyi planladıysa ve ben de onun yerinde bunu tesadüfen yapmış bulunduysam başka.”

“Ya da bütün faktörler kusursuz bir şekilde bir araya geldi. Tesadüfler her yerde – yağmur, tutulma...” Dudağını ısırırken çok da ikna olmamış görünüyordu. Koltuğunda dönüp candan dışarı baktı. “Sanırım bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz.”

“Hayır, bilemeyeceğiz. Ve sanırım bunda da bir sorun yok.”

Eden iç geçirdi. “Evet, en zoru da bu. Mezarını açtıklarına hâlâ inanamıyorum,” dedi ürpererek.

Birkaç dakika daha sessiz kaldık. Ardından Eden yeniden dönüp bana baktı. “Biliyor musun başka neyi merak ediyorum?”

“Hımm?”

Dudağını ısırdı. “Şey, Hector kehanetin onun yasal tek karısının ben olacağımı söylediğini iddia ediyordu. Ama evliliğimizde hiçbir şey imzalamadım. Ve o sırada soyadımın ne olduğunu bile bilmiyordum. Bu durumda evliliği resmiyete dökmüş olamaz, olabilir mi?”

Bu konuyu değerlendirdim. “Evlilik hakkında kanuni prosedürleri bilmiyorum ama hayır, senin kaçırılmış bir çocuk olduğunu düşünecek olursak resmiyete dökmüş olamaz.” Duraksa-

dım. “Konsey üyelerinden biri Arizona’da yargıçtı. O sahte bir evrak düzenlemiş olabilir mi?” Sonra aklıma bir şey geldi. “Ya da belki bu Miriam ya da Hailey’yle *evlenmemek* için bir bahanedir sadece. Sahte bir ad kullanıyordu. Hiç kimseyle evlenemezdi. Belki de tanrıların kehanetlerini sadece kendi yalanlarını desteklemek için kullanıyordu.”

Ona baktığımda Eden’in gözleri hüznünlü görünüyordu. “Çok fazla yalan,” dedi fısıldayarak. “Bazen birbirinden ayırması zor oluyor.”

Elini tuttum. “Biz neyin gerçek neyin yalan olduğunu biliyoruz, Gündüzsefam.” Duraksadım. “Bir fısıltı ile bir his arası, hatırlıyor musun?”

Eden gülümseyerek elimi sıktı.

Bir dakika sonra, “Buraya güncel bir not düşmek isterim,” dedim sırtarak. “Tahmin et bakalım annenin bavullarını almak için garaja kadar gittiğimde evin yan tarafında kimleri öpüşürken gördüm?”

Eden ağzı açık bir şekilde bir dakika kadar bana baktı, ardından gözleri kocaman oldu. “Bentley ve Molly?” dedi heyecanla.

Kaşlarımı çattım. “Nasıl bildin?”

“Biliyordum! İçimde bir his vardı. Seni gördüler mi?”

“Hayır, evin etrafından dolanarak geri döndüm. Kendimi sapık röntgencinin teki gibi hissettim. O çocukla sadece bir kez karşılaşmıştım.”

Güldü ama hemen ardından da ifadesi ciddileşmişti. “Bir saniye, ondan faydalanmadığından emin misin?”

Sırtarak ona bir bakış attım. “Eğer bir kadın bir erkeğe sokulup bacaklarını onun beline doladığında bu, adamın ondan faydalandığı anlamına geliyorsa, o zaman evet.”

Başını arkaya atarak güldü. Kalbim göğsümde tekliyordu. Onunla birlikte gülmek ve sıradan şeyler hakkında sohbet edebilmek âdeta bir mucizeydi. Bir açıdan bunun zaman içinde azalmasını umut ediyor, diğer taraftan da hiç bitmemesini istiyordum.

Birkaç dakika sonra Eden düşüncelere daldı. “Her yerde öyküler var, değil mi?” Arkasına yaslanırken bu konudan hoşnut görünüyordu.

O akşam saat sekiz sularında Fransız Mineral Kaynakları Otelı, Indiana’ya vardık. Ve Molly’nin adına rezervasyon yaptırdığımız otelin adresini yazdığımız tarife göre bulmayı başardık.

“Vay canına,” dedi Eden kapılardan geçip Batı Termal Havuzları Otelı’ne doğru uzun dolambaçlı yollardan geçerken. Onun hemen arkasından da Fransız Mineral Kaynakları Otelı ve Kumarhaneleri geliyordu.

Her ne kadar hava karanlık da olsa, şekil verilerek kesilmiş çalılıklar, çiçekler ve devasa ağaçların olduğu peyzajın mükemmelliğini görebiliyordum.

Devasa, tarihi bina görüş alanımıza girerken sessizliğimizi korumaya devam ediyorduk. Dış cephesi sarının yumuşak bir tonuna boyanmış, ortasında kolonları ve tepesinde camdan bir kubbesi olan yuvarlak bir yapıydı. Baktığımız bütün sitelerde binanın Avrupa’nın en lüks kaplıcalarından esinlenerek tasarlandığını söylüyordu. Hiç Avrupa’da bulunmamıştım ama lüks kısmına kesinlikle katılıyordum.

Tepenin hemen aşağısındaki bir park alanına, tam çalılıkların köşesine arabayı park ettik. Aşağı indik. Bavullarımızı bagajdan çıkarırken başıma şapkamı geçirdim. Eden da çantasından çıkardığı saç bandıyla uzun sarı saçlarını başının arkasında atkuyruğu yapmıştı. Otele kadar olan kısa mesafeyi el ele yürüdük.

“Vay,” dedik ana kapılardan adımımızı içeri atar atmaz aynı anda. Eden’a baktım ve ikimiz birlikte verdiğimiz tepkiye güldük. İçeriden bakıldığında kubbe daha da nefes kesici görünüyordu. Geniş iç avludan geçerken başlarımız bir sağa bir sola fıldır fıldır dönüyordu. Kubbenin etrafını otel odalarına ait balkonlar ve onların eski moda dövme çelik kapıları çevreliyordu. Devasa dinlenme alanının içini dört bir yana serpiştirilmiş geniş oturma yerleri, bir bar ve karşı taraftaki birkaç dükkan dolduruyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Sanki birlikte

başka bir dünyada ya da en azından başka bir ülkedeymişiz gibi hissediyordum. Ve bu tam da ihtiyacımız olan şeydi.

Eden gidip otele girişimizi yaptırırken ben de lobideki küçük bir koltuğa oturup broşürleri inceliyormuş gibi yaptım. Birkaç dakika sonra bana doğru gelirken oda kartını elinde sallayarak sırtıyordu. El ele tutuşup asansöre binerek odamıza çıktık. Suratımdaki gülümsemeye ve göğsümü dolduran duygulara engel olamıyordum. Koşarak bir tam tur atmuşız gibi hissediyordum.

Odamıza giden işaretleri takip ettik ve koridorun hemen aşağısında bir Coca-Cola makinesi olduğunu gördüm. Hemen Eden'ı da yanımda sürükleyip cebimden çıkardığım birkaç doları makineye attım ve iki kutu kola aldım. Birini onun eline tutuştururken diğerini açıp sırtımı duvara yaslayarak hâlâ yasak bir mutlulukla bağdaştırdığım tatlı köpüğün hepsini kocaman yudumlarla mideme indirdim. Yeniden Eden'a baktığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni seyrettiğini fark etmiştim. Yüksek sesle bir kahkaha attı ve göz kırptıktan sonra yaklaşip beni çabucak dudaklarımdan öptü.

“Güzel miymiş?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Çok güzel.”

Beş dakika sonra güvenli bir şekilde odamıza girmiştik.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Calder

“Burada diyor ki kasabada otelin tarihini anlatan küçük bir müze varmış,” dedi Eden. Tereyağlı ve reçelli ekmeğinden bir ısırık alırken diğer elinde de broşürü tutuyordu.

Gözlerim onun üzerinde dolaşırken sandalyemin arkasına yaslanmış, kahvemi yudumluyordum. “Sen ne yapmak istersen, ben varım,” dedim tek kaşımı kaldırarak. “İstersen yataktan çıkmayız.”

Sırıtiyordu ancak başını kaldırıp bana bakmadı. “Daha bana doymadın mı?” diye sordu gözünü yine broşürden ayırmadan.

“Asla.”

Tek kaşını havaya kaldırdı ve sonunda gözleri benimkileri buldu. “Bunu bir kez denedik, hatırlamıyor musun? Her yer... yapış yapıştı.”

“Müthişti.”

Bakışları yumuşadı. “Öyleydi ve gerekiyordu. Ama bu hafta seninle dışarı çıkmak, etrafı gezmek ve güneşi yüzümde hissetmek istiyorum.”

Gülümsedim. “O zaman küçük poponu duşa soksan iyi olur.”

Ayağa kalktı ve banyoya doğru giderken dönüp omzunun üzerinden bana bir bakış attı. “Sen bana eşlik etmeyecek misin?”

İkinci kez sorması gerekmedi. O bir adım daha atmadan ânında fırlayıp ayağa kalktım. Ben arkasından yaklaşıp hemen

duşa girmek için onun ayaklarını yerden keserken kahkahası etrafımızda çınladı. Banyonun kapısını açık bıraktık ve sessiz olmaya çalışmadık. Saklanmak zorunda kalmamak insana kendini çok iyi hissettiriyordu.

Bir saat sonra giyinmiş ve el ele tutuşarak lobideki dükkânları dolaşmaya başlamıştık. Eden alındaki kâkülleri ensesine düğümlediği açık pembe eşarpla kamufle etmişti ve güneş gözlüğü takmıştı. Yine de insanlar ona bakmaya devam ediyordu. Ama daha sonra bunun onu tanumalarından değil, onun güzelliğinden kaynaklandığının farkına vardım.

Ben yine aynı şapkayı takıyordum. Ancak çok fazla saklanmanın da âlemi yok gibi görünüyordu. Çünkü kimse bana dönüp ikinci kez bakmıyordu.

Hava soğuktı ve her ikimiz de ceketlerimizi getirmiştik. Ama bugün gökyüzünde güneş parlıyordu ve hava kumarhanede dolaşacak ya da dışarıdaki yerel bir restoranın sundurmasının altında yemek yiyecek kadar ılıktı.

Hem vücudum hem ruhum gevşeyerek, Eden’la birlikte olmanın ve özgürlüğümüzün huzurunu ve keyfini çıkarıyordum. Bunca zamandır bunun tadına çok az varabilmiştik. Kaybettiğimiz her şeye rağmen, *ikimiz de* en dibi görmüş olmamıza rağmen, birbirimize sahiptik ve nihayet bunu kutlayabilirdik. En sonunda geleceğin –benim, onun ve *bizim için*– umut vadettiğine inanabiliyordum.

Bütün hafta boyunca rahatladık. Küçük kasaba görüntüsünün keyfini çıkararak etrafta dolaştık, hediyelik eşya dükkânlarından seçtiğimiz ve diğerlerinin seveceğini düşündüğümüz küçük biblolar aldık, bir kez at sürmeye bile gittik. Canımız istediğinde sevişiyor ve her sabah birbirimizin kollarında güne merhaba diyorduk. Cennete benziyordu. Eden bir kez spa’ya gitmişti ve otelin resmedilebilecek güzellikteki büyük, kapalı havuzunda yüzmüştük. Havuzun kenarına uzandığımızda Eden bir kitap çıkardı ve ben de kapağına bakarak yüzümü buruşturdum.

“Taş Kalpli mi?” diye sorudum, tek kaşımı kaldırarak.

Eden kıkırdadı. Bana doğru bakarken kitabı karnına koydu ve yanakları hafifçe pembeleşti. "Kulağa saçma bir isim gibi gelebilir ama iyi bir kitap. Bunca zamandır romantik kitaplar okuyamıyordum." Yüzünden bir anlığına üzgün bir ifade geçmişti. "Bir türlü yapamıyordum işte." Başını salladı. "Canımı çok yakıyordu. Bu kitabı Kristi'nin evindeyken okumuştum ve bu en son *umutlu* olduğum zamandı." O kadar uzun süre duraksadı ki konuşmasına devam edip etmeyeceğini merak ettim. "Ama şimdi," diye devam etti başını arkasına yaslayıp dudağını ısırarak, "okuyabilirim. Ayrıca ilk bölümü çok sevmiştim. Hem de *çok*," dedi bana flörtöz bir gülümseme gönderip.

Kristi'nin dairesindeki o günü ve Eden'in yüzündeki umut dolu, tatlı ifadeyi hatırlıyordum... Tekrar yaka paça cehenneme geri sürüklenmeden önce geçirdiğimiz tek gerçek mutlu ânımızdı. Yeniden onun yüzündeki umut dolu ifadeye bakmak kalbimi öyle bir şükranla doldurdu ki beni neredeyse yerimden zıplattı. Bir şekilde... evet, *bir şekilde* yeniden birbirimizi bulmayı başarmıştık. Ve onun bu güzel yüzündeki ifadenin yok olup gitmesini bir daha asla istemiyordum. Gülümsemesine karşılık verdim. "O kitabı hatırlıyorum," dedim. "Bir başyapıttı."

Eden güldü. "Aslına bakarsan, geçtiğimiz yıllarda o kadar fazla kitap okuduktan sonra, o kitabın cidden çok kötü olduğunun farkına vardım." Son kelimelerde sesini dramatik bir şekilde alçaltmıştı.

Ciddiyetle tek kaşımı kaldırdım. "Kim demiş? Ben demedim orası kesin. En yüksek puan neyse ben bu sanat eserine onu veriyorum."

"Beş yıldız," dedi sırtarak.

"Beş hayat değiştiren derecede *harika*, tatmin edici yıldız," dedim sırtıp iki kaşımı da havaya kaldırarak.

Eden kahkahalarla sarsıldı. "Tek umudumuz bunun da ona yakın bir performansının olması." Yeniden flörtöz bir şekilde gülümsedi ve kitabına geri döndü.

Daha sonra dışarıda bir gezintiye çıktık ve hayatımızın nere-

ye gideceği hakkında konuştuk. Geri döndüğümde birlikte çalışmak için birkaç galeriyi aramaya karar verdim ve Eden da yarım kalan piyano derslerine devam etmeye karar verdi. Yeni bir Şifa Yatağı alacaktık ve mahvettikleri apartman dairemi tamir etmesi için birilerini tutacaktık ki böylece daireyi bana kiralayan kişiye iade edebilelim. Ardından da şehrin daha iyi bir yerinden yeni bir daire bulacaktık. Bu kez ikimizin birlikte seçtiği bir yer olacaktı. Piyasada bulunan en iyi alarm sistemini kurduracaktım. Ve hayallerimin kadınıyla evlenecektim. Bu kısmı ona yinelemedim ama sıraya koyduğumda ilk önceliğim buydu. Şu an için çok pahalı bir yüzük alabilecek durumda değildim ama Eden'ın bunu sorun edeceğini sanmıyordum.

Xander, Carolyn ve Molly'ye sık sık mesaj gönderip neler yaptığımız hakkında onları bilgilendiriyor ve bir dolu fotoğraf gönderiyorduk.

Beşinci günümüzde Molly, Eden'a önemli gibi görünen bir mesaj gönderdi ve Eden onu geri aradı. Yatakta sırtüstü uzanmış, televizyon kanalları arasında geziniyordum. At binmeye gittiğimiz için oldukça yorgunduk. Kaslarımız ağrıyordu ve rahatlamak için akşamı sabırsızlıkla bekliyorduk.

"Selam Molly," dediğini duydum.

Bir dakika kadar dinledi ama yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce kalkıp oturdum ve onu izlemeye başladım.

"Tamam," dedi usulca. "Bize haber verdiğin için teşekkür ederim... Hayır, biliyorum... Evet, ben iyiyim. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz, Molly." Telefonu kapattı ve bir dakika kadar gözlerini boşluğa dikip öylece durmaya devam etti.

"Eden?" dedim, sesimden korkumun emareleri duyuluyordu. "Beni korkutuyorsun. Ne olmuş?"

"Clive Richter bu sabah hapiste öldürülmüş. Polis bize söylemek için eve gelmiş. Molly de onlara birkaç günlüğüne bir arkadaşımızda kaldığımızı, bizi durumdan haberdar edeceğini söylemiş."

"Nasıl?"

Eden'in bakışları benimkilerle buluştu. "Bıçaklanmış."

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım ve verdiği haberi algılamaya, bu konuda üzgün hissedip hissetmediğimi anlamaya çalıştım. Başımı yana eğdim. "Sebebini biliyorlar mıymış?"

Eden dudağını ısırdı ve yatağa gelip yanıma oturdu. Başını salladı. "Ellerinde bir şüphelinin bile olmadığını söylemişler. Ama tutukladığı onca insanla birlikte hapisteydi. Clive'in nasıl bir kişiliği olduğunu düşünürsek, orada da kendine pek çok düşman edindiğinden eminim."

Kaşlarımı çattım. Buna bir itirazım yoktu. Clive insanların hayatını mahvetmeyi seven bir adamdı, özellikle de eli kuvvetli olduğu zamanlarda. Geçmişte, onun bir polis olduğunu bilmeden önce ana locada ona fiziksel üstünlük tasladığım zamanları hatırlıyordum. Şimdiyse onun herhangi bir güce sahip olmak için silahına güvenen polis memurlarından biri olduğunu biliyordum. Ve hapiste ne eli kuvvetliydi ne de tabancası vardı. Yine de, işlediği suçlardan ötürü cezasını çekemeyecek olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış mıydım? Eden ve bana karşı işlediği suçlardan dolayı asla hüküm giymeyecek olmasından dolayı? Beni ve Eden'ı zorla devriye arabasının arkasına bindirirkenki görüntüsü gözümün önünde canlandı... Hector ayaklarımın doğru silahla ateş ederken öylece durup izleyişi... Xander'ı dövüşü... "İyi," dedim en sonunda.

Eden'in bakışları ânında benimkileri buldu. Birkaç saniye boyunca ifademi inceledi ve arkasından kollarını dolayıp beni kendine çekti. Tam olarak ne düşündüğümü çok iyi biliyordu, her zaman olduğu gibi. Ve beni affediyordu. Tuttuğum nefesimi bıraktım ve ben de onu kendime doğru çektim.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra, "Mahkeme olmayacak," dedi. "Artık bundan eminiz."

"İyi," dedim tekrardan. Mahkemeye gitseydik bile hiç korkmadan onun karşısına çıkabileceğimi fark etmiştim. Bu sadece bizi özgürleştirecek bir başka şeydi o kadar. "Ölmeyi hak ediyor muydu bilmiyorum, Eden. Sanırım buna karar vermek bana

düşmez ama o gün onu öldürecek fırsatım olmuş olsaydı, yapardım. Ama suçluydu ve kötü bir adamdı. Buna hiç şüphem yok. O yüzden başına gelenlerle ilgili bir sorunum yok. Ve belki artık mahkeme önünde adalet sağlanamayacak ama ondan kurtularak kazandığımız adalet? Bence bu yeterli.”

Başıyla onayladı. “Benim için de.”

Birlikte uzun, sıcak bir duş aldık. Duştan çıktığımızda dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu. Akşamın geri kalanını yatakta film izleyerek geçirdik. İçsel olarak kendimi iyi hissediyordum ancak yine de sıkı sıkıya Eden’a tutunmaya devam ettim. Ve ertesi sabah on bire kadar yataktan çıkmadık.

“Bugün şu müzeye gidelim,” diye önerdi Eden giyinirken. “Bu yapmadığımız tek şey.”

“Tamam,” dedim kabul ederek. “Cincinnati’ye geri dönmeli miyiz?”

Üzgün görünüyordu. “Belki birkaç gün daha kalırsınız. Henüz gitmeye hazır değilim.”

Gülümsedim. “Ben de.”

Dışarıda hava taptaze kokuyordu, derin bir nefes aldım. Yağan yağmur her yeri yıkayıp temizlediği için mi bilmem ama bugün dünya bir şekilde daha aydınlık bir yermiş gibi görünüyordu.

Fransız Mineral Kaynakları Batı Kaplıcaları Müzesi’ne kadar yürüyerek gittik ve rehberin başka bir grupla işi bitene kadar bekledik. Bir sonraki grupta sadece ikimiz vardık. Binayı gezerken Eden’ın elini tutuyordum. Tur rehberi bütün eserler hakkında bize bilgi veriyordu.

Bin sekiz yüzlü yıllarda kaynak suyunu şişeleyip iksir olarak satan bir şirketin hazırladığı posterin önünde dururken rehberimiz bize açıklama yapıyordu. “Plüton Suyu, Fransız Mineral Kaynak Otellerini meşhur eden şey oldu. Bir tür ilaç olarak satılıyordu. Midedeki kronik rahatsızlıklar, ciğer, böbrekler aklınıza ne gelirse. Bu suların astımdan alkolizme hatta zührevi hastalıklara kadar her şeyi tedavi edecek mucizevi bir etkisi olduğu iddia ediliyordu.” Kıkırdadı. “Kaynağın etrafına misafirhaneler

inşa edildi. Böylece insanlar Plüton Suyu'nda yıkanabilecek, o suyu içebileceklerdi."

Eden başını yana eğdi. "Neden Plüton Suyu demişler?" diye sordu.

"Ah, yeraltı tanrısından esinlenerek böyle denmiş çünkü sular yerin altından çıkıyor ve tıpkı efsanedeki Styx Nehri gibi koyu renkliymiş."

Önce kaşlarını hafifçe çatan Eden'a, ardından önümüzdeki postere baktım. *Yorgunları dinlendirir, hastaları şifalandırır*, diye okudum. "Peki, gerçekten işe yarıyor muydu?" dedim.

Tur rehberi yeniden kıkırdadı. "En sonunda suyu tahlil etmişler ve içinden iki şey çıkmış," Bize baktı ve sonra yürümeye devam etti. "Tuz ve lityum."

"Lityum?" diye sordum başka bir teşhirin önünde durduğumuzda.

"Evet, şimdilerde duygu durumu kontrolü sağlayan ilaçlarda kullanılıyor. Tabii bu etkileri elde etmek için oldukça fazla su içmeniz gerekir ama çok az lityum sizi iyi bir ruh hâline sokabilir ve tuz da içinizi çok çabuk temizleyeceği için bazı rahatsızlıklar iyileşebilir. En azından geçici süreliğine." O devam ederken kalp atışlarım hızlanıyordu. Eden'a baktım ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

"Bayım," diye araya girdim. "Bu kaynaklardan başkaları da var mıdır? Demek istediğim, ülkenin farklı yerlerinde? Bu mümkün mü?"

"Ah, sanırım mümkün. Şahsen ben başka bir tane daha bilmiyorum ama olabilir."

Başımı salladım ve tura devam ettik. Aklımdan binlerce olasılık geçiyordu. Nihayet rehberle teşekkür edip müzenin geniş verandasına çıktığımızda Eden, "Hector buradaydı, değil mi?" diye fısıldadı.

"Sanırım," dedim, sanki bir anda kaldırımda karşımıza çıkabilirmiş gibi gözlerimle etrafı tarayarak. Sonbahar güneşine rağmen titriyordum. Eden'ı kendime doğru çektim.

“Aynı öğeleri taşıyan başka bir kaynak daha mı bulmuştu?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Başımı salladım. “Ya öyle ya da içine kendisi sonradan ekledi ki eğer böyle bir şey mümkünse. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Plüton Suyu...” ona bir bakış attım, “bizim kutsal suyumuzun aynısı.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Calder

Etrafı biraz daha dolaştık, ardından Eden masaj randevusuna giderken ben de odaya çıkıp bir film daha izledim. Kafamda kaynak suyu olayına geri gidiyordum ancak herhangi bir sonuca varamıyordum. Bunun mümkünatı var mıydı yoksa tamamen bir tesadüf müydü? Eden'in kaçırıldıktan sonra buraya getirildiğinden emin olmasının dışında Hector'ı buraya bağlayan şey neydi? Seçtiği ilk konsey üyesinin –yani Eden'in babasının– arabayla birkaç saatlik mesafede bulunması sanırım mantıklıydı. Ve Eden'in babasının hikâyesini duymuş olması da mantıklıydı çünkü yerel basında yer almış küçük çaplı bir olaydı.

Yatağa sırtüstü uzandım ve televizyonu açmakla uğraşmadım. Zihnimde Hector'ın Indiana ve şimdi de bu yerle olan bağlantısı dolaşıp duruyordu. Plüton Suyu'nun da Yunan mitolojisiyle bağlantısı vardı. Tıpkı dinimizin ve Arkadya'ya ait diğer pek çok şeyin olduğu gibi. Ama tüm bunlar ne anlama geliyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Hector'ın buraları ziyareti sırasında kaynak fikrinden hoşlanmış ve bunu başka bir yerde araştırıp bulmuş olması mümkün müydü? Mesela Arizona'da? Pek çok şey mümkündü. Ve muhtemelen bunların hiçbirine bizim tam bir anlam verebilmemiz mümkün olmayacaktı.

Su hakkında Xander'a mesaj atmıştım. İnternette bir bakma-

sını ve ne düşündüğünü bana söylemesini istemiştim. Mesajında bana çalıştığını ve eve gidince bakacağını söylüyordu.

Farkına bile varmadan uykuya dalmışım ve Eden parmaklarını saçlarımda gezdirirken kendime geldim. Gözlerimi açıp onun güzel yüzüne baktım ve uykulu bir şekilde gülümsedim. İfadesinde neredeyse korku benzeri bir şey vardı. "Selam," dedim hırıltılı bir sesle.

"Sana da selam," dedi nazikçe.

Hafifçe doğrulup oturdum. "İyi misin? Masaj nasıldı?"

"Ne? Ah, iyiydi. Hoştu." Ayağa kalktı ve banyoya doğru ilerledi. Ben üzerimdeki bütün masaj yağını yıkadıktan sonra yemeğe gidebiliriz," dedi banyoya girip kapıyı kapatırken.

Hafifçe kaşlarımı çatıttım. "Peki, tamam," dedim.

Resepsiyonun tavsiye ettiği ve kaldığımız otelden birkaç kilometre uzaklıktaki restorana gitmek için servis aracını kullandık. Atmosferi romantik, yemekleri harika bir restoranda yemek boyunca el ele tutuştuk. Ancak Eden'in dikkati dağınık görünüyordu. Ona bunu sorduğum zaman, yaptırdığı masajın kafasını bulandırdığını söyleyip geçiştirdi ve ardından bana sıcacık bir gülümsemeyle bakarak elimi sıktı.

Otelimize erken döndük. Eden yatağa girdi ve okumak için kitabını çıkardı. Ben de televizyonu açtım ama izlediğim program daha bitmeden uyuyakalmışım.

Eden'in elini iç çamaşırımın belinden içeri sokmasıyla birlikte uyandım ve yüksek sesle inledim.

"Kitabımı bitirdim," dedi kulağıma doğru. "Uyuyor muydun?"

"Hayır," dedim yalan söyleyerek. Şu an yaptığı şeyi engelleyecek hiçbir şey yapmamaya çalışıyordum.

Elini aşağı doğru kaydırdı ve penisimi nazikçe sıktı. Yeniden inledim. Elini daha aşağı daldırarak hayalarımı avucunun içine aldı. "Ah, Tanrım, Eden."

Dönerek yüzünü ellerimin arasına aldım ve ta ki o çok sevdi-

ğim tatlı inlemeleri gırtlğından yükselene kadar onu dudaklarından öptüm.

“Bana kitabı anlatsana,” diye mırıldandım dudaklarından ayrıldığımda. Dudaklarımı boynunda hafifçe gezindirmeye başlamadan önce gülümsedim. Başını arkaya doğru atıp vücudunu yay gibi gererken içimdeki bütün şehveti uyandırmıştı.

“Hımm,” dedi mırıldanarak. Üzerindeki atletti kaldırıp başından çıkardım. Ağzım hemen tatlı, pembe meme ucunu buldu. Bu yaptığım şeyi onun da benim sevdiğim kadar sevdiğini biliyordum. Kabarmış küçük ucu emip oynarken eli saçlarımda geziniyordu.

“Hendrix Cooper, uyuşturucu bağımlısı, alkolik zampara ve Dindar Fahişeler adlı müzik grubunun solisti, kendini bilmeyecek kadar sarhoş bir hâldeyken bir gece grup seks yaptığını zannediyor.”

Başımı kaldırdım. “Dindar Fahişeler mi?”

Eden’in gırtlğından işkence çekiyormuş gibi bir ses çıktı ve saçımdan kavrayıp ağzımın yeniden memesini bulmasını sağladı. Sırtarak yaptığım işe geri koyuldum. İcini çekti.

“Ama çok sonra fark ediyor ki birlikte olduğu kişi bir kasırga gelip park hâlindeki karavanlarını alıp götürünce bütün ailesi ölen asistanı, zavallı güneyli kız Polly Honeycutt’muş sadece. Bulabildiği ilk işe mecburen girmek zorunda kalmış ve tabii ki duygusal açıdan hasarlı ama çok sevilen serseri patronuna gizlice âşık olmuş.”

“Duygusal açıdan hasarlı?” diye dalga geçtim diğer meme ucuna geçip ona hafif bir öpücük kondurarak. “Kulağa daha çok pisliğin teki gibi geliyor.”

Meme ucunu ağzıma alıp emerken ve dilimle etrafında daireler çizerken Eden inliyordu. Aynı anda bacaklarını bana doladı ve sertliğime doğru kendini bastırarak gırtlğımdan boğuluyormuşçasına bir sesin kopmasına neden oldu. Tanrım, öyle iyi hissettiriyordu ki. Kalçamla ağzımın ritmine uyarak küçük daireler

çizmeye başladım. Birkaç dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık sanki arzu bizi dilsizleştirmişti.

“Hepimizin kendi yolu yok mu?”

Nerede kaldığımızı hatırlamaya çalışarak duraksadım. “Yeterince adil,” dedim kabul ederek. Ardından eşofman altımı çıkarabilmek için dizlerimin üzerinde yükseldim.

Şortunu ve iç çamaşırını çıkarırken kaldığı yerden devam ediyordu. “Her neyse, kendince sebepleri vardı. Ebeveynlerinin onunla uğraşmak istemediği için gönderdikleri yatılı okulun müdürü tarafından şiddete maruz kalmış. Üstelik senelerce yardım istediği hâlde kimse onu kurtarmamış.” Yüzünden acı bir ifade geçerken başını salladı. Duraksadım. Onu rahatlatmak için durmalı mıydım yoksa devam mı etmeliydim bilemiyordum. Ama Eden baldırlarına kadar inmiş şortunu tekmeleyip kalktı ve ağzını ağzıma yapıştırdı.

O pozisyonda ben iyice sertleşene ve artık bir dakika bile dayanamayacak hâle gelene kadar öpüşmeye devam ettik. “Eden,” dedim inleyerek.

Bana bakıp şehvetten yarı kapalı ve parlayan gözlerini kırıştırdı. Arkasından beni sırtüstü yatağa iterek çarçabuk iç çamaşırımı çıkarmama yardım etmişti.

Üzerime çıkıp ereksiyonumu tuttu ve kendini yavaş yavaş aşağı iterek üzerine oturdu. Beni kavrayan sıcak ıslaklığı homurdanmama sebep oluyordu.

Eden gözlerini kapattı ve çok yavaş hareketlerle üzerimde aşağı yukarı hareket etmeye başladı. “Yolları çok uzundu,” dedi, gözleri hâlâ kapalıyken. “Hendrix’in rehabilitasyona gitmesi ve sürekli onunla yatmaya çalışan, kurnazca ve şeytanice planlarıyla o ve Polly için sürekli her şeyi mahveden menajeri Naomi Garnet’ı kovması gerekiyordu.” Üzerimde daha hızlı hareket etmeye başlamıştı ve neredeyse zevkten kendimden geçecek gibi oldum. Uzanıp küçük, kusursuz memelerini avuçladım ve o başını geri atıp üzerimde daha hızlı hareket edene kadar başparmaklarımı meme uçlarında gezdirmeye devam ettim.

Orgazmımın çok yakın olduğunu hissedebiliyordum, testislerim şişmişti. Sonra daha fazla kendimi tutmayarak birdenbire boşaldım ve aniden gelen yoğun zevk dalgasıyla yüksek sesle inleyerek kalçamı ona doğru bastırdım. Aynı anda Eden'in nefesi kesildi ve ardından göğsümün üzerime düşerek inleyerek zirveye çıktı. Tanrım, buna bayılıyordum.

Kollarımı ona doladım ve küçük sırtını kucaklayarak onu öylece tutarken kokusunu içime çektim. Onu öylesine tutkuyla seviyordum ki aşkım kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Polly," dedi sesi fısıltı olmanın birazcık üzerinde, "sen, seni tam da olduğun melek gibi hissettirebilecek bir adama layıksın. Bir gün belki bu adam olurum ama şimdi değilim. Ve seni bundan daha azını sunamayacak kadar çok seviyorum. Beni bekle, Polly. Bana inan. Bana savaşımam için bir sebep ver."

Ben konuşmasını beklerken birkaç saniyeliğine sessizliğini korudu.

"Üzgünüm, Hendrix," dedi fısıldayarak. "Veremem." Yeniden beklerken omzumda gözyaşlarının ıslaklığını hissediyordum.

Ama susmaya devam edince daha fazla dayanamadım. "Peki sonra?"

Omzuma yasladığı başını salladı. "Sonrası hiç. Kitabın sonu bu."

"Nasıl yani ya?" dedim, kendimi asla kabul etmeyeceğim bir şekilde öfkeli hissederek.

"Devamı sonraki kitapta," dedi. "Üç ay sonra neler olduğunu göreceğiz."

"Göreceğimize bahse girebilirsin," dedim.

Eden gülmeye başladı. Hareket etmesiyle birlikte içinden kayıp çıkmıştım. Başını kaldırıp yüzüme baktı. "Ben hamileyim," dedi fısıldayarak.

Bütün vücudum donup kaldı. Ben ağzım açık ona bakarken beni izlemeyi sürdürüyordu. "Ben... Ne? Sanıyordum ki... Demiştin ki..."

Başını sallayarak üzerimden çekildi ve yan tarafa uzandı. Ben de ona doğru döndüm. “Biliyorum. Ben de şok geçirdim. Doktor müdahale edilmeden tekrar hamile kalmamın mümkün görünmediğini söylemişti. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki seni kandırması gibi oldum.” Kocaman ve endişe dolu gözlerle beni seyrediyordu.

“Eden,” dedim nazıkçe, kalbim tekleyip yeniden hayata gelirken. Elimi götürüp karnına koyduğumda nefesini içine çekti.

“Sen... mutlu musun?”

Kendimi şokta ve bir bebeğe ebeveynlik yapmaya tam olarak hazır değilmiş gibi hissediyordum. Ama şunu çok iyi biliyordum, Eden bizden çalınan diğer bebeğimiz için hâlâ acı çekiyordu, ben de öyle. Ve üstüne bir daha asla bebek sahibi olamaya çağını zannediyordu. Kalbimi bir rahatlama duygusu hemen ardından da bir sevinç kapladı. Elimi yanağına koyarak fısıldadım, “Evet, ben mutluyum. Ya sen?”

Gözleri yaşlarla dolarak başını salladı. Onu kendime doğru çektim ve birkaç dakika boyunca onunla birlikte nefes alıp verdim. “Ne kadarlık?” diye sordum.

“Yaklaşık beş haftalık sanırım. Bilmiyorum. Bugün uğradığımız eczaneden bir test aldım ve otelin spa’sındaki banyoda yaptım.” Göğsüme doğru burnunu çekti.

“Bu bebeği Şifa Yatağı’nda mı yaptık?” diye sordum gülümseyerek.

Eden yarı ağlayan bir hâlde kakhaha attı. “Sanırım öyle oldu.”

Bu haberi sindirmek için kendime izin verdim. “Bu çok doğru hissettiriyor. İkinci bir şans gibi,” diye fısıldadım.

Eden başıyla onayladı ve bir kez daha iç çekti.

Bir yanımda kendini yetersiz hissediyordu... Bırak onları geçin-direcek gücü daha hâlâ bir soyadım bile yoktu, bir kimliğim de. Ama bildiğim bir tek şey vardı. “Seni koruyacağım, ikinizi de koruyacağım,” dedim. “Size bir şey olasına izin vermeyeceğim.”

Eden başını arkaya yaslayıp sıkıntılı gözlerle bana baktı. “Ko-

ruyacağını biliyorum,” dedi. “Bundan bir saniye bile şüphe etmedim.”

Derin bir nefes alıp onu iyice kendime çektim. Birbirimizin kollarında uykuya daldık. Küçücük, yeni bir hayat Eden’in vücudunun güvenliğinde aramızda büyüyordu.

Gecenin karanlığında Eden beni sarsarak uyandırmıştı. “Rüya görüyorsun, Karamelam,” diyordu yumuşak ve nazik bir ses tonuyla. “Onları görüyorsun.”

Derin bir nefes alarak hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Elimi başıma götürüp saçlarımı kavradım. Derin bir korkunun içimde bir yerleri ele geçirdiğini ve beni bir türlü rahat bırakmadığını hissediyordum. “Evet,” dedim soluk soluğa.

“Uzun süredir hiç kâbus görmüyordun,” dedi nazikçe, başını göğsüme yaslayıp kolunu belime dolayarak.

“Biliyorum,” dedim biraz rahatlamaya çalışarak.

“Bebek yüzünden mi?” diye sordu.

“Ben... belki,” dedim onu daha çok kendime çekerek. “Ama her ikinizi de güvende tutmak istediğim için.” Usulca göğsümü öptü.

“Bizi güvende tutacaksın. Sana güveniyorum, Calder,” dedi sesinden sevecenlik akarak.

Uzun bir süre sonra ilk kez Tanrı’ya bize merhamet etmesi için dua ettim. Çünkü onu yüzüstü bırakmamayı çok istiyordum.

Ertesi gün hava bir önceki günden daha soğuk olduğu için kahvaltıya giderken Eden üzerine büyük bir kazak geçirdi ve ben de iki uzun kollu gömleği üst üste giydim. Hava serin olmasına rağmen bulutsuz ve masmavi bir gökyüzü başımızın üzerinde uzanıyordu. Havadaysa yakılmış sonbahar yapraklarının hafif kokusu vardı. Artık dışarıda olduğumuz için sonbaharla iyi geçinmeye çalışıyordum.

Yemek yerken Eden'in sıcacık elini elimde tuttum ve yiyeceklerimizle oyalandık. Dün geceki kâbusun hissettirdiği dehşet duygusu parlak gün ışığında yakamı bırakmıştı ve kendimi yeniden umutlu hissediyordum. Birkaç kötü rüya görmem ve kâbusların ara sıra geri gelmesi normal olmalıydı. Eden bana çok büyük bir haber vermişti ve sarsılmıştım. Doğal olarak, ilk kez birlikte yeni bir yaşam tohumu attığımız ve hayat onu acımasızca bizden aldığı anda yaşadıklarımız bilinçaltımda canlanmıştı.

"Bugün ya da yarın geri dönmeliyiz," dedim Eden'a bir bakış atarak. Saçını tepesinde toplamıştı ve güneş gözlüğü başının üstünde duruyordu. Kalın siyah kazağı çenesinin altına kadar geliyor ve ipin renginin koyuluğu tenini daha da kremsemi gösteriyordu. Ya da belki de ısıldadığı için öyle görünüyordu. "Mümkün olduğunca çabuk doktora gidip her şey yolunda mı öğrenmeliyiz diye düşünüyorum."

Eden'in bakışları benimkilerle buluştu ve başıyla onayladı.

"Geri döner dönmez, tıpkı Xander'a yardım ettikleri gibi polisten bir sosyal güvenlik numarası almama yardım etmelerini isteyeceğim. Birinin ortaya çıkmasını sonsuza dek bekleyemem. Böyle bir şey hiç gerçekleşmeyebilir. Bizim için bir hayat inşa etmeliyim." Artık onunla evlenmek benim için eskiden olduğundan daha da önemliydi. Carolyn'ın bu haberi nasıl karşılayacağını da içten içe merak ediyordum.

Eden bana endişeli bakışlar atarak yeniden başıyla onayladı. "Tamam."

Önündeki yemeği karıştırırken onu izliyordum. Birkaç dakika sonra, "Bir fikrim var," dedi. Bana birazcık çekingence baktı.

"A-aaa," dedim şaka yaparak. Dudağımın kenarı kıvrılmıştı.

Gülümsedi. "Biliyorum, evet. Ama aslında hayır." İfadesi ciddileşti. "Şu su olayıyla ilgili dünden beri çok konuşamadığımızı biliyorum ve sanırım bu bir tesadüf olabilir. Ama Hector'ın yalnızca buradan tesadüfen geçtiğini değil de... Ah, bilemiyorum." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Düşündüm de belki de yerel kütüphaneye gidip birkaç şey araştırabiliriz."

Kaşlarım çatıldı. "Ne gibi şeyler?"

Yüzü düşünceli bir hâl almıştı ve altdudağını çiğniyordu. "Bilmiyorum. Ama bence denemeye değer. Hiçbir şey bulamazsak da ne yapalım. Ama Fransız Mineral Kaynakları, Indiana ile bu olası bağlantıyı bilen bir tek biz varız. Polis mineral suyuyla ilgili bir önsezinin peşine düşmeyecektir. Eğer biz denemezsek, hiç kimse denemeyecektir. Ve bir daha buraya geri gelir miyiz belli olmaz."

Masanın üzerinden ona gülümsedim. "Benim küçük bilgi avcım," dedim.

Nefesini verip hafifçe gülümsedi. "Bu senin suçun." Göz kırptı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir dakika kadar söylediklerini değerlendirdim. "Tamam. Peki." Birdenbire kendimi üşümüş hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Telefonum çaldı. Gelen mesaja baktım:

Xander: Dostum, Plüton Suyu? Kulağa bizim kutsal suyumuzmuş gibi geliyor???

Ben: Biliyorum. Biz de öyle düşünüyoruz. Bundan ne çıkar bilemiyoruz.

Birkaç şeye bakacağız. Seni haberdar ederiz.

Xander: Tamam. Sen iyi misin?

Ben: Hiç daha iyi olmamıştım. Sen iyi misin?

Xander: Evet

Ben: Yakında görüşürüz

Xander: Görüşürüz

Garsona en yakın kütüphanenin yerini sorduk ve yürüyüş mesafesinde olduğunu öğrendik. Ardından da eşyalarımızı topladık.

On dakikadan az bir zaman sonra halk kütüphanesinin kapısından içeri giriyorduk.

"Burada bulmayı umut ettiğimiz şey ne peki?" diye sordum sesimi alçaltarak.

Bir arabayı boşaltan kütüphaneciye doğru ilerliyordu ve ben de peşi sıra onu takip ettim. "Emin değilim," dedi. "Dediğim gibi

belki de hiçbir şey. Hector'ın benü Cincinnati'den kaçırıp buraya yakın bir yerlere getirdiği zamana ait birkaç gazeteye bakabiliriz diye düşünüyorum."

Kaşlarını çattım ama yine de onu takibe devam ettim.

Otuz dakika sonra, kütüphaneye ait dahili bilgisayar açın-da kayıtlı olan yerel gazetelere bakıyorduk. Ne aradığımızdan tam olarak emin değildim. Kütüphaneci arka tarafta bulunan bazı kopyaların internette de bulunduğundan bahsetmişti ancak burası öyle küçük bir kasabaydı ki gazeteler burada sadece katalog hâlde vardı. Eden oturmuş, öne çıkan haber başlıklarında gezinirken ben de yanına oturup sadece izledim. Sadece yanında oturup onu seyretmekten bile mutluydum. Ayrıca Cincinnati'ye döndüğümüzde yapmamız gereken onca şeyi düşününce sessizlik iyi geliyordu.

Bir süre sonra Eden oflayarak bana döndü. Yüzünde minik utangaç bir gülümseme vardı. "Ne yaptığımı bile bilmiyorum ya da neyi aradığımı. Tatilimizi boşu boşuna ziyan ediyorum."

Sandalyemde arkama yaslanmış onun hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesine bakıyordum. Birkaç saniye boyunca düşünmeye çalışarak başımı salladım. "Tamam, bekle, zaman çizelgesi çıkaralım. Odadaki dolabın kapağına astığın gibi. Hafızanda mı?"

Tatlı bir kahkaha attı. "Üzücü bir şekilde, evet. Neden?"

"Tamam." Öne doğru eğilip dirseklerimi bacaklarıma yasladım. "Burada senin kaçırıldığın zamanlara ait makalelere bakıyoruz. Ama..." Bir dakika boyunca olayları değerlendirdim, "Arkadya bundan yıllar önce kurulmuş. Bu olayların hemen öncesinde Hector'a Arkadya'yı kurması için *ilham verecek* bir şeylerin gerçekleşmiş olabileceğini düşünsek daha doğru olmaz mı?"

Eden yukarı doğru bakıp söylediklerimi değerlendirdi. "Bir şey yakalamış olabilirsin. Polisin bize söylediği kadarıyla bildiğimiz şey toprakların sen doğmadan bir yıl önce satın alındığıydı. Sen orada doğmuş ol ya da olma." Bana göz ucuyla bakıp arkasından bakışlarını yeniden bilgisayara çevirdi "O zaman belki de bu olaydan birkaç ay önceki gazetelere bakmalıyız?" Gözleri

parladı. Konusuna rağmen ben de bunun bir macera gibi hissettirmesine engel olamıyordum.

“Hadi yapalım.”

Eden yeniden bilgisayara döndü, konsantre oldu ve ben de o ekranı kaydırırken arkama yaslandım.

O yaptığı işe odaklanırken ben de etrafıma bir göz attım ve birkaç dakika boyunca insanları seyrettim. Bilgisayarlardan birinin başında alçak sesle tartışan genç bir çift vardı. Yanında iki-üç yaşlarındaki çocuğuyla birlikte çocuk kitapları seçen bir anne vardı. Gözlerim annesinin ona uzattığı kitapları heyecanla kucaklayan çocuğa takıldı. Çok yakında bu minik insanlardan birinin bizim de hayatımıza gireceğine inanamıyordum. Bir oğlumuz mu yoksa bir kızımız mı olacağını merak ediyordum... ve kime benzeyeceğini. Dönüp Eden’a baktığımda onun bir şeye odaklanmış hâlde bilgisayara doğru eğildiğini fark ettim. Bana baktığında yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Hector’ın gerçek adı Thomas Greer.”

Bütün vücudum buz kesti. Sanki sözleri Hector’ı yoktan var edebilirmiş gibi ânında ayağa kalkıp etrafıma bakınmaya başladım ve vücudumu korumak ister gibi Eden’a siper ettim. “Nereden biliyorsun?” dedim başımı ona doğru eğip sert bir şekilde fısıldayarak.

“Buradan,” dedi ekrandaki gazete manşetini işaret edip ciyaklayarak.

Eğilip omzunun üzerinden ekrana göz attım. Gözlerim çabucak makaleyi taradı. Daha sonrasında başa dönüp daha yavaş bir şekilde tekrar okumaya çalıştım. Damarlarıma buz gibi bir şey hücum etmişti.

Sayfanın en başında Hector’ın gençliği olduğu apaçık belli olan bir fotoğraf vardı. Kısa kesilmiş saçlarıyla, bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Makalenin başlığı, “Tarih Profesörünün Ailesi Soygunda Öldürüldü,” diyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Eden çatlak bir sesle, gözlerini ekrandan ayırmadan. Birlikte haberi okurken elini ağzını götürdü.

Güneydoğu Indiana Üniversitesi Yunan Tarihi Profesörü Thomas Greer, pazar sabahı erken saatlerde ailesini ölü buldu. Profesör Greer bir konferanstan eve döndüğünde karısı Alice ve beş yaşındaki kızı Danae'yi evlerinde bıçaklanarak öldürülmüş hâlde buldu. Şu âna kadar polisin elinde herhangi bir şüpheli bulunmuyor ama bunun bir soyguncunun gerçekleştirdiği bir haneye tecavüz vakası olduğu düşünüyor. Polis kaynakları bize Greerların evinin Thomas'ın karısı sebebiyle hedef alınmış olabileceğini söylüyor. Önceki adı Alice Lockwood olan eşi yakın zamanda Avustralya'daki madenlerden gelen bir servetin vârisiydi. Hırsızların bu mirastan kalan para ve mücevherin evde olduğunu düşünmüş olabileceği söyleniyor. Aile üyelerinin Thomas Greer'ın gezisine katılmayı planladıkları ancak kızı son dakikada hastalandığı için evde kaldıkları öğrenildi.

Gözlerimiz bilgisayara kilitlenmiş hâlde ekranı kaydırıyorduk. Birkaç kısa makaleye daha denk geldik ancak daha fazla bilgi bulamadık. Birkaç ay sonra dava iyice durgunlaşmıştı. Polisin elinde hiç şüpheli yoktu ve bütün hafta sonunu konferansta geçirdiğine, birkaç kez de kürsüye çağrıldığına dair Thomas'ın sağlam şahitleri vardı.

Aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu. Avustralya'dan gelen bir maden serveti. Bu Hector'ın parasının nereden geldiğini açıklamaya yetiyordu.

Greer ismini araştırırken Eden'ı izledim ancak daha fazla bir şey bulamadı.

"Şuna bir bak," dedi Eden alçak sesle, parmağıyla ekranın hemen altındaki kısa bir makaleyi işaret ederek. Yakından bakıp yüksek sesle okumaya başladım. "Alice Greer (önceden Lockwood) ve Danae Greer bu cumartesi Our Lady of Mercy mezarlığında toprağa verilecektir."

"Hayır, şu kısmı," dedi Eden parmağını aşağı indirerek.

Çabucak okumaya devam ettim. Hızlıca "hayatta kalanların"

adlarını okudum. Çoğunlukla Alice'in bekârlık soyadını taşıyan kişilerdi ve onun kayınvalidesinin adına geldiğinde duraksadım. *Willa Greer*.

"*Willa... onun öz annesiydi,*" dedim alçak sesle. Kadının kristal mavisi gözleri ve yaşlanmamış bakışları zihnimde canlandı.

Sol köşenin en ucuna git. Orası hayatta kalabileceğin tek yer! Ve neredeyse artık berraklığını yitirmiş olan zihnimde bu kelimeler yeniden canlandı. Ben, bu kelimeler sayesinde bugün hayattaydım.

"Evet," derken onun da inanmadığı sesinden anlaşıyordu. "Bir de şuna bak."

Tekrar ekrana baktım. Willa Greer'ın yaptığı bir açıklama duruyordu. Fransız Mineral Kayalar kasaba merkezinde diğer turist dükkânlarının yanında bulunan falcı dükkânının hemen önünde duruyordu. "Madam Willa, Geçmiş, Şimdi ve Gelecek Okunur. İçeri Girin." Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilemesem de güçlükle yutkundum. Dükkânının penceresinde bulunan başka bir tabela daha vardı, "Holistik ilaçlar burada satılıyor – bütün rahatsızlıkları tedavi edecek ilaçlar."

Benim için burada yer var. Bana burada ihtiyaç var.

Eden titreyen elleriyle yazdır tuşuna basarken bulunduğumuz âna dönmüştüm. Sessizce ayağa kalktım ve yazıcıdan çıkan makaleleri aldım. Eden hepsini katlayıp çantasına tıktırdıktan sonra elimi tuttu. Sonra beni kütüphaneden dışarı çekip çıkaran da o oldu.

Dışarıdaki serin sonbahar havasına adımımızı attığımızda durduk ve nihayet kocaman bir nefes aldım. Binanın önünde bulunan kolonlardan birine yaslanıp ona sarıldım ve iyice kendime çektim. "Hey," dedim fısıldayarak. "Senin sakın olman gerek. İçinde minik bir can taşıyorsun."

Eden başını salladı. "Biliyorum," diye mırıldandı göğsüme doğru. "Sadece şok oldum. Onu görmek... geçmişini öğrenmek. Ne hissedeceğimi bilmiyorum bile. Aman Tanrım, Calder, onu bulduk."

“Biliyorum,” dedim alçak bir sesle. “Ve ben de ne hissedeceğimi bilemiyorum.”

Kafasını kaldırıp bana baktı. “Bunların hiçbiri... bunların hiçbiri yaptığı şeyi haklı çıkarmaz.”

Önümdeki park alanını görmeyen gözlerle başımı salladım. “Hayır, çıkarmaz. Aslına bakarsan daha kötü yapar – diğerlerini kurban etmek, küçük bir kız çocuğunu kaybetmenin ne demek olduğunu bile bile seni aileden çalması, bebeğini düşürmene sebep olması.” Elimin istemsizce, hâlâ dümdüz olan karnına gitmesine engel olamadım.

Eden bir dakika kadar sessizliğini korudu. “Acaba,” dedi alt dudağını dişleyerek, “ailesine olanlardan sonra aklını yitirmiş olabilir mi ya da?..”

“Bilmiyorum. Belki ismini onlara verdikten sonra polis araştırabilir.”

Kollarımda titredim, ben de onu daha sıkı sardım. “Evet, belki.” Kafasını kaldırıp yeniden bana baktığında bu defa, “Onları buradan aramalı mıyız? Ne bulduğumuzu anlatmalı mıyız?” diye sordu.

Kaşlarımı çattım. “Yarın geri dönüyoruz. Onlara geri döndüğümüzde söyleyelim. Şu an istediğim en son şey biz hâlâ buradayken bir medya güruhunun kapımıza dayanması. Zaten bizim kaçtığımız şey de buydu.”

“Doğru,” dedi Eden. “Hector... *Thomas* zaten öldü. Sanırım bir gün daha bekleyemeyecek bir şey yok. Ama Xander’ı aramalıyız. Bunu bilmesi gerek.”

“Ona da yarın söyleyelim. Böylece bütün makaleleri ona gösterebiliriz. Ayrıca bu kadar büyük bir haberi ona yüz yüze vermemeliyiz.”

Eden onayladı. “Evet, haklısın.” Birkaç dakika daha orada durup birbirimize sarılmaya devam ettik. Eden’in çantasına doğru bir göz attım. Willa Greer’in suratının bir kısmı üstte kalan makalelerden birinde görünüyordu. *Teşekkür ederim*, diye geçirdim zihnimden Eden’ı kendime daha çok çekerek.

Otel odamıza geri döndük. Beraber büyük banyo küvetine doldurduğumuz sıcak suya girip köpüklü bir banyo yaparken ikimiz de düşüncelerimizde kaybolmuştuk ve sadece birbirimizi yakın olmanın keyfine varıyorduk. “Danae,” diye mırıldandı Eden. “Alışılmışın dışında bir isim. Bahse girerim bir Yunan prensesi ya da ona benzer bir şeydir.”

Onu omzundan öptüm. “Belki de. Sen haklıydın. Bütün Yunan olayı... bir Yunan Tarihi öğretmeniydi. Tanrım, benim kadını çok zeki.” Tenine doğru gülümsedim ve kütüphaneden çıktığımızdan beri etrafımızı kuşatan melankoliyi dağıtmak için onu güldürmeyi umarak burnumu sürttüm.

Eden yumuşak bir kahkaha attı. “Polis kuvvetlerinde benim için uygun bir pozisyon var mıdır dersin?”

Güldüm. “Eğer akılları varsa, vardır.”

Eden suyun içinde döndü ve ellerini yanaklarıma koyarak beni nazikçe öptü. Birkaç dakika sonra su soğumaya başlarken benim kanım ısınmaya başlamıştı. Küvetten çıkıp kurulandık. Otel odamızın geniş yatağında seviştik.

Ondan sonra son gecemizi odamızda birbirimize sarılarak geçirmek için oda servisini çağırdık. Şahsen ben bugün öğrendiklerimizden sonra buna ihtiyaç duyuyordum. Duygularıma ayar çekmek ve yeniden dengemi bulabilmek için bütün dünyayı yok saymak ve yalnızca Eden’a odaklanmaktan daha iyi bir yöntem bilmiyordum.

Ertesi sabah duştan çıkmış kururken, bir taraftan da çantamı topluyordum. Eden’sa odadaki küçük masanın başına oturmuş internette bir şeyler arıyordu. “Dönüşte Güneydoğu Indiana Üniversitesi’ne uğramaya ne dersin?” dedi bana dönerek. “Thomas Greer’in çalıştığı okul?”

Duraksadım. “Neden?”

Başını yana eğdi. “Bilmiyorum. Belki oralarda bir yerleri tanırım... Belki beni tuttuğu evi? Ara sıra bahçeye çıkardım... Ne düşünüyorsun?”

Onun yanına gidip oturduğu sandalyenin önünde diz çök-

tüm. Bana doğru dönüp elimi ellerinin arasına aldı. “Eden eğer ihtiyacın olan buysa, yaparım. Ama üzülmeyi istemiyorum. Herhangi bir şekilde senin sağlığını riske etmek istemiyorum...”

“Ben bundan daha güçlüyüm, Calder,” dedi. “Ayrıca bilgi, bilmek beni *her zaman* daha güçlü yapmıştır, daha kontrollü. Üstelik çok yakınız. Buraya bir daha yolumuz düşer mi bilmiyorum, anlıyor musun? Hayatımız yeniden normale döndüğünde...” Bilinçsiz bir şekilde eli karnına gitti. “Bir daha bunların hiçbirine geri dönüp bakmak bile istemeyeceğiz. Hepsini geçmişte bırakmak isteyeceğiz.”

Derin bir nefes aldım ve ona nazikçe gülümsedim. “Evet,” dedim duraksayarak. “Tamam, kasabayı arabayla biraz turladıktan sonra yola koyuluruz.”

Başını sallıyordu. “Tamam.” Sonra da kafasını yana eğip bir şey düşünüyormuş gibi durdu. “Şey... Hector’ın babamı ilk konsey üyesi olarak seçmesinin sebebinin buranın yerlisi olmasından kaynaklı olduğunu hiç düşündün mü? Sen Arkadya’da yaşamaya başlayan ilk insanlardan biriydin. Senin de buranın yerlisi olabileceğin aklına geliyor mu? Demek istediğim besbelli adam burasıyla Arkadya arasında gidip geliyormuş ve sonra beni Arkadya’ya götürmüş.”

Omuzlarımı silktim. “Evet, ama Arkadya’da yaşayan insanları ülkenin dört bir tarafından toplamıştı. Herhangi bir yerden gelmiş olabilirim. Muhtemelen asla bilemeyeceğiz.” Bir kayıp hissi kalbimi sıkıştırıyordu. Kimin için yas tuttuğumu bilmesem de... Ya da gerçekten yasını tutabileceğim birilerinin olup olmadığı... Ama belki de asıl sebebi benim yasımı tutan hiç kimse-
nin olmamasıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Calder

New Albany, Indiana'ya doğru bir süre sessizlik içinde yol aldık. Yol kenarındaki muhteşem sonbahar manzaralarını seyrederken radyoda yumuşak bir müzik çalıyordu. Ağaçların canlı renklerdeki yapraklarına hayretle bakıyordum. Bu, burada yaşamaya başladığımdan beri doğanın güzelliğini gerçekten takdir ettiğim ilk yılımdı. Ve ülkenin bu kısmı benim hayatım boyunca bildiğim ıssız manzaradan çok farklıydı. Orada da güzellikler vardı ancak bambaşka türdeydi. Şimdi ön camdan bakıp sarı, kırmızı ve altın yapraklı ağaçların geçip gidişini izledikçe oldukça tanıdık bir şeylerle karşı karşıyaymışım hissi uyandırıyordu içimde. O hissi duyduğumda aklım oldukça gevşemiş bir vaziyetteydi. Kaşlarımı çattım ve ne anlama geldiğini –tabii bir anlamı varsa– anlamaya çalıştım. Belki de buraları nihayet memleketim gibi hissettiğim bir aşamaya geliyordum. Ve bunun da şu an yanımda oturan kadından kaynaklandığından emindim. Elini yakaladım ve öpmek için dudaklarıma götürürken gülümsedim.

“Hangi isimler hoşuna gidiyor?” diye sordum.

Eden bana baktı ve anlamamış gibi alnını kırıştırdı.

“Bebek için,” dedim açıklamak için.

Cevabı bir dakika kadar sonra geldi. “Bence herhangi bir şey planlamadan önce her şeyin yolunda gittiğinden emin olalım,” dedi bana bakarak.

Elini sıktım. "Her şey yolunda gidecek," dedim.

Onayladı. "Umarım. Ben sadece..."

"Henüz bağlanmak istemiyorsun," dedim usulca. Onu anlıyordum çünkü içten içe ben de öyle hissediyordum. Hatta ilk hamileliğini çoktan düşük yaptıktan sonra öğrenmiş olmama rağmen bu böyleydi. Kalbim Hector'ın hapishanesindeki o ânu hatırlayınca sıkışıyordu. Bir tür öfke patlaması omurgamdan yükselerek, oturduğum yerde daha da dikleşmeme neden oluyordu.

"Ben çoktan bağlandım," dedi Eden. "Ama belki de daha fazla bağlanmamalıyım diye düşünüyordum."

"Anlıyorum," dedim elini yeniden öperek.

Gülümsedi. "Anladığımı biliyorum," dedi.

New Albany'ye vardıktan sonra okulun adresini telefonumdaki GPS'e girdik. Okula yakın olan mahallelerin sokaklarında dolandık. Thomas Greer'in adresi elimizde yoktu. Tam olarak nereye gideceğimizi bilmediğimiz için rasgele etrafa bakınıyorduk. Yaklaşık bir saat kadar sonra Eden sıkılmıştı. "Bu kasabada ki hiçbir şey bir parçacık da olsa tanıdık gelmiyor. Ve buradaki bütün evler gözüme aynı gözükmeye başladı. Demek istediğim," dedi kollarını kaldırıp yeniden kucağına düşmelerine izin vererek, "eğer beni buraya getirdiyse bile, içinde yaşadığım evin yanından geçmiş bile olsak, bahçesi çoktan tamamen değişmiş olabilir. Aradan on dört sene geçti." Derin bir nefes aldı. "Eh, en azından denemiş olduk. Eminim polis evinin adresini bulup bana bir fotoğrafını gösterecektir. Belki o zaman tanırım. Belki de hiç önemi yoktur." Dönüp bana gülümsedi ancak kendini zorladığı belli oluyordu.

"Neden okula uğramıyoruz?" diye önerdim. "Öğle yemeği vakti. Kafeteryasından yemek alıp futbol maçında birbirlerine âşık olmuş, aynı mahalleden iki genç gibi davranabiliriz." Ona bakarak sırtıttım. Bana güldü ve eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Tamamdır. Bu plan hoşuma gitti."

Bu söyledigimi düşününce, hikâyenin gerçek olabileceğini fark etmiştim. Eden’la dünyanın neresinde olursak olalım birbirimize âşık olurduk. İster üniversiteye yeni başlayan iki genç olalım ister iki çiftçi, iki çingene ya da *herhangi* iki kişi, hikâyemizin âşık olma kısmı daima gerçek olurdu. Benim kalbimi bir spor salonunda, bir mısır tarlasında ya da bir karavanda da çalabilirdi.

Ziyaretçi otoparkına arabayı park edip el ele tutuşarak kam-püsü gezmeye başladık. Bu çok garip bir his veriyordu. Bir yandan Eden’la birlikte olmayı, yaşattığımız olan insanların arasına karışmayı ve etrafta dolanmayı seviyordum. Bu durum bana *gerçekten* iki sıradan üniversite öğrencisiymiş gibi hissettiriyordu ve buraya tamamen uyuyorduk. O an için herhangi sıradan iki Amerikan gencinden farklı bir geçmişimiz yoktu. O an için travmalarımız, kalp kırıklıklarımız ve mücadeleyle geçmiş bir gençliğimiz de yoktu. Ama diğer taraftan, Hector eskiden burada çalışmıştı... Öğrencilere ders verdiği ve Arkadya’nın temellerinin atıldığı yer belki de burasıydı. Eden ve benim hayatımı kökten değiştiren yerin temellerinin burada atılmış olabileceğini düşününce tüylerim ürperdi.

Ama yine de...

Burası aynı zamanda Eden ve beni en başta bir araya getirip birlikte olmamıza neden olan yerin temellerinin de atıldığı yerd. Bu konuda ne hissedeceğimi bulmakta oldukça zorlanıyordum. Bazen hayatın içindeki iyi şeyler aslında kötülüğün bir sonucundan doğmuş olabiliyordu. Ve bu tür bir şeyden nasıl bir anlam çıkarılabilirdi ki? Bu kadar çok acı doğuran bir şeye nasıl minnettar olunabilirdi? Ya da gerçek güzelliği tanımlayan şey karanlığın ardından ışık getirmesi miydi? Belki asıl önemli olan buydu. Eğer iyiliği yalnızca en parlayan yerlerde ve en güzel durumlarda aramaya kalkarsak belki de gerçekten aramıyoruz demektir.

Durup birilerine kafeteryanın yerini sorduk ve oraya doğru yöneldik. Sandviçlerimizi almak için sırada bekledikten sonra masalardan birine oturduk ve yemeğimizi yiyip sohbet ettik. Eden’a bakıp duran erkekleri fark etmemek mümkün değildi.

Ama onları suçlayamıyordum çünkü kafeteryadaki en güzel kız oydu. Hatta o benim için Indiana'daki ve dünyadaki en güzel kızdı ve karnında *benim* çocuğumu taşıyordu. Ateşli bir gurur duygusu göğsümde kabarmıştı ve oturduğum yerde dikleşip karşımdaki Eden'a sırtımdan edemedim. Eden şüpheyle tek kaşını kaldırdı.

"O ifade de ne öyle?"

Hindili sandviçimden bir ısırık aldım ve çiğnerken gülümsemeye çalıştım. Yutkunduktan sonra, "Sadece iyi hissediyorum, gururlu. Mutluyum. Hatta buradayken ve niye geldiğimizi biliyorken bile," dedim.

Eden'in bakışları yumuşadı ve masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Ben de," dedi.

Birkaç kutu taşıyan yaşlı bir hademeyle göz göze geldik. Adam önce gözlerini kıstı, hemen ardından da bir anlığına şaşırılmış göründü. Köşeyi dönene kadar da bana bakmaya devam etti. *Eh, bu biraz garipti.* Eden'a geri bakıp gülümsedim. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordum masanın üzerindeki çöpümüzü toplayarak.

"Birilerine Thomas Greer hakkında soru sormalı mıyız?" dedi Eden. "Demek istediğim, belki birileri buradan neden ayrıldığını biliyordur... Ya da bize onun hakkında bilgi verebilir."

"Üzerinden çok uzun zaman geçmiş, Eden," dedim kafeteryadan dışarı çıkarken. "Ama olur, deneyelim."

Başını salladı. "Küçük bir ihtimal ama belki burada hâlâ onunla birlikte çalışmış profesörler vardır. O kadar da yaşlı değildi, biliyorsun."

"Gel hadi. Binada bir gezinelim. Tarih bölümü neredeymiş onu bulalım."

Eden sırtıyordu. "Tamam." Kıkırdamadan edemedim. Hec-tor hakkında yaptığımız araştırmayı bir tür maceraya çevireceği kimin aklına gelirdi? Başımı salladım ve onu kendime çekip kafasının üzerine bir öpücük kondurdum. Belki hoş bir konumuz yoktu ama burada kuralları biz *koyuyorduk*, o değil - *bir daha*

*asla o koymayacaktı. Ve sanırım Eden bu konunun üzerine gitmek-
te haklıydı çünkü Hector'ın bu yönü güçlü görünüyordu.*

Kocaman bir sırt çantası olan ve elinde büyük boy bir kah-
ve tutan kızıl kıvrıkcık saçlı bir çocuğa binanın yerini sordum ve
onun peşine takılıp tarih bölümüne kadar gittik. Ya tarih dersleri
cuma günleri sabahdan işlendiği için ya da bugünkü dersleri ip-
tal ettikleri için koridorlar ıssızdı. Her iki durumda da bu bizim
işimize yaramazdı.

Arkamızdan gelen ayak sesleri duydum. Dönüp baktığımda,
gelenin kafeteryada bana garip bakışlar atan hademe olduğunu
anladım. Ben durunca Eden da durmuştu ve bana meraklı göz-
lerle bakıyordu. "Ne oldu?"

Onun sorusuna cevap vermeden adama seslendim, "Affe-
dersiniz, bayım?" Adama doğru yürürken Eden'ı da yanımda
sürüklüyordum. Adamın gözleri önce fal taşı gibi açıldı, sonra
da arkasını dönüp gitmekle gitmemek arasında karar veremi-
yormuş gibi bir süre tereddütle bekledi. Açıkça gitmemeye karar
verdiği anlaşıldıktan sonraysa kılını bile kımılatmadan olduğu
yerde bizim yaklaşmamızı bekledi.

Yanına vardığımızda, sarkmış ve kırıkmış cildinden ve sarı-
dan daha açık renkteki beyaz saçlarından düşündüğümünden daha
yaşlı olduğu anlaşıldı. Zayıf ama dayanıklı bir görünüşü vardı
ve biraz da kambur duruyordu. Gözlerinden biriye pusluydu.

"Selam," dedim yaklaştığımızda. "Benim adım Calder Ray-
nes. Daha önce burada çalışan biri hakkında birkaç sorumuzu
yanıtlayabileceğinizi umuyorduk."

Kafasını sallayıp Eden'a göz ucuyla baktıktan sonra gözleri
bana geri dönmüştü. "Morris Reed mi?" dedi derin ve genizden
gelen bir sesle. Sesinin hafif hırıltılı oluşu bana muhtemelen ağır
bir sigara tiryakisi olduğunu anlatıyordu. Bize kendini tanıtmadı.

İkimiz de bir iki adım yaklaştık ve adamın üzerinden gelen
tütün kokusunu duydum. "Şey," dedi Eden bana bir bakış ata-
rak. "Hayır. Thomas Greer, Yunan Tarihi hocalığı yaptığı za-
manlarda siz de burada mı çalışıyordunuz?"

Adam gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve kafası oldukça karışmış görünüyordu. Ardından başını çevirip şiddetli bir şekilde öksürdü. Neredeyse korkuya kapılacaktım ama bize döndüğünde ifadesiz kalmayı başardım. "Evet, Tom'u tanırdım," dedi. "Ya da en azından etrafta görmüşlüğüm var diyelim. Bir samimiyetimiz olduğu söylenemezdi."

"Peki," dedi Eden. "Buradan neden ayrıldığını biliyor musunuz?"

Adam bir dakika kadar Eden'ı inceleyince ben de içgüdüsel olarak elini kavradım. Adam başını eğip ellerimize baktı, ardından da bakışları Eden'a geri döndü. "Karısı ve kızı öldürülmüştü," dedi üzgün bir sesle. Başını salladı. "Üzerinden çok uzun zaman geçti ama... üzücü bir olaydı."

"Evet," dedi Eden nazikçe. "Onun için mi buradan ayrılmıştı yani?"

Adam yeniden öksürdü. "Hayır, onu kovmuşlardı – ama yıllar sonra. Ama bunu hasıraltı ettiler. Ona istifasını verdirdiler. Ama aslında kovuldu. O olayın ardından değişmişti. Verdiği derslerde öfkelenip öğrencileri korkutuyordu. Tanrıların onunla konuştuğuna dair garip şeyler söylüyordu. İzin alıp bir yerlere gidiyor ve her geri geldiğinde durumu daha da kötüleşiyordu. Yaşadığı trajedi ona aklını kaçırttı diye tahmin ediyorum. Arkasından buradan ayrıldı, bir daha da onun hakkında bir şey duymadım."

İkimiz birden ona bakıyorduk. Başımı salladım. "Tamam," dedim. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Çok yardımınız dokundu."

Başını salladı, biz tam arkamızı dönüp gidecekken konuşmaya devam etti. "Tıpkı ona benziyorsun, biliyor musun?"

Geriye döndüğümde gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kaşlarımı çattım ve başımı hafifçe salladım. "Üzgünüm? Kime?"

"Babana. Burada benimle birlikte bakım işlerinde çalışıyordu. Thomas istifa etmeden iki yıl önce o da işi bıraktı."

Kalbim sanki tamamen durdu ve sonra hızla atmaya başladı. "Ne... neyim?"

"Senin saçların daha koyu renk ama yüzün kesinlikle onun kopyası. Babanın da hanımlarla arası çok iyiydi, anlarsın ya," dedi boğuluyormuş gibi bir kıkırtıyla ama kendini çabucak toparladı ve bana yüzünde pişmanlığı andıran bir ifadeyle baktı. "Bana annenin gelip seni bir yerlere götürdüğünü söylemişti. Doğru mu?"

"Adı ne?" diye araya girdim. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Ah, tabii biliyorum. Ama bu konuda elinizi çabuk tutsanız iyi olur. Kız kardeşim hastanede çalışıyor. Bir süre önce düşkünlere evini aradılar. Ne kadar vakti kaldı bilmem. Senelerdir hasta. Adı Morris Reed. Buraya Thomas'ı değil, onu aramaya geldiğini sanmıştım." Kaşlarını çatıp kötü bir haber vermiş gibi başını önüne eğdi.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve düşüncelerim birbirine karışıyordu. Algılamaya çalışıyordum. *Morris Reed. Morris Reed. Babam Morris Reed'di.*

Adam devam etti. "Buradan bir kilometre kadar uzaktaki Abaddon Sokağı'nda yaşıyor." Sokağın adını kodladı ve arkasından bir kapı numarası mırıldanarak arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," dedim. "Babam olduğunu söylediğin bu adam Thomas'ı tanıyor muydu dersin?"

Omzunu silkti. "Benim bildiğim kadarıyla hayır. Ama Morris'le iş dışında birlikte takılmazdık." Sanki sonraki sözlerini düşünüyormuş gibi başını önüne eğdi. Ardından puslu gözünü hiç kırpmadan bana baktı. "Ölülerin arkasından kötü konuşulmaz biliyorum ama babam henüz ölmedi o yüzden sana bunu söyleyeceğim – tek bildiğim şey ondan mümkün olduğunca uzak durmak gerektiği idi. Bir meleğin yüzüne sahipti ama gözlerinde şeytanlık vardı."

Ağzım açık ona bakakaldım. Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayılmıştı. Eden birdenbire beni çekiştirmeye başladı. Tökezleyerek onun ardı sıra ilerledim ve kapıdan çıkıp dışarıdaki parlak güneşe doğru koşar adımlarla giderken arkamızda bıraktığımız adama bakmaya devam ettim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eden

Ayaklarımın beni ve Calder'ın ağırlığını taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde onu binadan dışarı çekip çıkarmayı başardım. Bu konuda bana hiç yardımcı olmadığı için onu arkamdan zar zor çekiyormuşum gibi görünüyordu.

Dışarı çıkınca duraksadık ve soğuk sonbahar havası yüzümü vurdu. Kalbim hızla atıyordu ve boğazım kupkuruydu. Calder'ı kendime çevirdim ve ifadesiz suratına baktım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "İyi misin?"

Yavaşça başını salladı. Gözleri dalmış, kafamın üzerinden bir yerlere ya da hiçbir şeye bakıyordu. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum," dedi sonunda ve gözleri yavaşça yüzüme kayarken ve sanki ona değişik görünüyormuşum gibi gözlerini kırptırdı. "Belki doğru bile değildir."

"Öğrenmek ister misin?" dedim sesimi alçaltarak. "Bu sana kalmış."

Calder derin bir nefes alıp ağzından yavaşça verirken gözlerini ovuşturuyordu. "İçimden bir şey bana bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor."

Bir an dudağımı ısırdım. "Tek şansın bu olabilir. İçerideki adam fazla vaktinin kalmadığını söyledi." Duraksadım. "Belki sana ismini söyleyebilir."

"İsmim. Evet," dedi sonunda karnıma bakarak.

“Ben yanındayım,” dedim, elini ellerimin arasına alarak. “Ben buradayım. Ve bilgi biri bir zamanlar bana; küçük bir bilginin ne zaman işine yarayacağını bilemezsin, belki sana hayatının şansını getirir demişti,” dedim gülümseyerek.

Calder’ın gözleri biraz canlandı ve elimi sıktı. Ardından arabaya doğru yürümeye başladık.

Yirmi dakika ve birkaç yanlış sapaktan sonra, ki Calder bütün bunların kötüye işaret olduğunu mırıldanıyordu, toprak bir yola girdik ve orada üzerinde hademenin bize verdiği numaranın yazılı olduğu bir posta kutusuyla karşılaştık.

Arabayı yavaşça evin önündeki toprak yola park ederken evi inceledim. Bir hurdacının rüyasına benziyordu: Üç bozuk araç neredeyse bütün parçaları sökülmüş hâlde büyük blokların üzerine yerleştirilmişti, döküntü kahverengi bir koltuk küçük evin ön basamaklarının yanında duruyordu. Ve ne olduğu belli olmayan pek çok hurda ve çöp her yeri kaplıyordu.

Gözlerim evin kendisine kaydı. Çatısı eğilmiş, boyaları dökülmüş, ön penceredeki panjurlarından biri yan dönmüş sarkıyordu. Dönüp Calder’a baktım. İfadesi şokla iğrenme arasında gidip geliyordu.

Arabanın motorunu durdurdu ve bir dakika kadar hiç kıpırdamadan durdu. “İkimizin de benim geldiğim yeri seveceğini sanmıyorum, Eden.”

Endişe vücudumu sarıyordu. “Uzun süredir hastaymış,” dedim usulca. “Muhtemelen çok parası yoktur. Bu iyi biri olmadığını göstermez. Ki değilse bile oğlunu ondan kimlerin aldığını bilmeyi hak etmiyor mu sence?”

Calder elini saçlarının arasından geçirip başını salladı. Elini açmak için kapıya atınca ben de arabadan indim. Arabanın önünde buluştuk ve el ele tutuşup, etrafa dağılmış atıkların arasından manevra yaparak sessizce ilerledik. Havada gezinen çöple karışık sülfür kokusunda dolayı burnumu kırıştırmamak için kendimi zor tutuyordum. Geldiği yerin beni ittiğini düşündüre-

rek Calder için bu durumu daha kötü bir hâle getirmek istemiyordum çünkü şu an en son ihtiyacı olan şey buydu.

Ön kapıya vardık ve bir anlığına, pirinçten aslan başlı kapı tokmağına ait bir görüntü gözümün önünde canlandı. Bu Calder için beklenen andı. Elini sıkıca tutuyordum ve ona küçük bir gülümseme göndererek başımı salladım. "Bunu yapabilirsin," dedim.

Elini kaldırdı ve bir anlığına tereddüt ettikten sonra üç kez sert bir şekilde kapıya vurdu. Hiç kıpırdamadan yerimizde durup kapının arkasından gelecek sesleri dinledik. Kapının diğer tarafında biri bize doğru geliyordu. Tepemizde bir kartal bağırıyordu ve tiz sesi kulaklarımızı tırmalıyordu. Kafamı parlak ancak bulutlu gökyüzüne doğru kaldırdığımda tepemizdeki kuşun daireler çizdiğini gördüm.

Kapı açıldığında hafifçe irkilmiştim. Kot pantolon ve yeşil boğazlı kazağıyla kapıyı açan genç kadın bize beklentiyle bakıyordu.

"Ah, selam," dedi Calder. Kadın gözlerini ona dikerek başını yana eğdi ve sanki yüzüne bir şeyler idrak etmiş gibi bir ifade yayıldı.

"Selam, siz akrabası mısınız?" diye sordu.

"Evet," dedi Calder harfleri uzatarak. "Adım Calder Raynes ve bu kız arkadaşım Eden Everson."

Kadın gülümsüyordu. "Lütfen içeri girin. Ben Addy Dover." Yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti. "Durumu biliyorsunuz..."

"Evet," dedi Calder. "Siz düşkünler evinden misiniz?"

Addy başını salladı. "Ah, hayır, hayır." Bize doğru eğilip sesini alçaltmıştı. "Düşkünler evi çalışanları buraya gelmek istemiyor. Ben Our Lady of Mercy Kilisesi'ndenim. Ama eskiden evde bakım hemşiresiydim." Konuşmadan hemen önce dudakları bir anlığına bir çizgi hâlini aldı. "Hiç kimse yalnız başına ölmemeli." Ama ifadesindeki bir şeyler buna tam olarak inanmadığını gösteriyordu. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Gözlerim kocaman açıldı ve Calder da kaşlarını çatı. İçeri girmek için bir adım attık ancak hemen öncesinde Addy yeniden

bize doğru döndü. "Onunla daha önce tanışmıştınız, değil mi?" diye sordu.

Calder hayır anlamında başını salladı.

"Ah, tamam, şey... o... şey o, pek nazik biri sayılmaz." Kaşları çatılmıştı. "Bunu ailenize karşı hakaret etmek için söylemiyorum ama... madem onunla daha önce tanışmadınız, buna hazır olsanız iyi olur. Son bir kez gelip onu ziyaret etmeniz çok nazik bir davranış. Sizden başka gelen kimse olmadı."

Başımızı sallayıp bir kere daha içeri girmek için adım attık ancak Addy yeniden önümüzü kesti. "Ah," dedi arkasını dönüp, kapının yanında duran küçük masanın üzerinden bir şey alarak. Elimize küçük plastik bir kap tutuşturdu ve burnunun altını işaret etti. Ancak o zaman burnunun hemen altında çok hafif bir kızarıklık olduğunun farkına varmıştım. "Koku," diye açıkladı basitçe. "Buna ihtiyacınız olacak."

Kaşlarımı çatıp yüzü bembeyaz olmuş olan Calder'a baktım. Bana utanmış ve koşup kaçmak istemiş gibi bir bakış attı. Kutunun kapağını açıp içindeki mavi şeyden burnumun altına birazcık sürdükten sonra kutuyu Calder'a uzattım. O da biraz tereddüt ederek aynı şeyi yaptı ve nihayet içeri girdik.

Burnumuzun altına sürdüğümüz güçlü kafur kokusuna rağmen evin kokusu beni öyle bir çarpıtı ki neredeyse tökezleyip geri dönecektim. Addy'ye baktım. Suratımda şok geçiriyordum gibi bir ifade olmalıydı çünkü bana aklımdan ne geçtiğini biliyormuş gibi bakıyordu. "Biliyorum. Buradan gittiğinizde sizin de kıyafetlerinizi değiştirmeniz gerekecek." Genzime doğru yükselen safrayı yutmaya ve nefes almamaya çalıştım. Calder'a baktığımda kocaman gözlerle evi taradığını fark ettim. Bakışlarında şaşkınlık ve tiksinti birbirine karışmıştı.

Kutular, gazeteler, *eşyalar*, her yere tepelemesine yığılmışlardı. Sinekler havada tembelce uçuşuyordu, duvarların ara ara görünen kısımları ıslak ve bir tür yağ ile kaplıymış gibi görünüyordu. Burada gerçekten birisi yaşıyor muydu?

Addy çöplerin ortasındaki küçük yoldan ilerlemeye başladı.

Burası kesinlikle tehlikeli ve sağlıksız görünüyordu. Aklımdan geçenleri duymuş gibi Addy alçak sesle cevap verdi. "Belediye ona burayı temizlemesini emretti ama bunu yapmaya sağlık durumu tabii ki el vermiyor. Eğer temizlemezse gelip onu evden çıkaracaklar... Burada daha fazla yaşayamaz. Herkesin evinde ölmeyi hak ettiğini düşünüyorum ama bu durumda..." Etrafa bakıp yeniden bize döndü. "Bilmiyorum."

Pis bir koridordan geçip bir kapıya gelene kadar onu takip ettik. Biz içeri girerken Addy geride durdu. Yanından geçerken ona baktım yüzünde küçük endişeli bir gülümseme vardı. "Eğer bana ihtiyacınız olursa öndeki odada olacağım," dedi ve sanki bizi cesaretlendirmek istermiş gibi başını salladı. Başımla onayladım ama tek kelime etmedim.

Girdiğimiz yatak odası loştu ve evin geri kalanının aksine bu oda duvarın kenarında duran hastane yatağının dışında neredeyse bomboştu. Odadaki loş ışığa alışmak için gözlerimi daha da kısmak zorunda kalmıştım. Yatakta bir insan şekli görüyor ancak adamla ilgili detayları çıkarmakta zorlanıyordum. Tamamen hareketsiz oluşundan dolayı uyuduğunu tahmin ettim.

Öne doğru ilerlemeye çalışınca Calder beni durdurdu. "Bu senin için pek iyi olmayabilir," diye fısıldadı ağzının kenarından. Kokudan mı yoksa durumun bizi soktuğu streten mi bahsediyordu, bilemiyordum. Ancak ona dönüp, "Ben iyiyim," dedim.

Gözleri odanın içinde dolaşırken paniklemiş görünüyordu. Birkaç santim aralık duran bir pencereye odaklanırken onu seyreliyordum. Pencereyi keşfedince omuzları gevşedi. Acil bir çıkış noktası mı arıyordu? Bu ev mide bulandırıcıydı, bundan gerçekten kaçış yoktu. Ve karşımızda duran yatakta yatan adamın da pek hoş bir insan olmama ihtimali vardı. Ama sırf bu yüzden kaçacağımızı pek düşünmüyordum.

"Beni bulup bulamayacağını her zaman merak etmişimdir," dedi yataktan gelen derin, yumuşak bir ses. Calder'la ikimiz birden korkarak yerimizden sıçradık. Ve birbirimize bakıp yatağa yaklaştık.

“Baba?” dedi Calder tereddüt ederek ve sesi çatladı. “Benim kim olduğumu biliyor musun?” Kalbim sıkışıyordu.

Yataktaki adam yavaş yavaş görüş alanımıza girdi. Başucunda yanan küçük lamba sadece hatlarını görebileceğimiz kadar ılık saçıyordu. Acıyla nefesimi içime çekerken, mide bulantısı hemen her yanıma sardı. Her yeri şişmişti, derisi morarmıştı ve alacalanmıştı, bazı noktalarda soyulmuş ve sarımtırak bir renk almıştı. Çok hasta olduğu apaçık belli oluyordu. Gözümün önüne sel baskınında Arkadya’nın mahzenlerinden çıkmış cesetler geldi birdenbire. Ama beni asıl hayrete düşüren şey hastalığın getirdiği bozukluğa rağmen onda hâlâ Calder’ı görebiliyor olmamdı. Hastalığın ve çirkinliğin altında güzellik de vardı. Bu durum içimin parçalanmasına neden oldu ve kolunu yakalayarak bakışlarımı adamdan Calder’ın güçlü, sağlıklı yüzüne kaydırabilmek için kendimi zorlamam gerekti. Gözlerimi hafifçe kapatarak biraz sakinleşmeye çalıştım ve yeniden adama döndüm. Adam ölüm döşeginde yatıyordu. Nasıl göründüğünü değiştiremezdi.

“Eh, buraya gel de sana bir bakayım, Kieran,” dedi adam, yanı Morris.

“Kieran mı?” diye sordu Calder. Yatağın ayakucuna varana kadar her ikimiz de ilerlemeye devam etmiştik.

“Sana verdiğim ad bu. Kieran Reed.”

“Kieran Reed,” diye tekrar etti Calder sesinde bir parça şaşkınlıkla.

Morris aniden kahkaha attı, görünüşünün tam aksine ses tonu derin ve melodik geliyordu. Bilinçsiz bir şekilde sese doğru bir adım daha atmak istedim ancak Calder beni geri çekti. Adamın şişmiş dudaklarının kenarları gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde yukarı doğru kıvrıldılar.

“O sana başka bir ad vermek istedi. *Bana göre hava hoş*, dedim. *Nasılsa artık senin oldu.*” Gözlerini dikip bize baktığında bütün vücudum ürpermişti ve iğrenerek başka yere bakmamak için kendimi zor tuttum.

“O?” diye mırıldandı Calder. “Hector mı?”

Morris bir anlığına şaşırılmış göründü. "Hayır, Thomas."

"Evet, Thomas," dedi Calder, ses tonu sabitti ancak kafasının karıştığı belli oluyordu. "Beni aldığını biliyor muydun? Ben... Sen onun beni almasına *izin* mi verdin?"

"Seni almasına mı?" dedi Morris haince bakarak. "Seni ona sattım."

Bu bilgiyi sindirmeye çalıştığımız birkaç korkunç dakika boyunca kimse tek kelime etmedi. Morris'in sağındaki makineden gelen sabit bir bipleme sesi odayı dolduruyordu. Morris hemen kenarından bir oksijen maskesi alarak birkaç derin nefes çekti.

"Beni sattın mı?" diye sordu Calder sonunda.

Morris yastığına geri yaslanmış, gözlerinde parlak... *bir şeyle* Calder'ı seyreliyordu. "Kurduğu şu çatlaklar topluluğunu dengelemek için sana ihtiyacı olduğunu söyledi." Melodik bir kahkaha daha attı. "Çok umurumda olduğundan... değil. Sen benim için küçük bir dikenden başka bir şey değildin zaten. Beni sürekli etrafta takip eder, *bir şeyler* isteyip dururdun."

"Kaç yaşındaydım?" dedi Calder sesi çatlayarak.

Bütün vücudum titremeye başlamıştı ve kendimi bir türlü durduramadığımı fark ettim. *Ah, Calder.* Üzerinden yayılan kederi neredeyse hissedebiliyordum. Ve kalbim sıkışıyordu.

"Üç."

"Tanrılar aşkına," diye isyan etti Calder. Elimi bırakarak elleleriyle şakaklarındaki saçları kavradı.

"Thomas'ı nereden tanıyordun?" diye araya girdim, gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak.

Morris'in bakışları ânında beni bulmuştu. "Şuna bak hele, küçük güzellik." Oturduğu yerde dikleşti. "Senin gibi küçük kızların bacaklarımın arasında olmalarına alışkınımdır," dedi gözleri yavaşça önüne düşerek.

"Ona bakma sakın!" diye bağırды Calder odanın sessizliğini bozup benim irkilmeme neden olarak. Beni elimden çekip vücudunun arkasına sakladı. "Bakışlarını benim üzerimde tut, seni hasta, mide bulandırıcı herif."

Calder'ın arkasından onu gözetlediğimde Morris'in gözlerinden eğlendiğini görebiliyordum. Bu durum hoşuna gidiyordu. Bu adam da kimdi böyle? Bütün bu olanlar gerçek değilmiş de birine daha sonra anlatmaya çalıştığın ancak doğru kelime olmadığı için anlatamadığın bir şeymiş, grotesk bir kâbusmuş gibiydi.

"Bak şimdi ama bu iyi bir zamanlama," dedi Morris, Calder'ın hakaretlerini umursamayarak. "Yaratıcılıma buluşmadan evvel bu hikâyeyi anlatabileceğime seviniyorum." Yüzünde yeniden o alaycı ifade belirmişti ve ben bu adamın yaratıcısının tam olarak kim olduğunu hayal edebiliyordum. "İyi bir hikâye çünkü." Gözleri Calder'a kilitlenmişti, ardından sanki bunun onun istediği kadar ilgimizi çekip çekmediğini anlayabilmek için birkaç gergin an boyunca bakışları aramızda gidip geldi, sonra da başını salladı.

"Thomas'ı üniversiteden tanurdım. Maaş çekimi almaya giderken çeneni bir türlü kapatmadığın bir iki kez seni de yanımda götürmek zorunda kalmıştım. Seni gördü. İlgisini çektin. Bir gün beni görmeye geldi ve bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu." Kafa derim karıncalanıyordu ve kollarımdaki tüyler alarına geçmiş gibi diken diken olmuştu. Onun hafifçe sallandığını fark ettiğim için Calder'ı sıkıca tuttum.

Morris iç çekti. "Kumar oynamayı ve içmeyi hep çok sevmişimsindir," dedi omzunu silkerek. "Sen de içmeyi sever misin, Kieran? Eğer seviyorsan bu özelliğini benden almışsın demektir." Göz kırptı ve bize şişmiş gözkapağının tamamını sergiledikten sonra, sanki bir tür şaka yapmış gibi içtenlikle bir kahkaha patlattı.

"Beni neden istediğini düşündün?" diye sordu Calder onun sorusunu duymazdan gelerek, ölü gibi bir sesle.

Adam başka bir kahkaha daha atarak omzunu silkeledi. "Tatlı çocuklardan hoşlandığını düşündüm. Seninle ne yaptığı yalnızca onu ilgilendirirdi." Hafifçe öne eğildi. "Ona parayı ödettirdim ama. Her yıl bana ödeme yaptı. Parayı bizzat kendisi nakit getirdi."

“Kendisi mi geldi?” diye tekrar etti Calder. Sesi şoka girmiş gibi çıkıyordu. Onu oradan çekip dışarı çıkarmayı düşündüm, bu mide bulandırıcı korkunç evden çıkarmayı. Ama bacaklarım kımıldamıyordu. Ayaklarımdan olduğum yere çivilenmiş gibiydim. Ve bu adamın, yani *Calder’in babasının* anlattığı bu şeytanice hikâyeyi anlamaya çalışıyordum. Peki ne için? Kendi bilinçaltını rahatlatabilsin diye mi? Hayır, eğlenmesi içindi. Bu durumdan çok hoşlandığı her hâlimden belli oluyordu.

“Senin için ağladım,” dedi Calder. “Tanrılar aşkına, senin için ağladım ben.” Artık sesinden duyguları apaçık anlaşılıyordu ve içimdeki her şey onu koruma isteğiyle haykırıyordu. Onu çekiştirdim ama bana direnerek olduğu yerde kalmaya devam etti. “Öyle çok ağladım ki boğazım acıyordu,” dedi hıçkırarak.

Morris’in bakışları ilgiyle parlamıştı. “Ah, öyle mi? Evet,” dedi sanki bunun ne kadar mantıklı olduğunu yeni fark ediyormuş gibi. “Beni severdin. ‘Ba şu’, ‘ba bu’ der dururdun, hatta çok sarhoş olduğum zamanlar benim arkamı toplardın. O yüzden adamın ödemelerini aksatmadığından emin oldum.” Çok geçerli bir noktaya değinmiş gibi başını sallıyordu.

Sanki oda etrafımda sallanmaya başlamıştı. Bu gerçek olamayacak kadar kötüydü. Sanki bütün bunlar korkunç bir kâbusmuş ve uyanmak istiyormuşum gibi hafifçe başımı sallıyordum.

Calder derin bir nefes aldı ve gitmek için arkasını döndü. İfadesi sakindi. Ancak gözlerindeki panik apaçık görünüyordu. Uzanıp yanağımdan akan bir damla gözyaşını sildi. Ancak o zaman sessizce ağladığımı farkına vardım.

“Annem kimdi?” diye sordu Calder.

Morris soru karşısında kafası karışmış gibi baktı. “Ha, o mu? Ondan yararlandığımı söyleyen küçük bir kızdı.” Yavaşça omuzlarını silkeledi ve hemen ardından sanki omuzlarını azıcık kaldırmak bile onun için büyük bir külfetmiş gibi ofladı. “Gelip seni evimin kapısına bıraktığında kızın kim olduğunu bile hatırlayamadım. Benim olduğunu hemen anlamıştım ama. Tıpkı bana benziyordun.” Güldü ve derin, melodik kahkahası yeniden

odayı doldururken kaslarım gerginleşti. "Kızılderiliydi. Kafalarına kuş tüyü takan cinsinden." Şişmiş ellerinden birini ağzıma götürüp, ritmik bir şekilde vurmaya başlayarak aauuu aauuu diye ses çıkardı. O yeniden derin ve kalpten bir kahkaha atarken irkildim. Gitmek için yeniden arkamızı döndük.

"Gerçek sırrı duymak istemiyor muydun?" dedi Morris sesini yükselterek.

Olduğumuz yerde donup kaldık ve yeniden ona doğru döndük. Yüzü yeniden heyecanla dolmuştu.

Biz ona bakarken Morris birkaç hırıltılı nefes aldı ve oksijen maskesine uzandı. Yüzüne yerleştirip birkaç derin nefes aldıktan sonra nihayet maskeyi ağzından çekti.

"Thomas birkaç sene önce sen on sekiz yaşına girince buraya son kez ödeme yapmak için geldi." Oksijen maskesini yeniden yüzüne götürüp birkaç nefes daha aldıktan sonra devam etti. Anlayamadığım şeyse zar zor nefes alırken sesinin nasıl böyle derin ve güzel çıktığıydı. Calder'a daha sıkı tutundum. Onun da iyice gerildiğini hissedebiliyordum.

"Teşhisim daha yeni konmuştu. Çoktan hastane yatağına düşmüştüm. Doktorlar en fazla altı ay yaşayacağımı söylüyordu ama gördüğünüz gibi hâlâ buradayım." Kahkaha attı. Bense sadece gözlerimi dikip izlemekle yetindim. "Ona gerçeği söylemekte bir sakınca olmayacağını düşündüm. Vicdanımı rahatlatmanın zamanı gelmişti, anlarsın ya." Tekrar kahkaha attı ve midemdeki safranın boğazıma kadar yükselmesine neden oldu. "Ailesini ben öldürdüm. Zengin profesörün evine girdim. Evde bile olmamaları gerekiyordu." Bir anlığına arkamızda bir yerlere gözü daldı ve hemen arkasından omzunu silkeledi. "O an adamın ben ölmeden önce *oracıkta*, karşımda geberip gideceğini sandım." Sanki ondan beklediği tepki bu değilmiş gibi içini çekti.

"Ailesini mi öldürdün?" dedi Calder ölü gibi bir sesle. "Onları bıçakladın. O sen miydin? Onca sene, ailesini öldürmüş adama benim karşılığında ödeme yaptırdın yani." Sesi buz gibi soğuk geliyordu ve vücudumu bir korku kapladı. Her şeyin sebebi

buydu, aman Tanrım! O yüzden yıllar önce Hector hac ziyaretinden karmakarışık ve... kafayı yemiş hâlde dönmüştü. Gerçekler yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Bütün bunlar onun için bardağı taşıran son damla olmuş olmalıydı.

Morris'in şişmiş, hasta suratına hayal kırıklığına benzer bir ifade yerleşmişti. "Evet. Aynen öyle oldu. Oradan öylece yürüyüp gitti. Beni öldürmeye bile kalkmadı."

Uzun bir süre hepimiz sessiz kaldık. En sonunda Calder konuşmuştu. "Çünkü sen zaten ölüsün." Elimi yakaladı ve odadan dışarı çıkmak için yürümeye başladı. Uyuşmuş bacaklarımla onu takip ederken son bir kez daha arkama baktım. Morris'in yeniden gölgelerin arasına karıştığını gördüm ve bütün vücudum ürperdi.

"Hepsi bu mu?" dedi. "Kieran? Kieran? Hemen buraya geri gel, çocuk! Baban sana bir emir veriyor. Buraya geri gel!"

Calder hızlandı, Morris'in imkânsız derecede yüksek sesi onu çağırırken beni o daracık alandan neredeyse peşi sıra sürüklüyordu. Addy kapının yanındaki odadan dışarı fırladı ve biz yanından uçarak geçerken kafası karışmış gibi görünüyordu. Kapıya vardığımızda Calder ona döndü, "Buradan hemen gitmelisin. O tehlikeli bir adam..." dedi.

Bir şeylerin devrildiğini duyduğumuzda hepimiz donup kaldık. Oksijen makinesi olduğunu tahmin ediyordum ve Morris yardım çağırıyordu. Yardım talep ediyordu. Gözlerimiz korkuyla beklenmedik bir şekilde kocaman açılırken hepimiz birbirimize baktık. Hiçbirimiz kıılmamıyorduk. Ardından kapkara kalbinin istikrarlı atışlarını duyuran makinenin tiz sesi düz bir çizgi hâlini aldı. Birbirimize baktık ve yine hiçbirimiz kıılmadık. Addy derin bir nefes aldı ve çıktığı odaya geri girdi. Ardından pencerenin kenarına gidip küçük bir ağaç tabureye oturdu ve biz ona bakarken, okuduğu kitabı eline alıp sayfayı çevirdi.

Kapıyı açıp tökezleyerek dışarıya çıktık ve açık havada içimize derin birer nefes aldık. Calder'ı arabaya kadar takip ettim ve o bavullarımızdan giysi çıkarırken kenarda durup bekledim. Hareketleri hızlı ve sarsaktı. Basit bir iş yapıyor olmasına rağmen

birkaç kez zorlandı. "Calder..." dedim sesim çatlayarak. Benimle göz teması kurmaktan kaçınarak başını sallıyordu.

"Lütfen, Eden, şu kıyafetlerini çıkar," dedi çatlak bir-sesle.

Gözyaşlarımı tutmakta zorlanarak başımı salladım. İkimiz de arabanın arkasında kıyafetlerimizi çıkarıp temizleriyle değiştirdik. Calder üzerimizden çıkardıklarımızı bir kenara tekmeledi ve onları yerden almaya tenezzül bile etmedi. Bu bahçede fazladan bir iki çöpü zaten kimse umursamazdı.

"Bir otel bulalım," diye fısıldadım.

Calder, beni duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermiyordu ama kasabadan çıktıktan yirmi dakika sonra otoban girişlerinden birinin yakınında bir tabela gördük ve arabayı oraya çektik. Otele giriş yaparken birbirimizle tek kelime bile konuşmadık. Odamıza çıktık. Calder hemen banyoya girip kapıyı arkasından kapattı. Duştan gelen su sesini duydum ve gidip pencerenin kenarındaki sandalyeye çöktüm.

Kalbimin atışını yavaşlatmaya ve duygularıma hâkim olmaya çalışırken hâlâ titriyordum. Doğal olarak, Calder'ın az önce öğrendiği şeylerden sonra benden daha fazla mahvolduğundan emindim. Duşun ona duygularını tartması için biraz zaman tanıması için dua ediyordum. Onu beklerken geçen her dakika bana acı veriyordu. Ama şu an yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu kalbim biliyordu. Bu adam daha ne kadar ihaneti kaldırabilirdi? *Babası tarafından satılmıştı.* Alkol ve kumar parası için. Aklım hâlâ almıyordu. Öyle güzel bir çocuğa bunu kim yapabilirdi? Dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamak istiyordum. Ama yapmıyordum. Onun güçlü Gündüzsefası olmaya ant içmiştim.

On beş dakika sonra Calder banyodan çıkıp bana baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ağladığını anladım. Kalbim sıkıştı ve ayağa kalkarak yanına gitmek istedim.

"Duş almalısın," diye geveledi. "Üzerinden onun kokusunu temizle. Buna dayanamıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım ama başımla onayladım. "Sen..." diye başladım.

“Lütfen, Eden,” dedi yüz ifadesi sefil bir hâlde ve sesi daha da pürüzlü çıkarak.

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık ve sonra yeniden başımı salladım. Ben yanından geçerken yolumdan çekilmişti. Ellerine baktığımda hâlâ titrediğini görebiliyordum. *Ah, Calder.* Ben kalbim paramparça olmuş gibi hissederken onun neler yaşadığını tahmin bile edemiyordum.

Banyo kapısını arkamdan kapatıp uzun sıcak bir duş aldım. Saçımı üç kez şampuanlayıp tenim acıyana kadar kendimi banyo lifiyle ovaladım.

Üzerimde havluyla banyonun kapısını açıp odaya baktığımda, boş olduğunu fark ettim. Calder çekip gitmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eden

Yatakta uyanık bir hâlde yatıyordum. Tek bir kasımı bile kımılatmadan, banyoda açık bıraktığım havalandırmanın yumuşak sesini dinliyordum. Calder arabayı alıp bir yerlere gitmişti. Beni daha önce hiç gelmediğim bir eyalette, hamile ve bir başıma terk edip gitmeyeceğini biliyordum. *Bunu yapmazdı.* Daha önce bundan çok daha beterini yaşamıştık ve her zaman beni korumak için elinden geleni yapmıştı. Bu olayın onun içindeki iyiliği körelteceğine inanmak istemiyordum. Evet, korkunç bir durumdu, aklımıza gelmeyecek kadar yıkıcı ve sayamayacağım kadar çok yönden hastalıklıydı. Ama yarattığı bütün duygularla birlikte başa çıkacaklık, çıkmalıydık. Başka bir seçeneğimiz var mıydı ki?

Xander'a mesaj atmayı düşündüm. Ama ona hikâyenin birazını anlatıp merakta bırakmaya gönlüm razı gelmiyordu. Bu adil olmazdı. Ve henüz Calder'la bile konuşmamışken Xander'la Morris hakkında konuşmayı kaldıramazdım.

Duygularım incinmiş bir hâlde orada uzanmaya devam ediyordum. Elimi karnuma götürdüm ve içimde büyüyen minik parçamdan, vücudumun derinliklerinde atan diğer kalpten güç almaya çalıştım. Elim kendi tenimin üzerinde sıcak hissettiriyordu.

Saatler sonra, nihayet dışarıdaki beton yoldan odaya doğru gelen ayak seslerini duydum. Düzensiz ve sarsak geliyorlardı. Gözlerimi kısıtım. Kapının kilidi döndü ve Calder kapıyı itip açtı.

Arkasından vuran koridorun donuk ışığının altında kapının girişindeki gölgesi hafifçe sallanıyordu. Doğrulup oturdum ve kucığıma bir yastık alıp kollarımı etrafına doladım.

Calder odaya girdi ve kapıyı arkasından ayağıyla iterek kapattı. "Selam," diye geveledi bana doğru yürüyerek. İçki içtiği belli oluyordu. Yürüyüşü düzensiz, gözleri uykuluydu. Yatağın kenarına düştü ve hafifçe inledi. Sessizliğimi korudum. Bir dakika sonra bana bir gözü şaşı baktı. "Bana kızgın mısın, Gündüzsefam?"

Öfkeyle burnumdan soludum. "Yardıma oldu mu?" dedim. "Bir barda tek başına içmenin? Yardıma oldu mu?"

Calder sanki kafasının içinde bir yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi bana şaşı bakmaya devam ediyordu.

"Burada kalabilirdin. Burada kalıp benimle duygularını paylaşabilirdin."

Kahkaha attı. "Duygularım mı? Nereden başlasam acaba?" Başını yavaşça ileri geri sallıyordu. "Benden nasıl tiksinnemeyeceğinden mi başlasam? Nereden geldiğimi gördün mü sen benim?" Kulak tırmalayıcı bir kahkaha atmaya başladı ve yüzünü buruşturdu. "*Hay sikeyim!* Damarlarımda kimin kanının dolaştığını gördün mü, Eden? Gördün mü? O şey de neydi öyle? İnsan mıydı?"

"Calder..." dedim bir nefes alarak, kalbim öyle çok sıkıştıyordu ki elimi göğsüme götürmek zorunda kalmıştım.

Calder arkasına yaslanıp dirseklerinin üzerine dayandı, çenesini göğsüne düşürdü ve yüzüme odaklanmadan önce karnıma bir bakış attı. "Karnındaki o bebek, damarlarında bugün gördüğümüz o *yaratıkla* aynı kanı taşıyor. İkimiz de taşıyoruz. Bu sana kendini nasıl hissettiriyor? Sen her zaman çok saf ve temizdin, bense çok kirli. Hector haklıydı. Ben şeytanın dölüyüm. Bir mucize değilim." Yüzünde çok derin bir acı vardı.

Kucağımdaki yastığı bir kenara bırakıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde emekleyerek yatağın ayakucuna, onun uzandığı

yere doğru gittim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. “Şimdi beni iyi dinle, Calder Raynes,” dedim kesin bir dille. “Senin bugün tanıştığımız o adama benzeyen bir tarafın yok. Damarlarında onun kanı akmış ya da akmamış benim için fark etmez. DNA’sı seni yaratmış ya da yaratmamış umurumda değil. *Bu senin yüreğini tanımlamıyor.* Ve bu da bana sadece o kadar mide bulandırıcı, kötü ve iffetsiz birinin bile çok güzel bir şey yapabileceğini gösteriyor. O berbat, korkunç adam, *o bile*, bu dünya için mucizevi bir şey yapmış. Seni yapmış. Ve. Sen. *İyi.* Birisin.” Yüzünü bıraktım ve geriye, topuklarımın üzerine oturdum.

Yüzünden kederli bir ifade geçti. “Hayır. Ben kötüyüm. Ben şeytanın tekiyim. Bunu herkes görüyor. Hector gördü. Ebeveynlerim gördü – beni yakmaya çalıştılar, Eden.” Son kelimelerinde sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı. “Ah, Tanrım, beni yakmaya çalıştılar.”

Hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. Ona öyle çabuk ulaşmıştım ki neredeyse bilinçli bir seçim dahi yapmamıştım. Birdenbire kollarım vücuduna dolandı ve yüzü göğsümde, yanağım başının üstüne yaslı hâlde onu kendime çektim. Ebeveynlerinden ilk defa bahsediyordu. O güzelim Şifa Yatağı’nda bile konuyu açmaya hazır olmadığı için hep bu meseleyi atlamıştı. Aradan üç yıl geçmiş olmasına ve kanındaki alkole rağmen kafasını kaldırıp bana baktığında perişanlığı ve kalp kırıklığı derin kahverengi gözlerinden apaçık görülüyordu. O bir damla gözyaşı dökmemişti ama ben o ânın korkunçluğunu hatırlayıp ağladım. Ona şimdi sarılıyordum çünkü o zaman yapamamıştım. Onun için ağlıyordum. Bu büyük ihanetin getirdiği ve hâlâ kalbinde yaşadığını bildiğim ıstırap için ağlıyordum. Korkmuş ve sevgisiz hissettiği anlar için ağlıyordum. Bir kenara atıldığı ve böyle bir şey için kurban seçildiği ve hâlâ içini kanatan yara için ağlıyordum.

“Bazen,” diye fısıldadı, “ateş bana hiç dokunmamış olmasına rağmen, yine de beni yakmış gibi hissediyorum. Derimi eritmiş de sanki bütün dünya kömürleşip kararmış içimi görebiliyor-

muş gibi. Bana aynen böyle hissettiriyor, Eden. Ve artık ilk kez yanmadığımı biliyorum. Bugün kendimi yine *öyle* hissettim. Ben orada öylece dururken *babam* bana, beni sattığını söylediğinde... Babam beni üç yaşındayken *satmış*."

Onu sımsıkı kendime bastırırken içimin açılıp bütün sevgimin doğrudan onun kalbine akmasını diliyordum. Gerekirse kendi derimi çıkarır ve üzerine sarması için ona verirdim.

"Ben sadece iyiliği görüyorum," dedim. "Ben sadece güzelliği görüyorum."

"Bu akşam başımı alıp gitmeyi ve geri dönmemeyi düşündüm," dedi. Gerildim. "Beni bir daha asla sevmemen için. Böylece benim varlığımı bile unutup hayatına bensiz devam edebildin."

Duraksadım. "Besbelli bu planını hayata geçirmemişsin." *Bunun benim en büyük korkum olduğunu biliyor olmalı. Ve kesinlikle imkânsız olduğunu.*

"Hayır," dedi. "Bunu asla yapmazdım. Asla." Sanki söylediği şey saçmaymış gibi başını iki yana salladı. Gerçekten de saçmaydı.

İç çekerek rahatladım. "Şeytan," dedim.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Biraz, evet."

Geri çekilip suratını yine ellerimin arasına aldım ve bakışlarımı yakışıklı yüz hatlarında gezdirdim. "Sarhoşken bile kötü değilsin," dedim. "Eğer hedefin babanın izinden gitmekse şu an efsanevi bir başarısızlığa uğruyorsunuz."

Calder önce duraksadı, ardından yumuşak bir şekilde kahkaha atmaya başladı. "Bu komik olamaz," diye yüzünü buruşturdu. "Bunda komik bir şey yok. Bu sadece trajik ve korkunç." Yatağa geri düşmüştü. Onun yanına uzandım ve gözlerimi tavana diktim.

"Bazen trajik ve korkunç şeyler de komik olabilir. Bazen komik olmaları gerekir."

Birkaç dakika daha tavanı izleyemeye devam ettik. Sonunda Calder konuştu, "Büyük planım babam gibi olmak falan değil

ama ya... ya ona dönüşmem kaçınılmazsa?" Ürperiyordu. "Ya bu benim alın yazımsa?"

Derin bir nefes aldım. "Birisi bana bir keresinde alın yazımın ne olduğunu söylemişti. Kalpten biliyordum ki bu doğru değildi. Bana *yanlış* hissettirmişti. Başka insanların bize bizim alın yazımızın ne olduğunu söyleyebileceklerini sanmıyorum, Calder. Alın yazının şeytani, mide bulandırıcı bir canavara dönüşmek olduğuna kalpten inanıyor musun?"

İçini çekti ve birkaç saniye sessiz kaldı. "Hayır."

"Hayır," dedim onaylayarak. "Buna imkân yok. Seni bütün hayatım boyunca tanıdım. Seni baştan ayağa biliyorum, Calder Raynes. İmkânı yok."

Bir dakika kadar sonra konuştu. "Bu benim gerçek adım bile değil."

"Kieran Reed," dedim usulca, tekrar hatırlayarak. Tavana doğru kaşlarımı çattım ve onu başka bir adla çağırmaya alışıp alışamayacağımı merak ettim.

Yarı başımda kafasını salladı. "Bu adı asla almam."

"O zaman Calder olursun."

"Sanırım öyle olacak."

İkimiz de sustuk. "O kadar sarhoş bile değilim," dedi. "Kolayı romdan daha çok seviyorum."

Homurtuyla güldüm ve ikimizin arasına uzanıp onun elini tuttum. O şekilde birkaç dakika daha uzandık. Başımı çevirip ona bakmamıştım ama uyuduğunu düşündüğüm için yeniden konuşmaya başlayınca şaşırdım. "En azından bir şeyde efsane olduğumu söylemeden edemeyeceğim."

"Neymiş o?"

"Seni hamile bırakmakta."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. O da bana bakıyordu ve sonra aynı anda ikimiz birden kahkahalara boğulduk. "Bu yeterince doğru," dedim.

Calder sırtı, gözleri hâlâ parlıyordu ve gözkapakları da yarı kapalıydı. "İş seni hamile bırakmaya gelince cidden fenayım,"

dedi kendinden fazlasıyla memnun görünerek. Ardından da aniden yataktan düştü.

Eğilip yatağın kenarından ona baktığımda yüzünde şok ifadesiyle bana baktığını gördüm ve kafamı geri atıp öyle bir kahkaha krizine girdim ki bir an altıma kaçıracağımı sandım. Biraz neşeden, biraz da isteriden yatağa geri düşüp karnımı tutarak kahkahalarla ulumaya devam ettim. Ve bir sebepten bu bana ağlamak kadar iyi gelmişti. Çünkü tam da ihtiyaç duyduğum gibi bir duygu boşalmasına neden oluyordu.

Calder üzerime saldırdı ve o da ben de gülmeye devam ettik. Ta ki daha fazla gülemeyinceye kadar. Yan yatıp yüz yüze döndük ve kahkahalarımız artık solarken nefesimizi düzenlemeye çalışıyorduk. "Seni çok seviyorum," dedi saçımı yüzümden geri çekerek.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

"Eden," diye mırıldandı Calder bir dakika sonra.

"Evet?" dedim fısıldayarak.

Altdudağını ısırmış ve kaşlarını çatmıştı. "Hatırlıyor musun, mahzende en sonunda sevgi vardı demiştin? Ve belki de Tanrı'nın orada olduğunu?" Başımı salladım.

"Şey," dedi ifadesinden hüüzün akarak. "O direğe bağlandığımda, babam..." Titrek bir nefes aldı.

"Evet?" diye fısıldadım elimi yanağına koyup başparmağım-la elmacikkemiklerini okşayarak.

"Uzun bir süre bu konuyu düşünmemeye çalıştım çünkü canımı çok yakıyordu. Ve o an, Tanrı'nın nerede olduğunu merak etmiştim. Sevgi o zaman neredeydi?" Gözleri benimkileri tarayarak bir şeyler aradı ancak ne olduğunu adlandıramıyordum. Belki umut? Ya da o durumu daha iyi hâle getirebilecek bir ışık?

Bakışlarım çok sevdiğim güçlü çenesinde, acıyla ya da tam da şu an olduğu gibi sevgiyle dolan derin kahverengi gözlerinde ve yüz hatlarında geziniyordu. Geçtiğimiz üç yıl boyunca bunu yapmamayı kendime öğretmiş olsam da zihnimin içinde o âna geri dönmüştüm. İçimi dolduran korkuyu -çaresizliği ve derin

acıyı- ve Calder'ın Cennet Bahçeleri'nde benimle bir kaynakta buluşma sözü verdiği ânu düşündüm. Yaşamının son anlarında bile beni nasıl düşündüğünü hatırladım. Son anda bile beni korumaya çalışmasını hatırladım. *Bunu seyretme, Eden. Arkanı dön.*

Yanımda uzanan adamı inceledim. Sanki buna hakkım varmış gibi aklındaki şeyleri bana vermeye çalışan bu adil, iyi ve güzel adama baktım. En yakın dostunu güvenli bir yere kadar yirmi mil boyunca sırtında taşıyışını düşündüm. İnsana sevgi dolu bir şekilde takılmayı bildiği için ona âşık olmuştum. Kolayca güldüğü ve tutkuyla sevebildiği için ve bakışı bana kendimi değerli hissettirdiği için onu seviyordum. Kalbim sevgi doluydu. "Biz aşktık," diye fısıldadım. "O an biz aşktık."

Bakışları söylediğim şeyin gerçekliğini yüzümde arıyordu ve bulmuşa benziyordu. Yine ilk gördüğüm anda âşık olduğum o çarpık gülümsemesi yüzünde belirmişti. Benden anlayamadığım şeyler bekleyen bir grup yabancıyla dolu bir tapınağın önüne oturmuş korkan dokuz yaşında bir kızken beni sakinleştiren de yine aynı gülümsemeydi.

"Duygularım sürekli bir ileri bir geri mi yapacak? Hep böyle çekilmez herifin teki olarak mı kalacağım?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedim.

Arkasına yaslanıp yumuşak bir kahkaha attı. Ona bakıp sırtıtmıştım.

"Bunun benim için bir sakıncası yok," diye fısıldadım ciddileşerek. "Yeni bir Şifa Yatağı yapacağız. 2.0 versiyonunu. Orası her zaman çeşitli şekillerde dağıldığımız yer olarak kalacak," dedim ona göz kırparak.

O gülünce ben de güldüm ve birbirimize sokulduk.

Ve hayat ne kadar sarsıcı, ne kadar korkunç ne kadar trajik olursa olsun içinde böyle nefes kesen anlar da var diye düşündüm. Ve bazen sadece gülmeliydik.

Aslında bir defasında yıldızlar hakkında söylediğim şey doğruydı. Bazı şeyler ışıktaki daha net görünürdü... ama yıldızlar karanlıkta daha iyi parlardı. Gecenin karanlığında Calder beni ken-

dine çekti ve dillendirilmiş ya da dillendirilmemiş her şekilde, dünyadaki çirkinliklerin ve kırgınlıkların varlığına, aşkın komik derecede tehlikeli ve absürt şekilde güvensiz olduğuna... *ve fakat yine de sevmeye devam edeceğimize karar verdik.* Gz pek ve zarif kalplerimizi daima açık tutacaktık. Bu aptalca, komik ve *doğru* hissettiriyordu. Sanki bu güne kadar yaptığımız en cesurca şey gibiydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Eden

Ertesi sabah erkenden yola koyulduk. Indiana'yı arkamızda bırakmaya hazırдық. Eve gitmeye hazırдық. Önümüzde yepyeni bir hayat vardı ve nihayet onu inşa etmek için gerekli olan her şeye sahiptik.

Yolda ilerlerken el ele tutuşup düşüncelere dalmıştık. Calder bu sabah daha huzurlu ve daha kendisi gibiydi. Starbucks'ta durup kahve ve kek almıştık ve otoparktaki arabamızda oturuyorduk. Dünya bugün gözüme bambaşka görünüyordu. Sanki bir şeyler değişmiş gibiydi. Belki de sebebi ihtiyacımız olan bütün cevapları almış olduğumuz içindi. Nihayet elbise dolabımın kapısına astığım bütün o kâğıtları –yani kederim ve kafa karışıklığımla *baş*a *çık*mak için üzerine çaba harcadığım projeyi– aşağı indirip hepsini yırtıp atabilirdim. Artık buna ihtiyacım yoktu.

“Bu sabah hakkında ne düşünüyorum biliyor musun, Gündüzsefam?” diye sordu.

Başımı yana eğip kafeinsiz vanilyalı lattemden bir yudum aldım. Arabanın ön camından dışarıyı izlerken bana profilinin güzelliğini sergiliyordu. “Xander bir keresinde bana o gün Arkadya’dan kurtulmamın bir sebebinin olduğuna inandığını söylemişti.” Duraksadı. “Ve **çektığım** bütün acıların bir sebebi olduğunu.”

Onayladım. "Evet, ben de buna inanıyorum," dedim. "Hepimiz için."

Bana gülümsedi. "Sence o sebebin ne olduğunu günün birinde anlar mıyız? Çektiğimiz acının sebebini anlar mıyız?"

Tatlı sıcak kahvemi yudumlarken bir anlığına bunu düşündüm. "Belki tek bir amacı ya da tek bir sebebi olmayabilir. Belki şöyledir..." derken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Pencereden dışarıda önümüzde uzanan uçsuz bucaksız mısır tarlalarına ve tepemizde parlayan gökyüzüne baktım. "Bazı şeyleri kalbimizde saklarız, benim şu dolabıma sakladığım makaleler gibi ya da senin benim resimlerimi stüdyona saklaman gibi." Ona küçük bir gülümsemeyle baktım. "Bizim için değerli olduğunu düşündüğümüz, ihtiyacımız olan ve bizi biz yapan şeyler kalbimizdedir. Ama belki... ancak kalplerimiz kırıldığı zaman bu şeyler açığa çıkabilir. Belki ancak o zaman gerçekten bir parçamız hâline gelebilirler ve ancak o zaman *diğerlerinin* gerçek acılarını tanıyıp anlayabiliriz çünkü biz çoktan deneyimlemiştir. Ve *daha iyi*, daha sevgi dolu insanlar hâline geliriz. Belki de bu gerçek merhamettir. Belki de acı çekmemizin nedeni budur."

Calder söylediklerimi dinleyip kafasının içinde evirip çevirirken beni izliyordu. Bir dakika kadar sonra, "Senin derinden gelen merhametin, *seni* parlatan şey," dedi.

Küçük bir kahkaha attım. "Asıl seni parlatan şey bu."

Dudaklarındaki küçük gülümsemeye rağmen yüzünden incinmiş bir ifade geçmişti. "Bazen keşke bu kadar fazla parlama-saydık diyorum."

Uzanıp yanağına dokundum. "Ben de. Ama parlıyoruz. Ve bunu hak ediyoruz. O yüzden de tadını çıkaralım. Dışarı çıkıp biraz karanlık bulalım, Calder Raynes. Ve onu aydınlatalım."

Yumuşak bir kahkaha attı ve elimi yakalayıp öptü.

Koltuğunun arkasına yaslandı ve bir süre sessizce dışarıyı seyre daldı. "Hector beni öldürmeye çalıştı," dedi ağzından titrek bir nefes vererek. "Ama aynı zamanda benim hayatımı da

kurtardı. Beni gerçek bir canavarla, gerçek babamla cehennem gibi geçeceği kesin olan bir hayattan kurtardı.”

Yine dışarıyı seyretmeye koyuldu. Duygularını ve düşüncelerini toparlaması için bekledim.

“Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bana, sana ve bütün o masum insanlara yaptıkları için ondan tüm kalbimle nefret ediyorum. Ama yine de...” Başını sallayıp bana baktığında, kalbinden geçen bütün duygular yüzünden anlaşılıyordu. “Hector’ın kalbi kırıldığında ona ne oldu, Eden? Kalbi kırıldığı zaman onun kumaşını bu hâle getirecek ne açığa çıktı?”

Gözlerim yüzünü tararken alnımı kırıştırdım. “Ütanç, keder, intikam,” dedim. “Tahmin etmek bile zor. Üzerine biraz delilik ve bir parça da karizma ekle...” Derin bir nefes aldım. “Aklından neler geçtiğini asla tam olarak bilemeyeceğiz. Ve bence bu iyi bir şey. Eğer anlasaydık, bu bizi onun gibi yapardı.”

Başını salladı. “Evet...”

“Bence... Calder, bence nasıl affedeceğimizi bulmalıyız. Bize yanlış yapan insanlar için değil, bunu *kendimiz* için yapmalıyız. Bu acıyı kalbimizde taşırsak sonunda bir parçamız hâline gelir. Ve öylesine derinlere kök salar ki bir daha onlardan kurtulamayız. Bu hayatta bize verilen güzelliklere odaklanmalıyız. Bizi tanımlayan şeyler *bunlar* olmalı. Çünkü içlerindeki acıyla tanımlanan insanlar önce kendilerini içten dışa yok ederler sonra da onları sevmeye çalışan çevrelerindeki herkesi mahvederler. Biz böyle olmayacağız.”

Calder bana bakarken yüzünden sevgisi apaçık görülüyordu. Bana doğru yaslanıp beni kollarının arasına aldı. “Sen çok akıllısın. Hayat okulunda cidden çok iyi bir öğretmenin vardı sanırım.”

Kahkaha atıp burnumu çektim. “Vardı evet. Çok da seksiydi. Ona edepsiz şeyler yapmak istiyordum.”

Calder gülümsedi ve burnunu boynuma gömdü. “Belki eve geri döndüğümüzde bunu bana detaylıca anlatmak istersin.”

Kahkaha atarak geri çekildim ve başparmağımı dolgun altıdu-

dağında gezdirirken gülümseyerek ona baktım. "Anlatacağım." Arkasından ifadem ciddileşti. "Seni seviyorum, Karamelam. Sen bugüne kadar tanıdığım en güzel kalpli insansın. Ve belki kendini bazen berbat hissedebilirsin ve *hayat* bazen berbat olabilir. Ama benim bakış açıma göre sen berbatlığın içindeki güzelliğisin."

Calder derin bir nefes alarak alnını benim alnıma dayadı. "Seni seviyorum, Gündüzsefam. Beni hayatta tutan her zaman senin kalbin oldu. Aşkın. Tatlılığın. Seni hayatta tutabilmek için resimlerini çizdim ve bu benim de nefes almamı sağladı."

Onun sevecenlik dolu ifadesine bakıyordum ve onu, öylesine tutkuyla seviyordum ki neredeyse nefesim kesilecekti. Dudaklarına nazıkçe bir öpücük kondurdum.

Yola geri koyulduk ve Calder polisi aradı. Dedektif Lowe'u telefona çağırdı ve ona gezimizde keşfettiğimiz her şeyi anlattı. Otururken onu dinliyor ve elini tutuyordum. Dedektif Lowe'un nutku tutulmuş olmalıydı çünkü konuşurken Calder hemen hemen hiç duraklamadı. Calder'ın dedektife saat üç civarı evde olacağımızı söylediğini duydum. Küçük beyaz bir yalandı. Bir kez daha ifade verecektik ve iyi olacağımızı biliyordum. Fakat hazırlanmak için fazladan birkaç saatimizin daha olması hoştu. Ayrıca polisten önce Xander'la konuşmamız gerekiyordu. O bu kadarını hak ediyordu.

Öğle vakti annemin garaj yoluna arabayı park ettik.

Bulutlu gökyüzünde güneş tepemizde yükseliyordu. Ve hava sıcaklığı da biz gittiğimizden bu yana birkaç derece düşmüştü. Arabadan indiğimizde karşımıza hiçbir kamera ya da hiçbir gazeteci çıkmamıştı. Derin bir nefes aldım. Tek bir araba kapısı açılıp kapandı ve kot pantolonla, kahverengi deri ceket giymiş genç bir adam koşar adım bize doğru yaklaştı.

"Selam," dedi yüzünde dostane bir gülümsemeyle. "Size sıkıntı verdiğim için özür dilerim." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve sanki utanmış gibi bakışlarını aşağı eğdi. "Sürekli taciz edildiğinizi biliyorum. Bu kötü olmalı."

Calder kıkırdadı ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekti.

“Ben sadece, şey...” Elini uzatmıştı. “Benim adım Ryan Scott ve...”

“Babacığım?” diye seslendi küçük bir kız. Arabanın arka kapısı açıldı ve arabadan inerek bize doğru yürümeye başladı.

“Kelsey, tatlım,” dedi Ryan. “Bir dakika sonra yanına geliyorum. Arabaya geri dön tamam mı?” Yeniden bize döndü. “Kusura bakmayın, sizi park ederken gördüğümde küçük kızımı parka götürüyordum da. Çalıştığım haber merkezi bana burada haftalarca kamp yaptırdı.” Boynundan yukarı doğru bir kırmızılık yükselmeye başlamıştı. “Sizi gördüm ve kader diye düşündüm.”

Küçük kız babasını dinlemeyerek yanımıza gelmişti ve bize utangaç bakışlar atıyordu. Sarı saçları örülmüştü, pembe bir ceket giyyordu ve elinde bir uçurtma tutuyordu. Down sendromlu olduğu açıkça anlaşıyordu. Calder’a gözlerini kırıştırarak baktı, yüz ifadesinde ânında bir hayranlık belirmişti. Onun tatlı suratına baktığımda gözlerim yaşlarla doldu. Maya’ya o kadar çok benziyordu ki! İçten gülümsemesinin Calder’ın da kalbini erittiğine emindim. Yavaşça önünde diz çöktü ve küçük kızla aynı hizaya gelerek onun gözlerinin içine baktı.

“Selam,” dedi Calder ona elini uzatarak, “ben Calder. Bu da Eden.” Küçük kız kafasını kaldırıp bana baktı. Bakışı masum ve doğrudandı. Sonra yeniden Calder’a döndü. Elini tutup sıktı. Calder’ın gözlerinin hayretle büyümesini izliyordum.

Uçurtmasını eliyle havaya kaldırdı. “Uçmayı seviyorsun. Değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Calder. Sesi çatallı ve merak içinde çıkıyordu. Boğazını temizledi. “Severim.” Çocuk sanki onun cevabını önceden biliyormuş gibi sırtıyordu.

Ryan kızına gülümsedi. “Sizi çok tutmayacağız. Yemin ederim sizi takip etmiyordum. Demek istediğim, sizi bir süre takip etmiştim.” Utanarak sırtıttı ve yüzü daha da kızardı. “Ama bugün etmiyordum.” Başını salladı, ona gülümsemeden edemedim. “Her neyse kendimi burada durdurup benimle bir röportaj yapmak isteyip istemeyeceğinizi sormam gerekiyor.”

Calder, ayağa kalkıp bana baktı ve aramızda söze dökülmeyen bir diyalog geçti. Arkasından Ryan'a döndü. "Evet, sanırım bizim için bir sakıncası yok. Ama konunun ne kadarını konuşabiliriz bilmiyorum. Ortada bazı kısımları hâlâ devam eden bir soruşturma var."

Ryan'ın gözleri hayretle kocaman açılmıştı. "Doğru. Evet, tabii ki. İnsanlar sadece sizin hikâyenizi duymak istiyorlar, anlıyorsunuz ya?" Duraksayarak kaşlarını çattı. "Size karşı dürüst olmam gerek. Biz küçük bir haber kanalıyız. Büyük olanlardan daha yüksek miktarda ücretler alırsınız. Bundan bahsetmezsem içim rahat etmez. Yeni bir başlangıç yapan genç bir çift olduğunuzu biliyorum." Eliyle kızının başını okşuyordu. "Karımla ben de aynı gemideyiz. Daha iyi bir teklif beklemek isterseniz, sizi kesinlikle anlarım. Biz..."

"Sizinle devam etmek isteriz," dedi Calder. "Sen haklısın. Bu kader gibi geliyor." Önce Kelsey'ye ardından da bana bakıp gülümsedi.

"Evet," dedim. "Buna kesinlikle katılıyorum."

Birkaç hafta sonra, onun evine on dakika mesafede bir ev tuttuğumuzu söylemek için annemi salona çağırdık. Oldukça büyük hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Açıkçası ben de biraz üzülüyordum çünkü biz Indiana'dan döndüğümüzden beri evdeki ortam yüz kat daha iyiydi. Ve nihayet ilişkimiz ileriye gidiyormuş gibi hissediyordum. Molly, anneme Calder ve Xander'ı sarıp sarmalaması gerektiğiyle ilgili yaptığı konuşmadan bana söz etmişti. Ve görünüşe bakılırsa annem bu konuşmayı oldukça ciddiye almıştı. Ama artık zamanı gelmişti ve yakında daha fazla odaya ihtiyacımız olacaktı.

Calder ayağa kalktı ve tatilden eve döndüğümüz zaman aldığımız malzemelerle misafir odasında üzerinde çalıştığı şeyi almaya gitti.

Geri döndüğünde, paket yapılmış iki tabloyu anneme uzattı ve yerine oturmada önce bana endişeli bir bakış attı.

“Bu nedir?” diye sordu annem gülümseyerek üsttekini açarken.

İkimiz de cevap vermek yerine kahverengi kâğıdı yırtarken onu seyrettik. Son parçayı da yırtıktan sonra elleriyle ağzını kapattı. Yüzümde küçük, gizli bir gülümsemeyle, elimde bir gündüzsefası tuttuğum on dört yaşındaki hâlime bakıyordu. Resme bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kafasını kaldırıp Calder’a baktı ve konuşmak için ağzını açtı ancak başaramadı. “Teşekkür ederim,” dedi ağzını oynatarak sessizce. Ayağa kalkıp ona doğru giderken Calder da ayağa kalktı ve ağlayan annemi kucakladı. Ben de gözlerimdeki yaşları siliyordum. Geri çekildiğinde kahkaha atarak, sanki bu gözyaşlarını durduracakmış gibi ellerini yüzüne doğru salladı.

“Diğerini de aç,” dedim, başımla işaret edip dudağımı ısırdım.

“Bir tane daha mı? İkinci bir taneyi kaldırabilir miyim bilmiyorum.” Hafif bir kahkaha attı ve yüzünde sevinçli küçük bir gülümsemeyle yeniden elindeki resme baktı. Ama hemen ardından ikinci paketi de yırtıp açmaya koyuldu ve işi bittiğinde yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle bize döndü. Bu siyah saçları azıcık görünen, beyaz bir battaniyeye sarılı bir bebeği kucağında tutan annemin resmedildiği bir tabloydu.

“İlki geçmişti... bu da gelecek,” dedi Calder, sesi ciddi ve bir parçacık da çekimser çıkıyordu.

Annem başını kaldırdı. Kocaman açtığı gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. “Ben... sen...” diye cırladı bana bakarak. “Büyükanne mi olacağım? Bebeğin mi olacak?” diye sordu gözyaşları yanaklarından dökülürken.

Başımı salladım. Calder’sa bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. “Bize yardım edebileceğini umuyorduk, anne,” diye fısıldadım. “Yardıma ihtiyacımız olacak.”

Annem yüzünü buruşturdu ve bir müddet sessizce ağladı. Ama gözyaşlarının altında dudaklarında bir gülümseme vardı.

Ayağa kalkıp aceleyle bana doğru geldi, eğilip beni kollarının arasına aldı. “Bir bebek,” diyordu durmadan. “Bir bebeğin olacak!” Calder’ı tişörtünden yakaladı ve bize doğru çekip kollarını ikimize birden doladı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Calder’a. “Bugün bana verdiğiniz bunca hediye için size teşekkür ederim.” Hep birlikte kucaklaşıp ağlıyor ve gülüyorduk, kalbimse rahatlık ve mutlulukla doluydu.

Bundan bir ay sonra, küçük bir televizyon stüdyosunda el ele tutuşarak hikâyemizi bütün dünyaya anlattık. Tabii ki her detayı vermezdik ve bazı şeyleri kendimize saklamak zorundaydık. Ama Arkadya’da büyümek ve Hector’la yaşamakla ilgili her şeyi konuşmuştuk. İnandığımız dinden ve neden inançlarımızdan şüphe etmeye başladığımızdan, aşkımızın yasak oluşundan ve birlikte olmak için her şeyi riske edişimizden.

Ayrıca sel felaketinin yaşandığı günden de bahsettik ve en zoru bu oldu. Ama beraber oluşumuz bunu katlanılır kılıyordu. Ve artık hiçbir sır olmaması, saklayacak hiçbir şeyin kalmamış olması her şeyi iyileştiriyordu.

Bütün dünyaya üç koca acı dolu yıl boyunca nasıl birbirimizden ayrı yaşadığımızı anlattık. Ve bazen hiç hak etmediğini düşünenler için bile mucizelerin nasıl gerçekleşebileceğinden bahsettik.

Bunun vereceğimiz tek röportaj olacağını açıkça ifade ettik ve basın da o günden sonra bizi biraz olsun rahat bıraktı.

Artık polisin ve basının elinde gerçek bir isim olduğu için Hector’ın geçmişini, onun muhtemel motivasyonlarını ve zihinsel durumunu harıl harıl araştırıyorlardı. Hakkında kitaplar ve makaleler yazılıyordu. Adı çok sayıda insanı kendi yalanına inandırmayı başaran zeki tarikat liderlerinin arasına yazılmıştı. Hector’ın yaşanan felaketi nasıl olup da önceden bildiği ve bu trajedideki rolüyle ilgili her türlü spekülasyon ise sonradan ortaya çıktı. Bütün olanları ben de ağzım açık izliyordum ve bu konu üzerinde, dava dosyalarını okumaktan keyif alan Calder’dan bile daha fazla zamanımı harcıyordum. Ancak bu durumu o da ka-

bul etmişti. Bilgi bana her zaman olduğu gibi kendimi güçlü ve aydınlanmış hissettiriyordu. Bana bu hediye o vermişti ve ben-den asla geri almayacağını biliyordum.

Hector'ın mezara götördüklerinin cevabınıysa asla bilemeyecektik. Tabii kendisi biliyorduydu.

İnanılmaz şekilde, habercilerin "Hectoristler" adını verdiği küçük gruplar ülkenin dört bir yanında mantar gibi türeyip, Hector'ın kurduğu topluluğu ve dini taklit etmeye başlamışlardı. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum. İnsanlık bazen beni şaşkına çeviriyordu. Pozitif olansa, Xander'ın eskitarikatu-yelerikaynasiyor.com hakkındaki şakasının neredeyse gerçeğe dönüşmesiydi.

Verdiğimiz röportajın ardından güzel bir şey de gerçekleşmişti. Biz stüdyoda kayıttayken kanalı genç bir kadın aramıştı. Bize daha sonra onun adını ve telefon numarasını vermişlerdi. Arayan kişi Florida'da kocası ve bir yaşındaki kızıyla birlikte yaşayan Kristi Paulson yani eski adıyla Smith'di.

Calder ve Xander o gün ilerleyen saatlerde Skype'tan onu aradılar. Hepimiz hem gülmüş hem ağlamıştık. Ayağa kalkıp büyüyen karnımın üzerinden elbisemi düzeltmiştim. Kristi çığlık atarak elleriyle ağzını kapatıp kahkaha atmıştı. Bizi Florida'ya onu ziyaret etmeye davet etti ve biz de ona elimizden geleni yapacağımıza söz verdik. Dünya üzerinde meleklerin olduğunu biliyordum ve bizim için Kristi bu meleklerden biriydi.

Indiana'dan döndüğümüzden beri hayatımız oldukça yoğun gidiyordu. Önünde küçük bir verandası ile salınacağı olan ve ikinci katında Calder'ın stüdyo olarak kullanacağı aydınlık bir odası bulunan sevimli, küçük, ahşap evimize taşınmıştık.

Büyük boy bir yatak aldık ve yatak takımlarına çok para harcadık. Ardından da resmen Şifa Yatağı, 2.0'ı vaftiz ettik. Tembel pazar günlerimizi öğlene kadar yatakta yayılarak ve uzun geceleri birbirimizin sıcacık kollarında sarılarak, derin bir yakınlık içinde sırlarımızı fısıldayarak, korkularımız ve endişelerimiz, umutlarımız ve hayallerimiz ve bazen de bizi avlayan şeyler

hakkında konuşarak geçiriyorduk. Acılarımızın en derinlerine kadar kazabileceğimiz ve arkasından onları hafifletecek olan sevgimize sarılabileceğimiz ve en yatıştırıcı kelimelerin duyulacağı yer burasıydı: “*Ben yanındayım. Yalnız değilsin.*” Ve evet, şifalanıyorduk.

Calder bana romantik kitaplar alıp yatağımın başucunda duran komodinin üzerine yığıldı. Kahkahalarla gülmüştüm ama sonunda da hepsini tek tek okudum. Bunun yaptığı en iyi yatırımlardan biri olduğunu söylüyordu. Ve sonunda Hendrix ve Polly’ye ne olduğunu öğrenmiştik. Ve final her ikimizin de hayal ettiği gibi olmuştu.

Dükkânlara göz atıyor ve evimize koyacak kadar özel bulduğumuz şeyleri satın alıyorduk. Ben nasıl yemek pişireceğimi öğrenirken Calder da yeniden resim yapmaya başladı.

Mart ayının karlı ve sihirli bir gününde, Calder, Calder Raynes adına bir sosyal güvenlik numarası aldıktan iki ay sonra belediyeye gidip evlilik yeminlerimizi ettik. Hem formalite hem de bir mucize gibi hissettirmişti. *Kaderimizmiş gibi.*

Aynı gece geç saatlerde yatağımızda sarılırken Calder uykulu bir hâlde konuşmaya başladı, “Hayatım boyunca iki kez Calder oldum.” Ona doğru dönüp, pencereden odaya dolan ay ışığının aydınlatığı yüzünü incelemeye başladım. “Üç yaşındayken,” dedi. “Ve yirmi üç yaşındayken.”

Bir saniyeliğine bunu düşündüm. “Evet ve her ikisinde de bunu güzel yaptın,” dedim.

Derin bakışları loş ışıktaki beni seyrederken binlerce kelime anlatıyormuş gibi duruyorlardı. Arkasından da beni kendine çekti ve kollarının arasında sıkıca sardı.

Bahar geldiğinde annem küçük arka bahçemizdeki saksılara çiçek ekmemde ve bebek magazinlerine dalıp, cinsiyetsiz olacak şekilde krem si sarı ve beyaz tonlarında bir bebek odası hazırlamamda bana yardımcı oldu. Akşamları sallanabilir pofuduk koltukta oturup, doğacak olan bebeğimizin derin kahverengi gözlerinin ve tatlı gülümsemesinin hayalini kuruyordum.

Tam da tahmin ettiğim gibi onun nasıl biri olduğunu gördükten, onu rakibi olarak görmekten vazgeçtikten sonra ve kendine onu sevmek için izin verdikten sonra annem Calder'la daha da yakınlaşmıştı. Ve o da annemi tamamen ve bütün kalbiyle seviyordu. Her ikimiz de özlemini çektiğimiz anne sevgisine kavuştuğumuz için kalbim huzur doluydu. Annem her pazar akşamı evinde Calder, ben, Xander, Nikki, Molly ve Bentley için akşam yemeği veriyor ve evi sevgiyle, kahkahayla ve hayal ettiğinden çok daha fazla sayıda çocukla doluyordu. Yeniden hayata dönmüştü. Molly bana onu hiç bu kadar kaygısız görmediğini söylüyordu. Bu da beni çok ama çok mutlu ediyordu.

Havalar ısınmaya başladığında ve güller açtığında Marissa ve annem bir araya gelip komik derecede şık ve fazlasıyla abartılı bir bebek partisi düzenlediler. Ve ben her dakikasına bayılmışım.

O yaz Calder iki farklı galeride sergi düzenledi. İlki kuşlar, yağmur fırtınaları ve kilise camları olan, daha önce hiç çizmediği muhteşem tuvallerden oluşuyordu, ikincisiyse benim favorimdi. Arkadya'da yaşamış bazı insanların portreleriydi: Willa Anne'nin hiç yaşlanmayan gözleri, tapınakta annesinin kucağında oturan Myles parmağını emerken, Maya'nın saf ve temiz gülümsemesi. Çok güzel bir anmaydı. Calder henüz ebeveynlerini ya da Hector'ı çizecek düzeye gelmemişti. Kim bilir belki de hiç çizmezdi. Ama ne olursa olsun artık bir önemi kalmamıştı ve her iki sergideki tablolar da birkaç saat içinde satılmıştı.

Paramızı küçük bir piyanoya yatırdık ve böylece ben de pazartesi ve çarşamba günleri ders vermeye başladım.

Bu arada lise bitirme sınavlarına girip eğitimimizi tamamlamayı düşünüyorduk. Birlikte sınava hazırlanmak doğru hissettiriyordu. Ancak bunun bebek doğana kadar beklemesi gerekecekti.

Kocam bahçemizin bir köşesine gündüzsefaları ekte ve açtıklarında hiç beklemediğim yerlerde karşıma çıkacak şekilde etrafa çiçeklerinden koyuyordu. Bazen suyumda, bazen cam kenarında bulduğum bir çiçek bana neşe veriyordu.

Ben de onun ceplerine ve yastığının altına karamela şekerleri bırakıyordum.

Ilık bir temmuz günü Calder'la birlikte dışarıda yürüyüşe çıktığımız sırada suyum geldi. Beni aceleyle hastaneye götürdü ve beş saat sonra oğlumuz dünyaya geldi. Adını John Grant koyduk. Bir vakitler hayatımı kurtaran Felix'in ardından Grant ve Tanrı merhametlidir anlamına gelen John. Ve üzerinde cennetin kokusuyla yeni doğan oğlumuz bize gözlerini kırptırırken Tanrı'nın merhametine bütün kalbimizle inanıyorduk.

O gece geç saatlerde uykudan uyusuk bir şekilde kalktım ve Calder'ı bir köşede ayakta durmuş, oğlumuzu sallarken buldum. "Selam Jack," diye fısıldıyordu, onu çağırmak için anlaştığımız takma adla seslenerek. "Ben senin babanım. Ve iyi bir baba olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım." Jack kımıldamayacağı kadar bir ninni mırıldandı. "Eminim ara sıra elime yüzüme bulaştıracağım. Sana çok fazla şeker vereceğim çünkü kendim şekeri çok seviyorum. Ve muhtemelen bana gözlerini devireceksin çünkü anneni senin önünde öpüp duracağım." Jack memnuniyetsiz bir şekilde ciyakladı. Neredeyse kendimi tutamayıp gülecek oldum ancak ânı bozmak istemediğim için dudaklarımı ısırdım. "Biliyorum," dedi Calder şarkı gibi mırıldanarak. "İğrenç olacak." Sessizce birkaç dakika daha sallandı. "Bu dünyadan seni her zaman koruyamayabilirim. Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ve yapamadığımda, sana söz veriyorum, küçük dostum, üstesinden gelmen için her zaman yanında olacağım. Ve seni inciten asla ben olmayacağım. Tamam mı? Hayallerini hep destekleyeceğim. Gerisini de... halledeceğiz, anlaştık mı?" Sütle, sevgiyle dolu sıcacık rüyaların içinde, babasının kollarında sarmalanmış olan Jack uyumaya devam etti.

KAPANIŞ

Calder

Toprak yola dönerken gözlerim dağların zirveleriyle gökyüzünün kesiştiği yere odaklandı. Kiralık minibüsümüzün camları toz ve toprakla kaplanmıştı.

“Burası mı, baba?” diye sordu Jack arka koltuktan. Dikiz aynasından ona baktım, arka koltukta öne doğru eğilmiş, koyu mavi gözleri çıplak araziye tarıyordu.

Bakışlarımı ön cama çevirdim ve virajı döndüğümüzde karşımıza çıkan kulübelere baktım. “Evet,” dedim, “burası. Arkadya.” Kaburgalarımın altında kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Yanımda oturan Eden’ın elini tutuyordum. Bakışları benimkilerle buluşurken bana cesaret veren küçük bir gülümsemeyle baktı. Arka koltukta iki yaşındaki kızımız Maya uykusundan uyanırken mızıldanıyordu. Havaalanından buraya gelene kadar yolun çoğunu uykuda geçirmişti.

Yaklaşık bir ay kadar önce Arkadya’nın bulunduğu arazinin, buraya lüks bir termal otel yapmak isteyen yatırımcının biri tarafından satın alındığını öğrenmiştik. İçinde şifa etkisi taşıyan iki tane kaynak suyu bulunması yatırımcıyı buraya çeken şey olmuştu. Bütün binalar yerle bir edilmeden önce Arkadya’yı görmemiz için bu son fırsatımızdı. Buradan çıkalı on yıl olmuştu ve son bir kez bu yeri ziyaret etmenin her ikimizin ruhuna da huzur getireceğini düşünüyorduk.

Beş dakika sonra, bir zamanlar tapınak olan binanın önüne park etmiştik. Eden’la bir dakika kadar olduğumuz yerde oturduk. Şimdi artık eskimiş ve bakımsız hâldeki bu binayı inceleyen hayalimde küçük, güzel bir kızın kapıdan içeri girişi ve kalbimi çalıştı canlanıyordu. Her yerde hayaletler geziniyordu. Derin bir nefes aldım ve açmak için kapının koluna uzandım.

“Anne! Baba!” dedi Jack heyecanla oturduğu koltukta zıplarak, etrafını keşfe koyulmak için heyecanlanıyordu. Onun için burada olmak bir maceraydı.

Hep birlikte minibüsten aşağı indik. Eden onu kucağına alırken Maya’nın başparmağı ağzına gitti ve uykudan yeni uyandığı için durgun hâlde başını annesinin omzuna yasladı. Eğilip onun hâlâ bebeksi olan yanağına bir öpücük kondurdum ve tatlı kokusunu içime çektim. “Benim küçük kızım nasılmış bakalım?” diye sordum. “İyi uyumuş mu?”

Başını salladı ve hâlâ parmağını emen dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Babacığım, şuna bak!” dedi Jack. Arkamı döndüğümde onu yere çömelmiş, bir kayanın üzerinde duran yeşil kertenkeleyle birbirlerine bakışırken buldum. Dokunmak için ona doğru uzandı ve kertenkele ânında ondan uzağa kaçtı. Jack hayal kırıklığına uğrayarak ayağa kalktı. Kıkırdadım.

“Bir kertenkeleyi yakalamak için çok hızlı hareket etmelisin,” dedim. “Annenden birkaç püf noktası öğrenmen gerek. Burada yaşarken yılanlarla çok savaşırdı.” Eden’a göz kırptım.

Ona bakarken Jack’in gözleri kocaman olmuştu. “Öyle mi yapardın?” dedi inanamaz bir hâlde.

Eden kahkaha attı. “Doğru,” dedi. “Öyle yapardım.”

Eden, Maya’yı yere indirdi ve hep birlikte etrafı gezinmeye başladık. Maya yeni yürümeye başlayan bebekler gibi zikzaklar çizerek ilerlerken bizde peşi sıra onu takip ediyorduk. Jack altı yaşındaki bir oğlan çocuğunun ilgisini çekecek her şeyi kontrol ediyordu.

Karımın elini tutup sıktım. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordum kuru çöl havasını içime çekerken.

Eden başını yana yatırıp sorumu değerlendirdi. “Üzgün ve bir parça korkmuş.” Çocuklarımıza bakıp yeniden bana döndü. “Ama çok minnettar. Çok şükran doluyum.”

Başımı sallıyordum. Ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Tapınağa girdik. Bina harap hâldeydi, yerde cam kırıkları ve yapraklar vardı. Enkaz kalıntıları ana koridoru kapatıyordu ancak onun dışında aynı görünüyordu. Eden cam kırıklarının üzerine doğru yürümemesi için Maya’yı kucağına aldı.

“Burada ne olmuş?” diye soruyordu Jack etrafına bakarak.

Önünde diz çöktüm ve gözlerinin içine baktım. “Burada,” dedim, “adamın biri savunmasız ve çaresizce bir yere ait olmak için çabalayan insanlara pek çok yalan söyledi.”

Bunu düşünüyormuş gibi durdu. “Neden çoktan bir yere ait değillermiş peki?”

“Çünkü hayatları zor geçmiş. Hayat ellerinde olan her şeyi onlardan almış ve bu adam da her şeyi ve daha fazlasını geri vereceğine dair onlara söz vermiş. O insanlara adamın yalanları tatlı gelmiş.”

Kaşlarını çatmıştı ve bir sonraki sorusunu hazırlarken dikkatini toplamaya çalışıyordu. Gülümsedim. Yüz ifadesi tıpkı Eden’a benziyordu. “Babacığım? Eğer hayat bana zor gelirse, birilerinin bana yalan söylediğini nereden anlayacağım?”

Gülümsedim ve parmaklarımın ucuyla usulca göğsüne vurdum. “Kalbini dinleyeceksin, Jack. Gözlerini kapattığında oradan gelen sesi dinle daima. Ve bir hisle bir fısıltı arasında bir şey duyduğunda anlayacaksın. Bu o ses mi, değil mi? Eğer kalbinde senin gibi iyiye o ses sana asla ama asla yalan söylemez.” Bizi dinleyen Eden’a bir bakış attım. Kollarında Maya’yı sallıyordu. Gülümsemesi hem hüznü hem de mutluluğu bir şekilde aynı anda taşımayı başarıyordu.

Jack annesine baktıktan sonra bana geri döndü. “Ses bana her zaman en kolay olanı yapmamı mı söyleyecek, baba?” diye sordu.

Gülümsüyordum. “Hayır. Sana her zaman *doğru* olanı yapmanı söyleyecek.”

Kafasını sallayıp dudağını ısırdı.

“Bu binada başka ne oldu biliyor musun?” dedi Eden bize yaklaşarak.

Bu defa Jack kafasını iki yana salladı.

“Babanı ilk burada görmüştüm.” Ses tonu tıpkı geceleri çocuklarımızla dua ederkenki gibi çıkıyordu. Boynundaki madalyon açık kapıdan giren ışıktaki parlıyordu – onu Felix’le tanıştıran, sonra annesini bulmasını sağlayan ve en nihayetinde de bana geri getiren bu madalyondur. İçinde çocuklarımızın fotoğrafları vardı.

Parlak gün ışığına geri çıktık. “Nerede yaşıyordunuz, baba?” diye sordu Jack.

“Gel hadi, sana göstereyim.”

Biraz daha ilerledik ve kulübelere birine vardık. Gözüme hatırladığımdan daha da küçük göründü. “Bütün *hepsinde* mi yaşıyordun?” diye sordu Jack.

Kahkaha attım. “Hayır, sadece bir tanesinde. İşte burada.” Jack kaşlarını çatı.

“Kim bunlardan birinde yaşayabilir ki? Benim odam bile bunlardan daha büyük.”

Yaşadığım kulübenin kapısına vardığımızda duraksadım ve derin bir nefes aldım. Kapıyı açarken keder kalbimi sıkıştırıyordu. Jack hemen içerideki iki küçük odaya doğru koştu. “*Burada* mı yaşıyordun?” diye sordu.

“Evet,” dedim usulca, sesim pürüzlü çıkıyordu. Boğazımı temizledim. Eden ve Maya da içeri girdiler ve çocuklar etrafı keşfederken Eden kollarını arkamdan dolayıp bana sıkıca sarıldı.

Eden’in ellerini tutup sıktım. Ve hayatımın büyük çoğunluğunu geçirdiğim kulübede etrafıma bakınırken içim hızlı ve şiddetli bir şekilde onları affetmek hissiyle doldu. Belki acısı sonsuza dek sürebilirdi ancak kırgınlığı sürmüyordu. Onlar seçimlerini yapmışlardı ve ben de şimdi kendi seçimimi yapıyordum. Derin bir nefes aldım ve o nefesi vermemle birlikte... hepsi yok oldu.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı Eden, yanağını sırtıma ya-
pıştırarak.

“Ben de seni seviyorum, Gündüzsefam.”

Jack diğer odadan çıkıp yanımıza geldi. “Hayatın daha iyi ol-
duğu için sevindim,” dedi yüzünde sempati dolu bir ifadeyle.
Şaşkınlık dolu bir kahkaha attım ve elimi onun koyu renk saçla-
rında gezdirdim.

“Evet, küçük dostum, ben de.”

Kulübeden dışarı çıktık. Artık bunun son olduğunu biliyor-
dum.

“Xander amcam nerede yaşıyordu?” diye sordu Jack.

Biraz daha arkamızda kalan başka bir kulübeyi işaret ettim.
“Orada.” Xander geçen sene Jack için arka bahçemize içinde bü-
yüdüğü kulübe büyüklüğünde bir ağaç ev inşa etmişti. İnanması
güçtü. Ve artık Cincinnati’nin dört bir yanında kocaman evler
yapan bir inşaat şirketi vardı. Arkadaşım, kardeşim. Onunla ko-
mik derecede çok gurur duyuyordum.

Küçük kulübenin etrafındaki patikadan hep birlikte ilerledik.
“Anne çiseği,” dedi Maya, küçük parmaklarıyla eski kulübemin
yanını işaret ederek. Hep birlikte başımızı çevirip ahşap kulübe-
nin hemen yanında büyüyen gündüzsefalarına baktık. Maya on-
ları Eden’in her zaman mutfak penceresinin kenarında vazoda
tuttuğu çiçeklerin aynuları olduğu için tanıyordu.

“Süper,” dedi Jack birini koparıp Eden’a vererek. Eden göz-
leri hayretle kocaman olmuş bir hâlde bana döndü. Omzumun
üzerinden otlarla dolu tarlalara baktım.

Gözlerimi kıstığımda, otların arasından görünen koyu mavi
çiçekler gözüme çarptı. Tohumları kulübelerin yanından uçarak
etrafa yayılmış olmalıydı. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. “Etrafa
dağılmış,” dedim oldukça alçak bir sesle. Seneler önce onun çi-
çekleri sayesinde, sevdiğim kızdaki paha biçilemez bir gülümse-
me alabilmek ümidiyle ektiğim minik bitkiyi kafamda canlandı-
rarak Eden’ı yanıma çektim.

Bir çiçek kadar güzel... ve ayrıkotu kadar güçlüydü.

Küçük kızımızı paytak adımlarla uzaklaşırken seyrediyorduk. İki yanını gündüzsefalarının çevrelediği bir patikayı takip ederek ana binaya doğru ilerliyordu.

Jack, Maya'ya yetişmek için arkasından koştu ve düşmemesi için kardeşinin elini tuttu. Biz arkalarından yürürken, Jack elinde bir demet olana kadar gündüzsefalarından toplamaya devam etti.

Bir zamanlar mahzenin olduğu yeri geçerken adımlarımız yavaşladı. Artık sıkıştırılmış toprakla dolmuş bir alandan ibaretti. Ama orada da gündüzsefaları büyümüştü. Eden titrek bir nefes aldı ve elimi sıktı. Çocuklar bizi beklerken küçük bir su birikintisine çakıl taşları atıyorlardı. Birbirimize sarılarak kederin üzerimizden akıp gitmesine izin verdik. Burası kutsal topraklardı.

Tıpkı yanaklarımızdan usulca akan yaşlar gibi hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı ve etrafa dağılmış gündüzsefalarını besliyordu.

Bir süre sonra gitmeye hazırdık. Gökyüzü açılırken karımın elini tuttum.

Girişi kapatan korudan geçip patikadan kaynağın olduğu yere gittik. Eden'la daha önce dik yokuşu inip inmemek konusunda konuşup özellikle de Maya çok küçük olduğu için bundan vazgeçmiştik. Ancak oraya vardığımızda tek kelime bile etmeden buna ihtiyacımız olduğuna karar vermiştik. Yavaşça aşağı inerken fazlasıyla dik olan kısımlarda ben Maya'yı kucağıma almıştım. Zihnimdeyse yokuştan aşağı, kalbinde heyecan ve sevdiği kızı görececek olmanın beklentisiyle inen on yedi yaşındaki hâlim canlanıyordu.

Nihayet ilk kaynağa ulaştığımızda Jack heyecanla bağırdı ve Maya ona güldü.

"Bunun güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" dedim Jack'e. "Asıl diğerini görene kadar bekle."

"Diğerini mi?" dedi Jack heyecanla.

Eden ona gülümsedi ve kayaların arasındaki açıklığı işaret etti. Çalılıkların kenara çekilmiş olması bize başkalarının da buraya geldiğini anlatıyordu.

Akan suyun kenarından yürüyüp kayaların arasından geçtik. Eden'ı geriden takip ediyordum. Hepimiz durup etrafımızı saran güzelliklere bakıyorduk: yüksek kayalar, kristal mavilikte akan şelalenin suyu ve etrafı kaplayan bitkiler. Duygulanmıştım. Eden gözlerinde yaşlar ve yüzünde bir gülümsemeyle bana döndü. "Hatırladığımdan bile daha güzel," dedi fısıldayarak.

"Öyle," dedim nefesin kesilerek. Onu kendime çektim ve başının üstüne bir öpücük kondururken elma çiçekleri ve bahar zamanı gibi gelen kokusunu içime çekmeden edemedim.

"Annemin kaynağı," dedi Maya heyecanla. Ona baktım ve evimizde asılı olan tablolardan –bize âşık olduğumuz yeri hatırlatan tablolardan– burayı tanıdığını anlayınca bir kahkaha attım.

"Bu doğru, bebeğim," dedim Maya'ya gülümseyerek.

Orada bırakmış olabileceğimiz şeyler için etrafımıza bakındık ancak hiçbir şey bulamadık. Çocuklar kaynak suyunun kıyısında oynayıp etrafa su sıçratırken, Eden'la birlikte kenardan onların masum neşesini seyrediyorduk. Uzun zaman önce üzerinde çizim yapmak için bir kenara dayadığım kayaya yaslanmıştık. Kollarımla Eden'ı sarmaladım, o da başını omzuma yasladı. Başımızı kaldırdığımızda gökyüzünün mavi bulutları arasında tepemizde daireler çizen bir kartal olduğunu gördük.

Burada bir kıza çaresizce âşık olmuştum ve o da karşılığında güzel, hassas kalbinin tamamını bana sunmuştu. Burada birbirimize nasıl cesur olacağımızı ve cesaretin gerçekten ne olduğunu göstermiştik. Burada nasıl hayatta kalacağımızı öğrenmiştik. Belki mahzenin inşa edildiği toprak kutsaldı ama burası daha da kutsaldı. Burası Eden'ı ilk bulduğum yerdi.

Hazır olduğumuzda çocuklarımızı da aldık ve kayaların arasındaki açıklıktan geri döndük. Eden eğilmiş önümden ilerlerken arkasını dönüp kaynağa baktı sonra da bakışlarını bana çevirdi. Bakışları nazik ve sevgi doluydu. Kalbim tekledi. Ve bana bu kaynakta daha sonrasında da binlerce kez gördüğüm bir güllükle baktı. Kalp kırıklığının ve aşkın, acının ve bağışlamanın derinliğini burada bulduğumuz zamandan bu yana deneyim-

lediğimizin farkına vararak ben de ona gülümsedim. Ve kalbim bütün bunlar için minnetle doldu. Hatta yaşadığımız acı için bile çünkü acı bizi bugün burada yaşadığımız bu âna getirmişti.

Yavaş yavaş tırmandık ve ana binaya doğru giden yolu takip ettik. Oraya vardığımızdaysa önünde durup, bir zamanlar gözümüze dünyanın en muazzam yapısıymış gibi görünen binaya baktık. Köşesine kadar yürüdük ve Eden şok geçirerek ani bir nefes aldı. Gündüzsefaları ağaçları sarmış, pencerelerin üzerinden çatıya kadar uzanmışlar ve bütün boşlukları doldurup çirkinlikleri kapatmışlardı. Evin yan cephesi tamamen koyu mavi güzelliklerle kaplanmış ve çiçeklerin ortasındaki sarılıklarsa birer ışık gibi kalmıştı.

Ve orada ailemle birlikte durmuş bu manzarayı seyrederken fark etmiştim ki ne olursa olsun sonunda daima güzellik kazanıyordu. Bu, bizim her yerde aradığımız ve bugün Arkadya'dan sonsuza dek giderken kalplerimizde taşıdığımız *güzellikti*.

Teşekkürler

Bir kitabı tamamlamak için pek çok insan gereklidir ve ben ekibimde en iyileri olduğu için şanslıyım. Özellikle editörlerime kalbimin en derin teşekkürlerini sunmak isterim. Bunalana kadar bu hikâyeyi benimle düzenlemekle kalmayan, aynı zamanda da bana bıkmadan usanmadan şarap ve duygusal destek sunan Angela Smith'e, boş olan azıcık vaktini benim için harcıyan ve hikâyedeki karakterleri kusursuzlaştırmamda ve tansiyonu yükseltmemde bana yardımcı olan Larissa Kahle'e teşekkür ederim. Hikâyeyi geliştirmeme yardım eden satır editörüm Marion Archer'a (ekibimde yeni bir isimdi ancak bir daha onsuz bir kitap asla yazmam). Uzmanlık bilgisi ve heyecanı ile ilk taslağımın kenarına yazdığı küçük notlarıyla bana yalnızca bir şeyler öğretmekle kalmayıp hikâyemi zenginleştirdiği, aynı zamanda da beni kahkahalara boğduğu ve kalbimi çaldığı için. Ve biyonik gözleri sayesinde taslağımı düzelten Karen Lawson'a teşekkür ederim.

Calder ve Eden'in hikâyesi üzerine bana inanılmaz geri bildirimler yapan muhteşem bir beta okuma grubuna sahip olduğum için ayrıca şanslıyım: Cat Bracht, Elena Eckmeyer, Michelle Finkle, Natasha Gentile, Karin Hoffpauir Klein, Nikki Larazo ve Kim Parr. Ve üç yüz sayfalık saçmalamamdan ibaretken ve hiçbir yanlışı henüz düzeltmemişken yazar beta okurum olarak ilk taslağı okuyan A. L. Jackson'a teşekkür ederim. Onun geri bildirimleri ve telkinleri bana devam etme cesaretini verdi.

Ayrıca harika koşu partnerim Jessica Parince, eğer sabahın dokuzunda bana, “Koşalım mı?” diye mesajlar atmasaydın bu kelimelerden hiçbirini yazılamazdı.

Ayrıca Elle Chardou’ya akıl sağlığını koruduğu ve beni Karpal Tünel sendromundan kurtardığı için teşekkür ediyorum.

Bu süreç boyunca bana karşı sabırlı olan –ve üç ay boyunca her randevu gecemizde benimle kitabım hakkında konuşmak zorunda kalan– kocama anlayışından dolayı sevgi ve şükranlarımı sunuyorum. Sen her şeyi daha eğlenceli ve daha mümkün hâle getirdin.

Calder'in
UMUDU

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan

Başka Dilde
AŞK

YABANCI

*kayıp aşklara ve
yeni başlangıçlara...*

Leo

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

Mia Sheridan

YABANCI

Leo'nun
ŞANSI

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

Mia Sheridan

